

ספר ה-eBook של פרויקט גוטנברג: הווידויים של אוגוסטינוס הקדוש ספר דיגיטלי זה מיועד לשימוש עבור כל אדם, בכל מקום בארץות הברית וברוב חלקי העולם האחרים, ללא עלות ומעט ללא הגבלות כלשהן. אתם רשאים להעתיק אותו, למסור אותו או לעשות בו שימוש חוזר תחת תנאי הרישוי של פרויקט גוטנברג הכלולים בספר דיגיטלי זה או באופן חופשי בכתבota.org. אם איןכם נמצאים בארץות הברית, יהיה عليיכם לבדוק את חוקי המדינה שבה אתם נמצאים לפני השימוש בספר דיגיטלי זה.

כותרת: הווידויים של אוגוסטינוס הקדוש

מחבר: אוגוסטינוס מהיפו הקדוש

מתרגם: א. ב. פיזי (E. B. Pusey)

תאריך שחרור: 1 ביוני 2002 [ספר דיגיטלי #3296]

עדכון אחרון: 5 במאי 2023

שפה: אנגלית

קדדייטים: רוברט ס. מאנד"

*** תחילת ספר ה-EBOOK של פרויקט גוטנברג: הווידויים של אוגוסטינוס הקדוש ***

הווידויים

של

אוגוסטינוס הקדוש

מאת أغسطינוס הקדוש

בישוף היפו

תרגום: א. ב. פיזי (אדוארד בובי)

שנת 401 לספירה

תוכן העניינים

ספר ראשון

ספר שני

ספר שלישי

ספר רביעי

ספר חמישי

ספר שישי

ספר רביעי
ספר חמישי
ספר שישי
ספר עשירי
ספר אחד-עשר
ספר שנים-עשר
ספר שלושה-עשר
ספר ראשון

גודל אתה, ה', ומהוֹל מָאֹוד; גָדוֹלָה גְבוּרַתְך, וְלִתְבּוֹנַתְך אֵין מָסָפֶר. וְאוֹתָר חֲפַץ האָדָם לְהַלֵּל; האָדָם, שְׁהָא אָרְךָלִיק מְבָרִיאתְך; אָדָם, הַנוֹשָׂא עַמּוֹ אֶת תִּמְוֹתְך, עֲדוֹת לְחַטָּאתְך, עֲדוֹת לְחַטָּאתְך, עֲדוֹת לְכָרְך שְׁאַתָּה מִתְיִצְבֶּן מִלְגָאוֹתְנִים: וּבְכָל
זָאת חֲפַץ האָדָם לְהַלֵּל אָוֹתְך; הָא, אָרְךָלִיק מְבָרִיאתְך. אַתָּה מַעֲורֵר אֶתְנוּ לְהַתְעִגָּן עַל הַיְלּוֹלָה; כִּי לְמַעְן
בְּרָאת אֶתְנוּ, וְלִבְנֵנו לֹא יָמֹצֵא מְנוֹתָה, עַד אֲשֶׁר יָנוֹחַ בָּרָך. הַעֲנָק לֵי, ה', לְדַעַת וְלְהַבְּנִין מֵהָ קָוָדָם לְמַהָה: לְקַרְאוּ בְשֻׁר
אוֹ לְהַלְלָר? וּשְׁבוּ, לְדַעַת אָוֹתְך אָוּ לְקַרְאוּ בְשֻׁמְרָה? כִּי מַי יָכֹל לְקַרְאוּ בְשֻׁמְרָה מִבְּלִי לְדַעַת אָוֹתְך? שְׁהָרִי מַי שָׁאַיָּו
יָדַע אָוֹתְך, עַלְלוּ לְקַרְאוּ לֵךְ כִּי מַי שָׁאַנְך בָּאַמְתָה. אָוּ שְׁמָא מָטוּב לְוֹמֵר שָׁאַמְתָה קָרוֹאִים בְשֻׁמְרָה כִּי שְׁנָדָע אָוֹתְך? אָרְךָ
אָירְךָלִיק יָכֹל אֶתְנוּ בָוּ? אָוּ אָרְךָלִיק נָאַמְתָה אֶלְאָמִינָה בָוּ? וְאַלְהָה המַחְפְּשִׁים אֶת ה' הַיְלּוֹלָה: כִּי המַחְפְּשִׁים
יָמְצָאוּהוּ, וְהַמּוֹצָאים יַהֲלֹלָהוּ. אַבְקָשׁ אָוֹתְך, ה', בְּקַרְאוּ בְשֻׁמְרָה; וְאַקְרָא בְשֻׁמְרָה בְהַאֲמִינָה בָרָך; כִּי לֹא בְשֻׁרָוּ דְבָרִיךְ.
אַמְונָתִי, ה', אֲשֶׁר נָתַת לֵי, אֲשֶׁר בָּה הַשְּׁרָה בַּי דְּרָךְ הַתְגַשְׁמוֹת בְּנֵר בְבָשָׂר וְדַרְךְ פּוּעָלָוּ שְׁלַמְבָשָׂר, הֵיא
שְׁתַקְרָא בְשֻׁמְרָה.

וְכִיצְדָ אַקְרָא לְאֱלֹהִי, אֱלֹהִי וְאֲדֹנִי, שְׁהָרִי כָאַרְךָא לֵוּ, אַקְרָא לוּ לְבָאוּ אֱלֹהִי? וְאַיְזָה מָקוֹם יִשׁ בְּתוּci שָׁאַלְיוּ
יָכֹל אֱלֹהִי לְבָאוּ? לֹאָן יָכֹל אֱלֹהִים לְבָאוּ בְתוּci, אֱלֹהִים שְׁעַשָּׂה שְׁמַיִם וְאֶרֶץ? הָאָם יִשׁ בְּתוּci דְבָרָ מהָ, ה'
אֱלֹהִי, שִׁיכָל לְהַכְּלִיל אָוֹתְך? הָאָם הַשְּׁמַיִם וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר עֲשִׂית, וְשָׁבָהָם עֲשִׂית אָוֹתְך? מְכִילִים אָוֹתְך? אוֹ שָׁמָא,
כִּיּוֹן שְׁדַבָּר מְכִיל הַקִּים לֹא יָכֹל הִיה לְהַתְקִים בְלִעְדֵיךְ, לֹכַן כָל הַקִּים מְכִיל אָוֹתְך? כִּיּוֹן שָׁגָם אָנָי קִים, מְדֻועָ
אַבְקָשׁ שְׁתִיכְנָס לְתוּci, אָנָי שְׁלָא הִיְתָה קִים לְוֹלָא הִיְתָה בַי? מְדֻועָ? כִּי לֹא יַרְדָּתִי לְשָׁאוֹל, וְגַם שָׁם אַתָּה נִמְצָא. כִּי
אָמָרְך לְשָׁאוֹל, הַנְּרָשָׁם. לֹא הִיְתָה יָכֹל לְהִיְתָה קִים כָל, אֱלֹהִי, לֹולָא הִיְתָה בַי; אוֹ לִיתְרַדְיוֹק, לֹולָא הִיְתָה אָנָי
בָרָך, אֲשֶׁר מְרַך הַכָּל, עַל יְדֵיךְ הַכָּל וּבָרָך הַכָּל. אָנָן בָרָך, ה', אָנָן בָרָך. לֹאָן אַקְרָא לֵךְ, וְהָרִי אָנָי בָרָך? אוֹ מְנִין תָוֹכַל
לְהִיכָּס לְתוּci? שְׁהָרִי לֹאָן אָכָל לְלַכְתַּמְבָרָך לְשְׁמַיִם וְלְאֶרֶץ, שְׁמָשָׂם יָבָא אֱלֹהִי אָלְיִי, הֵיא שָׁאַמְרָה. אֶת הַשְּׁמַיִם
וְאֶת הָאָרֶץ אָנָי מְלָא.

הָאָם הַשְּׁמַיִם וְהָאֶرֶץ מְכִילִים אָוֹתְך, כִּיּוֹן שְׁאַתָּה מְמֻלָּא אֶתְמָתָם? אוֹ שְׁמָא אַתָּה מְמֻלָּא אֶתְמָתָם וְעוֹדָךְ גּוֹלָשׁ מַעֲבָר
לְהַמָּם, כִּיּוֹן שְׁהָם אַיִם מְכִילִים אָוֹתְך? וְלֹאָן, כָאַשְׁר מַתְמָלָאִים הַשְּׁמַיִם וְהָאֶרֶץ, אַתָּה שׁוֹפֵךְ אֶת שְׁאַרְתְּךָ עַצְמָתָךְ?
אוֹ שְׁמָא אַיִן לְךָ צְרוּךְ שְׁדַבָּר מָה יָכֹל אָוֹתְך, אַתָּה המְכִיל אֶת הַכָּל, שְׁהָרִי אֶת מָה שְׁאַתָּה מְמֻלָּא, אַתָּה מְמֻלָּא עַל
יְדֵךְ שְׁאַתָּה מְכִיל אָוֹתְך? כִּי הַכְּלִים שְׁאַתָּה מְמֻלָּא אַיִם מְחַזְקִים אָוֹתְך, שְׁהָרִי גַם לוּ נִשְׁבָּרוּ, לֹא הִיְתָה נִשְׁפָּר
מְהַמָּם. וְכָאַשְׁר אַתָּה נִשְׁפָּר עַלְינוּ, אַיְנָר נִפְלֵף מְטוֹהָה, אַלְאָתָה מַרְומָם אֶתְמָתָם; אַיְנָר מַתְפָּזָר, אַלְאָתָה מַחְדָּח
אֶתְמָתָם. אָרְךָלִיק הַמְמֻלָּא אֶת הַכָּל, הָאָם בְּכָל עַצְמָותְך אֶתְמֻלָּא אֶתְמָתָם? אוֹ שָׁמָא, כִּיּוֹן שְׁכָל הַדְבָּרִים אַיִם
יָכְלִים לְהַכְּלִיר בְשְׁלָמֹותְך, הָם מְכִילִים חָלֵק מְרַך? וְהָאָם כָּלָם בְּבַת אֶחָת מְכִילִים אֶת אֶחָת הַחָלֵק? אוֹ שְׁכָל
אֶחָד מְכִיל חָלֵק מְשָׁלוֹ, הַגָּדוֹל יּוֹתֵר וְהַקָּטָן פָּחוֹת? וְהָאָם, אָמָן, חָלֵק אֶחָד מְרַך גָּדוֹל יּוֹתֵר וְאֶחָר קָטָן יּוֹתֵר? אוֹ
שְׁמָא הַנְּרָשָׁם נִמְצָא בְשְׁלָמֹותְך בְכָל מָקוֹם, בָעוֹד שְׁדַבָּר אַיִם מְכִיל אָוֹתְך בְשְׁלָמֹותְך?

מָה אַתָּה אָמָן, אֱלֹהִי? מָה, אָמָן לְאֱדֹנִי אֱלֹהִים? כִּי מַי אֲדוֹן מִלְבָד ה'? וְמַי אֱלֹהִים זָוַלְתָ אֱלֹהִינוּ? עַלְיוֹן
מְכָל, טָוב מְכָל, כָבֵר מְכָל, כָל-יָכֹל מְכָל; רְחוּם בְיוֹתָר אָרְךָ גַם צְוָדָק בְיוֹתָר; נִסְתָר בְיוֹתָר אָרְךָ נִוְכָח בְיוֹתָר; יְפָה
מְכָל אָרְךָזָק מְכָל; יְצִיב אָרְךָ בְלִתְיַ נִתְפָס; בְלִתְיַ מִשְׁתָנָה, אָרְךָ מְשָׁנָה אֶת הַכָּל; לְעוֹלָם לֹא חֲדָש, לְעוֹלָם לֹא יִשְׁנָ;

מחיש הכל, ומבייא זקנה על הגאותונים מבלתי שידעו זאת; פועל תמיד, ונח תמיד; אוסף תמיד ודבר לא חסר לו; תומך, מלא ועוטף; בורא, מזין ומשלים; מփש, ובכל זאת הכל ברשותו. אתהओהב ללא תשוקה; מקנה ללא חרדה; מתחרט אך לא כאוב; כועס אך שלו; משנה את מעשר אך לא את כונתך; מקבל בחזרה את שאתה מצא, למרות שאתה לא איבדתי; לעולם לא נזקק, אך שמה ברוחים; מעולם לא חמוץ, ובכל זאת טובע ריבית. אתה מקבל מעל ומ עבר כדי שתהיה חייב; ולמי יש דבר מה שאינו שלך? אתה משלם חובות מבלתי להיות חייב דבר; מוחל על חובות מבלתי להפסיד דבר. ומה אמרתי עתה, אלהי, חי, שמחתי הקדשה? או מה יכול אדם כלשהו לומר כאשר הוא מדבר עלייך? אך או למי ששוטק עלייך, שכן גם דבריהם של הרהוטים ביותר אינם אלא אילומות.

לו רק יכולתי לנוח בך! לו רק הייתה נכנסה ללבך ומשכך אותה צרותי ואחבק אותה, טובוי היחידי! מה אתה עבורי? ברחמייך, למד אותי לבטא זאת. או מה אני עבורך שאתה דושך את אהבתך, ואם אין נזון אותה, אתה כועס עליי ומאים עליי בצרות קשות? האם צרה קתנה היא לא לאחוב אותך? הו, למען רחמייך, הגדי, ה' אלהי, מה אתה עבורי. אמרו לנפשי: "ישועתך אני". דבר כך שאשמע. הנה, ה', לבך לפניך; פתח את אוזני ואמור לנפשי: "ישועתך אני". אחרי קול זה הארץ ואחץ בך. אל תסתור פניך ממני. תן לי למות — כדי שלא אמות — רק תן לי לראות את פניך.

צרה היא משכנה של נפשי, הרחב אותה כדי שתוכל להיכנס אליה. היא חרבה; תקן אותה. יש בה דברים שבודאי פוגעים בעיניך; אני מודה לך ויודיע עצה. אך מי יטהר אותה? או אל מי יצאך מלבדך? ה', טהר אותי מחתמי הנסתורים, וחשוך את עברך מיד אובי. האמנתי ועל כן דברתני. ה', אתה יודע. האם לא התודית? לפניך על פשעי נגד עצמי, אתה, אלהי, מחלת על עזון לביך? אני מתווכח איתך במשפט, אתה שהוא האמת; אני ירא פן אשלאות את עצמי; פן ישקר עוני לעצמו. על כן אני מתווכח איתך במשפט; כי אם עונות תשמור, ה', אדוני מי יעמוד?

ובכל זאת, תן לי לדבר אל רחמייך, אני שהוא עפר ואפר. תן לי לדבר, שכן אני מדבר אל רחמייך ולא אל אדם לגילני. אולי גם אתה בז לי, אך אתה תשוב ותרחם עליי. כי מה אבקש לך, ה' אלהי, אלא שאין ידעת מני? באתי אל החיים המורבים האלה (האם אקרא להם קר?) או אל המות הח'זה. מיד קיבלו את פנוי תנחומי רחמייך, כפי ששמעתי (כי אני זוכר זאת) מההוריו שבבשר, שהחומר שלהם עיצבת אותן בזמןן. כך קיבלו את פנוי תנחומי חלב האישה. כי לא אמי ולא מיניקותי مليואו את שדייה עבורי מרצונך; אלא אתה הענקת לי את מזון ימינו דרכך, על פי מצוותך, שבאמצעותה אתה מחלק את עשרותך דרך המעינות הנסתורים של כל הדברים. אתה גם נתת לי לא לרצות יותר ממה שננתת; ולמיניקותי לחתת לי ברצון את מה שנתת להן. כי הנו, באהבה שנלמדה מהשמיימם, נתנו לך ברצון את השפע שהיא להן מכר. כי הטוב הזה שקיבלת מהן, היה טוב גם עבורי. ואכן, לא מהן הוא בא אלא דרכך; כי מך, אלהים, כל הדברים הטובים, ומאלוהי כל בריאות. זאת למדתי מאוחר יותר, כשהאתה, דרך מתנויך אלו, בתוכך ומחוץ לך, מכיר על עציך בפני. כי אז לא ידעתי אלא לינוק; לנוח بما שיש מה אותך ולובכות על מה שפגע בבריאות; לא יותר מכך.

לאחר مكان התחלתי לח'יך; תחילת בשינה ואז בערות; לך סופר לי על עצמי והאמנתך לך; שכן אנו רואים זאת אצל תינוקות אחרים, אם כי מעצמי אני זוכר זאת. לך, לאט, הפכתי מודע למקום שבו הייתה; והתעורר بي רצון להביע את רצונותך בפני אלו שיכלו לספקך, בעוד שאני לא יכולתי; כי הרצונות היו בתוכיך והם היו בחוץ; והם לא יכולו בחושיהם להיכנס אל רוחך. لكن הנפתח באקראי גפיהם וקול, עושה את הסימנים המעניינים והدلלים שיכולים, שהיו דומים, אם כי באמת דומים מעט מאוד, למה שרציתך. וכך אשר לא נשמעו לי מיד (כיוון שרצונוטי) היו מזיקים או לא מזינים), כעסת על המבוגרים ממנה שלא נכנעו לך, ועל אלו שלא היו חיבטים לך דבר שלא שירתו אותך; והתנקמתי בהם בדמיות. לך למדתי שתינוקות מתנהגים מצפייה בהם; ושאני עצמי הייתה צזה, הם הראו לך, מבלתי דעת, טוב יותר ממיניקותי שידעו זאת.

והנה! ינקותי מטה זמן, ואני ח'יך. אך אתה, ה', הח' לעד, ושבו דבר לא מתי: כי לפני יסוד העולם, ולפני כל מה שיכל להיקרא "לפני", אתה הנך, אתה אלהים ואדון לכל אשר בראות: בר שוכנים, קבושים לעד, הסיבות הראשונות לכל הדברים שאינם יציבים; ובר שוכנים המיעינות הבלתי משתנים של כל הדברים המשתנים; ובר חיים ההסבירים הנצחיים של כל הדברים חסרי התבונה והזמןניים. אמרו לך, ה', למתחנן אליך; אמרו, רחום

מכל, לי האומל; אמור, האם ינקוטי באה בעקבות תקופה אחרת של שמתה לפניה? האם הייתה זו התקופה שעברתי ברחם אמי? שכן על כך שמעתי מעת, וראיתי בעצמי נשים הרות? ומה היה לפני אותם חיים שוב, אלוהים שמחתי, האם הייתה איפה שהוא או מישחו? כי על כך אין איש שיספר לי, לא אבי ולא אמי, לא ניסيون של אחרים ולא זכרוני שלי. האם אתה לועג לי על אלה זו, וממצוה עלי' להלך ולהכיר בך על מה שאני כן יודע?

אני מודה לך, אדון שמיים הארץ, ומהלך אותך על ראשית הוויה ועל ינקוטי, שעליה אני זוכר דבר; כי קבעת שהאדם ינחש רבות על עצמו מאחרים; ויאמין רבות על סמך נשים חלשות. כבר אז היו לי הוויה וחיים, ובסוף ינקוטי יכולתי לחפש סימנים שבאמצעותם אוכל להודיע לאחרים על תחשותי. מנין יכולה הוויה כזו לבוא, אם לא מפרק, ה? האם יהיה אדם יוצר של עצמו? או האם ניתן לשאוב ממוקם אחר עורך כלשהו שיזרים מהות וחיים לתוכנו, מלבד מך, ה', שבו המהות והחיים הם אחד? כי אתה בעצם המהות והחיים העליונים. כי אתה עלין מכל, ואין משתנה, וגם בר "היום" אין מגע לך; ובכל זאת בר הוא מגע לך; משום שאתה הדברים הללו נמצאים גם הם בך. כי לא הייתה להם דרך לחלוף, ללא החזקת אותם. ומכיון ששנותיך לא תמנה, שנוטיך הן "היום" אחד. כמה משנותינו ומשנות אבותינו זרמו דרך "היום" שלך, וממנו קיבלו את המידה והצורה של ההוויה שהיתה להם; ועוד שנים אחרות יזרמו, ויקבלו לך את צורת דרגת הוויתם. אך אתה עודך אותו הדבר, וכל דברי המחר, וכל מה שמעבר לו, וכל דברי האתמול, וכל מה שמאחורי, עשית היום. מה ל' אם אדם כלשהו אינו תופס זאת? שיישמה גם הוא ואמר: "מהו הדבר הזה?". שיישמה גם לך! ומוטב שהיה מרצה לך שלא מצא אותך ורק מצא אותך, מאשר שעלה ידי מציאתך לא ימצא אותך.

שמע, אלוהים. אבי לחתא האדם! לך אומר האדם, אתה מרחים עליו; כי אתה בראת אותו, אך את החטא שבו לא בראת. מי מזכיר לי את חטא ינקוטי? כי בעיניך אין איש טהור מחטא, אפילו לא התינוק שחיי אינם אלא יום אחד על הארץ. מי מזכיר לך? האם לא כל תינוק קטן, שבו אני רואה את מה שמעצמי אני זוכר? מה היה אם כן חטא? האם היה זה שככתי על השד? כי לו הייתה עתה כרך עבור מזמן המתאים לגיל, בצדק הוי לעוגם ולמכחיהם אותו. מה שעשיתי אז היה ראוי לתוכחה; אך מכיוון שלא יכולתי להבין תוכחה, המנהג והتبונה אסרו להוכיח אותו. כי את הרגלים הללו, שגדלים, אנו עוקרים ומשליך. והרי שום אדם, גם כשהוא גוזם, אינו משליך בזעדיין את מה שטוב. או שמא היה זה טוב, ولو לזמן מה, לבכות על מה שאם יונתן יזכיר? לנטור טינה מריה על לך שאנשים חופשיים, ומבוגרים ממנו, ואפילו מולידי עצם, לא שירתו אותו? שרבים אחרים, חכמים ממנו, לא נשמעו לניד ראשו? לעשות כמייבט יכולתו להכחות ולפוגע, כיוון שפקודותיו לא קיימו, פקודות שאילו היו מקוימות היו פוגעות בו? אם כן, חוסר האונים של איברי התינוק, ולא רצונו, הוא חפותו. אני עצמי ראייתי ידעתך אפיו תינוק קנא; הוא לא ידע לדבר, ובכל זאת החוויר והבט במרירות באחוי החורג. מי אינו יודע זאת? אימהות ומיניקות מספורות לכם שהן מרגיעות את הדברים האלה בתורותם כאלה ואחרות. האם גם זו חפות, כאשר מעין החלב זורם בשפע רב, לא לשאת אדם אחר שיחילוק אותו, למרות שהואzekן לו ביותר וחיו עצם תליים בך עדין? אנו נוהגים בסבלנות כלפי כל זה, לא משומש אין אלו רעות או רעות קלות, אלא משומש שהן יעלמו עם השנים; שכן, למרות שהן נסבלות עתה, אותן תכונות ממש אין נסבלות כלל כאשר הן נמצאות בשנים בוגרות יותר.

אתה, אם כן, ה' אלוהי, שהענקת חיים לנקוטי זו, מציד לך בחושים (כפי שאנו רואים) את הגוף שנטת, מאחד את איבריו, מקשט את פרופורציותו, ולמען טובתו וביטחונו הכללי, נטע בו את כל הפונקציות החינויו, אתה מצואה עלי' להלך בדברים אלו, להתוודה לפניך ולשיר לשмерך, אתה עלין מכל. כי אתה אלוהים, כל-יכול וטוב, אפילו לך לא הייתה דבר מלבד זה, שאיש מלבדך לא יכול היה לעשות: שאחדותך היא התבנית לכל הדברים; שמתוך יופיך אתה עושה את כל הדברים יפים; ומסדרך את הכל לפי חוקך. את גיל הזה אם כן, ה', שאין לי ממנו זיכרון, שאותו אני מקבל על סמך דברי אחרים, ומוחש מתינוקות אחרים שעברתי אותו, למרות שהניחס נכוון, אני עדין מסרב למונוט בתרוך החיים האלה שלי שאני חי בעולם הזה. כי לא פחות מאותו זמן שעברתי ברחם אמי, הוא חבי מימי בצללי השכחה. אך אם בעoon חוללתך ובחטא יחתמתי אמי, היכן, אני מפצריך בר, אלוהי, היכן, ה', או מתי, היתך עבדך ללא אשם? אך הנה! על תקופה זו אני פוסח; ומה ל' עתה ולה, כשאני יכול להזכיר בשום שריד ממנה?

במUBEרI מכאן מהינוקות, הגעתו לילדות, או ליתר דיוק היא באה אל", מחליפה את הינוקות. והינוקות לא הסתלקה — (כי לאן הלכה?) — ובכל זאת היא לא הייתה עוד. כי לא הייתה עוד תינוק חסר מילים, אלא ילד מדבר. זאת אני זוכר; ומАЗ הבוחני כיצד למדתי לדבר. לא היה זה שמבוגרי למדו אותן מילים (כפי שקרה זמן קצר לאחר מכן בלימודים אחרים) בשיטה סדרורה כלשהי; אלא אני, שהשתוקקתי בעזקות ובקבולות קטעים ובתנוועות שונות של איברי להביע את מחשבותי, כדי שאוכל להציג את רצוני, ובכל זאת לא יכולתי להביע את כל מה שרציתי, או למי שרציתי, תרגליتي בעצמי, בתבוננה אשר אתה, אלוהי, נתת לי, את הצלילים בזיכרוני. כאשר הם קראו למשהו בשם, וכשדיברו פנו לעברו, ראייתך וזכرتך שהם קראו למה שרצו להזכיר עליו בשם שהגנו. והם התכוונו לדבר זהה ולא לאחר היה ברור מתנוועת גופם, השפה הטבעית, כביבול, של כל האומות, המובעת בתווים הפנים, במבטיו העיניים, במחוות האיברים ובטוני הקול, המציגים את רגשות הנפש, כשהיא רודפת, מחזיקה, דוחה או מנעה. וכך, על ידי שימוש מתמדת של מילים, כפי שהופיעו במשפטים שונים, אספתי בהדרגה למה הן שימשו; ולאחר שהרגלי티 את פי לסייענים אלו, נתתי ביטוי לרצוני. כך החלפת עם הסובבים אותי את הסימנים המקובלים הללו של רצונותינו, וכך הפלגתינו עמוק יותר לתוך יחסינו הגומלי הטעיר של חי האדם, כשאני תלוי עדיין בסמכות ההווים ובפקודת המבוגרים.

ה' אלוהי, אילו סבל ודבורי לעג חוותית עתה, כאשר הוצאה לי הוצאה למורי, דבר הולם ליד, כדי שבעולם הזה אצלך, ואצטין ב"מדוע הלשון", ששרה את "תරילת בני האדם" וועשר מטהה. לאחר מכן נשלחה לבית הספר כדי לרכוש לימודים, שביהם אני (אומלל שכמוני) לא ידעתי מה התועלת; ובכל זאת, אם התבטלה' בלימודי, הוכית. כי כך נשפט נכון על ידי אבותינו; ורבים, שעבורו את אותו המסלול לפנינו, התו עבורנו נתיבים מייגעים, שדרכם נאלצנו לעבורו; מכפילים عمل ויגון על בני אדם. אך, ה', מצאנו שבני אדם קראו בשמהך, ולמדנו מהם לחשוב עלייך (לפי כווננו) בעל ישות גודלה, שלמרות שהיא חביבה מחוינו, יכולה לשמעו ולעוזר לנו. כי כך התחלתי, הילד, להתפלל אליך, עזרי ומפלטי; והתרתך את כבלי לשוני כדי לקרוא בשマーך, מתפלל אליך, למרות שהיא קטנה, ברצינות לא קטנה, שלא אוכה בבית הספר. וכך שמעת לי (ובכך לא ננטשת אותי לאיזו לאת), מבוגרי, מבוגרי, ואפילו הורי שלי, שבוואדי לא רצוי ברעות, לעגו למכותי, שהו עבורי אז רעה גודלה וכואבת.

האם יש, ה', אדם שרוחו כה גודלה, והוא דבק בכך באהבה כה עצה (כי סוג של קהות וחושים יכול לעשות זאת בדרך כלשהי); אך האם יש מישחו אשר מתוך דבקות חסידית בך, ניתן ברוח כה גודלה, עד שהוא יכול לחשב בקהלות צדו על העיניים והקרים ושאר המכובדים (שכנגדם, בכל הארץ, בני אדם קוראים בשמר באימה קיצונית), ולעג לאלו מהם הם מפחדים מרירות רבבה כל לך, כפי שהווינו לעגו לעיניים שסבלנו בילדותנו ממורנו? כי לא פחדנו פחות מעינויינו; ולא התפללנו פחות אליך כדי להימלט מהם. ובכל זאת חטאנו, בכך שתכתבנו או קראנו או למדנו פחות ממה שנדרש מאייתנו. כי לא חסרו לנו, ה', זיכרנו או יכולת, שאוטם רצונך נתן מספיק לגלינו; אך תענגנו היחיד היה משחק; ועל כך נענשנו על ידי אלו שבעצם עשו את אותו הדבר. אך בטלה של מבוגרים נקראת "עסקים"; זו של ילדים, שהיא באמת אותו הדבר, נענשת על ידי אותם מבוגרים; ואיש אינו מרhom לא על ילדים ולא על גברים. כי האם אדם בעל שיקול דעת בריא יצדיק את הכאתי הילד, משומש על ידי משחק בצדור התקדמות פחות בלמידה שהוא עלי ללמידה, רק כדי שכברائق יכול לשחק בצורה לא הולמת עוד יותר? ומה עוד עשה זה שהכחאות? אשר, אם הובס בדיון חשייבות כלשהו עם חברו המורה, היה מריר וקנאני יותר מאשר הובשתי במשחק כדור על ידי חבר לשחק?

ובכל זאת, חטאתי בך, ה' אלוהים, הבורא והמסדר של כל הדברים בטבע, ושל החטא המסדר בלבד, ה' אלוהי, חטאתי בעבר על מצוות הורי ומצוות מורי. כי את מה שהם, מכל מניע שהוא, רצוא שאלמד, יכולתי מאוחר יותר להפנות לשימוש טוב. כי סירבתי לצית, לא מתוך בחירה טובה יותר, אלא מתוך אהבת המשחק, אהוב את גאות הניצחון בתחרויות, ושידגدوا את אוזני בסיפורים בדים, כדי שיגרדו עוד יותר; אותה סקרנות המבזיקה מעניין יותר ויותר, למופעים ולמשחקים של המבוגרים ממוני. ובכל זאת אלו שנותננים את המופעים הללו זוכים להערכה צזו, שכמעט כולם מאהלים את אותו הדבר לילדים, ובכל זאת מוכנים מאד שהם יוכו, אם אתם משחקים עצם מעצבים אותם מה לימודיים, שבאמצעותם הם היו יכולים שיגיעו להיות אלו שנותננים אותם. הבט ברחמים, ה', על דברים אלו, והושענו אמו הקוראים אליך עתה; הושיע גם את אלו שטרם קראו אליו, כדי שיקראו אליו ותוסיע אותם.

כילד, אם כן, כבר שמעתי על חי נצח, המובייטים לנו דרך ענוותה 'אלוהינו השח אל גאותנו'; וכבר מرحםAMI, שקיוותה בר מואוד, נחתמתה בסימן צלבו והומלחתה במלח שלו. ראית, ה', כיצד בעוד יעד, כשתתקפת פעם בלחש פתאומי בבטן והייתי קרוב למוות — ראית, אלוהי (כי אתה היה שומר), באיזו להט וביוז אמונה ביקשתי, מהטיפול החסידי שלAMI ומכנסייהך, אם כולם, את הטבילה של המשיח שלך, אלוהו ואדוניו. על כךAMI שבבשר, שהייתה מוטרדת מואוד (מכיוון שבלב טהור באמונתך היה חבלה בצריך לידה של ישועתי באהבה רבה עוד יותר), הייתה מספקת בחיפוי נלהב את הקדשטי וטהרתני על ידי הסקרמנטים גוטני הבריאות, מודה לך, אדוננו ישוע, למחילת חטאיהם, ללא החלמתי לפטע. וכן, אולי היה עלי' בהכרח להזדהם שוב לו אחיה, נדחתה טהרתי, משום שזוהמת החטא תביא, אחרי אותה רחיצה, אשמה גדולה ומסוכנת יותר. כבר אז האמנתי: גםAMI וכל משק הבית, פרט לאב; ובכל זאת הוא לא גבר על כוח חסידותה שלAMI ב', כך שכם שהוא עדין לא האמין, אך גם אני לא. כי דאגתה הכננה היהתה שאתת אלוהי, ולא הוא, תהיה אב; ובכך סייעת לה לגבר על בעלה, שא לו היא צייתה, כתובה יותר, ובכך צייתה גם לך, שצוויתך.

אני מפציר לך, אלוהי, חוץ הייתי לידע, אם קר תרצה, לאיזו מטרה נדחתה אז טבילה? האם לטובי הותר הרسن, כביכול, עלי', כדי שאחטא? או שמא לא הותר הרسن? אם לא, מדוע עדין מהדחד באוזניים מכל עבר: "הנח לו, יעשה כרצונו, שכן טרם נתבל?" אך בוגوغ לבירות הגוף, אישינו אומר: "הנח לו להיפצע קשה יותר, שכן טרם נרפא". כמה טוב יותר היה לו נרפאתי מיד; ואז, על ידי חבירי ושליל, בריואת המשוחשת של נשפי היהת נשמרת בביטחון תחת שמירתך, אתה שננתת אותה. טוב באמתך. אך כמה גלים גדולים ורבים של פיתוי נראו תלויים מעלי' לאחר יולדות! אוטם חזתהAMI; והעדיפה לחשוף להם את החימר שמן אוכל מאוחר יותר להתעצב, מאשר את התבוניות עצמה, לאחר שנעשתה.

בילדות עצמה, לעומת זאת (שהחשו לה עבורי הרבה פחות מאשר לנערות), לא אהבתி ללמידה, ושנאתי שמכירחים אותי לך. ובכל זאת הוכרחותי; ודבר זה נעשה לטובי, אך אני לא פעלתי טוב; כי לו לא הוכרחותי, לא הייתי לומד. אך שום אדם פועל טוב כנגד רצונם, אפילו אם מה שהוא עשו טוב. אך גם הם לא פועלו טוב כשהכריחו אותו, אלא מה שהיא טוב בא אליו מפרק, אלוהי. כי הם לא היו מוטרדים כיצד השתמשו במקרה שהכריחו אותו לומד, אלא כדי להשביע את התשוקות הבלתי נלאות של דלות עשרה ותහילת קלון. אך אתה, אשר שורות ראשינו ספורות לפניך, השתמשת לטובי בטיעותם של כל אלו שה爰יכו בי ללמידה; ובטעותי שליל, שלא חוץ ללמידה, השתמשת לעונשי — עונש הולם לאחד, לצד כה קטן וחוטא כה גדול. אך על ידי אלו שלא פועלו טוב, פעלת טוב עבורי; ועל ידי חטא של העונשת אותו בצדק. כי ציוויתך, וכך הדבר, שכל רגש בלבתי מרוסן יהיה עונשו של עצמו.

אר מדו שנאתי כל קר את היונית, למדתי CID? עדין אני יודע זאת לאשורי. שכן את הלטינית אהבתி; לא את מה שומר ראשונים, אלא את מה שנקרא "מדקדקים" לימדו אותו. כי אתם שיעורים ראשונים, קריאה, כתיבה וחשבון, נחשבו בעיני כנטול וונש כבדים כמו כל יוונית. ובכל זאת מנין היה גם זה, אם לא מהחטא וההבל של החיים האלה, כיון שהייתי בשער, ורוח הולכת ולא תשוב? כי אתם שיעורים ראשונים היו טובים יותר בזואים, כיון שהיו זורם; באמצעות השגתי, ואני עדין שומר, את היכולת לקרוא את מה שאני מוצא כתוב, ולכתוב בעצמי את מה שארצה; בעוד שבשער, נאלצתי למדוד את נדודי של איןיאס אחד, שוכן את נדודי שליל, ולבקש על דידו המתה, כיון שהרגה את עצמה מההבה; בזמן שבעיניים יבשות, נשאתי את עצמי האומל הגוע בין הדברים הללו, רחוק מפרק, אלוהים ח'.

כי מה אומל יותר מיצור אומל שאינו מرحם על עצמו; הבוכה על מותה של דידו מההבה לאינייאס, אך אני בוכה על מותו שלו מחוסר אהבה אליך, אלוהים. אתה אור לב, אתה לחם נפשי פנימה, אתה הכוח המעניין חיוניות למוחי, המעורר את מחשבותי, לא אהבתி אותך. בגדתי לך, וכל הסובבים אותך הבוגדים לך הדחדו "כל הכבוד! כל הכבוד!" כי ידידותך של עולם זה היא בגידה לך; וכל הכבוד! כל הכבוד!" מהדחד עד שמתבבושים לא להיות אדם שכזה. ועל כל זה לא בכתי, אני שככתי על דידו הרגה, ו"מחפשת בחרב מכח ופצע אונוש", כאשר עצמי מחפש בינותים קיצון גרווע יותר, הקיזוני והנחות ביוטר מבין יצורי, לאחר שעזבתי אותך, עפר ההופך לעפר. ואם נאסר עלי' לקרוא כל זאת, הצערתתי של לא יכולתי לקרוא את מה שציג עזבתי. טירוף צזה נחשב ללימוד נעלם ועריר יותר מזה שבאמצעותם למדתי לקרוא ולכתוב.

אך עתה, אלוהי, זעק בקול בנפשי; ויאמר לי האמת שלה: "לא לך, לא לך. טוב בהרבה היה אותו לימוד ראשון". כי הנה, מוקן היתי לשוכח את נדודי איניאס ואת כל השאר, מאשר את אופן הקריירה והכתביה. אך מעל פתחו של בית הספר לздравות פרוסה פרוכת! נכון; ובכל זאת אין זה סמל לדבר נסתר, אלא כסות לטעות. אל יצעקו כנגדי אלו שאיני ראה מפניהם עוד, בעוד מתוודה לפניה, אלוהי, ככל שתחפות נפשי, ומשלים עם הוקעת דרכי הרעות, כדי שאוכל אהוב את דרכיך הטובות. אל יצעקו כנגדי לא קוני ולא מוכרי לימודי הדקדוק. כי אם אשאל אותך האם אמת הדבר שאתה הגע פעם לऋtaggo, כפי שמספר המשורר, הפחות מלומדים יענו שאתה יודעם, והמלומדים יותר — שמעולם לא עשה זאת. אך אם אשאל באילו אותיות וכותב השם "איניאס", כל מי שלמד זאת יענה לי נכון, לגבי הסימנים שבני אדם קבעו במוסכמה. ושוב, אם אשאל מה ניתן לשוכח בזק הקטן ביותר לעניין החים, קריאה וכתיבת או את בדיות השירה האלו? מי אינו צופה מראש מה חיבטים לעונות כל אלו שלא שכחו את עצם לגמר? חטאתי, אם כן, כאשר כילד העדפת את הלימודים הריקים הללו על פני המועילים יותר, או ליתר דיוק אהבת את האחד ושנאתי את השני. "אחד ועוד אחד — שתיים"; "שתיים ועוד שתיים — ארבע", זה היה עברוי דקלום שנוא: "סוד העץ הממולא באנשי חיל", ו"שריפת טריה", ו"צילה ודמותה העצובה של קראוזה", היו המופיע הנבחר של הבל".

מדוע אם כן שנאתי את הקלאסיקות היוונית, שיש בהן סיפורים דומים? כי גם הומרוס ארג בסקרים בדיות דומות, והוא הבל מתוק מאין כמווהו, ובכל זאת היה הוא מר לטעמי הילדות. וכך אני מניח היה ורגלייש עבור ילדים יוונים, שנאלצו ללמידה אוטו כפי שאני למדה את הומרוס. הקושי, באמת, הקושי שבשפה זרה, מהל בכיכול בלענה את כל המתיקות של המיתולוגיה היוונית. כי אף מילה ממנה לא הבנתי, וכדי להביני דחקו בי בחזקה באיזמים אכזריים ובונושים. היה גם זמן (כתינוק) שלא ידעתי לטינית; אך זאת למדתי ללא פחד או סבל, מתוך צפייה בלבד, בתוך ליטופי חדר הילדים ובמהתלות החברים, המחייכים ומעודדים אותי בדרך של משחק. זאת למדתי ללא כל לחץ של עונש שייאץ בי, שכן לבני דחק ביהolid את מושגי, מה שיכלתי לעשות רק על ידי למידת מילים לא מלאו שלימדו, אלא מלאו שדיברו איתם; שוגם באזוניהם הולדי את המחשבות, ככל שהגתי. אין ספק, אם כן, שלספרונות חופשית יש כוח רב יותר בלמידה דברים אלו מאשר לאכיפה מפחידה. רק אכיפה זו מרסנת את שיטוטיו אותו חופש, דרך חוקיר, חוקיר, החל ממיל המורה ועד למבחןיו של המרטיר, היכולים למזג עבורה מירירות מועילה, המשיבה אותו אליך מעתו תונוג קטלני המפתח אותנו להתרחק ממן.

שמע, אלוהים, את תפילתי; אל תרפא נפשי תחת תוכחתך, ואל ארפה אני מלהתווות לפניה על כל חסידך, שבhem משית אותו מכל דרכי הרעות ביותר, כדי שתהיה לי לעונג מעל לכל הפיתויים שאחריהם דרפט בעבר; כדי שאוכל אהוב אותך בכל מאודי, ולהחז בידך בכל רגשותי, ואתה עוד תושיעני מכל פיתוי, ועד עולם. כי הנה, ה' מלכי ואלוהי, יהיה כל דבר מועיל שלמדתי בילדותי מוקדש לשירותך; לשירותך יהוי דבריך, כתיבתי, קרייתי וחשבוני. כי הענקת לי את תוכחתך בעודי לומד דברי הבל; ועל חטא, שהתענגתי על אותם הבלים, מחלת לי. בהם אמnum למדתי מילים מועלות רבות, אך אלו יכולות להילמד גם בדברים שאינם הבל; וזהו הנתיב הבטווח לצעדי הנערומים.

אך אוּ לְךָ, נחשול המנהג האנושי! מי עומד בפניך? עד متى לא תיבש? עד متى תגלגל את בני חווה אל אותו אוקיינוס עצום ומבעית, שגם אלו המטפסים על הצלב בקושי צלחים אותו? האם לא קראתי בך על יופיטר המרעים והנואף? ללא ספק לא יכול היה להיות שלהם; אך כך הרעם המדומה יכול היה לתת חיפוי ולסרור לניאוף המשמי. וכי עתה מבין מורנו עטוי הגלימה מטה אוזן מפוכחת לאדם הזעוק מתוך בית ספרם שליהם: "אלו היו בדיותיו של הומרוס, שהעביר תוכנות אנושיות לאלים; לו רק הביא אלינו דברים אלוהיים!" אך באמת נכון יותר היה לו אמר: "אלו אכן בדיותיו; המיחסותطبع אלה לאנשים רשעים, כדי שפושעים לא יחשבו עוד לפשעים, וכל המבצע אותם יראה כמו שאנו מחקה אנשים מופקרים, אלא את אליו השמיים".

ובכל זאת, נחשול גיהינום שכמוותך, לתוך מושלים בני אדם עם תגמולים עשירים תמורת רכישת לימודים שכאלו; וחגיגה גדולה נערכת סביבה זה, כשהזה מתרחש בפורום, לעיני החוקים הקובעים משכורת לצד תשולם התלמידים; ואתה מצלי' בסלעך ושואג: "מכאן נלמודות מילים; מכאן רהיטות הדיבור; הנחוצה כל כך להשתתת מטרותיכם או להגנה על דעתיכם". כאלו לא הימנו יודעים מعلوم מילים כמו "מטר זהב", "חיק", "לפתות",

"היכלי השמיים", או אחריות המופיעות באותו קטע, לולא העלה טרניטיוס נער שטופ זימה על הבימה, המציג את יופיטר כדוגמה שלו לפיתוי:

"מתבונן בציור, שבו צויר הסיפור,

על יופיטר היורד במטר זהב

אל חיקה של דנהה, לפתות את האישה."

וראו כיצד הוא מעורר את עצמו לתחווה כאלו מכוח סמכות שמיינית:

"ואיזה אל? יופיטר הגדול,

המצצע את היכלי השמיים הגבורים ברעמו,

ואני, בן תמותה עłów, לא אעשה כמוות!

עשיתי זאת, ובכל לב עשייתי זאת."

אין המילים נלמודות בקלות הרבה יותר בשל כל הניבולים הללו; אך באמצעות הניבול מתבצע לפחות בשעה. איןני מאישים את המילים, שהן כשלעצמם כלים נבחרים ויקרים; אלא את יין הטעות המשקה לנו בהן על ידי מורים שיכרים; ואם אין שותים גם כן, אנו מוכים, ואין לנו דין פיקח שלו נוכל לערער. ובכל זאת, אלהי (שנבנו חחותנו אני יכול עתה להזכיר בכך ללא פגע), את כל זה למדתי לצערי ברצון ובתעונג גדול, ועל כך הוכרחותי הילד רב-תקווה.

סבול אותו, אלהי, בעודי אומר דבר מה על תבונתי, מתנתך, ועל אילו הבלתי שווה בזכותו אותה. שכן משימה הוטלה עליו, מיגעת למדי לנפשי, תחת תנאים של תהילה או בושה ופחד מלוקות: לשאת את דבריה של יומו, בזעםה וabeiela על כך שלא יכולה

"להסיט את נסיך טרואה מלאטיאום".

מילים אשר שמעתי שינו מעולם לא הגטה; אך נאלצנו לטעות בעקבות הבדיקות הפואטיות הללו, ולומר בפזרזה את מה שהוא הביע בחזרזים. והדבר שזכה למחייאות הכספיים הרבות ביותר היה של זה שאצלו רגשות העזם והיגון בלטו ביותר, והוא לבושים בשפה ההולמת ביותר, תוך שמירה על כבוד הדמות. מה לי, ח'י האמייתים, אלהי, שדקלומיזכה למחיאות כפיים מעל בני גiley וכיתתי כה רבים? האם אין כל זה עשן ורוחן? והאם לא היה דבר אחר שעלי יכולתי לאמן את תבונתי ולשוני? תהילותיך, ח', תהילותיך יכולו לתמוך בנבט הרק של לבך באמצעות משענת כתבי הקודש שלך; לך הוא לא היה משתרך בין ההבלים הריקים הללו, טרפץ מזוhom לעוף השמיים. כי ביותר מדרך אחת זונחים בני אדם למלאכים המורדים.

אך מה פלא שנחפטה לך להבלים, יצאתי מנוכחותך, אלהי, כאשר הוצבו לפניי בני אדם כמודלים לחיקוי; אבלו שאם בסיפור מעשה כלשהו שלהם, שאין רע כשלעצמם, הם עשויו שגיאת לשון או דקדוק, היו נכלמים כאשר נזפו בהם; אך כאשר בנאות עשיר, מעוטר ומוסדר היטב הם סיפרו על חייהם חסרי הסדר, היו מתפארים כשביחחו אוטם? דבריים אלו אתה רואה, ח', ומחריש; אך אףים ורב חסד ואמת. האם תחריש לעד? והרי כבר עתה אתה משלה מtower התהום הנוראה זו את הנפש המבוקשת אותך, הצמאה לתענוגותיך, שלבה אומר לך: "ביקשתי פניר; פניר, ח', אבקש". כי רגשות מוחשכים הם התרחקות ממך. שהרי אין זה ברגלינו, או בשינוי מקום, שבני אדם עוזבים אותך או שבים אליו. או שמא אותם בערך הצעיר חיפש סוסים או מרכבות, או ספינות, או עף בכנפיים נראות, או ננד בתנועת איברי, כדי שיוכל במדינה רוחקה לשבץ בח'י הוללות את כל מה שנטה לו בצתתו? אבל אהוב היה כשתנתת, והואב עוד יותר היה לו כשוחר ריקם. אם כן, ברגשות תאונותיכם, כלומר מוחשכים, נמצא המרחק האמתי מפני.

ראה, ה' אלוהים, ראה בסבלנות כדרך, כיצד בני אדם מkapידים לשמר על כלל האותיות וההברות שקיבלו מקודמיהם, בעודם מזניחים את הברית הנצחית של ישות עולם שקיבלו מוך. עד כדי כך, שמורה או תלמיד של חוקי ההגיה יפגע באנשיים יותר אם ידבר ללא ה"א הידיעה או בשגיאת דקוק, מאשר אם הוא, ליצור אנושי, ישנא יצור אנושי בניגוד לחוקיך. וכך איבר כלשהו יכול להזיק יותר מאשר השנהה שהוא בווע נגידו; או יכול לפצע עמוק יותר את זה שהוא רודף, מאשר השנו את נפשו שלו בעינויו. ודאי שגם חוכמת אותיות אינה טבועה בנו כמו עדות המצווף: "שלא יעשה לחברו את השנו עליו". כמה עמוקות דרכיך, אלוהים, הגדי ייחידי, הישב דום במרומים ובחוק בלתי מלאה מחך עיירון עונשי לתשוקות פורעת חוק. בחיפוש אחר תחילת רהיטות, אדם העומד לפני שופטبشر ודם, מוקף בקהל אנושי, ונואם נגד איבויו בשנאה עצה, יזהר בשבוע עיניים פן בטיעות לשון הוא "ירצת" מילה; אך אין נזהר פן בזעם רוחו הוא ירצה בן אדם ממש.

זה היה העולם שבשעריו שכבתاي אני האומל בילדותי; זו הייתה הבמה שבה פחדתי יותר לעשות שגיאת דקוק, מאשר, לאחר שעשית אחת, לנכא באלו שלא עשו אותה. דברים אלו אני דובר ומתווודה לפניך, אלוהי; עליהם קיבلت שבח мало שاذ חשוב שכל המעלות הן לרוצותם. כי לא ראיתי את תחום הנබולים שבו הושלתתי מעיןך. לפניהן, מה היה נתבע מני כבר אז, כשהלא הייתי לשבעות רצונם אפילו של הדומים לי? בשקרים לאין מספר מרמה את חונכי, את מורי, את הורי, מתוך אהבת המשחק, להריטות לראות מופעי הבל וחוסר מנוחה לחקותם! גם גניבותם ביצעתם ממזווהו הורי ומשולחנם, משועבד לתאות זיללה, או כדי שהיא ל' מה לחתת לילדים שמכרו לי את משקם, שבו הם חפזו באוטו זמן לא פחות מימי. במשחק זה גם חיפשתי לעיתים קרובות ניצחונות לא הוגנים, בעוד אני עצמי מנוכח על ידי תשוקת שווה לעליונות. ומה יכולתי לשאת פחות, או להoxic בחזקה צדו, מאשר את מה שעשית לאחרים? ואשר אם נتفسטי והוציאו אותי עליו, בחרת' לרב מאשר להיכנע. והאם זהה חפותה של ילדות? לאvr, לאvr, אני צועק לרחמיך, אלוהי. כי חטאיהם אלו ממש, ככל שבאות השנים הבוגרות, חטאיהם אלו ממש עוברים מחונכים ומורים, מאוזים וכדרים ודרורים, אל פקידים ומלאים, אל זהב ונחלות ועבדים, בדיקוק שם שעונשים חמורים יותר מחייבים את המקל. הייתה זו קומתם הנמוכה של הילדים שאוთה שיבחת אתה, מלכנו, כסמל לעונוה, באמך: "כי לאלה מלכות השמים".

ובכל זאת, ה', לך, הבורא והמושל של היקום, הנעה מכל והטוב מכל, היו ראיות התודות לך אלוהינו, אףלו לו יעדת עבורי את תקופת הילדות בלבד. כי כבר אז הייתה קיימ, חי ומרגש; והייתה טבעה בי דאגה לרוחותי – עקבות של אותה אחdom מסתורית שמננה נוצרתי; שמרתני באמצעות החוש הפנימי על שלמות חשוב, ובתו עיסוקים פעוטים אלה, ובמחשובותי על דברים פעוטים, למדתי להתענג על האמת, שנאית להיות מרווחה, ניחנת בזיכרון נמרץ, בכישرون דבר, התנחמות בידיות, ונמנעת מכאב, משפלות ומבורות. ביצור קטן כלvr, מה לא היה מופלא, מה לא היה ראוי להערכתה? אך ככלם הם מתנות אלוהי: לא אני הוא שהענקתי אותן לעצמי; וטובים הם הדברים הללו, וכולם ייחד הם אני עצמי. טוב הוא, אם כן, זה שיצר אותך, והוא טוב; ולפניו עולה על כל טוב שהוא ליvr. כי זה היה חטא, שלא בו, אלא ביצורו – בעצמי ובאחרים – חיפשתי הנאות, רומנים ואmittות, ובכך נפלתי אפויים ארצת אל תוך יגנות, בלבולים וטעויות. תודה לך, שמחתי ותהיתי וביתחוני, אלוהי, תודה לך על מתנותיך; אך נזור נא אותן עברו. כיvr תנזרו אותך, ואוותם דברים שנותת לי ירחבו וישכוללו, ואני עצמי אליה עמר, שהרי גם את עצם קיומי אתה נתת לי.

ספר שני

اذכיר עתה את תועבות העבר שלי, ואת השחיתות البشرית של נפש; לא משומש אני אהוב אותן, אלא כדי שאוכל אהוב אותך, אלוהי. למען אהבת אהבתך אני עושה זאת; סוקר את דרכי המרושעות ביוטר במרירות זכרוני, כדי שאתה תמק לך (אתה המתיקות שאינה מציבה לעולם, המתיקות המבורכת והבטוחה); ומוסף אותו שוב מתוך הפיזור שבו קרעתי את עצמי לזרים, בשעה שפניתי מפרק, הטוב האחד, ואיבדתי את עצמי בינו של דברים. כי בעזירותי בערתי בתשוקה לשבעה מדברים של מטה; והעצתי להתרפער שוב באהבות שונות ומוטשטשות אלו: יופי אלה, והסרחת בעיניך; בעוד מרצה את עצמי, וחוץ לרצות בעינך בני אדם.

ומה היה הדבר שהתענגתי עליו, אם לא אהוב ולהיות אהוב? אך לא שמרת夷 על מידת האהבה, בין דעתך לידעך, אותו גבול מאייר של ידידות; אלא מתוך התאוות הבוצית של הבשר, וublisher הנערים, עליו אדים

שערפל ווחשיכו את לביו, עד שלא יוכל להבחין בין הזרה הצלול של האהבה לבין הערפל של יציר הזרמה. שניהם רתחו בי בערוביה, וочפו את נעוריו חסרי היציבות אל מעבר לצוק של תשומות טמאות, ושיקעו אותו בתהום של פשעים נתעבים. חמתך נערמה מעלי, ואני לא ידעת זאת. חירשתי מצלול שלשלות תמותתי, עונש על גאות נפשי, ותעתית רחוך יותר מך, ואתה הנחת לי לפשי, ואני מזרקתי מצד לצד, והתבצחת, והתפזרתי, ורחתתי בפריזותי, ואתה החרשת, هو שמחתי המאוחרת! אז החרשת, ואני נדדי רחוך ורחוק יותר מך, אל ערוגות ذרע של יגנות שהוא פחות ופחות פוריות, בעצבות גאה ובעיפויות חסרת מנוח.

לו רק נמצא איזה שימtan את אי-הסדר שלו, יונצל לטובה את היופי החולף של דברים אלו, נקודות הקצה של בריאתך! לו היה מצב גבול לנעימותם, כדי שגלי נעוריו ישילכו את עצמן על חוף הנישואין, אם לא ניתן היה להרגיעם ולהחזיקם בתוך מסגרת המשפחה, כפי שמורה חוקך, ה': אתה המעצב בדרך זו את צאתך המוות הזה שלנו, והיכול ביד עדינה להקנות את הקוצים שהוזאו מגן העדן שלך? שהרי כל-יכולתך אינה רחוכה מאיינו, גם כשאנו רחוקים מך. אחרת, היה עלי' להקשיב ביתר ערכנות ל蠃ל מבין הענינים: "אר לאלה יהוה סבל בברשות, ואני חס עליהם". טוב לאדם שלא יגע באישה.ומי שאינו נשוי דואג לעניין האדון, כיצד ירצה את האדון; אך נשוי דואג לעניין העולם הזה, כיצד ירצה את אשתו.

לambilם אלו היה עלי' להאזין ביתר תשומת לב, ולו הייתה נפרד למען מלכות השמיים, הייתה ממתק בשמחה רבה יותר לחיבורך; אך אני, אומלל שכמוני, קצפת כי סוער, עוקב אחר דhairת הזרם שלו, עזב אותך, וועבר את כל גבולותיך; ובכל זאת לא נמלתתי משוטיך. כי איזה בן תמותה יכול? שכן הייתה עמדך תמיד בחומרה רחומה, והזלפת תערובת מרירה ביותר על כל תעוגותי האסורים: כדי שאחפש תעוגות לא תערובת. אך היכן נמצא כאלו, לא יכולתי לגלות, אלא בר, ה', המלמד דרך היגון, ופוצע אותנו כדי לרפא; וממיה אוטנו, פן נמות מך. היכן הייתה, ועד כמה הייתה מוגלה מתעוגות ביתך, באotta שנה שש עשרה לח' בשרי, כאשר הגיעו התאווה (שאליו חוסר הבושה האנושי נוטן דרכו חופש, למרות שאין מותר לפוי חוקך) תפס עלי' את השלטון, ואני התמסרתי לו ככל? חבר, בינותים, לא דאג להציגני מנפילה באמצעות נישואין; דאגתך היחידה הייתה שאלמד לדבר היטוב, ואיה נואם משכנע.

שכן באותה שנה הופסקו לימודיו; בזמן שלآخر שבוי ממאדרורה (עיר שכנה, שאליה נסעה ללימוד דקדוק ורטוריקה), הוכנו עבורי הוצאות למסע נסוף לקרטגנו; וזאת יותר בזכות נחישותו מאשר בזכות אמצעיו של אבי, שהיה רק אדם חופשי עני מטאסטה. למי אני מספק זאת? לא לך, אלהי; אלא לפניו לבני מני, לאוונו חלק קטן של המין האנושי שעולל להיתקל בכתביהם אלו של. ולאיזו מטרה? כדי שכל הקורא זאת יחשוב שעמוקים עליינו לקרוא אליך. כי מה קרוב יותר לאוזניך מאשר לב מתוודה וחיים של אמונה? מי לא שיבח את אבי על כך שמעבר ליכולת אמצעיו, הוא סיפק לבנו את כל הנחוץ למסע רחוק למען לימודיו? שכן אזרים רבים בעלי יכולת הרבה יותר לא עשו דבר זהה עבור ילדיהם. אך עם זאת, לאוונו אב לא הייתה כל דאגה כיצד אני גדול כלפיך, או עד כמה צנוע אהיה; ובלבך שאהיה שופע בדיור, ולו אהיה עקר לגבי טיפוחך, אלהים, אלהי.

אר בעודי חי עם הורי באותה שנה שש עשרה שלו, עזב כל לימוד לזמן מה (כספרק זמן של בטלה נכפה בשל דוחק מצבם הכלכלי של הורי), צמחו קוצי התשוקות הטמאות פרא מעיל ראש, ולא הייתה יד שתעקור אותם. כאשר אבי ראה אותי בבית המרחץ, מתקרב כתעת לבגירות, וניחן בנערות חסרי מנוח, הו, כמו שכבר צופה מכאן את צואצאיו, סיפר זאת בשמחה לאמי; עולץ באותו שאון של החושים שבו העולם שוכח אותה בוראו, ומתחaab ביצור שרך במוקםך, דרך אדי אותו אין סומי של רצונו העצמי, הפונה הצדיה ומשתחוויה לדברים השפליים ביותר. אך בחיק אמי כבר התחלה להקימ את היכלך, ואית יסוד משכנך הקדוש, בעוד שאבי היה עדיין רק "קטכומן" (חניך בנצרות), וזאת רק לאחרונה. היא אז נבלהה ביראה קדושה וברעדה; ולמרות שטרם נטבלתי, יראה עבורי מאותן דרכים עקלקלות שבחן הולכים אלו המפניהם אליך את גבם ולא את פניהם.

או לי! והאם אכן לומר שאתה החרשת, אלהי, בזמן שתעתית רחוך יותר מך? האם اذا כן החרשת לי? ושל מי אם לא שלך הוי מילם אלו אשר דרך אמי, הנאננה לך, שרת באזונני? דבר מזה לא חדר ללבך כדי לקיימו. כי היא רצתה, ואני זוכר שבפרטיות ובחרדה גדולת ההירה אוטי "לא לנאוף; ובמיוחד לעולם לא לטמא אשת איש". אלו נראו לי עצות של אישה, שאtabביש לצית להן. אך הן הוי שלך, ואני לא ידעת זאת: וחוות

שאתה שותק ושותו היא שמדובר; דרכך לא החרשת לי; ובזה נבדית על ידי, אני בנה, בן שפחתך, עבדך. אך אני לא ידעתך זאת; ורצתי ארצה בעיורון זהה, שבין השווים לי התבישתי בחוסר בשעה פחות,

כשהמעת עותם מתפארים בפשעיהם, וכן, ככל שההתפארו יותר, כך הוא מושפלים יותר; ואני התענגתי לא רק על הנאת המעשה, אלא על השבח. מה ראוי לנו לנגד החטא? אך אני עשית את עצמי גרווע ממה שהיא, כדי שלא אגונה; ואנאר בדבר מה לא חטאתי כמו המופקרים, הייתי אומר שעשית את מה שלא עשית, כדי שלא אראה בזוי כל שהייתי חף מפשע; או חסר חשיבות ככל שהייתי צנוו יותר.

ראה עם אילו חברים התהלך ברכבות בבל, והתפלשתי בבוץ שלהם, כאילו במיטה של שםים ומשחות יקרות. וכדי שאדבק חזק יותר במרכזם ממש, האובי הנستر רמס אותה ופיתה אותה, כיוון שהיא קל לפתח אותה. גם אני שבסבר (שנמלטה כת מרכץ בבל, אך הלהקה לאט יותר בשוליה כשהיא מייעצת לי לצינעות), מתוך תשומת לב למה ששמעה עליי מבעה, כדי לרטן בתוך גבולות האהבה הזגיג את מה שחשאה שהוא מזיק כת ומוסוכן לעתיד, אם לא ניתן היה לגוזע זאת מהשורש) — היא לא נתנה לכך את דעתה מספיק, שכן חשאה פן אישת תתרבר כנעל וכמושול לתקווות. לא אותן תקווות לעולם הבא, שאמי תلتה בר; אלא התקווה ללימודים, שני הורי היו חפצים מאד שאשיג; אבי, כיוון שכמעט ולא חשב עלייך, ועלי חשב רק מחשבות הבל;امي, כיוון שסבורה שאוטם מסלולי לימוד רגילים לא רק שלא היו מכשול, אלא אף יסיעו במידת מה להגעה אליו. כי אכן משער, ככל שאינו יכול להזכיר במזג של הורי. הרסנים, בינותיהם, הומרו לי, מעבר לכל מידת של חומרה רואיה, לבנות את זמני במשחק, וכן, אפילו עד פריצות בכל מה שחפצתי בו. ובכל היה ערפל החוץ בין לבין זהור האמת שלך, אלהי; ועוני פרץ בכיכול מתוך שמן רב.

האגנבה נעהשת על פי תורתך, אדני, וمحك הכתוב בלבות בני האדם, שגם הعلاה עצמה אינה יכולה למחוק. כי איך גנב יסבל גנב אחר? אף לא גנב עשר הגאניב מתוך מחסום. עם זאת, אני התאכית לגבוב, ועשיתך זאת, לא מתוך רעב או עני, אלא מהתוך קרותות חושים מעשיית הטוב ומהתוך פינוק של רשות. כי גנבתך את מה שאתה לו ממנה די והוא תר, ומסוג טוב הרכבה יותר. ולא חפצתי להנוט מממה שגנבת, אלא התענגת על הגנבה עצמה ועל החטא. עז אגס אחד היה סמו לקרים שלו, עמו בפרי, שלא היה מפתחה לא בצעעו ולא בטעם. לנער את העז ולשׂדד אותו יצאנו כמה נערים פוזדים, באישון לילה (לאחר שאמנה גננו הרגינה הארכנו במשתקינו ברחבות עד אז), ולחקנו משאות קבועים, לא כדי לאכל, אלא כדי להשיליכם לחזירים, לאחר שבקושי טעמנו מהם. וזאת עשינו רק כדי לעשות את מה שחפצנו, משומם שאתה זה דבר אסורה. הבט בלבך, אלהים, הבט בלבך, שעניינו רחמת בתקחתי הטעום ללא תקחתי. הנה, יספר לך מבה בקש שם, שאהיה רע ללא תועלת, אלא כל פטבי לרוע מלבד הרוע עצמו. היה זה מתאב, ואני אהבתך זאת; אהבתך להאבד, אהבתך את אשמתך שלוי, לא את הדבר שבגללו אשמתוי, אלא את האשמה עצמה. נפש טמאה, הנטולת מרים יעכז לאבוד גמור; שאינה מבקשת דבר מתוך הבושה, אלא את הבושה עצמה!

כי יש מושיכה בגופים יפים, בז'הוב ובכסוף, ובכל הדברים; ובמגע גופני יש לחברות השפעה רובה, וכל חוש אחר יש את האובייקט הרואו לו במדה הפptaהימה. גם לכובד העולם הזה יש חן ממשו, ולכך לנחים ולמשל; מכאן נבע גם האطمأنון לנקמה. אך בכל זאת, כדי להשיג את כל אלה, אין עליינו להתרחק מمف, אדני, ולא לסתות מתורתך. גם לחיים שאנו חיים כאן יש קוסם משליהם, מתוך יחס מיטים שלם והתאמה לכל הדברים היפים כאן למיטה. גם>IDידות אונושית יקרה בקשר מרתק, בכלל האחדות הנזארת מנשומות רבות. בועל כל אלה, ונדומה להם, נעשה החטא, כפי מרתו ונטייה מפרקת לטוביים שבדראגה הטעינה ביז'ה, נזנחים הטעוביים והגבויים יותר — אתה, אדני אלהינו, אמרת ותורתך. כי לדברים הטעויים הללו יש את תענוגיהם, אך לא כמו אלהי, שעשה את הכל, כי בו יתענג האציג, והוא שמחת ישרי לך.

כאשר, אם כן, אנו שואלים מדוע נעשרה פשע, איןנו מאמינים לו, אלא אם כן גראה שיכל היה להיות רצון כלשהו להשיג את אלו שקרו לנו להם הטעויים הטעויים, או פחד לאבדם. כי הם יפים ונאים; אף כי בהשראה לאוותם טוביים גבויים ומארשרים, הם בז'אים ומוכאים. אך רצץ אחר; מדווע? הוא אהב את אשתו או את נכסיו; או רצה לשוד לטרח מחייב; או פחד לאבד דברים כאלה בಗלן; או שנעשרה לו עול והוא ברע להתנקם. האם מישחו, יבצע רצח ללא כל סבה, מתוהה הנה פשיטה מהרץח? מי יאמין לזהת? כי גם לאוותם אדים זעום ופרא, שנאמר עליו שהיה רע ואכזר ללא צורה, בכל זאת מיותרת סבה; "פָּז" (אמר) מתוך בטליה יהפקו היד או הלב, ללא פעליהם". ולאיזו פקלית? כדי שמתוך אותו תרגול של אשמה, יוכל לאחר מכן כבש את העיר, להשיג בז'ן,

מלכות, עשר, ולחירות חפשי מפחד מוחקים, ומקשין בצריכי ביתו, וממודעות לגבולינו. אם כן, אפילו קטילינה עצמו לא אהב את גבולותיו שלו, אלא משחו אחר, שלמענו עשה אותו.

מה, אם כן, אהבתני אני האמלל בה, גנבה שלי, מעשה חישר זה, באotta שנה שיש-עשרה למני? יפה לא היה כי הייתה גנבה. אך אם את בכל דבר מה, שכך אני מדבר אליך? נאים ה' האגסים שגנבו, כי הם ה' בריאתך, הייטה מל, בזא הכל, אלהים, הטוב העליון וטוב האמת. נאים ה' אותם אגסים, אף לא אותם חשקה נפשי האמללה; כי היה לי מאגר של טובי יותר, ואותם קפטמי רק כדי לגנב. כי לאחר שנקטו, השליך אוטם, והסעה היחידה שלו בהם היתה חטאי שלו, שבו שמחתי להנות. כי אם משחו מאויהם אגסים נקנס לפ', מה שהמתקן אותו היה החטא. עתה, אדני אלהי, אני שואל מה באotta גנבה ענג אותו; והנזה אין בה כל יופי; אני מתבונן ליפי כמו בזק ובקמה; ולא כך שבחבונה ובצערן, בחושים ובדמי הפתיה של האדם; ואף לא כפי שהכוכבים מפארים זיפים במஸולום; או הארץ, או הים, מלאי חיים בהתחאותם, הפליגים בילדתם את פיך הנקוב; לא, ואףלו לא אותו יופי כזב ומערפל השירה לעונות מטעים.

כי כה הגאה מחקה את הרוממות; בעוד שرك אתה אלהים מרים על כל השאותנות, מה היא מבקשת, אם לא כבוד וטהלה? בעוד שرك אתה ראי לכבוד מעל הכל, ומפאר לעולמי עד. אכזריתם של הגודלים חפצה להיות נרתעת; אך מי ראי להיות נרתעת אלו לא אלהים בלבד, שמכוחו מה יכול להגזל אז להונס? מתי, או איופה, או לאן, או על ידי מי? רכוthem של הפוחזים חפצה להחשב לאבבה; אך אין דבר רק יותר מחותך; ולא נא恨 דבר באפ' ברא יותר מאמתה, הבירה והיפה מכל. הפקינות מדרגה רצון לדע; בעוד שאתה יודע הכל באפ' עליון. הנה, הבורות והטיפות עצמה מסותות תחת השם פשוטות וחסר קלה לזכך; מושם שכך לא נמצא פשוט ויחיד יותר ממה: מה פוחז מזיך, שכן מעשיו שלו הם המזיקים לחוטא? הנה, העצלות חפצה להיות במנוחה; אך אייז מנוחה יציבה יש בלבד האדו? המותרות מתיירחות להקראה שפע ושבוע; אך אתה המלוב והשפע הבליט נדלה של תעוגים בלתי נשחתים. הפעם מציגה צל של נדיבות: אך אתה הנטון המיציף מכל של כל טוב. הטעמונות חפצה להחזיק בדים רביים; ואתה מחזיק בכל. הקנאה מתוכחת על מציאות: מה מצין יותר ממה? הפעם מבקש נקמה: מי נוקם בזק יותר ממה? הפחד נбел מדברים לא רגילים ופתאומיים, המסתכנים דברים אהובים, ודואג מרأس לשלום; אך לגביך מה לא רגיל או פתאומי, או מי מפריד ממה את מה שאתה אהב? או איופה בלבד אצלך יש בטחון לא מערער? היגן נמק על דברים שאבדו, מעונג תפאותיו; מושם שהוא חוץ שדך לא ילקח ממני, כפי שדבר לא יכול להלך ממך.

כה הנפש מזינה, כאשר היא פונה מפה, מבקשת מחוץ לך מה שאינה מוצאה טהור ולא רבב, עד שהיא חזורת אליך. כה הכל באפ' מיעוט מחקים אותך, הפטרכיקים מפה ומרתומים גניך. אך גם על ידי קחיר באפ' זה, הם מראחים עלייך כבואר כל הטבע; מכאן שאין מקום להסתהר מפה לגמר. מה אם כן אהבתני באotta גנבה? ובמה אפיו באפ' מושחת ומעות חקיית את אדוני? האם חפצתי אפיו בחשאי לעשות בגונד לתורתך, מושם שבקם לא יכולתי, כדי שבחוית אסיר, אוכל למקות חרות פגומה על ידי עשות דברים שאינם מתרים לי לא ענש, דמות אפלה של כל-יכולתך? הנה עבדך, הבורם מאדוני ומשיג צל. הוא רקבן, הוא מפלצתיות של חיים, ועמק של מות! האם יכולתי לאהוב מה שלא היה מטר לי, רק מושם שלא היה מטר?

מה אשיב לאדני, שבעוד זכרוי מעלה דברים אלה, נפשי אינה נבחלת מכם? אהב אותך, אדני, ואודה לך, ואתודה לשמה; כי סלחחת לי על מעשי הגודלים והונאים הללו. לחסוך אני מיחס זאת, ולרhomme, שהמסת את חטאך. לחסוך אני מיחס גם כל מה שלא עשית מרווע; כי מה לא הייתה יכול לעשות, אני שאפיו אhabתך חטא לשם החטא עצמו? הנה, על הכל אני מתקשה שוגולח לך; הנה על הרעות שבחצעתך ברצוני העז, והוא על ALSO שבחדרצתך לא בצעתי. מי הוא האdam, שבקשלו את חלשו שלו, מעז ליחס את טהרטו וחמו לכתו שלו; כדי שיאhab אותך פחות, אבל בזק פחות לרקמיה, שבקם אתה מוחל לעונות לאלו השים אליך? כי כל מי שנקרה על ידך, פלה אפרוי קולג, ונמנע מאותם דברים שהוא קורא אotti מעלה בזקורי ומתודה על עצמו, אל יבוז לך, שברחותי חולה, גראותי על ידי אותו רופא, שבעזרתו הוא לא היה, או למשה היה פחות, חולה: ועל זה אהב אותך באotta מדחה, הנה יומתך; שכן מי שעלה ידו הוא אotti מתקושש מחייב חטא עמוק כזה, על ידו הוא רואה את עצמו נשמר מחלי חטיא דומה.

איזה פָּרִי היה ל' אֶז (אדם אַמְלָלִי) באותם דיברים, שעל זכרונם אני מתקבש כעת? במיחד באזמה גנבה שאהבתني לשם הגנבה; וגם היא היתה כלום, ولكن מס肯 יותר ה'יתני אני, שאהבתני אותה. ועם זאת לבדי לא ה'יתני עוזשה זאת: כי ה'יתני אֶז, אני זוכר, לבדי לעוזם לא קיימי עוזשה זאת. אהבתני אם כן בה גם את חברת השתפים לעברה, שאתם עשייתן זאת? לא אהבתני אֶז שום דבר מלבד הגנבה, הן למשעה לא אהבתני שום דבר אחר, כי גם אתה נסיבה של החברה ה'יתנה כלום. מה האמתה? מי יכול למלמדני, מלבד זה המPAIR את לבי, ומגלה את פנויו החשוכות? מה זה הדבר שעה בדעתך לחקור, ולדון, ולשלול? כי אלו אהבתני אֶז את ה'אגדים שנגנבת, וחפצתי להנות מרהם, יכלתי לעשות זאת לבדי, ALSO עצם בצעע הגנבה היה מספיק כדי להחש אֶז הנאות, ולא ה'יתני צריך ללבות את גרכיו תואומי בעידוד של שתפים. אך מכין שהנאות לא ה'יתנה באזם ה'אגדים, היא ה'יתנה בעברה עצמה, שכברת החוטאים האחרים גרימה לה.

מה, אם כן, ה'יתה תחושה זו? כי באמת ה'יתה מתעכבות מד': ואוי ל', ש'יתה ל'. אך בכל זאת מה ה'יתה? מי יכול להבין את שגיאותיו? ה'יתה זה השעשוע, שיכללו דגוג את לבותינו, שהולכנו שולל את אלו שכלל לא חשבו על מה שאנו חנו עושים, וולדו מכך מאי. מודיעו אם כן ה'יתה הנאותי מסוג כזה שלא עשייתי זאת לבדי? משומ שארף אחד לא צוחק בדרכך כלל לבדז? בדרכה כלל אף אחד לא; ועם זאת האזחוק לפעים משתלט על בני אדם בלבד ובפרשותם כשלאינו אפטם, אם מושרו מכך מזדמן לחושיקם או לדעתם. עם זאת לא ה'יתן עוזה זאת לבדי; לבדי לעוזם לא ה'יתני עוזה זאת. הנה אלבי, לפניה, הזרון הפ' של נפשי; לבדי, לעוזם לא ה'יתני מבצע את אונת הגנבה שבאה מה שגנבתי לא השבע את רצוני, אלא העבדה שגנבת; ולא ה'יה מוצא חן בעני לעשות זאת לבדי, ולא ה'יתני עוזה זאת. ה'זידות יוטר מידי לא ידידותית! את המפתחה הבלתי מובנת של הנפש, את הCMDנות לעשות נזק מתוק עליצות ומושבה, את האמאנון להפסד של אחרים, ללא מטרה לרוח שלי או לנקמה: אלא כשנאמר, "באו נלה, בזו נעשה זאת", אנחנו מתרבשים לא להיות חסר בושה.

מי יכול להתייר את אותה סבכה מפעלת ומרקבת? מתעבת היא: אני שונא לחשב עליה, להבטח בה. אך אליך אני משתחיק, הוא צדק ותם, יפה ונאה לכל עין תהורה, ומושבייע רצון ללא שבוע. אצלך יש מנוחה שלימה, וחימם ללא הפרעה. הנכוס אליך, נכוס אל שמחות אדוניו: ולא ירא, ויעשה חיל במה שהוא מצין מכל. שקעתי פרחן ממפה, וננדתי, והוא אלהי, יותר מידי תועה ממך משענתך, בימים אלו של בעורי, והויתני לעצמי ארץ ציה.

ספר שלישי

אל קرتגו באתי, ושם רחש סביבי בכל אוזני כור היתוך של אהבות טמאות. טרם אהבתி, אף אהבתי לאחוב, ומתווך מחסור עמוק פנימה, שנאתי את עצמי על שלא חסרתי דבר. חיפשתי מהו אוכל לאחוב, מאוהב בהיותי אהוב, ושנאתי את הדרך נטולת המוקשים. כי בתוכי היה רעב לאוטו מזון פנימי, ורק עצמן, אלהו'; אף מתווך אותו רעב לא הייתה רעב, אלא הייתה ללא כל כמיהה למזון בלתי נשחת; לא מפני שהיתה מלא בו, אלא ככל שהיא ריק יותר, כך קצתו בו יותר. בשל סיבה זו הייתה נפש חולה ומלאת פצעים, היא השילכה עצמה החוצה באומלחות, משותוקת להתגרד במעטם של מושאי החושים. אך אולי לא הייתה לאלה נשמה, לא היו הם מושאי אהבה. לאחוב אם כן, ולהיות אהוב, היה מותוק לי; אך יותר מכך, כאשר זכיתן להתעוג על האדם שאהבתי, זיהמתי אפוא את מעין הידידות ברפיש התאווה, והעבטי על זהרו בשאל התשוקה; וכן, טמא ובלתי נאה, חפצתי בכל זאת, מתווך יהירות מופצת, להיות מעודן ואנשי חזר. נפלתי אם כן אפיים ארצת אל האהבה שבה השותוקקתי להילך. אלהו', רחמי, בכמה לענה מהلت לי, מתווך טובך הגדל, את המתיקות ההיא? שכן הייתה גם אהוב, וגם הגעתו בסתר אל כל העיגוג; ובשמחה נקבעתי בששלוחות מביאות יגון, כדי שאולקה בשבטי הבהיר הבוערים של הקנאה, והחשdot, והפחדים, והכעסים והחרירות

גם הציגות התיאטרון שփעו אותה, מלאות בדים מוחים של סבלותי ובDALק לאיש. כיצד זה שהאדם משתווק להיעבב בczפונו בדברים מעצבים וטרגיים, שבעצמם לא היה מוכן לסבול בשום אופן? ובכל זאת הוא משתווק צפופה לחוש צער עליהם, וכך עוזר זה עצמו הוא הנאהתו. מרי זו אם לא עונה אומללה? שכן האדם מושפע מפעולות אלו ככל שהוא פחוות חופשי מהשפעות כאלו בעצמו. מכל מקום. כאשר הוא סובל בגפו שלו. נהוג

לכנות זאת אומללות; כאשר הוא חומל על אחרים, הרי זו רחמנות. אך איזה מן רחמים הם אלו על תשוקות בדיות ובימתיות? הרי המאזין אינו נקרא להושיע, אלא רק להתאבל; והוא מוחא כפיים לשחקן הבדיות הללו כל שהוא מתאבל יותר. ואם תלאותיהם של אותם אנשים (בין אם מימי קדם ובין אם בדיה גמורה) מוצגות כרשותו אינו מזל דמעות, הוא הולך ממש במיאוס וביבורת; אך אם הוא מתמלא תשוקה, הוא נשאר קשוב ובסופה מתוך שמחה.

אם אם כן גם היגנות אהובים? הן הכל מבקשים שמחה. או שמא מאחר שאיש אינו אוהב להיות אומלל, הוא בכלל ננהנה להיות רחמן? וכיון שהזה לא יכול להתקיים ללא רגש, האם בשל סיבת זו לבדה הרגשות אהובים? גם זה נבע מאותו עורק של יידיות. אך لأن הולך עורך זה? لأن הוא זורם? מדוע הוא נשפר אל אותו נחל של צפת המבעבב את אותם נחשולים מפלצתיים של תאווה טמאה, שאליהם הוא משתנה ומותמר מרצון, כשהוא מופל ומושחת ברצונו שלו מטהרטו השמיית? האם אם כן יש לסלק את החמלה? בשום אופן לא. יהי אם כן היגנות אהובים לעיטים. אך הישمرין מן הטומאה, הוא נפשי, תחת חסותו של אלהוי, אלהוי אבותינו, הרואי להלל ולרומים מעל הכל לעד, הישמרין מן הטומאה. כי לא חדלתי כתעת לרחם; אך אז בתיאטראות שמחתי עם אהובים כשהתענגו זה על זה ברשות, אף שהזה היה דמיוני בלבד במחזה. וכאשר איבדו זה את זה, כאילו חומל אני מאד, הצעיר עלי מישחוב כסוגבל קושי בשל אובדן הנאה הרסנית כלשהו, מרחם הרבה יותר על השמח ברשותו, מאשר על מי שנחשב כסוגבל קושי בשל אובדן הנאה הרסנית כלשהו, ואובדן של אושר אומלל כלשהו. זהה בוודאי הרחמנות האמיתית יותר, אך בה אין היגון מענג. כי אף על פי שמי שמתאבל על האומלל ראוי לשבח על חסdon; הרי מי שוחמל באמת, היה מעדייף שלא יהיה דבר שיתאבל עליו. כי אם רצון טוב יהיה רצון רע (מה שלעולם לא יתכן), אז יכול מי שמרחם באמת ובתמים לאחל שייהיו כמה אומללים כדי שיוכל לרחם. צער מסוים עשוי אם כן להיות מותר, אך שום צער אינו אהוב. כי כך עשו אתה, אדוני אלהים, האוחב נפשות בטהרה הרבה רהבה יותר מאיתנו, ומרחם עליון במידה בלתי נשחתת יותר, ובכל זאת אין נפצע ממשום עצבות.ומי יכול לדברים אלו?

אך אני, האומלל, אהבתني אך להתאבל, וחיפשתי על מה להתאבל, כאשר באומללו של אחר, והיא בדייה ומגולמת, המשחק שהכי מצא חן בעניי ומשך אותו בעוצמה הרבה ביוטר היה שסתום מימי דמעות. מה פלא שכבהה אומללה, התועה מעדרך וקוצרת רוח תחת שמירתך, נדבקתי במחלה טמאה? ומכאן האהבה ליגנות; לא יכולו שיחדרו עמוק לתוכי; כי לא אהבתני לסייע את מה שאהבתני לראות; אלא יכולו שעם שמיית בדותותיהם ישרטו קלות את פני השטח; ובעקבותיהם, כמו על ציפורניים מורעלות, באו נפיחות דלקתית, מורות ופצע מוגלת. האם חיים כאלו, אלהוי, היו חיים?

�רחמי הנאמנים ריחפו מעלי מרחוק. באילו עבונות חמורות כלתי את עצמי, רודף אחר סקרנות מחללת קודש, שכאשר נתsha אוטר, הביאה אותו אל תחום הבוגדות ואל עבודת השדים המוליכהשולל, להם הקרבתי את מעשי הרעים, ובכל אלה יסרת אותי! העזתי אפילו, בעוד טקסיך נחגגים בין כותלי כנסיתך, להשתוקק ולבצע עסוק הרואי לממות בפירוטו, שעליו יסרת אותי בעונשים קשים, אם כי אין וכאפס לעומת אשמתך, הוא אתה רחמי המופלאים, אלהוי, מחס מפני אותן מושׂרים נוראים, שביניהם שוטטתי קשה עורף, מתרחק עוד מכך, אהוב את דרכי שלי ולא את שלך; אהוב חירות של נוד.

גם אתם לימים, שנחשבו ראויים לשבח, כוונו להצטיינות בbatis המשפט; ככל שהיו ערמותיים יותר, כך זכו לשבחים רבים יותר. צוז היא עוורונם של בני האדם, המתפארים אפילו בעוורונם. וכעת הייתי ראש בבית הספר לרטוריקה, ובכך שמחתי בגואה, והתנפחתי ביהירות, אם כי (אדוני, אתה יודע) הייתי שקט בהרבה ומרוחק לגמרי ממעשי ההרס של אותם "הורסים" (כי שם מרושע ושטני זה היה אות הגבורה שלהם) שביניהם חייתי, בבושא חסרת בושה על כך שלא הייתה כמיתם. אתם חיותי, ולפעמים התענגתית על יידידותם, שאთ מעשייהם תמיד תמיד — ככלומר, את "מעשי הרס" שלהם, שבהם רדף בחזון את צניעותם של זרים, אותה הפרעו ברגע חסר תועלת, מזינים בכך את רשותם המולדת. דבר אינו יכול להיות דומה יותר למעשי השדים מאשר אלו. מה אם יכולו להזכיר באמת יותר מאשר "הורסים"? הם עצם הרושים ומעוותים לגמרי תחילת, כשהארחות המטעות לועגות להם בסתר ומפתחות אותם, בעוד הם עצם מתענגים לעוג לזרים ולהטעתם.

בין אלו, באוטם ימי חוסר היציבות שלו, למדתי ספרי רטוריקה, שבהם חפצתי להיות דגול, מתוך תכילתית ארורה ורדופת תהילה, שמחה בהבל אנושי. במהלך הלימודים הרגיל, נפל בחלקי ספר מסוים של קיירטו, שאט לשונו כמעט הכל מעריצים, אך לא קר את לבו. ספר זה מכיל דברי כיבושין לפילוסופיה, ונקרא "הורטנסיס". אך ספר זה שינה את נטיותי, והפנה את תפילותי אליך, אדוניו; וגרם לי להיות בעל מטרות ורצונות אחרים. כל תקווה הבל הייתה בבת אחות לחסורת ערך בעניין; והשתוקקת בתאווה בוערת לאין שיעור לח' נצח של חכמה, והתחלתיicut לקום, כדי שאוכל לשוב אליך. שכן לא כדי לחדר את לשוני (דבר שנראה שקניית בקבצתה שלAMI, באותה שנה תשע-עשרה לח'י, כשאבי מת שניים קודם לכן), לא כדי לחדר את לשוני השתמשתי בספר ההוא; ולא את סגנוןנו הוא נטע בי, אלא את תוכנו.

כיצד בערתי אז, אלהי, כיצד בערתני לעלות מחדש מדברים ארציים אליך, ולא ידעת מה תעשה بي כי אצל החכמה. אך אהבת החכמה נקראת ביונית "פילוסופיה", ובה הzcית אותה הספר ההוא. שנות כלואו המفاتים דרך הפילוסופיה, תחת שם גדול, וחלק, ומוכבד המצעב ומוסווה את טעויותיהם שלהם: וכמעט כל אלו שהו ככלא באותו עידן ובעדנים קודמים, מבוקרים ומצוגים בספר ההוא: שם גם מובהרת אותה עצה מועילה של רוחך, על ידי עבדך הטוב והחסיד: הישמרו פן יוליך אתם איש של פילוסופיה וברתימת הבל, לפי מסורת בני אדם, לפי יסודות העולם ולא לפי המשיח. כי בו שוכן כל מלאה האלוהות בגוף. ומכיון שבאותו זמן (אתה, אור לב', ידוע) כתבי השליחים לא היו ידועים לי, התענגתי על דברי היכובשין הרם רק עד כדי כך שבאמצעותם התעורرتني בעצמה, והוצאותתי, ובערתני לאחוב, ולהשיג, ולהחזיק, ולהבק לא את הכת הזה או אחרת. אכן לא את החכמה עצמה באשר היא; ורק דבר זה העזר אותה בעודי בוער לך, שמו של המשיח לא היה בו. שכן שם זה, לפי רחמןיך אדוני, שם זה של מושיעך בון, לבך הרך, עוד עם הלבAMI, שתה בחסידות ונצץ עמוק בתוכו; וכל מה שהיא ללא השם ההוא, גם אם היה מלומד, מלווה או אמיתי ככל שהיא, לא אחץ כי כליל.

ספר שלישי:

אל קרתגו באתי, ושם רחש סביבי בכל אוזני כור היינוך של אהבות טמאות. טרם אהבתך, אך אהבתך לאחוב, ומתוך מחסור עמוק פנימה, שנאתך את עצמו על שלא חסרתי דבר. חיפשתי מה אוכל לאחוב, נאוב בהיותו אהוב, ושנאתך את הביטחון ואת הדרכ נתולות המוקשים. כי בתוכי היה רעב לאותו מזון פנימי, לך עצמן, אהוב; אך מתוך אותו רעב לא היה רעב, אלא היה לך למזון בלתי נשחת; לא מפני שהיית אלוהי; אך מתוך אותו רעב לא היה רעב, אלא היה לך למזון נפשי חולה ומלאת פצעים, היה מלא בך, אלא ככל שאתה ריק יותר, כך קצתך בו יותר. בשל סיבה זו הייתה נפשי חולה ומלאת פצעים. אך אילו לא הייתה לאלה נשמה, לא היה הם מושאי אהבה. לאחוב אם כן, ולהיות אהוב, היה מתקן לי; אך יותר מכך, כאשר צרכי להתענג על האדם שאהבתך, זההמתי אפוא את מעין הידידות ברеш התאווה, והעבתך על זוררו בשאל התשוקה; וכן, טמא ובלתי נאה, חפצתי בכל זאת, מתוך יהירות מופרצת, להיות מעודן ואנשי חצר. נפלתי אם כן אףים ארצתה אל אהבה שבה השתווקת להילך. אלהי, רחמי, בכמה לענה מהלת לי, מתוך טובך הגadol, את המתיקות ההיא? שכן היהי גם אהוב, וגם הגעתך בסתר אל כלבי העינוג; ובשםחה נכלתי בששלות מביאות יגון, כדי שאולקה בשפט הבלתי הבוערים של הקנאה, והחשdot, והפחדים, והכעסים והמריבות.

גם הצגות התיאטרון שחופו אותי, מלאות בדיםיים של סבלותי ובDALך לאishi. כיצד זה שהאדם משתווק להיעצב בצוותו בדברים מעצבים וטרגיים, שבעצמו לא היה מוכן לסבול בשום אופן? ובכל זאת הוא משתווק צופה לחוש צער עליהם, וצער זה עצמו הוא הנאותו. מהי זו אם לא עונה אומלה? שכן האדם מושפע מפעולות אלו ככל שהוא פחות חופשי מהשפעות אלו בעצמו. מכל מקום, כאשר הוא סובל בגופו שלו, נהוג לננות זאת אומלחות; כאשר הוא חומל על אחרים, הרי זו רחמנות. אך איזה מן רחמים הם אלו על תשוקות בדויות ובימתיות? הרי המאזין אינם נקרא להושיע, אלא רק להתאבל; והוא מוחא כפיים לשחקן הבדיות הללו ככל שהוא מתאבל יותר. ואם תלאותיהם של אותם אנשים (בין אם מימי קדם ובין אם בדיה גמורה) מוצגות כך שהצופה אינם מזיל דעתות, הוא הולך ממש במיאוס ובביבורת; אך אם הוא מתמלא תשוקה, הוא נשאר קשוב ובוכה מתוך שמחה.

האם אם כן גם היגנות אהובים? הן הכל מבקשים שמחה. או שמא מאחר שאיש אינו אוהב להיות אומלל, הוא בכלל זאת נהנה להיות רחמן? וכיון שהה לא יכול להתקיים ללא רגש, האם בשל סיבת זו לבדה הרגשות אהובים? גם זה נובע מאותו ערך של ידידות. אך לאן הולך ערך זה? לאן הוא זורם? מדוע הוא נשפר אל אותו נחל של צפת המבעבב את אותם נחשולים מפלצתיים של תאווה טמאה, שאליהם הוא משתנה ומותמר מרצון, כשהוא מופל ומושחת ברצוינו שלו מטהרתו השמיינית? האם אם כן יש לסלק את החמלה? בשום אופן לא. יהי אם כן היגנות אהובים לעיטים. אך הישמר מן הטומאה, הוא נפשי, תחת חסותו של אלהוי, אלהוי אבותינו, הרואי להלל ולרומם מעל הכל לעד, הישמר מן הטומאה. כי לא חדלי כתעת לרחם; אך אז בתיאטרות שמחתי עם אהובים כשהתענגו זה על זה ברשעות, אף שהזה היה דמיוני בלבד במחזה. וכאשר איבידו זה את זה, אולי חומל אני מאד, הצעירתי איתם, ובכל זאת מצאת הנטה בשנייהם. אך כתעת אני מרחם הרבה יותר על השמה ברשעות, מאשר על מי שנחשב כסובל קושי בשל אובדן הנאה הרסנית כלשהו, ואובדן של אושר אומלל כלשהו. זהה בוודאי הרחמנות האמיתית יותר, אך בה אין היגון מענג. כי אף על פי שמי שמתאבל על האומלל ראוי לשבח על חסdon; הרי מי שוחמל באמת, היה מעדייף שלא היה דבר שיתאבל עליו. כי אם רצון טוב יהיה רצון רע (מהו שלועלם לא יתכן), אז יכול מי שמרחם באמת ובתמים לאחל שייהו כמה אומללים כדי שיוכל לרחם. צער מסוים עשוי אם כן להיות מותר, אך שום צער אינו אהוב. כי כך עשו אתה, אדוני אלהים, האוהב נפשות בטהרה הרבה יותר מאיתנו, ומרחם עליהם במידה בלתי נשחתת יותר, ובכל זאת אין נפצע ממשום עצבות.ומי יכול לדברים אלו?

אך אני, האומלל, אהבתי אז להתאבל, וחיפשתי על מה להתאבל, כאשר באומללו של אחר, והיא בדיה ומוגלתה, המשחק שהכי מצא חן בעניי ומשך אותו בעוצמה הרכה ביוטר היה זה שסחט מני דעתות. מה פלא שכבהה אומללה, התועה מדערך וקוצרת רוח תחת שמירתך, נדבקתי במחלה טמאה? ומכאן האהבה ליגנות; לא יכול שיחדרו עמוק לתוך; כי לא אהבתי לסייע את מה שאהבתי לראות; אלא יכול שעם שמייעת בדעתותיהם ישרטו קלות את פני השטח; ובעקבותיהם, כמו על ציפורניים מורעלות, באו נפיחות דלקתית, מורסות ופצע מוגלת. האם חיים ככלו, אלהוי, היו חיים?

וرحمיר הנאמנים ריחפו מעלי מרחוק. באילו עבונות חמורות קליתי את עצמי, רודף אחר סקרנות מחללת קודש, שכשר נטה אונך, הביאה אותי אל תחום הבוגדות ואל עבודת השדים המוליכהשולל, להם הקרבתי את מעשי הרעים, ובכל אלה ייסרת אותי! העזתי אפילו, בעוד טקסיך נחגגים בין כותלי כנסייתך, להשתוקק ולבצע עסוק הראוי למאות בפירותוי, שעלו ייסרת אותי בעונשים קשים, אם כי כאן וכאפס לעומת אשמתך, הוא אתה רחמי המופלאים, אלהוי, מחס מפני אותן משחיתיות נוראים, שביניהם שוטטתי קשה עורף, מתפרק עוד מפרק, אהוב את דרכי שלי ולא את שלך; אהוב חירות של נוד.

גם אתם לימודים, שנחשבו ראויים לשבח, כונו להצטיינות בבתי המשפט; ככל שהיו ערמותיים יותר, כך זכו לשבחים רבים יותר. צדו היה עוזרונם של בני האדם, המתפארים אפילו בעורונם. וכעת הייתי ראש בבית הספר לרטוריקה, ובכך שמחתי בגואה, והתנפחתי ביהירות, אם כי (אדוני, אתה יודע) הייתי שקט בהרבה ומרוחק לגמרי ממעשי ההרס של אותם "הורסים" (כי שם מרושע ושטני זה היה אות הגבורה שלהם) שביניהם חייתי, בובשה חסרת בושה על כך שלא הייתי כמותם. אתם חיותי, ולפעמים התענגתית על ידידותם, שאთ מעשייהם תמיד תיעבעתי — כלומר, את "מעשי הרס" שלהם, שבהם רדף בחזון את צביעותם של זרים, אותן הפרעו ברגע חסר תועלת, מזינים בכך את רשותם המולדת. דבר אינו יכול להיות דומה יותר למעשי השדים מאשר אלו. מה אם יכול להזכיר באמת יותר מאשר "הורסים"? הם עצם הרושים ומעוותים לגמרי תחילת, כשהחרוחות המטועות לועגות להם בסתר ומפתחות אותם, בעודם עצם מתענגים לעוגג לאחרים ולהתעוגם.

בין אלו, באוTEM ימי חוסר היציבות של, למדתי ספרי רטוריקה, שביהם חפצתי להיות דגול, מתוך תכילת ארורה ורדופת תהילה, שמחה בהבל אנושי. במהלך הלימודים הרגיל, נפל בחלקיו ספר מסוים של קיירנו, שאת לשונו כמעט הכל מעריצים, אך לא יכול את לבו. ספר זה מכיל דברי כיבושין לפילוסופיה, ונקרא "הורטנסיום". אך ספר זה שינה את נתיותי, והפנה את תפילותי אליך, אדוני; וגרם לי להיות בעל מטרות ורצונות אחרים. כל תקווה הבלתי הייתה בבט אחית לחסורת ערך בעניין; והשתוקקתי בתאוותה בוערת לאין שיעור לח' נצח של חכמה, והתחילה כתעת לקום, כדי שאוכל לשוב אליך. שכן לא כדי לחדר את לשוני (דבר שנראה שקניית בקצתבה של

امي, באותה שנה תשע-עשרה לחי, כשאבי מת שנתיים קודם לכן), לא כדי להזכיר את לשוני השתמשתי בספר ההוא; ולא את סגנוןנו הוא נטע בי, אלא את תוכנו.

כיצד בערתني אז, אלהי, כיצד בערתני לעלות מחדש מדברים ארציים אליך, ולא ידעת מה תעשה بي כי אצלך החכמה. אך אהבת החכמה נקראת ביוונית "פילוסופיה", ובה הצעית אותו הספר ההוא. ישנו כלו המפתחים דרך הפילוסופיה, תחת שם גדול, וחלק, ומכוון המצחע ומוסווה את טעויותיהם שליהם: וכמעט כל אלו שהיו אלה באוטו עידן ובידנים קודמים, מבוקרים ומוצגים בספר ההוא: שם גם מובהרת אוטה מעלה של בני אדם, לפי יסודות העולם ולא לפי המשיח. כי בו שוכן כל מלאו האלוהות בגוף. ומכיון שבאותו זמן (אתה, אור לבי, ידוע) כתבי השילחים לא היו ידועים לי, התענגתי על דברי היכובין ההם רק עד כדי כך שבמציאותם התעוררתי בעצמה, והוצאותתי, ובערתני לאחוב, ולהחשיך, ולהשיג, ולהזקיק, ולהבקך לא את הכת הזה או אחרת, אלא את החכמה עצמה באשר היא; ורק דבר זה עזר אותו בעודיו בוגרך, ששמו של המשיח לא היה בו. שכן שם זה, לפי רוחמי אדוני, שם זה של משהי בך, לבך הרך, עוד עם חלב אמי, שתה בחסידות ונצר עמוק בתוכו; וכל מה שהוא ללא השם ההוא, גם אם היה מלומד, מלווה או אמיתי ככל שהיא, לא אחץ כי כליל.

גמרתי זאת בדעתני להפנות את מחשבתי אל כתבי הקץ, כי שאראה מה הם. והנה, רואה אני דבר שאין מובן לגאים, ואף לא פתווח לפני ילדים; שפל במבואו, נשא במעמקיו, ועתוף במשמעותו; ואני לא קייתי לכך שיזוכל להכנoso בו, או להרכין את צוראי לעקב אחר נתיבותיו. כי לא כפי שאני מדבר בעת, כרך חמישti פאשר פנוי, אל אותן כתבים; אלא הם נראו לי בלתי ראויים להשאלה להקר סגנון של טולו (קיקרו): כי גאנטי הנטופחה נסוגה מפני שפלוותם, ושכלி בחד לא יכול לחדר לפניהם. עם זאת, היו הם פאלה שיאגדלו בתוך יلد קטן. אך אני בזתי להיות קפטן; ומלא גאה, חשבתי את עצמי לגודל.

לכן נפלתי בין אנשי ההזים בגאה, יצרים ביואר ופטפטנים, שבפיהם היו מלכדות השטן, מרווחות בטעבת החברות שמה, ושל אדונינו ישוע המשיח, ושל רוח הקץ, הפרקליט, מנחותנו. שמות אלה לא היו מיפוים, אך רק פשוט וכרעש הלשון, כי הלב היה ריק מאמות. עם זאת הם זעקו "אמת, אמת", ודברו עלייה רבות בפני, אך היא לא הייתה בם: אלא דברו שקר, לא רק עלייך (שאתה האמת לאמתה), אלא אפלו על יסודות קעלם זהה, יצרי כפיה. ואני אאמין ראיו היה שאפסח אף על פילוסופים שדברו אמת בנוגע אליום, מתוך אהבה אליו, אבי, הטוב העליז, וכי כל הדברים היפים. הוא אמת, כמה עמוק בפנים השתקוקו לשודות נפשי אליו גם אז, כאשר הם הקדדו לי אוטה לעתים קרובות ובחרכי שנות, ובשפעים רבים ועצומים, אף שהיה זה היד בלבד? ואלה היו הקערות שbehן הגישו לי, הרגע אליו, את השם ואת הירח במקומם — מעשי, ידר היפים, אך בכלל זאת מעשי ידרה, ולא את עצמה, אף לא בראשונים שבעמישר. כי משישו הרטניים קדמוני למעשים הגופניים הפללו, עליונים ומארירים ככל شيءו. אך אני לא רעבתני ולא צמאתי אף לא לאוותם משישו הראושנים, אלא אלה עצמה, האמת, שבה אין שינוי ולא צל חליפה: והם עדין הגישו לי באוטן קערות פנטזיות נזוצות, שטומטב היה לאהbab את השימוש הזה עצמה (שהיא אמתית לפחות לمرאה עינינו), מאשר את אוטן פנטזיות המועלות את דעתנו דרך עינינו.

ובכל זאת, ממשום שחוותי שהן אמה, נזונתי מלה, ולא היה לך בך טעם כי שאטה באהמת; כי לא הייתה בריקנות זו, ולא נזונתי מלה, אלא התיבשתי. מזון בחלומו נראה דומה מזוןנו בערות; ועם זאת הישנים אינם נזונים ממנה, כי הם ישנים. אך אלה לא היו אפלו דומים לך בשום דרך, כפי שדברת אליו; כי אלה היו פנטזיות גופניות, גופים כזבים, שהגופים האמתיים הפללו, השמיימים או הארציים, שבhem כעת; וכי אוטים מבטלים בראיה בשורת, ודיים מifikם הרפה יותר: דברים אלה מבקחים בכם הבהמות והעופות כמותנו, ובם ודיים יותר מכך אוטם מדים אוטם. ושוב, אנו מדים אוטם בזדאות רביה יותר מאשרנו משלעים דרכם גופים אחרים, עצומים ואינטנסיביים יותר, שאין לךם חיים. בקהלות ריקות אלה נזונתי אז; ולא שבעת. אך אתה, אהבת נפשי, שבחפושי אחריך אני כושל כדי שאוכל להתחזק, אין לך אוטם גופים שאתה רואים, אף כי אתה אמת נפשי, שבחפושי אחריך אני כושל כדי שאוכל להתחזק, אין לך אוטם גופים שאתה רואים, אף כי בשמיים; ולא אלה שאיננו רואים שם; כי אתה בראתם, ואינך מונה אוטם בין החשבים שבעמישר. כמה רחוק אתה אם כן מאוטן פנטזיות נשל, פנטזיות של גופים שככלם אינם קיימים, שתחמונתיהם של אוטם גופים נשלקים ודיות מהן הרפה יותר, ודיים עוד יותר היפות עצם, שgem אוטם איןך הם; לא, ואף לא הנפש, שהיא חי

הగופים. אם כן, טוביים וודאיים יותר הם מני הaggerips מהגופים עצם. אך אתה חמי הנשומות, חמי החמים, שמיים בך עצמן; ואינך משפטנה, חמי נפשי.

איופה הייתה אז בשבייל, וכמה רחוק ממנה? רחוק אמנם תעיתי מפה, מסלך אפילו מחרוב הפתירים, שאוטם האכלתי בחרובים. כי כמה טוביים יותר מושיות ממשוררים והמדקדקים ממלכדות אלה? כי פרוזים, ו"מידאה המתענפפת", מועלם באממת יותר מחותמת היסודות של אנשים אלה, המתחפשים בדרכיו שוננות, הפתאים לחותמת מחלות החשלה, שאין להם קיום, וכל זאת הם קוטלים את המאמין. כי חרוזים ושירים יכול אני להפר לזמן אמת, ו"מידאה המתענפפת", אף שشرطתי, לא תמקתי בה; אף ששותעתו אורה מושרת, לא באמנתו: אך בבדורות ההם האמנתי. אוי, באילו מדרגות הזרקה אל מעמק השואול עמל ומתחבט מתוך מחסור באמת, מАЗ שבקשתו אותה, אלבי (לפניך אין מתודה על קה, אתה שרhomme עלי עוד בטרם התודתי), לא לפי בינת השכל, שבו רצית שאעללה על הבהמות, אלא לפי חוש הבשר. אך אתה היה פנימי לי יותר מוחלקי הפנימי בזורה; ובבוקה מהגבוע של. נתקלתי באורהasha עצת פנים, פתיה ואינה יודעת מואה, המברקחת אצל שלמה, ישבת בפתח ואומרת: "ליקט פטרים יונם, ומין גנובים ימתקו": היא פתקה אותה אוטי, כי מצאה את נפשי דירה בחוץ בעיןبشر, ומעלה גרה על מזמן כזה שדרך בלעתה.

כי מלבד זאת, את מה שבעאמת קים לא ידעתי; והייתי, ביכול מטהו חריפות של כל, משכנע להפקידים סכלים, כאשר שאלו אותה: "מאיו הרוע?" "האם אלהים מגבל בצדקה גופנית, ויש לו שער ואפרנים?" "האם יש להחשייב לצדיקים את אלו שהיו להם נשים רבות בכת אחית, והרגו אנשים, והקריבו יצורים חיים?" דברים שבם, גבורות, הינו מיטרד מאד, ובהתפרק מן האמת, נראהתי לעצמי קמתקדם לקרהתה; כי עדין לא ידעתי שהרוע אינו אלא העדר של טוב, עד שבסוף דבר גדול לגמרי מלאיות; וכייד אראה זאת, אני שראות עני הגעה רק לגופים, וראות דעתך רק לחיזו? ולא ידעתי שאלהים הוא רוח, לא אכן שיש לו חלקם המתפסטים לאורה ולוחב, או שישתו היא מפה; כי כל מטהו פחוותה בחלק מאשר בכל; ואם היא אינטואיט, היא חשבת להיות פחוותה בחלוקת כזה המגדיר על ידי מקרים מסוימים, מאשר באיסופיוთה; וכבר אינה כליה בכל מקרים, קרחות, כאלהים. ומה זה הדבר בתוכנו שבו דומים אלו לאלהים, יוכל להאמר בצדק שאין באלם אלהים, הינו בור לגמרי.

אבל לא ידעתי את אותה צדקה פנימית אמתית שאינה שופetta לפיה מנהג, אלא מטהו חק האזק העליון של אלהים צבאות, שבו נקבעו דרכי המקומות והזמנים לפי אותם זמנים ומקומות; בעוד היא עצמה פמיד ובכל מקום היא אחת, לא דבר אחד במקום אחד אחר; שלפיה אברכם ויצחק ויעקב ומשה ודוד היו צדיקים, וכל אלו ששבחו בפי אלהים; אך בשפטו כרשיים בידי אנשים סכלים, השופטים מטהו משפט אנוש, ומזכדים בהרגליים הקטנים את הרגלי המוסר של כל המין האנוני. אבל במחסן נשך, אדם שאינו יודע מה מתאים לכל חלק, יכעה את ראשו במגני שוקים, או יבקש לנעל קובע, ויתלון שאנים מטאימים: אז אכן ביום שבו העבודה האכזרית נסנקת באחרים, יкус אדם על כר שאינו מרשה להשair חנות פתוחה, משומ שיהה פתויה בבוקר, או כאשר בבביה אחד הוא מבחן הלווקם דבר בידן, שלשר המשפטים אסור לגבע בו; או דבר המפטר מחוץ לבית, ואסור בפדר האוכל, ויכעס שביבת אחד ובמשפטה אחת, אותו דבר אינו מקטב בכל מקום ולכלם. כר הם אלו המתרעמים לשמע שדבר מה היה מטר לצדיקים בעבר, שכעת אין כזה; או שאלהים משוקלים זמנים מסוימים, צוה עליהם דבר אחד, ועל אלה אחר, בהשפטם שעיניהם לאויה צדק: בעוד הם רואים באזק אחד, ובביה אחד, ובביה אחד, שדברים שונים מתאימים לאבירים שונים, ודבר שהיה מטר בעבר, לומר זמן מקרים אינם כזה; בפונה אחת מטר או מצה, ובאחרת אסור בצדק ונענש. האם האזק אם כן משפטנה? לא, אלא הזמןיים שעיליהם הוא מושל אינם זרים בשוה, כי זמנים הם. אך בני אדם שימייהם מעתים על הארץ, מכין שבוחשיים אינם יכולים להרמזו את סבות הדברים בעולמות קודמים ובאותות אחרות, שלא היה להם נסיוון בהם, עם אלו שיש להם וסיוון בהם, בעוד שbagof אחד ובאים אחד או במשפטה אחת, הם רואים בנסיבות מה מתאים לכל אביר, ועונה, חלק ואדם; לאחד הם מתנגדים, ולשני הם נכוונים.

דברים אלה לא ידעתי אז, ואף לא הבחנתי בהם; הם הפו בראשותי מכל עבר, ולא ראייתי אותם. חברותי שירים, שביהם לא יכולתי להביע כל משקל בכל מקום, אלא באפונ שוניה במקצתם שונים; ואף לא במקצב אחד את אותו משקל בכל המקומות. עם זאת האמנות עצמה, שלפיה חברתי, לא היו לה עקרונות שונים למקרים השונים הפללו, אלא היכלה את כלם באחד. עדין לא ראייתי כיצד אותה צדקה, שלא אחותו אנשים טוביים וקדושים, היכלה

באופן מצין ונשגב הרכה יותר באחד את כל אותן דברים שאליהם צזה, ובשים חלק לא השתגנה; אף כי בזמנים מסוימים היה לא הינה מצהה הכל בביטחון אחת, אלא הקציבה והורתה מה שהיה מתאים לכל אחד. ואני בעורוני, בקשרי את האבות הקדושים, לא רק בפה שעשו שימוש בדברים נוכחים כפי שאליהם צזה והשרה אותן, אלא גם בפה שקי מנבאים דברים לבוא, כפי שאליהם גלה בהם.

האם יכול בזמן כלשהו או במקום כלשהו להיות לא צודק לאהוב את אללים בכל לבבו, בכל נפשו ובכל מאדן; ואת רען כמהו? لكن אוטן עברות מעתות שעון נגד הטבע, יש לתשב ולהעניש בכל מוקם ובכל זמן; כמו ALSO של אנשי סדים: שם כל האמות יבאוו אונן, הן תהיינה כל אשות באזתו פשע, לפי חק אלים, שלא עשה את בני האדם כי שיינאלו זה את זה באופן כזה. כי אפילו אותו קשור שאיר להיות בין אלים לבניינו מופר, כאשר אותו טبع עצמו, שזהו יוצרן, מזקם על ידי עוזת של פאה. אך אותן מעשים שהם עברות נגד מנגבי בני אדם, יש להמנע מהם לפי המנהגים המשכינים השליטים; כי שדבר שהסכם עליו, ואשר על ידי מנגג או חק של כל עיר או אמה, לא יופר לפיו הנאות הפרועה של איש, בין אם הוא מקיים ובין אם זר. כי כל חיק שאיננו בהרמוניה עם הכל שלו, הוא פוגען. אך כאמור אללים מצוה דבר להעתות, נגד המנהגים או הסכם של עם כלשהו, אף אם לא נעשה על ידם מעולם קדם לכך, יש לעשותו; ואם נפסק, יש להפסיקו; ואם מעולם לא נקבע, יש לקבעו בעת. כי אם מתר למלה, במדינה שפה הוא מושל, לצות את מה שאמחץ לפנוי, ואף לא הוא עצמו קדם לכך, צזה, ולשם לו אונו יכול להיות נגד טובת הכלל של המדינה (למענה, זה היה גנזה אלו לא רוי נשמעים לו, כי הצעית לנוכחים הוא הסכם כלל של החברה האנושית); כפה יותר ללא הטסות עליינו לצית לאלים, בכל אשר יצזה, מושל כל יצורי! כי כמו שבע הטעמויות בחברה האנושית, נשמעים לטעמאות הגודלה יותר בעדיפות על פני הקטנה יותר, כי חיב אלים מעל הכל.

כך גם במעשי אלימות, שבהם קיים הרצון להרע, בין אם בגיןו ובין אם בפגיעה; ואלו נעשים לשם נקמה, כאיב מול אויב; או לשם רוח השיר לאחר, כשור מול עבר אורח; או כדי להימנע מרוע, כלפי מי שיראים מפניהם; או מtower קנאה, כדי שיפור מזלו מזלן יותר, או כדי שהצליח בדבר מה לפני זה שעת השתוות אליו הוא ירא או כאב; או לשם ההנהה הצרופה מכאבו של אחר, כצופים בגלדייאורים או כלועים ומליעים על אחרים. אלו הם ראשוני הנובעים מהתאות הבשר, מתאות העינים או מתאות השלטון, בין אם בנפרד, בשילוב של שניים, או כולם יחד; וכך חיים בני האדם רעה נגד השלשה והשבעה, אותו נבל עשר, عشرת דיברותיך, אלהי, עליון מכל ומתוך מלך. אך אילו עברות טמאות יכולות להיות נגדך, שאיןך יכול להתחלה? או אילו מעשי אלימות נגדך, שאתה יכול להיזק? אלא שאתה נוקם את אשר מעולמים בני האדם לעצם, שכן גם כאשר הם חוטאים נגדך, הם עושים רשעה נגד נשומותיהם שלהם, והעoon משקר לעצמו על ידי השחתת עיוות טבעם, אשר אתה בראת וסדרת; או על ידי שימוש חסר רון בדברים מותרים, או בעירה לעבר דברים אסורים, לשימוש שהוא נגד הטבע. או שהם נמצאים אשימים בצעם בלבד ובולשן נגדך, בבחינת "קשה לך לבעוט בדרבונות"; או כאשר בפorrectם את גדרות החברה האנושית, הם שואבים שמחה עזה בתהגדויות או בפירותים על פי רצונם, לפי שיש להם מטרה להשיג או סיבה להיפגע. ודברים אלו נעשים כאשר אתה ננטש, هو מקור החיים, אשר אתה הבורא והמושל היחיד והאמיתי של היקום, ומתוך גאוות של רצון עצמו, נבחר דבר כזב אחד מתוכו אהוב. על כן, מtower ענווה של דבקות אמו שבים אליך; ואתה מטהר אותך מהרגליינו הרעים, ומרחם על חטאיהם של המתודים, ושומע את גנחת האסיך, ומתר אותך מהשלשלות שיצרנו לעצמנו, אם לא נרים נגדך את קרכן החירות המדומה, בסבלנו אובדן של הכל מtower חמדות לעוד, באהנו את טובתנו הפרטית יותר מאשר אותך, הטוב של הכל.

בתוך אותן עבורות של טומאה ואלימות, וכל כך הרבה עולות, נמצאים חטאיהם של בני אדם אשר באופן כללי מתקדמים לטובה; אלו, על ידי השופטים נכונה, נפסלים על פי כלל השלמות, אך האנשים עצם זוכים לשבח מתוקה לפרט עתידי, כפי שמחבחים את הגבעול היירוק של הדגן הצומח. וישנם דברים הדומים לעבורות של טומאה או אלימות, ובכל זאת אינם חטאיהם; שכן אין הם פוגעים לא בר, אדוני אלהינו, ולא בחברה האנושית; כאשר, למשל, דברים המתאים לתקופה נתונה מושגים לצורך שירות החיים, ואין לנו יודעים אם הדבר נובע מתואה לקניין; או כאשר דברים נעשים לצורך תיקון על ידי סמכות מוסמכת, ואין לנו יודעים אם הדבר נובע מתואה להזק. מעשים רבים הנראים פסולים בעיני אדם, מאושרים על פי עדותך; וربים המשובחים בפי אדם, נידונים על ירך (בביתך לעודות): שכן מראה המעשה, ודעתו של העושה, והצורך הנסתור של התקופה, משתנים זה מזה. אך כאשר אתה מצהה פתאום דבר שאינו רגיל ואין צפו, אף אם אסורה אותו

בעבר, ועודין מסתיר אתה לעת עתה את סיבת ציוויל, והוא בגיןוד לתקנות של חברה אנושית כלשהי – מי טיל ספק כי יש לעשותו, שכן חברה אנושית היא צודקת רק במידה שהיא משרתת אותה? אך אשר הידועים את מצוותיך! כי כל הדברים נעשו על ידי עבדך; אם כדי להראות דבר מה הנחוץ להווה, ואם כדי לחזות דברים העתידיים לבוא.

בבורותי לגבי דברים אלו, לגילגתי על עבדיך הקדושים ועל נבייך. ומה הרוחות בלאגוי עליהם, אלא שלאלג עלייך, בהיגריך לא חוש וצדך צעד לאוותן שטויות, עד שהאמנתך כי עץ תאנה בוכחה כאשר קוטפים אותו, והעץ, אמרו, מזיל דמעות חלביות? תאנה זו (שנכפתה באשמתו של אחר, ולא שלו), אילו אלל אותה קדוש מניכאי כלשהו וערבה במעוי, הוא היה נושא ממנה מלאכים, ואכן, היו מתרפים חלקיים אלהות בכל אנחה או גניחה בתפילה; חלקיים אלו של האל העלון והאמתי היו נותרם כבולם באוותה תאנה, אלמלא שוחררו לחופשי על ידי שניינו או בטנו של קדוש מן ה"נבחרים"! ואני האומל האמנתי שיש לגלות רחמים רבים יותר כלפי פירות הארץ מאשר לפני בני אדם, שעבורם הם נבראו. שכן אם רעב כלשהו, שאינו מניכאי, היה מבקש דבר מה, אותה פת הייתה נראהית כאלו נגזר עליה גזר דין מוות אילו ניתנה לו.

ואתה שלחת ידר מעעל, וממש את נשמתי מתוך אותה חשיכה עמוקה, כאשר אני, נאמנתך, בוכה אליך עבורי, יותר ממה שאמהות מבכות את מותם הגופני של ילדיהם. כי היא, באוותה אמונה ורות שהויה לה מהר, הבדיקה במותם שבו הייתה שרי, ואתה שמעת אותה, אדוני, שמעת אותה ולא בזת לדמעותיה, כאשר בזרימתן השקו את האדמה תחת עיניה בכל מקום שבו התפללה; אכן שמעת אותה. כי מניין באוותם שבו ניחמת אותה, עד שהסכימה שאביה עמה ואוכל ליד אותו שלוחן בבית, דבר שהחלה להירגע ממנה בטעוב ובדחיה של גידופי הטעות שלו? כי היא ראתה עצמה עומדת על סרגל עץ מסוים, ועלם קורן בא לקרה, עליז ומחייב אליה, בעוד היא עצמה אבלה ומוצפצת יגון. והוא (כדי להדריך, דרכים שלא להיות מודרכים) שאל אותה לשיבות יגונה ודמעותיה היומיומיות, וכשעננה שהיא מבכה את אובני, הוא הורה לה לנוח בנחת ואמר לה להביט ולהבחן, "כי היכן שהיא נמצאת, שם גם אני". ואשר הביטה, ראתה אותו עומד לצדיה על אותו סרגל. מניין היה זה, אלא שאוזניך היו נתוות לבה? هو טוב כל-יכל, הדואג לכל אחד מאייננו כאלו דאגת לו לבדוק; ולכלונו, אילו היו כאחד!

מניין בא גם זאת, שכאש סירה לי את החזון הזה, וביקשתי לעוואתו שכונתו היא "שליה מوطב של אי להתיישש מליהות ים אחד כפי שאני"; היא מיד, ללא כל היסוס, ענהה: "לא; כי לא נאמר לי 'היכן שהוא, שם גם את'; אלא 'היכן שאתה, שם גם הוא'?" אני מתחודה לפניך, אדוני, שכלל שצורך לי (ולעתים קרובות דיברתי עלך), שאוותה תשובה שלך דרךAMI הערנית – עלך שלא התבבללה מהסבירות של הפרשנות הocabbat שלך, וראיתה כלך מהר את מה שיש לראות, ואשר אני בודאי לא תפости לפני שדיברה – הנעה אותה כבר אז יותר מהחלום עצמו, שבו שמחה לאישה הקדושה, שעתידה להתגשם רק זמן כה רב לאחר מכן, סומנה זמן כה רב מראש כנחמה על יסורייה הנוכחים. שכן כמעט תשע שנים חלפו, שבהן התפלשתי ברפיש של אותו בורע עמוק ובחשיכת הכבב, מנסה לעיתים קרובות לך, אך נחבט מטה ביתר שאת. בכל אותו זמן, אותה אלמנה צנעה, חסידה ומושבתת (כמו אלו שאתה אוהב), עתה מעודדת יותר בתקווה אף מבלי לרופות כלל מבכיה ומאבלה, לא חדלה בכלל שעות תפילותיה לבכות את מצבך לפניך. ותפילותיה באו לפניך; ובכל זאת הנחתה לי להיות עדיין מעורב ושוב מעורב בתוך אותה חשיכה.

נתת לה בינוים תשובה אחרת, שאוותה אני מעלה בזכרוני; שכן על הרבה אני פושח, ממהר אל אותם דברים הלוחצים עלי יותר להתוודות לפניך, והרבה אני זוכר. נתת לה אם כן תשובה אחרת, באמצעות כוון שלך, בישוף מסוים שגדל בכנסייתך ובקיא בספריך. כאשר התהננה אישתזה זו שייאוט לשוחח עמי, להפריך את טעויותך, להוציא מבויתך דברים רעים וללמודך דברים טובים (כי לך נဟג לעשות כאשר מצא אנשים המתאים לקבל זאת), הוא סירב – בחוכמה, כפי שהבנתי מאוחר יותר. כי הוא ענה שאני עדיין בלתי ניתן להדריכה, בהיותי נפוח מהחדש של אותה כפירה, וכבר הטעית אנשיים לא מזומנים בשאלות קנטרניות, כפי שסיפורה לו: "אך הנה לו לזמן מה", אמר, "רק התפללי לאלהים עברו, הוא ימצא בעצמו דרך קריאה מהי אותה טעות, וכמה גדולה רשעותה". באותו זמן סיפר לה כיצד הוא עצמו, בהיותו קטן, הופקד בדרך קריאה מהי אמו שהוטעתה, ולא רק שקרה אלא אף העתיק לעתים קרובות כמעט את כל ספריהם, וראה (לא כל יכולות או הכוחה מצד איש) עד כמה יש להימנע מאותה כת; וنمגע ממנה. כאשר אמר זאת, והוא לא נתרצתה אלא

דחקה בו יותר, בתקונות ובדמותם רבות, שיראה אותו וישוחח עמי; הוא, במורת רוח קלה על הפסיכותיה, אמר: "לci לדרך ויהי אלוהים עמר, שכן לא יתכן כי בנה של דמעות אלו יאב". תשובה זו היא קיבלה (כפי שהזכירה לעתים קרובות בשיחותיה עמי) כאלו בקעה מן השמיים.

ספר רביעי

במשך פרק זמן זה של תשע שנים (משנת התשע-עשרה ועד שנת העשרים ושמונה לח'י), חיונו כשאנו מוליכים שלו וণיצודים בקסם הצלב, מטעים ומוטעים בתאותונות שונות; בכלל, באמצעות המדעים אשר הם מכנים "חופשיים"; ובסתור, בדת הנושאת שם שקר. כאן גאים, שם שטופים באמונות טפלות, ובכל מקום — ריקים. כאן, רודפים אחר הבל השבח הפופולרי, עד כדי תשואות תיאטרון, ופרש' שירה, ותחרויות על זרי דשא, והבל' הצגות, וחוסר ריסון של צרים. שם, חפצים להיטהר מאותם זיהומיים על ידי הבאת מזון לאלו שנקרו "נבחרים" ו"קדושים", אשר בבית המלאכה של קיבתם יצרפו עבורנו מלאכים ואלים, שבאמצעותם נוכל להיטהר. אחרי דברים אלו רדפטוי, ואוותם תרגלי, עם חבר', שהוועו על ידי יחד עמי. ילענו לי הגאותונים, ואלו אשר טרם הוכו והושפלו על ידר למן בריאות נפשם, אלהו"; אך אני אוסיף להתוודות לפניך על חרפתוי של למן תהילתך. הרשה נא לי, אני מתחנן לפניך, ותונ' לי את החסד לסקור בזיכרוני הנוכחי את נדודי זמני בעבר, ולהזכיר לך זבח תודה. כי מה אני לעצמי בלבד, אלא מדריך למפלתי של? או מה אני אפילו בימי'ב, אלא עולן היונק את החלב שאתה נתן, וניזון ממרק, המזון שאינו כליה? אך איזה מן אדם הוא כל אדם, בהיותו אך אדם? יצחקו נא לנו החזקים והאדירים, אך אנו העניים והאבירים נתווודה לפניך.

באותן שנים לימדתי רטוריקה, ומתרוך תאונות בצע, מכרת' פטפטנות כדי לנצח בה. ובכל זאת העדפת' (אדוני, אתה יודע) תלמידים ישרים (כפי שהם נחשבים), ואוותם לימדתי ללא עורמה את אומנות העורמה, לא כדי שתופעל נגד חייו של חף מפשע, אם כי לעיתים למן חייו של אשם. ואתה, אלהים, מרחוק הבחןת בי מועד באותו נתיב חקלק, ובתווך עשן רב שלוח כמה ניצוצות של נאמנות, שהפגנתי בהדרכת' את אלו שאהבו הבל וחיפשו צלב, כשאני עצמי חרבם. באותן שנים היה לי אחת — לא בזו הנקראט נישואין כחוק, אלא צדו שמצאת' מתווך תשואה פרואה וחרשת בינה; אך רק אחת, כשותרת' נאמן לה לבדה; ובזה התנסיתי במרקחה של' בהבדל שבין ריסון עצמי של ברית הנישואין, למן הבאת צאצאים, לבין הסכם של אהבת תאונה, שבנה נולדים ילדים נגד רצון הוריהם, אף שלאחר שנולדו, הם כופים את האהבה עליהם.

זכור אני גם, שכאר גמרתי אומר להשתתף בתקירות על פרט תיאטרלי, שאל אותו קוסט אחד מה אתן לו כדי לנצח; אך אני, בתיעובי ובסלידתי מאותם סודות טמאים, ענית': "אם האזר היה מזחיב בלתי נשחת, לא אפשר להרוג ולזבוב אחד כדי לזכות בו עבורי". שכן הוא עמד להרוג כמה יצורים חיים בזבחי, ובאמצעותו אופעם כבודים להזמין את השדים להיטיב עמדי. אך גם את הרע הזה דחית', לא מתווך אהבה טהורה אליך, אלהי לב'; כי לא ידעתי כיצד לאהוב אותך, כמו שליא ידע להעלות בדעתו דבר מעבר לזוזה חומר. והאם נפש הנאנחת אחר בדיות כאלו, אינה מזונה ונחתן, בוטחת בדברים שאינם קיימים ורעה רוח? ובכל זאת לא חפצתי שיקריבו עבורי זבחים לשדים, להם הקרבתי את עצמי באוותה אמונה טפה. שכן מהו לרעות רוח אם לא להאכיל אותם, כלומר בהלכנו בדרך עקלקללה להפוך להנאותם וללעגם?

באותם מתחזים, המכנים עצם אצטגניםים, נעצצתי ללא נקיפות מצפון; מפני שנראה היה שאיןם משתמשים בזבחיים, ואיןם מתפללים לשום רוח לצורך ניחושיםיהם; אומנות אשר בכל זאת, החסידות הנוצרית והאמיתית דוחה ומגנה בעקביות. כי טוב להודות לך ולומר: חני ורפא נפשי כי חטאתי לך; ולא לנצל את רחמייך כרישין לחטא, אלא לזכור את דברי האדון: "הנה נרפאת, אל תחתה עוד פן יקירה לך רע מה". את כל אותה עצה מועילה הםعمالים להשميد באמրם: "סיבת חטאך נקבעה באופן בלתי נמנע בשם'ם"; ו"זאת עשו ונoso, או שבתאי, או מאדים". כדי שהאדם,بشر ודם ושחיתות גאה, יהיה חף מאשם; בעוד הברוא ומסדר השמיים והכוכבים הוא שיישא באשמה. מי הוא זה אם לא אלהינו? המתיקות עצמה ומקור הצדק, המשלם לאיש מעשיהם; ולב נשבר ונדכה לא תבזה.

היה באוטם ימים איש חכם, מומחה מאד ברפואה ונודע בה, אשר במו ידו הפרוקונסולית הניתן את זר התקירות על ראש חולה-הנפש, אך לא כרופא; שכן מחלת זו רק אתה מרפא, המתנגד לגאים ונוטן חן לעונאים. אך האם הכשלת אותה אפילו באמצעותו זקן, או נמנעת מרפא נשמת? שכן לאחר שהכרתי אותו מקרוב,

ובהקשרי בהתמדה ובריכוז לדבריו (כי אף שהיה במנוחים פשוטים, היו הם מלאי חיים ורצינים), כשהסביר כי אני נתון לספריהם של חוץ-הمولדים, הוא ייעץ לי בטוב לב ובאהיות להשליכם, ולא להשكيיע ללא הועיל דאגה ושקיים הנחות לדברים מועלים בהבלים אלו. הוא אמר כי בשנותיו הראשונות למד אומנות זו, כדי להפוך אותה למקרה יתפrens, ואילו הבין את הפוקרטס, יכול היה בנקול להבini גם לימוד זהה; ובכל

זאת הוא נטש זאת ו עבר לרפואה, משום שלא מצא בה אלא שקר מוחלט; והוא, איש כבד ראש, לא חף להtaprens מהטעית אנשימים. "אך לך," אמר הוא, "יש את הרטוריקה להתקאים ממנה, כך שאתה עוסקת בה מתוך בחירה חופשית ולא מתוך כורח: על אחת כמה וכמה עליך להאמין לי בהה, אני שעמלתי לרכוש זאת בשלמות כדי להtaprens מכך בלבד". כששאלתי אותו כיצד אם כן הדברים נכונים נובאו באמצעותה, ענה לי (כל שיכל היה) כי כוחו של המקה, המפוזר בכל סדר הדברים, הוא שהביא לך. שכן אם כאשר אדם פותח באקראי דפי משורר כלשהו, שיר וחשב על דבר שונה, נפל לעיתים קרובות פסק התואם להפליא את העניין הנוכחי; אין זה פלא אם מתוך נשמטהו של אדם, שאינו מודע למה שמתחלל בה, מתוך דחף עליון כלשהו תינתן תשובה, במקה ולא באמנותו, התואמת לעניינו ולמעשיו של השואל.

וזאת, בין אם ממנה ובין אם דרכו, העברת אליו וחרתת בזכרוני, כדי שאוכל לבחון זאת בעצמי בעtid. אך באותו זמן לא הוא, ואף לא גברידיו יקורי —علم טוב לב באופן יצוא דוף ובעל יראת קודש, שלג לכל גופו הניחוש — יכול לשכנعني להשליך זאת הפעם; שכן סמכות המחברים הכרעה אוטי עדין, וטרם מצאתה הוכחה ודאית (כזו שחייבת) שבאמצעותה יתרברר שלא צל של ספק, כי מה שנובא נcona על ידי אותם יועצים היה תוצאה של מקה, ולא של אומנות חזוי הכוכבים.

באותן שנים, כאשר התחלתי לארונו למד רטוריקה בעיר הולדת, كنتי לי חבר, שהוא יקר לי מדי בשל שותפות בעיסוקינו, בן גיל, וכמוני, בפריחתה הראשונה של תקופת הנערים. הוא גדול הילד עמי, והינו חברים לסתפל הלימודים וחברים למשחקים. אך הוא טרם היה חבר כי שהיה לאחר מכן, ואף לא אז כי היה ידידות אמת; שכן אמת לא יכולה היא להיות, אלא אשר אתה מדבר יחד, בדקים בר, שהבשילה בחום של הנשפטת לבנו על ידי רוח הקודש הנינתנת לנו. ובכל זאת הייתה היא מתוקה מדי, שהבשילה בחום של לימודיים דומים: שכן מהאמונה האמיתית (שהאותה ננער טרם ספג באופן בריא יסודי), הטיטית אותו גם כן לאוון בדעות של אמונה טפלות והרטניות, שבבעורן בכטה עלי אמי. עמי הוא טעה כתעת בעדו, ונשטע לא יכול להיות בלווי. אך הנה, הייתה אתה צמוד לעקביו הנמלטים מכך, בה בעת אלוהי נקומות ומקור הרחמים, המשיב אותנו אליך באמצעים נפלאים; לקחת את האיש ההוא מן החיים הללו, כאשר אך מלאה שנה אחת לדיותו, שהיתה מתוקה לי מעל כל מתייקות של חייהם.

מי יוכל לספור את כל תהליכי, אשר חש הוא בעצמו לבדוק? מה עשית אז, אלהי, וכמה בלתי חקיר היה תחום משפטיך? שכן זמן רב שכוב חוליה אמוש בקדחת, חסר הכרה בזיעת מות; וכאשר אפסה התקווה להחולמתו, הוא הוטבל, מבלי שידע; בעוד אני מייחס לך חשיבות מועטה, ומণיך שנשטעו תשמור דווקא את מה שקיבלה ממי, ולא את מה שנעשה בגופו חסר ההכרה. אך התבර אחרת לגמר: שכן הוא התואש והחילם. מיד, ברגע שיכלתי לדבר עמו (ויכלתי, ברגע שהיה מסוגל, כי מעולם לא עזבתי אותו, והיינו קשורים זה בזה יתר על המידה), ניסיתי להתלויץ עמו, כאילו יתלויץ עמי על אותה טבילה שקיבלה כשהיא נעדר לגמרי בעדו ובחושיו, אך כת הבין שקיבלה. אך הוא נרתע ממני כאילו מפני אוייב; ובחוויות נפלאה ופתאומית ציווה עליו, אם ברצוני להמשיך להיות חברו, לחזור מלדבר אליו כך. אני, מוכה תדהמה ופליאה, כבשתי את כל רגשותיו עד שיחלים ובריאותו תתחזק דיה כדי שאוכל להתמודד עמו כרצוני. אך הוא נלקח מטירוף, כדי שיוכל להישמר אצלך לנחמותי; ימים ספורים לאחר מכן, בהיעדרי, תקפה אותושוב הקדחת, וכך הילך לעולמו.

ביגון זה הוחש לבבי כליל; וכל אשר ראייתי היה מות. מולדתי הייתה לי לעיני, ובית אבי לאומללות זרה; וכל אשר חלקתי עמו, בחסרון, הפרק לעיני מסיח דעת. עיני חיפשו בכל מקום, אך הוא לא ניתן להן; ושנאתי את כל המקומות, על כי לא היה בהם; ולא יכול עוד לומר לי "הנה הוא בא", כי שהיה בחיים ובהיעדרו. הפקתי לחידה גדולה לעצמי, ושאלתי את נשמתי מודיע היא כה עצובה, ומדוע היא מדאגה אותי כל כך: אך היא לא ידעה מה לענות לי. ואם אמרתني "בטח באלהים", היא בצדך רב לא שמעה לי; כי אותו חבר יקר מכל שאבדה, בהיותו אדם, היה גם אמיתי יותר וגם טוב יותר מאותו חיזיון שצottaה לבתו בו. רק הדמעות היו מתוקות לי, שכן הן ירשו את מקום חברי בראשונה שבח abortus".

ועתה, אדוני, דברים אלו חלפו, והזמן שיכך את פצעי. מי ייתן ואלמד מכך, שאתה האמת, ואקרב את אוזן לבי' אל פיך, למען תאמר לי מודיע הבכי מתוק לאומללים? האם אתה, אף שנוכח אתה בכל מקום, השלقت את אומלולותנו הרחק מכך? אתה שוכן בתוך עצך, אך אנו נטרפים בניסיונות שונים. ובכל זאת, אלמלא התייחסנו באזניך, לא הייתה נותרת לנו כל תקוותה. מנין אם כן נקוט פרי מותק מרירויות החיים, מגנחות, דמעות, אנחות ותלונות? האם זה מה שמשמעות זאת, שגם מקיים שאתה שומע? דבר זה נכון לגבי התפילה, שכן בה ישנה תשואה להתקרבות אליך. אך האם כך הדבר גם ביגון על דבר שאבך, ובצער שבו הייתה זאת מוצף? שכן לא קיוויתי שישוב לחיים ולא בקשתי זאת בדמעותי; אלא בכחתי בלבד והתאבלתי. כי אומלל הייתי, ואיבדתי את שמחתי. או שמא הבכי הוא אכן דבר מר, ומתוך מיאוס גמור בדברים שנחנינו מהם קודם לכן, הוא נעים לנו זאת, כשאנו נרתעים מהם?

אך מה אדבר על דברים אלו? כי עתה אין זה זמן לשאול, אלא להתודות לפניך. אומלל הייתי; ואומללה היא כל נפש הcabola בהאהבת דברים בני-חלוף; היא נקרעת לאזרחים כשהיא מאבדת אותם, וזה היא חשה באומללות שהייתה בה עוד לפני איבדה אותם. כך היה עמי אז; בכחתי מרה, ומצתתי את מנוחתי במרירות. כך הייתה אומללה, ואת אותם חיים אומללים הוקרטה יותר מאשר את חבריו. שכן אף שהייתי מחליפים ברכzon, הייתה עוד פחות מוקן להיפרד מהם מאשר ממנו; אכן, אני יודעת אם הייתה נפרדת מהם אפילו למעטן, כפי שמסופר (אם לא נבדה) על פילאծ ואורטס, שהרי מתים ברכzon זה למן זה או ייחידי, שכן חיהם בנפרד היו להם גראעים ממש. אך בי עלתה הרגשה בלתי מוסברת, מנוגדת לכך בתכליות, שכן בבת אחת מסותי עד מאד לחיות ויראת למות. סבורני שככל שהאהבתו יותר, כן שנאתה ויראת יותר (כאובי אכזרי מכל) את המות ששל לו ממנה. ודמיתי בנפשי כי יכולה במהרה את כל בני האדם, לאחר שלשלט בו. וכך היה עמי, זכר אני. הנה לב, אלהי, הנה והבט לתוכך; כי היטב זכר אני זאת, هو תקוותי, המטהר אותו מטעמת רגשות כאלו, המפנה את עמי אליך ומושך את רגלי ממלוכות. שכן תמהתني כיצד אחרים, הכהופים לממות, חיים, בעוד זה שהאהבת, כאלו לא ימות לעולם, מת; ותמהתני עוד יותר כיצד אני עצמי, שהייתי לו נפש שנייה, יכול לחיות כשהוא מת. היטב אמר אחד על חבירו "מחיצת נשמה"; שכן חשתי ששנחתנו היי "נשמה אחת בשני גופים"; ועל כן היה לי למשא עלי, כי לא רציתי לחיות כחצוי. ועל כן אולי יראתי למות, פן זה שהאהבתי מאוד ימות כליל.

זה טירוף, שאינו יודע לאהוב בני אדם כבני אדם! זה איש סכל שהייתי אז, הנושא בקוצר רוח את גורל האדם! התרעםתי אז, נאנחתי, בכחתי, נטרפה דעתך; לא מצאתи מנוח ולא עצה. כי נשאתה עמי נשמה מנופצת ומדממת, שמאסה להינשא על ידי, אך מקום להניחה לא מצאת. לא בחורשות שלות, לא במשחקים ומוזיקה, לא במקומות מבושים, לא במשתאות פאר, לא בתענוגות המיטה והיצוע; ואף לא (לבסוף) בספרים או בשירה מצאה היא מנוח. הכל נראה מזויע, אף האור עצמו; כל מה שלא היה הוא, היה מאושׂש ושןוא, מלבד הגנחות והדמעות. כי רק בהן מצאתי מעט מרוגע. אך כשנשפת נמשכה מהן, משא עצום של אומללות הכאב עלי. אליך, אדוני, צריכה הייתה היא להינשא, כדי שתתקל עלייה; ידעתי זאת, אך לא יכולתי ולא רציתי; מה גם שכאשר חשבתי עלייך, לא הייתה לי דבר מזיך או ממש. כי לא הייתה אתה עצמן, אלא צל תעטועים בלבד, וטועתי הייתה אלהי. אם ניסיתי לפרק עלייה את משאי כדי Shinoh, הוא החליק מעבר לירק ושב והתפנס עלי; ונורתה לעצמי מקום של חוסר ישע, שבו לא יכולתי להיות, וממנו לא יכולתי לילכת. כי לאן יברך לבי מלבי? לאן אברך מעצמי? לאן לא אעקוב אחר עצמי? ובכל זאת ברוחתי ממולדתי; כי כך יחפשו עמי פחות, במקומות שלא הרגלו לראותו. וכך מתאגסתה באתי לקרתגו.

הזמןאים אינם מאבדים זמן; ואין הם מתגלגים לירק; דרך חושינו הם פועלם פעולות מוזרות על הדעת. הנה, הם באו והלכו يوم אחר יום, ובבואם ובלכתם החדרו לדעתך דמיונות אחרים וזכרוןות אחרים; ומעט מעט איזה אות שוב בתענוגותיו הישנים, שמהם נסוג צער. ובכל זאת באו בעקבותיהם, אמנם לא יגונות אחרים, אך הסיבות ליגונות אחרים. כי מניין הגיעו אותו יגון קודם בקהלות צזו עד לפנימיות נשמה; אלא משום ששפכתי את נשמתך על העפר, באהבת אדם בן-תמותה כאלו לא ימות לעולם? כי מה שהסביר את נפשי ורענן אותה בעיקר היא תnochomim של חברים אחרים, שעם אהבתך את מה שהאהבת במקומך; וזה הייתה בדotta גדולת ושר מתרשם, שבגירוי המנאף נטמאה נשמתך, שהייתה להוטה לשמע דברי חנוף. אך אותה בדotta לא מטה עברו בכל פעם שמת אחד מחברים. היו דברים אחרים שבהם שבו את דעתך יותר; לדבר ולהתלויץ יחד, לעשנות חסדים איש לרעהו בתורה; והוא ייחד ספרים מתוקים; להשתנות או להיות רצינים יחד; לחלוק לעתים

ללא טינה, כפי שאדם עשוי לחלק על עצמו; ואף בנדירותן של מחולקות אלו, לתבל את הסכימותינו התכופות יותר; לעיתים למד ועתים למד; להשתוקק לנעדך בקוצר רוח; ולקבל את פני הבא בשמה. ביטויים אלו, וכיוצא בהם, הנובעים מלבבות האוהבים והנאוהבים בחזרה, דרך הפנים, הלשון, העיניים ואלף מהות געימות, היו כחומר דלק להתיר את נשמותינו יחד, ומתוך רבות לשוטן לאחת.

זהו הדבר הנאוב בחברים; ואוהוב עד כדי כך שמצפונו של אדם מרשייע אותו אם אינו אוהב את זה האוהבו בחזרה, או אינו אוהב שוב את האוהב אותו, בבקשנו ממנו דבר מלבד אותות לאהבתנו. מכאן אותו אבל אם מישחו מת, והחשתכת היגנות, ואotta טבילת הלב בדמיות, וכל מתייקות הופכת למירירות; ועם אובדן חייו של המת, מותו של החי. אשרי האוהב אותו, ואת חברו בר, ואת איבו למענין. כי הוא לבדו אינו מאבד איש היקר לו, שכן הכל יקרים לו בהזה שלא ניתן לאבדו.ומי הוא אלוהינו, האלוים שעשה שמיים וארץ וממלא אותם, כי במלוא אותם בראמם? אותו איש לא יאביד, אלא העוזב אותו. והעוזב אותו, لأن יLER או لأن יברח, אלא מפרק המרוצה אליו שאין מרווחה? כי היכן לא ימצא את חוקר בעונשו שלו? וחוקר אמרת אתה.

הшибנו אלוהי צבאות, האר פניר ונושעה. כי לכל מקום שתפנה נשמת האדם את עצמה, אלא אם כן אליך, היא רתוקה ליגנות, אף אם היא רתוקה לדברים יפים. ובכל זאת הם, מחוץ לך ומהוץ לנשמה, לא היו קיימים אלא אם היו מפרק. הם זורחים ושוקעים; ובזחירותם הם מתחילהם כביב להיות; הם גדלים כדי להגיע לשלהות; ו בשלמותם הם מזקינים ונובלים; ולא הכל מזקינים, אך הכל נובלם. لكن כשם עולים וושאפים להיות, ככל שהם גדלים מהר יותר כדי להיות, כך הם ממהרים יותר לחודל מהיות. זהו חוקם. כך הקצתת להם, כי הם חלקים של דברים שאינם קיימים כלום בביטחון, אלא על ידי חילוף ויירושה הם ממשיים ייחד את אותם יקום שהם חלקיו. וכך גם דיברנו מושלים על ידי סימנים המשמעיים צליל: אך גם זה אינם מושלים אלא אם כן מילה אחת חולפת לאחר שהשמיעה את חילקה, כדי שאחרת תירש אותה. מתוך כל אלו תחול אוטר נשמי, אליהם בואה הכל; אך אל תהא נשמתי רתוקה לדברים אלו בדק האהבה דרך חשוי הגוף. כי הם הולכים لأن היו צריים לילכת כדי שלא יהיו; והם קורעים אותה בתשוקות הרסניות, כי היא משטוקת להיות, אך אהבתה לנמה שהיא אהבת. אך בדברים אלו אין מקום מנוח; אין הם עומדים, הם נמלטים;ומי יכול לעקב אחריהם בחושי הבשר? אכן, מי יכול לתפוס אותם כשם קרובים? כי חוש הבשר אטי הוא, משומש שהוא חוש הבשר; ובכך הוא מוגבל. הוא מספיק למה שנוצר עבורה; אך אינו מספיק לעצור דברים הרצים במרוצתם מנקיות המוצא שנתקבעה להם ועד הסוף שנתקבע. כי בדברך, שבו הם נבראו, הם שומעים את גזר דין: "עד פה ותו לא".

אל תהי סכליה, נשמתי, ועל תחרשי באוזן לך בשאון סכלותך. הקשייבי גם את. הדבר עצמו קורא לך לשוב: שם הוא מקום המנוח שאין להפריעו, שבו האהבה אינה ננטשת אם היא עצמה אינה ננטשת. הנה, דברים אלו חולפים כדי שאחרים יחליפו אותם, וכך היקום התחתון הזה יישלם על ידי כל חלקיו. אך האם אני עוזב لأن שהוא? אומר דבר האלוהים. שם קבוע את משכנך, שם הפקידי כל מה שיש לך ממש, נשמתי, לפחות עתה כשאת עייפה מהబלים. הפקידי בידי האמת כל מה שיש לך מן האמת, ולא תאבד דבר; וריקבונר יפרחשוב, וכל תחולאייך יירפאו, וחלקייך בני-התמותה יחודשו ויעצבו מחדש ייכרכו סבירך: ולא יניחו אותו היכן שהם עצם יורדים; אלא יעדמו יציבים עמר, ויחיו לעד לפני האלוהים השוכן ועומד לעד.

למה אם כן להיות מעוותת ולילכת אחרبشرך? יהפר הוא וילך אחראייך. כל אשר בו את חשה דרכו הוא חלק בלבד; ואת הכלל, שחלקים אלו הם שלו, אין את יודעת; ובכל זאת הם מענגים אותו. אך אילו לחושبشرך הייתה יכולה ליתפס את הכלל, ולא היה הוא עצמו, לעונשך, מוגבל בצדך לחלק מהכלל, היה רצחה של כל מה שקיים בהווה יחלוף, למען יنعم לך הכלל יותר. כי גם את מה שאנו מדברים את שומעת באוטו חושبشر; ובכל זאת לא הייתה רצחה שהחברות ישארו, אלא שייעופו לדרךך, כדי שאחרות יבואו ותשמעו את הכלל. וכך תמיד, כשבדבר אחד מורכב מרבים אשר לא כולם קיימים יחד, הכלל ייחדי היה מענים יותר מאשר חלקיו בנפרד, אילו נתן היה ליתפס את כולם יחד. אך טוב מהם בהרבה הוא זה שיצר הכלל; והוא אלוהינו, ואינו חולף, כי מאומה אינו בא במקומו.

אם גופים מעוניינים לך, הללי את האלוהים בגלים, והшиб את האבטח אל יוצרם; פן בדברים אלו המנעימים לך, תהי בלתי רציה. אם נשמות מעוניינות לך, שייהו אהובות באלוים: כי גם הן משתנות, אך בו הן מיציבות

היטב; לאחרת היו חולפות ואובדות. בו אם כן תהינה אהבות; והעל' אליו יחר עמר אילו נשמות שתוכלי', ואMRI' להן: "אותו נאהב, אותו נאהב: הוא עשה אלוי, ואין הוא רחוק. כי הוא לא עשה אותם ואז הילך לו, אלא הם ממנהנו. ראו, שם הוא, היכן שהאמת אהובה. הוא בתוך הלב פנימה, אך הלב תהה ממנה. שובו אל לבכם, פושעים, והידבקו בזה שעשה אתם. עמדו עמו, ותעמדו יציבם. נוחו בו, ותהיי במנוחה. לאן תלכו בדרכים קשות? לאן תליכו? הטוב שאתם אהובים הוא ממנה; אך הוא טוב ונעים רק בזיקה אליו, ובצדק יהפור למך, כי לא צדק נאהב דבר מה שהוא ממנה אם הוא ננטש למענו. עד מתי אם כן תליכו עוד ועוד בדרכים קשות ועמלות אלו? אין מנוח היכן שאתם מבקשים אותו. בקשו את אשר אתם מבקשים; אך אין זה שם היכן שאתם מבקשים. אתם מבקשים חיים מאושרים בארץ המות; אין הם שם. כי כיצד יהיו חיים מאושרים היכן שהחיים עצם אינם?

"אך חיינו האמתיים ירדו הנה, ונשאו את מותנו, והמיתנו אותו מתוך שפע חייהם שליהם: והוא הרעים בקהלו, קורא לנו לשוב مكان אליו, אל אותו מקום נסתר שמןינו יצא אליו, תחיליה אל רחם הבתולה, שבו נשא לאישה את היצירה האנושית, את בשרכנו בנה-התמותה, למען לא יהיה בין-תמותה לעד, ושם כחthon היוצא מחופתו, שיש כגבור לרוץ אורח. כי הוא לא התהממה, אלא רץ, קורא בקהל במיללים, בעמשים, במנות, בחימם, בירידה, בעלייה; קורא לנו בקהל לשוב אליו. והוא געלם מעינינו כדי שנשוב אל לבנו, ושם נמצאים. כי הוא הילך, והנה הוא כאן. הוא לא חפש להיות עמו זמן רב, ובכל זאת לא עזבונו; כי הוא הילך לשם, ממש מעולם לא פרוד, כי העולם נעשה על ידו. ובועלם זה היה הוא, ואל עולם זה בא להושא חוטאים, להרם נשמיית מתוויה, והוא מרפא אותה, כי חטה לה. הואبني אדם, עד מתי כבדי לבי? גם עתה, לאחר ירידת החיים אליהם, לא תעלו ותהיו? אך לאן תעלו, כשאתם גבויים ושמיים פיכם בשםיהם? רדו כדין שתוכלו לעלות, ולעלות אל האלוהים. כי מותון רוחו בעולותכם נגדו". אמרו להם זאת, למען יבכו בעמק הבכא, וכן העלה אותם עמר אל האלוהים; כי מותון רוחו אתה מדבר אליהם כך, אם אתה מדבר בעור באש החסד.

דברים אלו לא ידעתني אז, ואהבתني את היופי התחתון הזה, ושקעתני עד ל עמוקים, ולחברים" אמרתי: "האם אנו אהובים דבר מלבד היפה? מהו אם כן היפה? ומהו היופי? מהו הדבר המשור וכובש אותנו אל הדברים שאנו אהובים? כי אלמלא היה בהם חן ויופי, לא היו יכולם בשום אופן למשור אותנו אליהם". והבחנתי והבנתי שבגופים עצם ישנו יופי הנובע מהיותם סוג של כלל, ושוב, יופי אחר הנובע מהתאמת נאותה והדידית, כמו של חלק מהגוף עם הכלל שלו, או נעל עם רגל וכדומה. ומחשבה זו עלתה בדעתי מתוך פנימיות לב, וככתבתי "על היפה והמתאים", דומני שניים או שלושה ספרים. אתה יודע, אדוני, כי ממוני הדבר נעלם; שכן אין הם תחת ידי, אלא אבדו ממני ואני יודע כיצד.

אך מה הניע אותי, אדוני אלהי, להקדיש ספרים אלו להירוס, נואם רומי, שלא הכרתי פנים אל פנים, אך אהבתני בשל שמע למדנותו שהיתה נעה בו, וכמה מיללים משלו ששמעתי והסבו לי נחת? אך יותר מכך הסב לי נחת מפני שהסביר נחת לאחרים, אשר היללו רבות, תמהים כיצד מתוך סורי, שהתחנן תחיליה ברהיטות יונונית, עוצב לאחר מכן נפלא, ומולמד ביותר בדברים השיכים לפילוסופיה. פלוני זוכה לשבח, ובعودו נעלם מהעין, הוא אהוב: האם אהבה זו נכנסת לב השמע מפני המשבח? לא כך הדבר. אלא שעילידי מי שאהוב, ניצת אחר. שכן מכאן אהוב זה המהולל, כאשר המשבח נתפס כמו שמרוממו בלב תמים; כלומר, כאשר מי שאהובו, משבחו.

שכן כך אהבתני אז בני אדם, על פי משפטם של בני אדם, ולא על פי משפטך, אלהי, שבו אין איש טועה. אך מודיע לא בשל תוכנות כמו אלו של רכב מפורסם, או לוחם בחירות בתיאטרון, הידע למרחוק בפופולריות המונית, אלא באופן שונה לגמרי, ובברצינות, וכך שהיא רוצה מהולל בעצם? שכן לא הייתה רוצה להיות מהולל או אהוב כפי ששחקנים הם (אף אני עצמי שיבחתי ואהבתني אותם), אלא הייתה מעדיף להיות אלמוני מאשר ידוע באופן זהה; ואף שנווא מאשר אהוב לך. היכן מנוחים כתע הדחפים לסוגי אהבות כה שונות ומגוונים בתוך נפש אתה? מודיע, מאחר שנינו בני אדם במידה שווה, אני אהוב באחר את מה שאתה לא הייתה שווה, אלא הייתה שונה, לא הייתה מואס בו ומשליכו מעלי? שכן אין הדבר מחזק, שכפי שטסוט טוב נאהב על ידי זה שלא היה רוצה להיות אותו סוס, אף אם היה יכול, لكن ניתן לומר אותו דבר על שחקן, החולק את טבענו. האם אני אהוב באדם את מה שאינו שווה להיוות, אני שהוא אדם? האדם עצמו הוא תהום רבה, אשר גם את שערותיו אתה מונה, אדוני, ואין הן נפולות ארצתה בלבדך. ובכל זאת קל יותר למןנות את שערות ראשו מאשר את רגשותיו ופעימות לבו.

אך אותו נואם היה מאותם שאהבתי, ברוחci להיות כמוות; וטעית מתוך גאויה נפוכה, ונישאת עם כל רוח, ובכל זאת הונחיתי על ידר, אם כי בסתר רב. ומניין לי לדעת, ומניין אני מתוודה לפניך בביטחון, שאהבת אוטו יותר בשל אהבת משבחי מאשר בשל אותם דברים ממש שבזכותם שובח? שכן, אילו היה נותר ללא שבח, ואתם אנשים עצם היו מגנים אוטו, ובבוז ובצחוק מספרים עליו את אותם דברים ממש, לא היה ניצת ומתעורר לעולם לאהוב אותם. והרי הדברים לא היו שונים, והוא עצמו לא היה שונה; אלא רק רגשותיהם של המספרים. ראה היכן שרואה הנפש חסרת האונים, שטרם נסכה על מוצקות האמת! כפי שמשבי הלשון נושבים מחזם של בעלי הדעה, כך היא נישאת לפה ולשם, נדחפת קדימה ואחוריה, והאור מתען לה, והאמת נעלמת מעיניה. והנה, היא לפנינו. והיה לי זה עניין גדול, שדברי וعملיי היו ידועים לאוטו איש: שאם יאשרם, אצית יותר; אך אם יפסלם, לביו הריק, נטול מוצקותך, היה נפצע. ובכל זאת ב"יפה ובמטאים", עליהם כתבתי לו, עסוקתי בהנאה, ובחנתי זאת, והתפעلت מכך, אף שאיש לא הצטרכף לכך.

אך טרם ראייתי על מה נסוב עניין נכבד זה בחוכמתך, הוא כל-יכל, העושה נפלאות לבדו; ודעתו שוטטה דרך צורות גופניות; ו"יפה" הגדרתי והבחןתי כמה שהוא צזה מצד עצמו, ו"metaims" כמה שייפוי הוא בהתאם לדבר אחר: וזאת תמכתי בדוגמאות גופניות. ואני לטעמה של הדעת, אך המשוג השגוי שהיה לי על דברים רוחניים מנע ממי ראות את האמת. ובכל זאת כוח האמת הבז'יק מעצמו ענייני, והסבירתי את נשמי'ת המתנשפת מעצם רוחני אל קווים, צבעים, וגדלים גבושים. ובחורס יכולתי לראותו אלו בתוך הדעת, חשבתי שאיני יכול לראות את דעתך. ובעוד שבמעלה אהבתך את השלום, ובחתא מסטי במחולקת; בראשונה הבחןתי באחדות, ובאחרת בסוג של פירוד. ובאותה אחדות הגיית הנפש הרציונלית, וטבע האמת והטוב העליון שוכנים; אך בפירוד זה דמיינתי באמצעות ישנה איזו מהות לא ידועה של חיים לא רציוניים, וטבעו של הרע העליון, שייהי לא רק מהות, אלא גם חיים ממשיים, ובכל זאת לא נגזר מך, אלהי, אשר ממרק הכל. ובכל זאת לראשונה קראתי "מנדה", נפש ללא מין; ולאחרת "דיידה" —icus, במשמעות אלימות, ובפריצות, תאווה; מבלי לדעת על מה דיברתי. שכן לא ידעת ולא למדתי כי הרע אינם מהות, ולא נשפטנו היא אותו טוב עליון ובלתי משתנה.

כי כפי שמעשי אלימות נוצרים אם אותו רגש של הנפש מושחת, שמננו נובעת פעולה נמרצת, המתעוררת בחזפה ולא רשן; ותאות, כאשר אותו רגש של הנפש אינו בשלט, שבמציאותו נספגות האנות הבשר, כך טעויות ודעות כזבות מטמאות את אורח החיים, אם הנפש הרציונלית עצמה מושחתת; כפי שהיא אז בי, שלא ידעת שהיא חייבת להיות מוארת באור אחר, כדי שתוכל להיות שותפה לאמת, שכן היא עצמה אינה אומה טבע של אמרת. כי אתה תאר נרי, אדוני אלהי, תגיה חושכ: ומילואך כולנו קיבלנו, כי אתה האור האמתי המPAIR לכל אדם הבא לעולם; כי בר אין שניי, ולא כל של תמורה.

אך אני נדחקתי אליך, ונהדףتي מך, למען אטעם מן המווות: כי לගאים אתה מתנגד. אך מה גאה יותר ממי, שבטיירוף זר טענתי על עצמי שאני בטבעי מה שאתה הינך? שכן בעוד שאתה נושא לשינוי (דבר שהוא גלי לי, עצמו רצוני להפוך לךם, שהוא השאלה מורע להפוך לטוב), בכל זאת בחרתך לדמות אותך כנתון לשינוי, ואת עצמי כמו שאתה הינך. لكن נדחתתי על ידר, ואתה התנגדת לקשיות-ערפי ההבלית, דמיינתי צורות גופניות, ואניبشر, האשמה את הבשר; וכروح חולפת, לא שבתי אליך, אלא חלפתיך עוד ועוד אל דברים שאין להם קיום, לא בר, לא בי, ולא בגוף. אף לא נבראו הם עברו על ידי הבלתי מתוך דברים גופניים. והייתי נוהג לשאול את קטניך הנאמנים, בני עיר (אשר מהם, מבלי שידעתי, הייתה גולה), הייתי נוהג בלהג ובஸכלות לשאול אותן: "מדוע אם כן טועה הנפש אשר אלהים ברא?" אך לא רצית שישייאו אוטו: "מדוע אם כן טועה אלהים?" וטענתי כי מהותך הבלתי משתנית טעה מתוך אונס, במקום להודות כי מהותי המשתנית תעטה מרוץ, ועתה, כעונש, שרויה בטעות.

היהי אז כבן עשרים ושש או שבע שכותבי את אותם כרכיכים; כשאני הופך בקרבי בדעות גופניות, המזמירות באוזני לבי, אשר הפנית, הוא אמרת מתוקה, אל נעימת הפנימית, מהרהר ב"יפה ובמטאים", ומשתוקק לעמוד ולהקשיב לך, ולשומך מאד לקהל החתן, אך לא יכולתי; כי על ידי קולות טעויות של, נחפזתי החוצה, ובשל כובד גאוותי של, שקעתתי אל הבור התחתון. שכן לא השמעתי ששון ושמחה, ולא עלצנו עצמות שטרם הושפלו.

ומה הועל לי, שכמעט בן עשרים שנה, נפל לידי ספר של אריסטו, המכונה "עשר הקטגוריות" (אשר על עצם שמו נתלית), ועל דבר מה גדול ואלהוי, בכל פעם שמור לרטוריקה בקרטגו, ואחרים שנחשבו למלומדים, הגו אותו בלחים נפוחות מגואה), וקראיו והבנתי ללא עזרה? וכאשר נעצתי באחרים, שאמרו כי בקושי הבינוו עם מורים מוכשרים ביותר, שלא רק הסבירו בעל פה, אלא גם שרטטו דברים רבים בחול, הם לא יכולו לספר לי עלי יותר ממה שלמדתי בקראי אותו בלבד. והספר נראה לי מדבר בהירות רבה על מהויות, כמו "אדם", ועל איכיותיהם, כמו דמות האדם, מאיזה סוג היא; וכןמה, כמה רגליים גובהה; וקשה, של מי הוא אח; או הין הוא ממוקם; או מתי נולד; או אם הוא עומד או יושב; או נועל או חמוש; או עשה, או סובל דבר מה; וכל הדברים לאין ספור אשר ניתן לסוג תחת תשע קטגוריות אלו, אשר נתתי מהן כמה דוגמאות, או תחת הקטgorיה הראשית של המהות.

מה קידם אותי כל זה, בראותי שזה אף עיבך אותי? כאשר, בדמייניiscal מה שהיא כוללת תחת אותה עשרה קטגוריות, ניסיתי בדרך זו להבין, אלהוי, גם את אחותה הנפלאה והבלתי משנתנית, אולי גם אתה הייתה כפוף לגודלך או ליפוי; כך שהם (כמו בגופים) יתקיימו בך, כמובן: בעוד שאתה עצמן הנר גדולך ויפוי; אך גופ אינו גדול או יפה בך שהוא גופ, בראותנו שאף אם היה פחות גדול או יפה, היה הוא בכל זאת גופ. אך צב הוא מה שחייבתי עלייך, לא אמרת; בדעתות של אומללות, לא אמיתות אושרך. כי אתה ציווית, וכך נעשה בך, שהארץ תוצאה לי קוֹז ודרדר, ושבץ' עפי אוכל את לחמי.

ומה הועל לי, scal הספרים שיכלתי להשיג באמניות המכונות "חופשיות", אני, העבד השפלו לתשוקות שפלות, קראתי לבדי והבנתי? והתענגתי בהם, אך לא ידעתי מניין בא כל מה שהיה בהם אמיתי או דוא. כי גבי היה אל האור, ואני אל הדברים המօרים; لكن פנוי, שבhem הבחןתי בדברים המօרים, לא היו מօרים בעצםם. כל מה שנכתב, בין אם על רטוריקה, או לוגיקה, גיאומטריה, מזיקה וחשבון, לפחות לא קושי רב או מדריך כלשהו, הבנתי, אתה יודע, אדוני אלהוי; כי גם מהירות ההבנה וגם חריפות הבדיקה הן מתונתק: ובכל זאת לא זבחתי לך ממש. אם כן הדבר לא שירת לשימוש, אלא לכילוי, מאחר שהלכתי לשומר חלק כה טוב מרכשי ברשותי שלי; ולא שמרתי כוח לך, אלא נדדתי מפרק לארץ רחוקה, לבזבזו על זונות. כי מה הועל לי CISORIM טובים, שלא הופנו לשימושים טובים? שכן לא הרגשתי שאמנויות אלו הושאו בקושי רב, גם על ידי השקדים והמכשרים, עד שניסיתי להסבירו לאחרים; ואז הצעין בהן ביוטר זה שעקב אחריו לא הגיעו באטיות.

אך מה קידם אותי זה, בדמייני שאתה, אדוני אלהים, האמת, הייתה גופ עצום ומואר, ואני רסס מאותו גופ? עיות גדול מדי! אך צזה הייתה. ואני בש, אלהוי, להתוודות לפניך על רחמיך כלפי, ולקרוא לך, שלא בושתי אז להציגך בפני בי אדם על גידפי, ולגבוח נגדך. מה הועילה לי אז תבונתי הזריזה באותם מדעים ובכל אותם כרכים סבוכים ביותר, שהותרו על ידי, ללא עזרה מהדרך אונסית; בראותי שטעהית באופן כה נתבע, ובחוור קדושה מביש שכזה, בתורת החסידות? או איזו מניעה הייתה תבונה אטיית בהרבה לקטניך, מאחר שלא התראחים מפרק, למען יוכל בך לנסיית להתכוות בטחה בנסיבות, ולהזין את כנפי האהבה במזון של אמונה בריאה. אדוני אלהים, בצל כנפיך נשסה; הגע לעלינו ושאננו. אתה תשאנו גם בהיותנו קטנים, ועד שיבת תשאמנו; כי חוסננו, כשהוא מפרק, אז הוא חוסן; אך כשהוא משלנו, הוא רפואי. טובנו חי עמרק לעד; אשר אכן פונם ממנה, אנו מוטים מן הדרך. נשובה נא עתה, אדוני, למען לא נתהפרק, כי עמרק טובנו חי ללא כל ריקבון, אשר אותו טוב הוא אתה; ואין לנו לירוא פן לא יהיה מקום לשוב אליו, כי נפלנו ממנה: שכן בשל היעדרנו, לא נפל מעוננו — נצחיותך.

ספר חמישי

קיבל נא את זבח ידיו משירות לשוני, אשר אתה יצרת ועוררת להתוודות לשマー. רפא את כל עצמותי, ותאמRNAה: אדוני, מי כmor? כי המתודה לפניך אינו מלמד אותך את המתרחש בתוכו; שכן לב סגור אינו סגור בפני עין פקוחה שלך, וקשיות לבו של אדם אינה יכולה להציג את ידך: כי אתה מmis אתה כרצונך ברחמים או בנקמה, ואין נסתר מחמתך. אך תהلال אותך נשמי למען תאברך; ותתווודה לפניך על רחמיך למען תהלל אותך. בריאותך יכולה אינה פוסקת ואני מחרישה בתהילותיך; לא רוח האדם בקול המופנה אליך, ולא הבריאה החיה

או הדוממת בקול אלו ההוגם בה: כדי שנשומותינו תתעוררנה מעייפות אליך, כשהן נשונות על אותן דברים שבראת, וועבורות דרכם אליך, אשר עשית אותן להפליא; ושם המרגוע והחוסן האמתי.

ישתליך נא חסרי המנוח והרשעים יינסו מפניך; ובכל זאת אתה רואה אותן, וمبادיל את החושך. והנה, היקום עטם יפה הוא, אף שהם עצם מאוים. וכייז הזיקו לך? או כיצד ביזו את שליטונך, אשר מן השמיים ועד ארץ תחתית זו הוא צודק ומושלם? כי لأن יברחו כשברכו מפניך? או היכן לא תמצא אותן? אלא שהם ברוחך כדי שלא יראו אותך רואה אותן, וביעורונם יעדכו ברך (כי אין זונח דבר מה שעשית); כדי שהעולם, אומר אני, יمعد ברך יין זיק בצדקה; בהסתירם עצם מדיניותך, ובمعدם ביושרך, ובנופלים על עקלקלותם שליהם. בוריהם הם, באמתך, שכן אתה נמצא בכל מקום, ואין מקום המכיל אותך! ואתה לבדך קרוב, אפילו לאלו המתחרקים ממך. ישובו נא ויבקשוך; כי לא כפי שהם זנחו את בוראמ, זנחת אתה את יציר כפיר. ישובו ויבקשוך; והנה, אתה שם בלבדם, בלבד אלו המתווים לפניך, ומשליכים עצם עלייך, ובוכים בחיקך לאחר כל דרכיהם הקשות. אך אתה מוחה בעדינות את דמעותיהם, והם בוכים עוד יותר, ושמחים בבכיהם; שכן אתה, אדוני – לא איש בשර ודם, אלא אתה, אדוני, אשר בראת אותן, יוצר אותן מחדש ומונחים. אך היכן הייתי אני, כשחיה פשטי אוטר? ואתה היהת לפנני, אך אני התרכתקתי ממך; ולא מצאתי את עצמי, קל וחומר שלא אוטר!

ברצוני לפרש לפני אלהי את השנה העשרים ותשע לחי. אך הגיע לך רגתו בישוף מסויים של המניכאים, פאוסטוס שלו, מלכודת גדולה של השטן, ורבים נלכדו בראשתו דרך אותו פיתוי של לשונו החלקה: ואף שיביחתי אותה, יכול היה להפרידה מן האמת של הדברים שביקשתי ללימוד בשקייה: ולא ייחסתי חשיבות כה רבה למלאת הנאות כמו למדע שאוות פאוסטוס, המהולל כל כך בקרבתם, הציג לפני להזין בו את רוחי. המשועה הקדימה אותו כיודע דבר בכל לימוד רב-ערך, וכי שמיומן להפליא במידעיהם החופשיים. ומאחר שקראי זכרתי היטב הרבה מדברי הפילוסופים, השוויתי כמה מדבריהם לאוותן בדעתות ארכות של המניכאים, וממצאי את הראשונים סבירים יותר; אף שהם יכולים להרחיק לכת רק כדי לשפוט את העולם התיכון הזה, אך את אדוני לא יכולים למצוא בשום אופן. כי גדול אתה, אדוני, ועל שלפים תנבייט, אך גבאים מרחוק מאד. ואין אתה קרוב אלא לנשברי לב, ואינך נמצא על ידי גאים, לא, אף אם במימונות מופלאה יכולו למן את הכוכבים ואת החול, ולמדו את שמי הכוכבים, ולעקב אחר מסלולי כוכבי הלכת.

כי בתבונתם ובשלכם, אשר אתה הענקת להם, הם חוקרים דברים אלו; והרבה מצאו; וחזו, שנים רבות מראש, ליקויים של אותן מאורות, השימוש והירח – באיזה יום ושעה, ובכמה אצבועות – ולא כשל חישובם; וכן היה כפי שחזו; והם כתבו את הכללים שמצו, ואלו נקרים עד היום הזה, ומתוכם חוזים אחרים באיזו שנה וחודש בשנה, ובאיזה יום בחודש, ובאיזה שעה ביום, ובאיזה חלק מאורו, עתיד הירח או השימוש ללקות, וכך היה, כפי שנראה. בדברים אלו בני אדם שאין יודעים אומנות זו תמהים ומשתומים, ואלו הידועים אותה עליצים ומתגאים; ומתרגש גאווה חסרת חסידות המרחקה אותן מך, ובחוسر אור פניך, הם חוזים ליקי של אור העתיד להיות זמן כה רב מראש, אך אינם רואים את הליקוי שלהם עצם, המתרכש כתע. כי אין הם חוקרים ביראת קודש מנין להם השכל שבו הם חוקרים זאת. ובמצאים כי אתה בראת אותן, אין הם מוסרים עצם לך, לשמר את אשר בראת, ולא זובחים לך את אשר עשו בעצמם; ולא זובחים את דמיוניותיהם הממריאים כעוף השמיים, ולא את סקרנותם הצלולת (שהה, כדגי הים, הם משוטטים בנתיבים לא ידועים של תהום), ולא את פריצותם כבהתות השדה, למען אתה, אדוני, אש אוכלה, תבער את דאגותיהם המתות, ותברא אותן מחדש מחודש לחי נצח.

אך הם לא ידעו את הדרך, את דברך, אשר באמצעותו בראת את הדברים הללו שהם מונים, אותן עצם המונים, ואת החוש שבו הם חשים את מה שהם מונים, ואת הבינה שמתוכה הם מונים; או שלחוכמתך אין מספר. אך הבן היחיד נעשה לנו חוכמה, הצדקה, וקדושא, ונמנה בתוכנו, ושילם מוס לקיסר. הם לא ידעו את הדרך הזה שבה יורדים אלינו מעצם, ודרכו עולמים אלינו. הם לא ידעו את הדרך הזה, ודימו עצם נישאים בין הכוכבים וקורנים; והנה, נפלו ארצתה ולבם הכספי הוחש. הם דנים בדברים רבים נכונה בקשר לבברא; אך אתה האמת, אומן הנברא, אין הם מבקשים בחסידות, ועל כן אינם מוצאים אותן; או אם הם מוצאים אותן, בידועם כי הוא אלהים, אין הם מפארים אותן כאלהים, ואף לא מודים לו, אלא הופכים להבלאים בדמיוניותיהם, ומתיימרים להיות חכמים, ביחסם לעצם את אשר שלך; ובכך בעיורון מעות ביותר, הם עמלים לייחס לך את אשר שליהם, בודים עלייך שקרים, עלייך שאתה האמת, וממשים את כבוד האל הבלתי נשחת לדמות נعشית

צלם אדם נשחת, ולעופות, ולהולci על ארבע, ולחוחלים, במירrm את אמתך לצזב, ויעבדו וישרתו את הנברא יותר מן הבורא.

ובכל זאת, אמונות רבות בונגעו לנברא שמרתי מאנשים אלו, וראיתי את הטעם להן מתוך חישובים, סדר הזמן ודעות הכוכבים הנראות לעין; והשוותי אותן לדברי מניכאים, אשר בטירוף כתוב בארכיות רבה על נושאים אלו; אך לא מצאת כל הסבר לנקודות ההיפוך, או השווון, או ליקוי המאורות הגדולים, ולא לשאר דברים מסווג זה שלמדתי בספר הפילוסופיה החילונית. אך עלי' נצטווה להאמין; והדבר לא תאם את מה שנקבע בחישובים ובמראית עניי של, אלא היה מנוגד להם בתכלית.

האם אם כן, אדוני אלהי האמת, מי שיודע בדברים אלו מרצה אותך בזכותם? ודאי אומל' הוא היודע את כל אלו ואין יודע אותך; אך אשר היודע אותך, אף אם אין יודע את אלו. מי שיודע גם אותך וגם אתם אינם מאושר יותר בזכותם, אלא בזכות בלבד, אם ביודעו אותך הוא מפארך אלוהים ומודה לך, ואני הופך להבל' בדמיוניות. שכן כשם שטוב מצבו של היודע כיצד להחזיק בעץ ולהזדמנות לך על השימוש בו, אף שאינו יודע כמה אמות גובהו או עד הימן מטאPsiים ענפיו, מזה שיודע למדוד אותו ולמנוע את כל בדיו ואני בעליו ואני מכיר או אוהב את בוראו; כך המאמין, אשר לו שיר כל עשר העולם הזה ואשר בגין לו דבר הריהו מחייב בכל, בדקנו ברך אשר הכל משרותים אותך – אף אם אין יודע אפילו את מסלולי העגלת הגדולה, הרי זו יכולות להטיל ספק בכך שמצו טוב מזה שיכל למדוד את השמיים, ולמנוע את הכוכבים, ולש��ול את היסודות, אך מזניח אותך, אשר עשית הכל במספר, במשקל ובמידה.

ובכל זאת, מי הורה לאוטו מניכאים לכתוב גם על דברים אלו, שהמיומנות בהם אינה יסוד בחסידות? שכן אמרת לאדם: הנה היראה היא חוכמה; וזה יכול היה שלא לדעת, אף אם הייתה לו ידיעה מושלמת בדברים אלו; אך בדברים אלו, מאחר שלא ידעת ובכל זאת העז ללמדם בחוכמה הרבה, ברור שלא יכול היה לו כל ידיעה בחסידות. שכן הבל הוא להתימר לדעת דברים ארציים אלו אף כשהם ידועים; אך הוויידי לפניו הוא חסידות. על כן אותו נודד דבר רבות על דברים אלו למטרה זו – שכאשר יורשו על ידי אלו שלמדו אותם באמת, יתברר איך בינה היה לו בשאר הדברים הנסתרים יותר. שכן לא חפש ש"ח'ח' שבל מועט, אלא בקש לשכנע בני אדם "שרה הקודש, המנוחת ומעשירה את נאמניך, שוכנת בו אישית בסמכות מלאה". לפיך, כאשר נמצא כי למד שקר על השמיים והכוכבים, ועל תנועות המשש והירח (אף שדברים אלו אינם שייכים לתורת הדת), הרי שימורתו מחוללת הקודש תהא גליה דיה, בראותנו שהגיש דברים אשר לא רק שלא ידעם, אלא שההו כוזבים, בטירוף כה רב של גאות הבל, שבקש לייחסם לעצמו כישות אלוהית.

שכן כשאני שומע Ach נוצרי קלשוי שאינו יודע בדברים אלו וטענה בהם, יכול אני להבטח בסבלנות באדם צחה האוחז בדעתו; ואני רואה שא-ידיעה כלשהי בונגעו למיקומו או לאופיו של הנברא הגוף יכול להזיק לו, כל עוד אינו מאמין בדבר שאמנו יאה לך, אדוני, בורא הכל. אך הדבר מזיך לו אם הוא מדמה כי זה שיר לצורת תורה החסידות, יעמוד בתוקף על מה שאינו יודע. ובכל זאת, חולשה כזו בראשיתה של אמונה נישאת על ידי אמונה האהבה, עד שהרך הנולד יגדל להיות איש שלם, למען לא ינסה עם כל רוח של תורה. אך בהזאה אשר התימר באופן כזה להיות המורה, המקור, המדריך והראש לכל מי שיכל היה לשכנע, עד שכל הホール אחריו חשב שאינו הולך אחר אדם בלבד אלא אחר רוח קודשך; מי לא ישפט כי טירוף כה גדול, ברגע שהורשע בלימוד דבר שקר, ראוי לтиיעוב ולדחיה מוחלטת? אך אני טרם ביררתי בבירור אם חילופי הימים והלילות הארוכים והקצרים יותר, והיום והלילה עצם, עם ליקוי המאורות הגדולים וכל שאר הדברים מסווג זה שקרהתי בספרים אחרים, יכולם להיות מוסברים בהתאם לדבורי; כך שאם היו יכולם בדרך כלשהי, עדיין הייתה נותרת בי השאלה אם כך הדבר ואם לאו; אך יכול היהתי, בשל קדושתו המוחסת, להשען את אמונתי על סמכותו.

ובמשך כמעט כל אותן שנים, שבחן בדעת לא מיושבת היהתי תלמידם, השתוקקתי להיבנות רבה מדי לבאו של פאוסטוס זה. שכן שאר בני הכת, שביהם נתקلت במקורה, כאשר לא יכול פתרו את השגותי על דברים אלו, עדיין הבטיחו לי את בואו של פאוסטוס זה, שבשיחה עמו יתרברו קשיים אלו וגדולים מהם, אם היל, בנקול ובשפע. וכאשר בא, מצאתי איש של שיחה נעימה, היכל לדבר בשטף ובמנוחים נאים יותר, אך עדיין רק את אותן דברים ממש שהם נהגו לומר. אך מה הועלה נקיות כפיו של שר המשקדים לצמאני למשקה יקר

ויתר? אוזני כבר היו שבעות מדברים דומים, ולא נראה הם ל' טובים יותר מאשר שנאמרו טוב יותר; ולא אמריתים משום שהיו רהוטים; ולא הנשמה חכמה משום שהפניהם היו נאים והלשון חיננית. אך אלו שהבטיחו לי לא היו שופטים טובים של דברים; ועל כן בעיניהם הוא נראה מבין וחכם, משום שהוא נעים במילוטיו. הרגשתי עם זאת שסוג אחר של אנשים חדש אפילו באמת, ויסירבו להסכים לה אם הוגשה בדיור חלק ושופע. אך אתה, אלוהי, כבר למדתני בדרכים נפלאות ונסתרות, ועל כן מאמין אני שלימדתני, כי זהה האמת, ואין מלבדך כל מורה לאמת, היכן ומכל מקום שתتزרכו עליינו. מפרק אם כן למדתי עתה, שאין לדבר להיראות כאמור באמת משום שנאמר ברהיטות; ולא בשקר משום שהגיית השפטים אינה הרמוניית; ושוב, לא אמר משום שהוגשה בגסות; ולא שקר משום שהשפה עשרה; אלא שהחוכמה והסכלות הן כמאכל בריא ובלהט בריא; וביטויים מעוטרים או פשוטים הם כלים מפוארים או כפריים; כל סוג שלبشر יכול להיות מוגש בכל סוג של כלים.

אותה גרגורתם אם כן, שבה ציפיתי לאוטו איש זמן כה רב, התענגה באמת על הופעתו ועל תחשותו בעת פולמוס, ועל בחירתתו זמינות מילוטיו להלביש את רעינוונטי. התענגתי אז, וגם רבים אחרים וייתר מהם שיבחת ויהילת אוטו. עם זאת, הטריד אותו שבקhalb שומעיו לא יותר לי להכenis ולשתף את אותן שאלות שהטרידו אותו בשיחה אינטימית עמו. וכאשר יוכלו, ועם חבריו התחלתי להטוט את אוזנו בזמנים שלא היה זה בלתי יהה עבורי לדון עמי, והבאתי לפניו דבריהם שהטרידו אותו; מצאתי תחילתה בור כליל במידעיהם החופשיים, מלבד דקדוק, וגם זאת בדרך רגילה בלבד. אך משום שקרה כמה מנאמוו של טולי (קיירו), ספריהם ספורים של סנקה, כמה דברי מושורדים, ואותם כרכיכים מעטים של כתיתנו שנכתבו לטינית ובנויות, והיה מתורגל יומ-יום בדיבור, רכש לעצמו רהיטות מסוימת, שהתגלה כנעימה ומפתה יותר משום שהייתה תחת הדרכתו של שלט טוב ובוחן טبعי מסוימים. האם אין זה כך, כפי שאינו נזכר בזה, אדוני אלוהי, שופט מצפוני? לפניה לביו זכרוני, אשר באוטו זמן הנחיתני בסוד נסתר של השגחתך, והצבת את אותן טעויות מבישות שליל נגנד פנוי, למען אראהן ואשנהן.

שכן לאחר שהיא ברור שהוא בור באוטן אומניות שבהן חשבתי שהצטיין, התחלתי להתייאש מפרק שיפתח ויפתור את הקשיים שהביבו אוטו (שעליהם אכן, לו גם היה בור, יכול היה להחזיק באmittות החסידות, אלמלא היה מניכאי). שבן ספריהם גדושים בבדיקות ממושכות על השמיים, הכוכבים, המשמש והירח, ועתה כבר לא חשבתי שהוא מסוגל להכיריע באופן משבע רצון במה שփצתי מאד – האם בהשוואת דברים אלו לחישובים שקרהתי במקום אחר, התיאור שנייתן בספר מnicאים עדיף, או לפחות טוב באותה מידת. וכאשר הצעתי שדבר זה ישקל וידון, הוא, במידה של צניעות, נרתע מן המשא. שבן ידע שאינו יודע בדברים אלו, ולא בשושנות בכך. שבן לא היה הוא מאותם פטפטנים, שרבים מהם סבלתי, אשר התיימרו למدني דברים אלו ולא אמרו דבר. אך לאיז זה היה לב, אף שלא היה ישר כלפיר, הרי שלא היה בוגדני לחולוין לפני עצמוני. שבן לא היה בור לגמרי בברורתו שלו, ולא רצתה להסתבר בחיפויון בויקוח שמןנו לא יוכל לסתות ולא להיחלץ בכבוד. אפילו בשל כך חיבבתי אותו יותר. שבן נאה יותר צניעותה של דעתenna, מאשר הידיעה של אותן דברים שփצתי בהם; וכזה מצאתי בכל השאלות הקשות והדקות יותר.

כשלחת שלי לכתבי מnicאים קהה כך, ובהתיאש עוז יותר מאשר מורייהם, בראותי שכמה דבריהם שהביבו אוטו, זה המפוזרם שבhem התגלה כפי שהתגלה; התחלתי לעסוק עמו בלימוד אותה ספרות שעיליה גם הוא היה שקווד (ושאותה כמורה לרטוריקה למדתי באותו זמן סטודנטים צערירים בקרטגו), ולקראא עמו הן את אשר הוא עצמו חף לשמעו, והן את אשר שפטתי כמהתאים לכישרונו. אך כל ממצאי שבאמצעות התוכונית להתקדם באותה כת, עם הכרת אותו איש, הגיעו לקצם המוחלט; לא שההתנקתי מהם כלל, אלא כי שמי מזמין מוצא דבר טוב יותר, גמרתי אומר להסתפק בinityים במה שנטקלתי בו בדרך קלשי, אלא אם כן במקרה יעציע לפנוי דבר מה ראי יותר לבחירה. כך אותו פאווטוס, שהיה לרבים למילודות ממות, החל עתה מבלי שרצה או ידע זאת להתריר את זו שבה הייתה אחות. שכן יDIR, אלוהי, במחשבה הנסתרת של השגחתך, לא זנוחו את נשמתי; ומדם לבבה שלAMI, דרך דמעותיה שנשפכו לילה ויום, הוקרב עבורי זבח לפניך; ואתה פעלת עמי בדרכים נפלאות. אתה עשית זאת, אלוהי: כי מלאוהים מצעד גבר כוננו, ודרכו יחפץ. או כיצד נשאג ישועה אלא מידך, היוצרת מחדש את אשר עשתה?

פעלת עמי שאשתכנע ללבת לרומה, וללמוד שם דזוקא את אשר למדתי בקרטגו. כיצד השתקנعني לך, לא אמרנו מלהתודות לפניך; כי גם כאן יש לשקל ולהתודות על עמוקי חוכמתך ועל רחמי המזומנים לנו בויתך. לא חפצתי ללבת לרומה משום שרוחים גבוהים יותר ושרות נכבדות יותר הובטו לי על ידי חברי שידלוני לך (אף שגם לדברים אלו הייתה באוטו זמן השפעה על דעתך), אלא סיבתי העיקרית והכמעט ייחידה הייתה שמשמעותי כי צעירים לומדים שם בשלווה רבה יותר, ונשمرים בשקט תחת ריסון של משמעות סדרה יותר; וכך אין הם מתפרצים בחוץפה, כרוצנים, לשיעורו של מי שאינו תלמידיו, ואף אינם מתקלים ללא רשותו. ואילו בקרטגו שולטת בין התלמידים הפקרות מבישה ופראעה ביותר. הם מתפרצים בעוז מצח, ובמחות כמעט מטורפות מפרים כל סדר שמשהו קבע לטבות תלמידיו. מעשי נבלה שונים הם עושים, באטיות לב נפלאה, הראוים לעונש על פי חוק לולא המנהג תמרק בהם; אותו מנהג המכוח שהם אומליים עוד יותר, בכך שהם עושים כת חוקי את מה שעלה פי חוק הנכחי לעולם לא יהיה חוק; והם חושבים שהם עושים זאת ללא עונש, בעודם נעשים באותו עיורון עצמו שבו הם עושים זאת, וסובליהם רע לאין ערוך מהם עושים. לפיך, את המנהגים אשר כסותודנט לא אימצתי לעצמי, נאלצתי כמורה לשוב אל אצל אחרים; ועל כן שמחתי מאוד ללבת למוקם שבו כל היהודים זאת הבטיחו לי, שדברים דומים אינם עושים. אך אתה, מחותי וחלקי בארץ החיים; למען אחליף את משכני הארץ למען ישועת נשמתי, בקרטגו דחקת בי למען אנתך ממנה; וברומה הצעת לי פיתויים למען אימשר לשם, על ידי אנשים האויבים חיים גועים – האחד עשו מעשים מטורפים והשני מבטיח הבלים; וכי לתקן את צעד, השתמשת בסתר בעקלקלותם ובעקלקלותי שלי. שכן גם אלו שהפריעו למנוחתי היו עיורים בטירוף מבזה, וגם אלו שהזמנוני למקום אחר טעם היה טעם הארץ. ואני, שפה תיעבתني אומליות ממשית, חיפשתי שם אושר מדומה.

אך מדוע יצאתי משם והלכתי לשם, אתה ידעת, אלהי, אך לא גלית זאת לי ולא לאמי, אשר התאבלה מרה על מסעי ולוייתה אותה עד היום. אך אני הולכתqi אותה שלול, בעוד היא אוחזת בי בכוח למען תעכבי או תלה עמי; והעמדתי פנים שיש לי חבר שלא יכולתי לעזבו עד שתאה לו רוח טוביה להפליג. ושיקרתי לאמי, ולאם שחזו, וממלתתי: שכן גם על זאת מחלת לי בחרמי, בשימරך אותך, המלא בטומאות נתעבות שכאלו, מימי הים למען מימי חסוך; אשר בהם כשאהיה טהור, יבשו פלאי עיניה של אימי, שביהם השקתה עברו יום-יום האדמה תחת פניהם. ובכל זאת, במנאה לשוב בלבד, בקושי שכנעתי להישאר באותו לילה במקום סמוך לספינטנו, שם היה בית תפילה לזכר קפריאנוס המבורך. באותוليلת חמוקתי בחשאי, אך היא לא פיגרה בבכי ובתפילה. ומה, אדוני, בקשה מך בדמותה כה רבות, אלא שלא תניח לי להפליג? אך אתה, בעומק עצותיך ובבקשייך לעיקר תשוקתך, לא שעת למה שביקשה אז, למען תעשיinya למה שביקשה תomid. הרוח נשבה ומילאה את מפרשינו, והעלימה את החוף מעינינו; והיא בבוקר הייתה שם, מטורפת מצער, ובתלונות וגינויות מלאה את אוזניך, אשר לא שמעת להן אז; בעוד שדרך תשוקותיך, הייתה מחיש אותה לשיטים קץ לכל תשוקה, והחלק הארץ של אהבתה אליו זוקק בשוט המכабים שהוקצב לה. כי היא אוהבת את חיותי עמה, בדרך אמהות, אך הרבה יותר מרבות אחרות; ולא ידעה איזו שמחה גדולה עמדת לחולל עבורה מתוך היעדרי. היא לא ידעה; ועל כן בכתה והתייפחה, וביחסורים אלו הופיעה בה ירושת חווה, המבוקשת בצער את אשר ילדה בצער. ובכל זאת, לאחר שהאשימה את בגדיי וקשיות לב, פנתה שוב להפיצר בר עבורי, הלכה למקוםה הרגיל, ואני לרומה.

והנה, שם התקבלתי בשוט של חולי גופני, והייתי יורד לשאול, נושא עמי את כל החטאיהם שחטאתי, הן נגדך והן נגד אחרים, רבים וחמורים, נוסף על אותו קשר של חטא קדמון שבו כלנו מ胎ים באדם. שכן טרם מחלת לי על כל אלו במשיח, ולא ביטל הוא בצליבתו את האיבה אשר בחתאי עורתתי בין לבני. כי כיצד יבטל זאת על ידי צליבת רפואיים, כפי שדמייתי אותו להיות? כמו שהיא מות נשמותי אמיתי, כך מות ברשו נראה לי כזב; וככל שהיא מות גוף אמיתי, כך כזבבים היו חי' נשמותי שלא האמונה בך. ועתה, כשהחומר גובר, היותי נפרד והולך לעד. כי אילו נפרדתי אז מכאן, لأن היותי הולך אלא אל האש והיסורים הראוים למלל' על פי אמת גזרתך? והוא לא ידע זאת, אך בהיעדר התפללה עבורי. אך אתה, הנמצא בכל מקום, שמעת אותה היכן שהייתה, והיין שהייתי ריחמת עלי; למען אשוב לבריאות גופי, אף שטרם שבתי משגען לב' מחלל הקודש. כי בכל אותה סכנה לא חפצתי בטבילתך; וטוב יותר היותי נגע, כשביקשתי מהחסידותה של אימי, כפי שסיפרתי והתוודתי קודם לכן. אך גדלתי לבושתי, ובשיגען לעגת למרשמי תרופתך, אתה שלא הנחת לי, בהיותי צה, למות מות כפול. לו היה לבה של אימי נזכר בפצע צה, לא היה נרפא לעולם. כי אין ביכולתי

לבטא את האהבה שרחשה לי, ובכמה ייסורים עזים יותר הייתה עתה כורעת ללדת אוטי ברוח, מאשר בילדתי בבר.>.

איני רואה אם כן כיצד הייתה נרפאת, לו היה מות כזה של פולח את קרבוי אהבתה. והיכן היו אותן תפילותיה העוזות והבלתי פסוקות, המונפות אליך לבדך? האם אתה, אלוהי הרחמים, תבוז לב נשר ונדכה של אותה אלמנה צנואה ומיושבת, המרבה במתן צדקה, המלאה מסירות ושירות לקדושיך, שאינה מחסירה יום מהקרבתך קרובך על מזבחך, פעמיים ביום, בוקר וערב, ללא כל הפסקה, באה אל הכנסתך, לא להלך בטל ולסיפור זקנות; אלא למען תשמעו ואוטך בדבריך, ואתה אותה בתפילהותיה. האם יכולת לבז ולדחות מעזרתך את דמעותיה של אחת צזו, שבhn לא בקשה ממך זהב או כסף, ולא כל טוב משתנה וחולף, אלא את ישועת נשמת בנו? אתה, שמתרך היא שהייתה צזו? לעולם לא, אדוני. אכן, הייתה קרוב, ושםעת ועשית, באותו סדר שבו קבעת מראש שיעשה. חיללה לך מהלוכיה שלול בחזינותיך ובתשובותיך, אשר את חלקם הזכרתי ואת חלקם לא, אותם שמרה בלבها המאמני, ובתפילה מתמדת דחקה בר, בכתבך ידר שלך. כי אתה, מפני שלעלם חסדך, מואיל לאלו שליהם אתה מוחל על כל חובותיהם, להפוך גם לבעל חוב על ידי הבטחותיך.

השבת לי אם כן את בריאותי מאותו חול, ורפאת את בן אמתק, לפי שעה בגוף, למען יחייה, כדי שתעניך לו בריאות טוביה ויציבה יותר. ואפיו אז, ברומא, חברותי לאותם "קדושים" מתעים ומוטעים; לא רק עם תלמידיהם (שעל מספרם נמנעה זה שבביתו חליתי והבראתי); אלא גם עם אלו מהם מכנים "הנבחרים". שכן עדין חשבתי "שאין אלו אנחנו שחוותאים, אלא אני יודעஇיזה מהות אחרת חוטאת בנו"; וגאוותי התענגה על היוטי נקי משמה; וכשעשיתי רע כלשהו, לא להתוודות שעשיתי, למען תרפא את נשמתך כי חטאה לך: אלא אהבתך להצדיק את עצמי, ולהאשים אני יודע איזה דבר אחר, שהיה עמי אך לא היה אני. אך באמת היוטי זה אני כוון, וחוסר חסידות פיצל אותך נגד עצמי: ואוטו חטא היה החשך מרפא יותר, שכן לא שפטתי עצמי כחוותא; ועל נטעב היה זה, שהעדפתני שאתנה, אתה אלהי צבאות, תנוצח בי לאובدني, מאשר שאתה אנטח על ידר לשועתי. טרם שמת איז מחסום לפי ודلت נצורה על שפטיך, למען לא יטה לך לדברים רעים, להציגך בחוטאים עם אנשים פועל עווון; ועל כן, עדין היוטי מאוחד עם נבחריהם.

אך כתע, בהתייחס מלhattakdem באוותה דוקטרינה כזבת, אףיו באוותם דברים (שאליו לא הייתה מוצאת טובים מהם, גמרתי אומר להסתפק בהם) החזקתי כתע ברפיוון ובchosor אכפתויות. שכן עלתה בי מחשבה למחצה שאוותם פילוסופים, המכונים אקדמיים, היו חכמים מהשאר, בכך שסבירו כי על בני אדם להטיל ספק בכל, וקבעו ששומם אמת אינה ניתנת לתפיסה על ידי האדם: שכן כך, מוביל להבini איז אפיו את כוונתם, השתכנעתי גם אני כי הם חושבים כפי שדוחה עליהם בדרך כלל. ובכל זאת בגלוי ובחויפות ניסיתי להניא את מארחיו מאותו ביטחון מופרץ שהבחןתי שיש לו באוותן בדוחות ספרי מניכאים מלאים בהן. אך חיתי עטם בידידות קרוביה יותר מאשר עם אחרים שלא היו מאותה כפירה. ולא הגנתי עלייה בלהט היישן שלו; ובכל זאת קרבתי אותה כת (שרומא הסתירה הרבה מהם בסתר) הפכה אותה לאיו יותר בחיפוש דרך אחר: ביחס מארח שהתייחסתי מלמצוא את האמת, אשר ממנה הטו אותו, בכנסיתך, אדוני שמיים וארכ, והוא כל הנראה והבלתי נראה: ונראה היה לי בלתי יאה ביותר להאמין שיש לך דמות בשר אנוש, ושאתה מגבל על ידי קווי המתאר הגוףנים של איברינו. ומכיון שכאשר בקשתית לחשוב על אלהי, לא ידעתי על מה לחשוב אלא על משה של גופים (שכן מה שלא היה כזה לא נראה לי כקיים כל), הייתה זו הסיבה הגדולה, והכמעט יחידה, לטעות הבלתי נמנעת.

שכן מכאן האמנתי שגם הרע הוא סוג כזה של מהות, ויש לו גוש מלוכלך ונתעב משלו; בין אם גס, שקראו לו ארץ, ובין אם דק וудין (כמו גוף האויר), שהם מדמים כאיזו דעת מרושעת, ההזוחלת דרך שתי מסות, שחסידות, כזו שהייתה, איליצה אותה להאמין שהאל הטוב מעולם לא בראש כל טבע רע, הגיתי שתי מסות, מנוגדות זו לזו, שתיהן ללא גבול, אך הרעה צרה יותר והטובה רחבת ידים יותר. ומראשית נגעה זו, נבעו שאר המושגים מחייב הקודש. שכן כמשמעותה דעתך לשוב אל האמונה הקתולית, הנדפתني לאחר, שכן לא הייתה זו האמונה הקתולית מה שהשבת שהייא. ונראית בעינך עצמי כירא שמיים יותר, אם האמנתי בר, אלהי (אשר רחמי רתווודים מפי), כבלתי מגבל, לפחות בצדדים אחרים, אף שבאותו צד שבו מסת הרע ניצבה מולך, נאלצת להודות שאתה מגבל; מאשר אם מכל הצדדים הייתה מדמה אותך מגבל בדמות גוף אנושי. ונראה היה לי טוב יותר להאמין שלא בראת כל רע (שלבורי נראה לא רק בדבר מה, אלא כמהות

גופנית, כי לא יכולתי להגות דעת אלא כגוף עדין המופץ בחללים מוגדרים), מאשר להאמין שטבע הרע, כי' שהגייתי, יכול לנבוע מכך. אכן, אף במושיענו עצמו, בנו ייחידר, האמנתי שנשלח (כబיכול) לשועטנו מתוך המסיה של מהותך הזרה ביותר, עד שלא האמנתי עלי' דבר אלא את מה שיכלתי לדמיין בהבל'. טבעו אם כן, בהיותו צזה, חשבתי שלא יכול מהבתולה מרירים מבלי להתערבות בبشر: וכייד מה שדמיינתי כך לעצמי יכול להתערבב ולא להתטמא, לא ראיתי. יראתי על כן להאמין בו כנולד בبشر, פן אלץ להאמין בו כנטמא על ידי הבשר. כתעת'ichi יכול אנשיך הרוחניים בעדינות ובאהבה, אם יקראו וידים אלו שלי. ובכל זאת, צזה הייתה.

יתרה מזאת, מה שהמניכאים ביקרו בכתביו הקודש שלך, חשבתי שאינו ניתן להגנה; ובכל זאת לעתים באמת חפצתי לדון על נקודות אלו עם מישחו המיוני מאד באותו ספרים, ולנסות מה דעתו עליהם; שכן דבריו של אחד בשם הלפדיוס, כshediber והתווכח פנים אל פנים נגד אותם מניכאים, החלו לעורר אותי עוד בקרtago: בכר שהביא דברים מתוך כתביו הקודש שלא היה קל לעמוד בפניהם, ותשובה המניכאים להם נראהתה לי חילשה. ותשובה זו לא אהבו לחתם בפומבי, אלא רק לנו ביחסות. היא הייתה, שכתיבי הקודש של הברית החדשה השוחתו על ידי אני יודע מי, שביקש להרכיב את תורה היהודים על האמונה הנוצרית: אך הם עצם לא הציגו כל עותקים לא מושחתים. אך אני, בהגותי בדברים גופניים בלבד, הייתה רתוק מטה, מדוaca בעוצמה ובਮון מסויים חנק על ידי אותו "מסות"; מתנשף תחתיהן אחר נשימות אמתך, ולא יכולתי לנשום אותה טהורה ולא רבב.

התחלתי אז לעסוק בשקיידה במה שלשםו באתי לרומא, ללמוד רטוריקה; וראשית, לאסוף כמה לביתי, אשר להם, ודרךם, התחלתי להיות ידוע; והנה, מצאתי עולות אחריות הנשות ברומא, שלא הייתה חשוף להן באפריקה. וכך, אותן "הפיקות" של צעירים פוחזים לא היו נהוגות כאן, כפי שנאמר לי: אך לפטע, אמרו, כדי להימנע משלם את שכרו של המורה, מספר צעירים קשורים יחד ועוברים לאחר; – מפי אמונה, שבשל האבת הממון מזללים בצדק. גם את אלו שנא לב, אם כי לא בשנהה שלמה: שכן אולי שנאתו אותם יותר משום שעמדתי לשבול מהם, מאשר משום שעשו דבריהם בלתי חוקיים בעיליל. באמת אנשים שפלים הם, והם זונים מכך, באחים לעג חולף זה של דברים זמינים ובצעע כסף מזויהם, המלך את היד האוחצת בז; מוחבקים את העולם החולף ובזים לך, השוכן לעד, והקורא לשוב וסולח לנשימת האדם המנافت כשהיא שבת אליך. ועתה אני שונא אנשים מעוותים ועקומיים שכאלו, אף שאני אוהבם אם ניתנים הם לתיקון, אך שיעדיפו על פני הממון את הלימוד שהם רוחשים, ועל פני הלימוד אותך, אלוהים, האמת והמלוא של טוב מوطח ושלום טהור מכל. אך אז סלדתי מהם קרעים יותר למען עצמי, מאשר שאהבתי וביקשתי את טובותם למעןך.

לפיך, כאשר שלחו אנשי מילאנו אל נציב העיר ברומא לספק להם מורה לרטוריקה לעירם, ושלחוו על חשבו הצביר, הגשתי בקשה (דרךם אנשים ממש, השיכורים מהבל' המניכאים, אשר כדי להשתחרר מהם, עמדתי ללקת, מבלי שאיש מאיתנו ידע זאת) שיש מכוון, נציב העיר דאס, יבחן אותך על ידי הצבת נושא כלשהו, וכך ישלחני. למילאנו באתי, אל אמברוסיוס הבישוף, הידוע לכל העולם כאחד מטובי האנשים, עבדך החסיד; אשר דבריו הרהוטים חילקו אז בשפע לעمر את סולת חיטיך, את שמחת שמנך ואת השכורות המושחתת של יניך. אליו הובלתי על ידך מבלי דעת, למען על ידו אובל אליך ביודען. אותו איש אלוהים קיבלני כאב, והראה לי חסד בישופי בבזוי. מאז והלאה התחלתי לאהוב אותו, בתחלתה אמן לא כמורה של האמת (שממנה התיאשתי כליל בכנסייתך), אלא כadam הנוגג בחסד כלפי. והקשבתי לו בשקיידה כשהטיף לעם, לא בכוננה שבת היהתי צירך, אלא כבודך את רהיטותו, האם תאמה את שמה, או זרמה בשפע רב או מועט יותר מהמדוזה; ונתלית בAMILITYO בתשומת לב; אך לתוכך היהתי כמביט חסר אכפתות ובד; והתענגתי על מתיקות דבריו, שהוא עמוקים יותר, אך בסוגנותם פחות שובי לב והרמוניים מלאו של פאותם. בכל הנוגע לתוכך, לעומת זאת, לא הייתה כל השוואה; שכן האחד תהה בין אשליות המניכאים, והשני לימד ישועה באופן הבריא ביזור. אך הישועה רחוקה מרשעים, כפי שעמדתך אז לפניו; ובכל זאת הלאתי וקרבתך מעט מעט, ומבל' משים.

שכן אף שלא השקעת מאמץ למדוד את אשר אמר, אלא רק לשמעו כיצד אמר (כי רק דאגה ריקה זו נותרה بي, בהתייחס מקיומה של דרך פתוחה לאדם אליך), הרי שיחד עם המילים שביבקשתי לך, באו אל דעתך גם הדברים שביבקשתי לדוחות; כי לא יכולתי להפרידם. ובعود אני פותח את לבי לקלות "עד כמה רהוט הוא בדבריו", נכנסתה לשם גם המחשבה "עד כמה אמת בדבריו"; אך זאת בדרגות. שכן תחילת, גם דברים אלו

החולן להיראות בעיני כוונות להגנה; והאמונה הקתולית, אשר סברתי כי דבר לא יכול להיאמר בזכותה נגד השוגות המניכאים, נראית לי כתעכוז שניתן להחזיק בה ללא עוזות מצח; בividוד לאחר ששמעתי פתרון לאחד או שניים פסוקים מן הברית הישנה, ולעתים קרובות "על דרך המשל", אשר כשהבנתיים פשוטים, נקטלתית מבחינה רוחנית. לאחר שפושרו אמם כן מקומות רבים מאוד מאותם ספרים, האשמהית כתעת את יאוש על שהאמנתני כי לא ניתן לתת כל מענה לאלו השונאים והלועגים לتورה ולנבאים. עם זאת, לא ראיתי בשל כך כי יש לאחוז בדרך הקתולית רק משום שגם לה נמצאו תומכים מלומדים, היכולים להשיב על השוגות בארכיות ובמראית עין של היגיון; ואף לא שם שהחזקתי בו ראוי לגינוי רק משום שניתן להגן על שני הצדדים. שכן העניין הקתולי נראה לי כמו שטרם הובס, אך עדין לא ניצח.

כאן הטיתתי את דעתך בכל עז, לראות אם אוכל בדרך כלשהי, על ידי הוכחה ודאית כלשהי, להרשיע את המניכאים בכך. אילו רק יכולתי להעלות בדיות מהות רוחנית, היו כל מבצרים נחרסים ומושלים ככל מדעתך; אך לא יכולתי. אף על פי כן, בוגר למבנה העולם הזה ולטבע שלו, אשר חושי הבשר יכולים להישיג, ככל שהוСПטי לבחון ולהשווות דברים, שפטתי את תורתיהם של מרבית הפילוסופים סכירות הרבה יותר. לפיך, כדרךם של האקדמים (כפי שהם נתפסים), המתילים ספק בכל ומתנודים בין הכל, החלטתי עד כאן שיש לזמן את המניכאים; בשופטי כי גם בעודם מטייל ספק, אין אני יכול להמשיך באוטה כת שכבר העדפת עלייה כמה מן הפילוסופים; אשר לאותם פילוסופים, מכל מקום, סיירתי בתוקף להפקיד את ריפוי נשמה!

החוליה, שכן הוא הם ללא שם המשיח המושיע. גمرתי אופוא להיות "קיטכמן" (חינר) בכנסייה הקתולית, שאליה הופנית עלי ידי הורי, עד אשר יפצע לפני דבר מה ודאי, שאליו אוכל לכוון את נתבי.

ספר שישי

הוא אתה, תקוותי מנעוורי, היכן הייתה לי, ולאן הלכת? הלא אתה בראתני, והבדלתי מברמת השדה ומעוף השמיים? עשיתני חכם מהם, ובכל זאת הלאתי בחושך ובמקומות חלקלקים, וחיפשתי אותך בחוץ, מחוץ לעצמי, ולא מצאתי את אלוהי לב; ובאתי בעמוקי ים, ואיבדתי אמון ותקווה למצואך אי פעם את האמת.امي הגיעו כתעת אל, נחשעה מכוח חסידותה, עוקבת אחריה בים ובבשה, בוטחת בר בכל סכנה. כי בסכנות הים היא ניחמה אף את המלחים (אשר בדרך כלל הם המנוחים את הנוסעים שאינם מכירים את המצלות בעת צרה), בהבטיחה להם הגעה בטוחה, כי אתה הבטחת לה זאת בחיזון. היא מצאה אותה בסכנה חמורה, מתור ייאוש מלמצוא אי פעם את האמת. אך כאשר גileyתי לה שאיני עוד מניכאי, אף שטרם נעשיתו נזורי קתולי, לא נמלאה שמחה יתרה ועל דבר מה בלתי צפוי; שכן כתעת היהת סמוכה ובוטחה בנוגע לאוטו חלק באומללותי שבשלו בכתה עליי בעל מות, אם כי זהה שעמידה להקץ על ידר, בנשאה אותו על מיטת מחשבותיה, למען תאמר לבן האלמנה: "נער, אומר אני לך, קומה"; והוא ישוב לחיים ויחל לדבר, ואתה תמסרו לאמו. לבה אם כן לא נרעש בצהלה סוערת כ奢מעה כי מה שביבקה מהר יום-יום בדמותם כבר התגשם בחלקכה גדול; בכר שעל אף שטרם השגתית את האמת, ניצلتך מן הczub. אלא כדי שבתווחה כי אתה, שהבטחת את הכל, תיתן יום אחד את השאר, השיבה לי ברגע רב ובלב מלא ביחסון: "אמינה היא במשיח, שלפני שתיפרד מחייבים אלו, תראה אותי כמאין קתולי". אך אמרה לי. אך אליך, מעין הרחמים, שפכה תפילהות ודמעות רבות יותר, למען תחיש עזרתך ותאייר חושכי; והיא נחפזה ביתר שאת אל הכנסייה, ונתלה בשפטו של אמברוסיוס, מתפללת למקור אותם מים המפיקים לח"י עולם. ואת אותו איש אהבה כמלאר אלוהים, כי ידעה שעיל ידו הובאת לעת עתה לאוטו מצב של אמונה מסוימת שהייתי בו, שדרכו צפתה בביטחון רב שאverb מחולן לבריאות, לאחר התקף חריף יותר כביכול, אשר הרופאים מכנים "משבר".

כאשר אמי, כפי שהייתה רגילה באפריקה, הביאה פעם אל הכנסיות שנבנו לזכר הקדושים עוגות מסויימות, ולחם ויין, ונאסר עליה הדבר על ידי השוער; ברגע שנודע לה כי הבישוף אסר זאת, קיבלה את רצונו בחסידות וב齊יתנות צוז, שאני עצמי תמהתי באיזו קלות היא מגנה את מנהגה שלה במקומות לדון באיסורו. שכן סבאה לא צרה על רוחה, ואף לא אהבתה היין עוררה בה שנאה לאמת, כפי שקרה לרבבים מדי (גברים ונשים כאחד), הסולדים משיעור של פיכחות כסכורים שניתן להם משקה מהול במים. אך היא, אשר הביאה את סלה עם מאכלים החג המקובלים, כדי שייטעמו על ידה בלבד ואז ינתנוצדקה, מעולם לא צירפה לכך יותר מכוס יין קטן אחת, מהולה על פי הרגלי פרישותה, שאotta טעם מהטור נימואו. ואם היו כנסיות רבות של קדושים שהלכו לעולם שיש לכבדם בדרך זו, עדין נשאה עמה את אותה כוס אותה לשימוש בכל מקום; ואת זו, אף

שלא רק שהייתה מהולה מאוד בימים אלו גם התהממה באופן לא נעים מהטלטולים, הייתה מחלוקת לשובבים אותה בצליפות קטנות; כי חיפשה שם דבקות, לא הנאה. ברגע, אם כן, שמצאה כי מנהגת זה נאסר על ידי אותן מטריפ מפורם ופרלאט חסיד ביותר, אפלו לאלו שישתמשו בו במתינות, פן תינעתך הגדמות להוללות לשיכורים; ומכיון שטקסי זיכרון שנתיים אלו דמו מאוד לאמונה התפלות של הגויים, חדרה מכך ברצון רב: ובמקום כל מלא פירות הארץ, למדה להביא אל הכנסת המרטירים לב מלא בתפלות מזוקחות יותר, ולתת את שביכולתה לעניים; למען תצאן שם שותפות גוף האדון כהלה, במקום שב, כדוגמת יוסורי, המרטירים והוקרבו והוכתרו. ובכל זאת נראה לי, אדוני אלהי, וכך חושב לבי על כך לנגד ענייר, שואלי לא הייתה מועתרת בקלות צדו על ביטול המנהג הזה לו נאסר על ידי אחר, שאותו לא אהבה כאمبرוסיים; אשר למען ישועתי אהבה אותו בכל לבבה; והואאותה בתמורה, בשל אורח חייה החסיד ביותר, שבו במעשים טובים, כה להטת ברוחה, הייתה מתמידה בכנסייה; כך שכאשר ראה אותה, היה פורץ לעתים בשבחיה, מביך אותה על שיש לי אם צוז; מבלתי לדעת איזה בן יש לה ב', המוטל בספק בכל הדברים הללו, ומדמה כי הדרך לחיקם אינה יכולה להימצא.

עדין לא נאנקתי בתפיאות שתעזר לי; אלא רוחי הייתה מרכזת כולה בלמידה, וחסרת מנוח לפולמוס. ואMBEROSIOS עצמו, כפי שהעולם מחשב כמאושר, נחשב בעיני לאיש מאושר, שאישים כה גדולים חלקו לו כבוד זהה; רק פרישותנו נראתה לי כאורה חיים מכאייב. אך איזו תקווה נשא בקרבו, אילו מאבקים היו לו נגד הפיטויים האורבים דזוקא למעלותיו, או איזו נחמה בצרות, ואילו הנאות מתוקות היו לחמך עבור הפה הנסתה של רוחו בעט שהיא הוגה בו, לא יכולתי לשער ואף לא התנסיתי בכך. ואף הוא לא ידע את נחשולי' רגשותיו, או את תחומי סכנתיו. שכן לא יכולתי לשאול ממנו את שרצתי, כפי שרצתי, בהיותי חסוםamazon ומדיברו על ידי המוני אנשים עסוקים, שעת חולשותיהם שירתם. וכשלא היה טרוד עטם (דבר שקרה לזמן קצר בלבד), היה מרענן את גוףו במצzon הכרחי ביותר, או את דעתו בקריאיה. אך כשהיה קורא, ענו עיניו על פני הדפים ולבו חקר את המשמעות, אך קולו ולשונו נחו. פעמים רבות כשחירינו באים (שכן לא נאסר על איש להזכיר, ואין זה היה מהנגן בכל הבא יזכר לפניו), ראיינו קורא כך לעצמו, ומיעלים לא אחרת; ולאחר שישבנו זמן רב בשתייה (כי מי העז להפריע לאדם כה מרוץ?), נאלצנו לעזוב, משעריהם כי באוטו פרק זמן קצר שהציג לעצמו, חופשי משאון עניינהם של אחרים, לשם חידוש כוחות דעתנו, לא חוץ שישו דעתנו; ואולי חשש שהוא אם המחבר שהוא קורא ימסור דבר מה באופן מעורפל, שומע קשוב או נבור בקש ממנו לפרטיו, או לדון בכמה מהשאלות הקשות יותר; כך שזמןנו יתכליה בדרך זו, והוא לא יוכל לעבור על הכריכים רבים כפי שחפץ; אם כי שימור קולו (שדיבור מועט היה מחייב) עשוי להיות הסיבה האמיתית יותר לкриיאתו לעצמו. אך איזו כוונה שפעל, ודאי שבאדם זה היה הדבר טוב.

עם זאת, ודאי שלא הייתה לי כל הزادנות לשאל את שchapצתי מאותו אורקל קדוש שלך, לבו שלו, אלא אם כן יתכן היה להשיב על הדבר בקצרה. אך אוטם נחשולים שב', כדי שיישפכו לפניו, דרשו את מלוא פנאי שלו, ומעולם לא מצאו. שמעתי אותו אמרם בכל יום אדו"ן, מפרש ונcona את דבר האמת בקרב העם; והשתכנעתי יותר ויותר כי ניתן להתר את כל קשרי העליות הערמוניות, אשר אותם מתעניינו קשו נגד הספרים האלוהיים. אך כאשר הבנתי עם זאת, כי "אדם שנברא על ירך בצלmr", לא הובן כך על ידי בני הרוחניים, אשר ילדת מחדש בחוסך מן האם הקתולית, צאלו האמינו והגו אותן כמוגבל בדמות אונוש (אף כי על מהות רוחנית לא היה לי אפילו מושג קלוש או צל של מושג); ובכל זאת, בשמהה הסמוקתי על שנבוחתי כל כך הרבה שנים לא נגד האמונה הקתולית, אלא נגד מדיניות של דמיונות בשור ודם. כי כה פזיז וחסר חסידות היהתי, שאת אשר הייתה צריכה למדוד מתוך דרישת וחקירה, פסקתי עלי וגינויו. כי אתה, עליון מכל וקרוב מכל, נסתור מכל ונוכח מכל; אשר אין לך אבירים, חלקים גדולים וחלקים קטנים יותר, אלא אתה יכול בכל מקום, ואני בשום מקום בחלל, אין לך צורה גופנית כזו, ובכל זאת עשית את האם בצלmr; והנה, מכף רגל ועד ראש הוא נתון בתוך החלל.

בור הייתי אז לבני האופן שבו צלמר זה מתקיים, והיה עלי להוכיח בפתח ולהציג את הספק, כיצד יש להאמין בכר, ולא להתנגד לכך בבודז כאילו כך מאמינים. הספק, אם כן, במה יש לאחוז כודאי, ככל שכרסם בלבבי בחidotת רבה יותר, כך בושתי יותר על שזמן רב כל כך הולכת-שול וחותעת עלי ידי הבטחה לוודאות, ודיברתי בלהג ובלחת של טעות ילדותית על ספקות כה רבים. שכן העובדה שהיו אלו שקרים התבירה לי מאוחר יותר. מכל מקום, היהתי אז שHAM אינט וDAOים, ושבעבך החשבתי אותן לוודאים. כאשר ביריבוות

עיוורת האשמה את כנסיית הקתולית, שעתה גלית כי אמנים טרם לימדה אמת, אך לפחות לא לימדה את אשר עליו גניתו אותה קשות. כך נכלמתי ושבתי: ושמחה, אלוהי, כי לכנסיה האחת והיחידה, גוף בן היחד (שהה ניתן עלי שם המשיח כתינוק), אין טעם במושגים תינוקים; ובתורתה הצרופה אין היא מחזיקה בכלל עיקר המגביל אותו, בורא הכל, גודל ורחב ככל שהיא, המוקף מכל עבר בגבולות צורת אדם.

שמחה גם כי כתבי הקודש הישנים של התורה והנבאים הונחו לפני, לא כדי להזכיר עוד באותה עין שבverbora נראו קודם לכן כאבסורד, כאשר גידפתית את קדושיך על שחשבו כך, בעוד שבאמת לא חשבו כך: ובשמחה שמעתי את אמרוסיס בדרשותיו לעם, מלאץ לעיתים קרובות ובקידזה רבה על פסוק זה בעל כל: "האות מミתיה, אך הרוח מהיה"; בעודו מסיר את הלוט המיסטי, וחושף באופן רוחני את מה שלפי האות נדמה מלמד דבר מה שאינו ראוי; בלבדו כאן דבר שלא פגע בי, אף שלמד את אשר טרם ידעתי אם אמת הוא. שכן מנעתי את לבי מלהסכים לכל דבר, ביראתי ליפול תהומה; אך בהיותי תלוי בספק נקטלת ביתר שאת. שכן בקשתי להיות בטוח בדברים שלא ראיתי, כפי שהייתי בטוח ששבוע ושלוש הם עשרה. כי לא הייתה מטועף עד כדי לחשוב שאפירלו את זאת לא ניתן לתפום; אלא חפצתי בדברים אחרים יהו ברורים הדבר זה, בין אם בדברים גופניים שלא היו נוכחים לפני חושי, ובין אם רוחניים שלא ידעתן כיצד להגות בהם אלא באופן גופני. ועל ידי אמונה יכולתי להירפא, למען תתקנה ראיית נשמה ותפנה בדרך כלשהי אל אמתך, השוכנת תמיד ובסום חלק אינה כשלת. אך כפי שקורה למי שהתנסה ברופא רע וירא להפקיד עצמו בידי רופא טוב, כך היה עם בריאות נשמה, שלא יכולה להירפא אלא על ידי אמונה, ומפחד שמא תאמין בשקרים, סירבה להירפא; בהтенגודה לידיך, אתה שהכنت את תרופות האמונה, והחלת אותן על חוליו העולים כלו, ונתת להן סמכות כה גדולה.

בחיותי מוביל מותך לך להעדיף את הדוקטרינה הקתולית, הרגשתך כי דרכה הייתה צנואה וישראל יותר, בכך שדרשה שיאמין בדברים שלא הוכחו (בין אם משומש שיכלו כשלעצמם להיות מופתים אך לא לאנשים מסוימים, ובין אם לא ייכלו כלל), בעוד שבקרב המניכאים לעגו לנכונותנו להאמין על ידי הבטהה לידע ודאי, ואז נ��פו עליינו דברים כה רבים, בדויים ואבסורדים, שיש להאמין בהם משומש שלא ניתן היה להוכיחם. אך אתה, אדוני, מעט מעט, ביד עדינה ורchromה ביותר, בוגער בלבך ובהרגיעך אותו, שכנותה אוטי – בראותך אילו דברים לאין ספור האמנתי בהם מבליל שראיית, או שהייתי נוכח בעת שנעשו, כמו דברים כה רבים בהיסטוריה החילונית, דיוחים כה רבים על מקומות וערים שלא ראיית; כה רבים מחברים, כה רבים מרופאים, כה רבים ללא הרף מבני אדם אחרים, שאילולא נאמין להם לא עשה דבר בחיים אלו; ולבסוף, באיזה ביטחון בלתי מעורער האמנתי מיהם הורי, דבר שלא יכולתי לדעת אלמלא האמנתי לפיה השמורה – בראותך את כל זאת, שכנותה אוטי כי לא אלו המאמינים בספריך (אשר כוננת בסמכות כה גדולה בקרוב כמעט כל העמים), אלא אלו שאינם מאמנים בהם, הם הרואים לגינוי; וכי אין להקשיב לאלו שיאמרו לי: "מנין לך שכוכבי קודש אלו הוענקו לאנושות על ידי רוחו של האל האחד, האמתי והאמתית מכל?" כי דבר זה עצמו היה מכל הדברים הרואים ביותר להאמנה, שכן שום יRibot של שאלות מחלוקת קודש, מכל אותן שקראות אצל הפילוסופים הסותרים את עצםם, לא יכולה לעקוף ממנה את האמונה הזאת: "שאתה קים" באשר תהיה (דבר שלא ידעת), ו"שהנאגת עניini האדם שייכת לך".

בזאת האמנתי, לעיתים בחזקה הרבה יותר ולעתים בחולשה; ובכל זאת תמיד האמנתי הן שאתה קים והן שיש לך דאגה לנו; אף שהייתי בער, הן בוגר מה שיש לחשוב על מהותך, והן בוגר בדרך המוליכה או משיבתך אליך. מאחר שהיינו חלשים מדי מכדי למצוא את האמת בדרך של תבונה מופשטת, ובשל סיבה זו ממש נזקנו לסמכות של כתבי הקודש; החלטתי כתעת להאמין שלעולם לא הייתה נתן סמכות נعلاה שכך לאוטם כתבים בכל הארץ, אילולא רצית שדרכם יאמינו בך, וודרכם יבקשך. כי כתעת, דברים שנשמעו מוזרים בכתב הקודש ונהגו לפגוע بي, לאחר ששמעתי כמה מהם מפורשים באופן מנייח את הדעת, "יחסתי" אותם לעומק המסתורין, וסמוכותם נראתה לי נכבד יותר וראיה יותר לאמון דתי, בכך שבזעם היא פתוחה לקריאת הכל, היא שומרת את הود מסטוריה בתוך משמעותה העמוקה יותר, ובכל זאת טובעת את השקידה העזה ביותר של אלו שאינם קלי דעת; הגדולה של מילוטיה ובכנותיות סגנוןיה, ובכל זאת טובעת את השקידה העזה ביותר של אלו שאינם מושפעים קלי דעת; למען תקבל את הכל בחיקת הפתוח, ודרך מעברים זרים תשיב אליך מעתים, אך רבים יותר מאשר אלו לא הייתה ניצבת ברום כזה של סמכות, ולא הייתה מושכת המונים אל חיקת בענותה הקדושה. על דברים אלו

הגית', אתה הייתה עמי; נאנחתי, אתה שמעת אותי; התנדנדתי, אתה הנחיתני; תעיתי בדרך הרחבה של העולם, אתה לא זנחתני.

התנשפותי אחר כבוד, רוחים ונישואין; אתה לעגת לי. בתשוקות אלו הטעני ביטויים מרימים ביותר, אתה הייתה רחומ יותר ככל שהמעטה להניח לדבר מה להיות לי למתוק, מלבדך. הנה לב, אדוני, אשר חفت צי' אזכור את כל זאת ואתוודה לפני. תדקק נשמתי בר, עתה כשחררת אותה מאותו דבק-מוות האוחז בה בחזקה. כמה אומלה היא הiyta! אתה עוררת את תחושת פצעיה, למען תעצוב את כל השאר ותשוב אליך, אשר אתה מעל הכל, ובעליך הכל יהיה כלא היה; תשוב, ותירפא. כמה עלוב הiyti אז, וכך פעלת עמי למען ארגיש בעילובתי באותו היום, שנערכתי לשאת נאום הלל לקיסר, שבו עמדתי להגוט שקרים רבים, ובסקי, עמדתי לזכות במחיאות כפיים מלאו שידעו כי שיקרתי; ולבי הלם בחרדות אליך, ורתח בקדחת של מחשבות מכלות. שכן, בעורי באחד מרחובות מילאנו, הבחןתי בקצבן עני, שהיה אז, כפי שישערתי, בבטן מלאה, מתלויצ' ושמח; ונאנחתי, ודיברתי אל חברי' שסבבי' על מכאבי הטירוף שלנו; שכן בכל מאמץינו אז, כאלו שבhem עמלתי אז כשאני גורר אחראי, תחת דחף התשוקה, את משא אומלאות של, ועל ידי הגירה מגידל אותה, עדין קיוינו להגיא רק אל אותה עליונות ממש שאליה הגיע אותו קבצן לפניו, ושאלוי אナンחו לא נשיגנה לעולם. שכן את מה שהוא השיג באמצעות ספורים שקיבץ, אני תכנתתי להשיג על ידי פיתולים וסיבוכים מפרכים רבים: שמחה של אושר זמן. שכן ודאי שלא הייתה לו השמחה האמיתית; אך אני, באותו תוכניות של שאפטנות, חיפשתי אותה אמיתית עוד פחות. ובוואדי שהוא עלייז, ואני חרד; הוא חסר דאגה, ואני מלא פחדים. אך לו ישאלני אדם, האם מעדייף אני להיות שמח או ירא? הiyti עונה: שמח. ושוב, לו שאל אם מעדייף אני להיות כפי שהוא, או כפי שהייתי אז? הiyti בוחר להיות אני, אף ששחוק מדאגות ופחדים; אך זאת מטור שיפוט מוטעה; שכן, האם הייתה זו האמת? שהרי לא היה עלי' להעדיף את עצמי עלי' משום שהיא מילמד ממנו, בראותו שלא הייתה לי שמחה בך, אלא בקשת לרצות בני אדם באמצעות זאת; ולא כדי להורות, אלא פשוט כדי לרצות. על כן גם שברת את עצמותי במטה תוכחתך.

סלקו נא מעל נשמתי את אלו האמורים לה: "יש הבדל מנין נובעת שמחתו של אדם. אותו קבצן שמח בשכרות; אתה חفت לשמה בתקילה". איזו תקילה, אדוני? זו שאינה בר. שכן שם שמחתו לא הייתה שמחה אמיתית, אך תקילה זו לא הייתה תקילה אמיתית; והיא הפילה את נשמתי יותר. הוא באותוليل העיד היה לעכל את שכנותו; אך אני ישנתי והקצתני שוב עם של', ועתיד הiyti לישון שוב, ושוב להקץ עמה, כמה ימים, אתה, אלהים, יודע. אך "יש הבדל מנין נובעת שמחתו של אדם". יודע אני זאת, ושמחת התקווה המאמינה שכונת לאין ערוך מעבר להבלaza. אכן, וכך היה הוא אז מעבר לי: שכן ודאי היה הוא המאושר יותר; לא רק משומש שהיא שטופ כלו בעליונות, ואני מרווח מדאוגות: אלא הוא, על ידי איחולים נאים, השיג יין; ואני, על ידי שקר, חיפשתי תקילה ריקה ונפופה. רבות דברים האלו אמרתי אז לחברי'; ולעתים קרובות הבחןתי בהם כיצד התנהלו הדברים עמי; וממצאי כי רע לי, והצערתי, והכפלתי את אותו הרע ממש; ואם כל שgasog חייך לי, מיאנט לי תפסו, שכן כמעט לפוי שיכולתי לאחוז בו, הוא פרח ועף.

על דברים אלו קוננו יחד אנו, שחינו חברים; אך בעיקר ובאנטימיות רבה ביותר דברתי על כך עם אליפויות נגבידיו. אליפויות נולד באותה עיר עמי, להורים רמי מעלה שם, אך היה צער ממוני. שכן הוא למד תחתاي, הונחה רציתו לראשונה בעירנו, והן לאחר מכן בקרטגו, והוא אהב אותו מאד, כי נראיתי לו טוב ומלומד; ואני אותו, בשל נתינותו הגדולה למידה טובה, שהייתה בולטת למדי במי שלא היה מבוגר בשנים. ובכל זאת, המערבות של מנהגי קרטגו (אשר בקרבתם מופיע הבל אליו נרדפים בלחת) משכה אותו אל טירוף הקרכוס. אך ועוד הוא מיטלטל שם באומללות, ואני, עוזק ברטוריקה שם, ניהלה בית ספר ציבור, עדין לא השתמש הוא בהוראתי, בשל חוסר נעימות כלשהו שעלה ביןינו. גיליתי אז עד כמה מושך הוא מאוהב בקרקס, והצערתי עמוק על שנראה כי הוא עומד להשליך, או שכבר השליך, הבטחה גדולה כל כך; אך לא הייתה לי דרך ליעץ לו או במידה של כפייה להשיבו למוטב, הן בחсад של חבר והן בסמכות של מורה. שכן הנחתתי שהוא חשוב עלי' כפי שחשב אביו; אך הוא לא היה כזה; בהינויו בצד דעת אביו באותו עניין, החל לברכני לשולם, לבוא לעיתים אל חדר הרצאותי, לשמעו מעט, וללכט.

אני, לעומת זאת, שכחתי לעסוק עמו בכך שלא יאבך, מטור תשוקה עיוורת ופזיזה לבילויים ריקים, שכל טוב כל כך. אך אתה, אדוני, המנחה את נתיב כל אשר בראת, לא שכחת אותו, שעתיד היה יום אחד להיות בין

בנין, כומר ומחלק הסקרמנט שלך; וכדי שתיקומו יוחס בברור לך עצמן, ביצעת זאת דרכך, מבלתי דעתך. שכן יומם אחד ישbstי במקומי הרגיל, כשלומידי לפני, והוא נכנס, בירכתי, התישב, והקדיש את דעתו למה שעשكتי בו אז. היה לי במרקלה קטע ביד, שבעוד פירשתי, עליה בדעתך דמיון ממזרץ הקركס, צזה שעשי היה להפוך את מה שבקשת להעיר לנעים וברור יותר, מתובל בעוג נוקב כלפי אלו שאוטו טירוף שייעבד אוטם; אלהים, אתה יודע שבאותו רגע לא חשבתי על רפואי אליפוס מאותו זיהום. אך הוא לקח זאת قوله עצמו, וחשב שאמרת זאת פשוט לעמינו. מקום שבו אחר היה מוצא סיבה להיפגע ממנו, אותו צער ישר-דרך לקח זאת כעליה להיפגע עצמוו, ואהוב אותו בלחת רב יותר. שכן אמרת זאת לפני זמן רב, ושמה זאת בספרך: "הוכח לחכם ואהבר". אך אני לא הוכחתו אותו, אלא אתה, המעשיך את הכל, ביודען או שלא ביודען, באוטו סדר שאתה עצמן יודע (אוותו סדר הוא צודק), הפכת את לבך ולשוני לגדלים בוערות, שבahn הצמת את הדעת המבטיחה, המשתקתקת לך, וכן ריפאת אותה. יהא הוא שקט בשבחך, מי שאינו מתבונן ברחמייך, המתוודים איך מתוך עומק נשמתי. שכן הוא בעקבות אותו דבר פרץ אל מחוץ לאוטו בורכה עמוק, שבוי היה שקווע מרצון, ועיור בבלויים העלוביים שלו; והוא נירע את דעתו בשליטה עצמית חזקה; ומיד נשרו ממנו כל לכלי בילוי הקרכס, ולא שב שמה עוד. בעקבות זאת, יהא גבר על אבי הממאן למן יכול להיות תלמידך. הוא יותר, ונכנע. ואליפוס, בשובו להיות שומע, היה מעורב באוותה אמונה תפלה עמי, בהאהו אצל המניכאים את אותה מראית עין של פרישות שחשב לאmittית וללא זיף. בעוד שהייתה זו פרישות חסרת בינה ומפתחה, הולכת נשמות יקרות, טרם יכול להגיא לעומק המידה הטובה, אך הולכו שולל בקלות על ידי פני השטח של מה שהיא רק מידת טוביה מדומית ומצויפת.

הוא, שלא זנה את אותו מסלול חילוני שהוריו הקסימו לרדוף אחריו, הקדימני לרומה כדי ללימוד משפטים, ושם נשחף באופן בלתי יאמן בהיותו אחר יאמנת אחר מופעי האגדיאטורים. שכן בהיותו סולד לחלוון ומטעב מופעים, הוא נפגש يوم אחד במרקלה עם כמה ממכרי ווחרי לימודים בזאתם מארחות עבר, והם באילומות ידידות גרכו אותו, כשהוא מסרב ומתנגד בתוקף, אל האMPIתיאטרון, במהלך אותן מופעים אקרים וקטניים, כשהוא מוחה כך: "אף שאתם גוררים את גופי אל המקום ההוא, ומושיבים אותו שם, האם יכולים אתם לאlez אותו גם להפנות את דעתך או את עיני אל אותם מופעים? אהיה אם כן נוכח-נפוך, וכן אנচה גם אתם וגם אותם". הם, בשמעם זאת, הובילוו בכל זאת, חפצים אולי לנסות את אותו דבר ממש, האם יכול לעשות דבריו. כשהגיאו לשם, ותפסו את מקומותיהם כפי שיכלו, כל המקום ניצת מאותו בילוי פראי. אך הוא, בסוגרו את מעבר עיניו, אסר על דעתו לשוטט בחוץ אחר רע כזה; ולוואי שהיה סותם גם את אוזניו! שכן בקרב, כאשר אחד נפל, עזקה אידירה של כל העם הכתה בו בעוצמה, ובכינעתו לסקרנות, וכאליו היה מוכן לבוז ולהיות עליון עליה תהא אשר תהא, אפילו כתיראה, פתח את עיניו, והוכה בפצע עמוק יותר בנשימתו מאשר الآخر, שאותו בקש לראות, הוכה בגופו; והוא נפל באומללות רבה יותר מזה שעלה נפילהתו הורעש אותו רעם אדיר, שנכנס דרך אוזניו ופתח את עיניו, כדי לפילס דרך להכאה ולהקענה של נשמה, שהייתה נועצת ולא נחושה, וחלה יותר בכך שהסתמוכה על עצמה, שעה שהיה עלייה להישען עלייר. שכן ברגע שראה את אותו דם, שטה עמו פראות; ולא הפנה מבטו, אלא קיבע את עיניו, שותה את הטירוף מבלי משים, והתענג על אותו קרב נפשע, והשתכר מאותו בילוי דמים. ולא היה הוא עוד האיש שבא, אלא אחד מן המנון שלו בא, אכן, שותה את לאלו שהביאו לשם. למה להוציא? הוא הביט, עזק, ניצת, ונשא עמו שם את הטירוף שידחק בו לשוב לא רק עם אלו שגררו לשם תחילת, אלא גם לפניהם, ואף לגורר אחרים. אך שם שלפתאותו ביד חזקה ביותר ורchromה ביותר, ולימדת אותו לחתם לא עצמו, אלא בר. אך זה היה לאחר מכן.

אך זאת כבר נטמן בזכירנו למען יהיה לתורפה בעtid. כך היה גם זה, שכאר עוד למד תחתך בקרטגו, והיה הוגה בצהרי היום בכיכר השוק בנאום שעליו לשאת בעל-פה (כפי שלומידי נוהגים להתאמן), הנחתת לו להיתפס על ידי קציני השוק כגן. לשם סיבה אחרת, דומני, אלהינו, לא הנחתת לך לקר לקרנות, אלא כדי שמי שעטיד היה להתגלותacadem גדול כל כך, יתחייב כבר ללמידה שבשיפוט של עניינים, אין לאדם לדzon את חברו בקהלות מתוך אמון פזיז. שכן בעודו מתחלה أنها לבודו לפני כס המשפט, עם פנקסו ועטו, והנה צער אחד, עורך דין, הגנב האמייתי, שהביא בחשאי גרצן, נכנס מבלי שאליפוס הבחן בו עד לסורגי העופרת הגודרים את חנויות צורפי הכסף, והחולק לקצץ את העופרת. אך משנשמע קוול הגרצן, החלו צורפי הכסף שמתחתי לעורר מהוממה, ושלחו לתפוז את מי שמצאו. אך הוא, בשמעו את קולותיהם, נס על נפשו, וזובב את גרצנו, ירא להיתפס עמו. אליפוס CUT, שלא ראה נכנס, הבחן בזאתו, וראה באיזו מהירות נמלט. ובוחפו לדעת את

פsher העניין, נכנס למקום; שם מצא את הגزان, ועמד תמה ו התבונן בו, כשלפתע, אלו שנשלחו מוצאים אותו לבדו כשהגרן בידו, אותו גראן שקולו בהילם והביאם לשם. הם תופסים אותו, גוררים אותו משם, ובאסוף את יושבי השוק יחד, מתפארים בכך שתפסו גנבו ידוע לשמצה, וכך הוביל הוא להישפט בפני השופט.

אך עד כאן היה על אליפisos להשתלטם. שכן מיד, אدونי, סייעת לחפותו, אשר לה הייתה עד ייחיד. שכן בעודו מובל לכלא או לעונש, פגש אותם אדריכל מסוים, שהוא הממונה הראשי על בניין הציבור. הם שמחו לפגוש דוקא בו, שכן נהגו להיחשד על ידו בגניבת שחורת שאבדו בשוק, וכעת ביקשו להראות לו סוף-סוף מי מבצע גניבות אלו. הוא, לעומת זאת, ראה את אליפisos פעמים מספר בביתו של סנאטור מסוים, אליו נהג אליפisos לילכת כדי לחלוק כבוד; ומשזיהה אותו מיד,לקח הצידה בידו, ומשחקר לפחות הצרה הגדולה ההזו, שמע את העניין כולו, וציווה על כל הנוכחים, בתוך המולה ואויומים רבים, ללקת עמו. כך הגיעו לביתו של העציר שביצעו את המעשה. שם, לפני הדלת, עמד נער כה צער עד כי סביר היה, מבלי להבין את הנזק שיגרום לאドוניו, שיגלה את הכל; שכן הוא ליווה את אדוניו אל השוק. ברגע שנזכר בו אליפisos, אמר זאת לאדריכל; והוא, בהראותו את הגראן לנער, שאל אותו: "של מי זה?". "שלנו", השיב מיד; ומשנשאלו עוד, גילה את הכל. כך הועברה האשמה אליו אותו בית, וההמון נכלם, לאחר שהחלה כבר לעלו על מפלת אליפisos; והוא, שעטיד היה להיות חלק בדבר ודיין בעניינים רבים בכנסייתך, הלך ממש מלומד ומונסה יותר.

אותו מצאתי ברומה, והוא דבק بي בקשר עז ביוטר, והלך עמי למילאנו, הן כדי לעזבני והן כדי לעסוק מעט במשפט שלו, יותר כדי לרצות את הורי מאשר את עצמו. שם ישב שלוש פעמים כיוץ משפט (Assessor), בירושה שעוררה תמייה רבבה אצל אחרים, בעוד הוא תמה על אחרים שיכולים להעדייף זהב על פני הגינות. אופיו נבחן בלבד זאת לא רק בפייטו הבצע, אלא גם בשוט הפחד. ברומה היה ייעץ לשר האוצר האיטלקי. היה באותו זמן סנאטור רב-ענק, שרביהם היו חכמים לו חסדים ורבים יראו מפניו. הוא ביקש, בכוחו הרגיל, שייתיר לו לדבר שהיה אסור על פי החוקים. אליפisos התנגד לכך; הובטה לו שוחד, והוא בהזה לו בכל לבו; הופנו כלפי אויומים, והוא רמס אותם; הכל תמהו על רוח כה בלתי שכיחה, שלא חפצה בידידותו ולא יראה מאיבתו של אדם כה גדול ונודע באמצעות הרבנים להיטיב או להרע. ואפיו השופט, שאליפisos היה יעצו, אף שלא חף שהדבר יעשה, לא סירב בಗלי, אלא גלגל את העניין על אליפisos בטענה שהוא לא יניח לו לעשות זאת; שכן באמת לו עשה זאת השופט, אליפisos היה פ██ק אחרית. רק בדבר אחד בדרך הלמידה כמעט והתפתה: שיעתקו עבורי ספרים במחيري פטור, אך בהתחשבו בצדק, שינה את החלטתו לטובה; בשופטו את היושרה המונעת ממנו כרוחנית יותר מהכח המתיר לו. אלו דברים קטנים, אך הנאמן במעט, נאמין גם בהרבה. ולא יכול להיות ריק הדבר שיצא מפי אמרתך: "אם במנון עול לא הייתם נאמנים, מי יפקיד בידכם עושר אמיתי? ואם בשל אחרים לא הייתם נאמנים, מי יתן לכם את אשר לכם?" בהיותו צהה, דבק בי באותו זמן, ועמי התלבט במטרה, איזה אורח חיים יש לנ��וט.

גם נבידיו, אשר עזב את מולדתו ליד קרתגו, ואף את קרתגו עצמה שם ח' רבות, עזב את נחלת משפחתו המצונית וביתו, והשאר אם מאוחר שלא عمדה ללקת בעקבותיו, הגיע למילאנו משומסיבה אחרת אלא כדי להיות עמי בחיפוי לוחט אחר אמרת וחכמה. כמו נאנח, כמו התנדנד, מחפש בלהט אחר חיים אמיתיים ובוחן שנון של השאלות הקשות ביותר. כך היה שם פיהם של שלושה נזקים, נאנחים זה לפני זה על מחוסרם, ומפצים לך שתיתן להם את אוכלם בעתו. ובכל המיריות שלויותה את עניינינו הארץ-ישראל, בנסותנו, לצפות אל הקץ ולשאול מודיע נסובל את כל זה, פגשנו בחשיכה; ופנינו משם בגניחה, אומרים: "עד متى יהיה דברים אלו?". זאת אמרנו לעיתים קרובות; ובואמרנו זאת לא זנחנו אותן, שכן עדין לא הפסיק דבר ודאי, שאוינו נוכל לחברך לו נזנחים.

ואני, בבחוני ובשוקלי את הדברים, תהמתה ביוטר על אורך הזמן מאז שניתי התשע-עשרה, שבה החילוני, לבוער בתשוקה לחכמה, בהחליטי לכשמצאה贊 to תקוות השואו טירוף השקך של תשוקות ההבל. והנה, הייתה כתבת בשנת השלישי לח'ו, שקווע באוטו טיט, TABER להתענג על דברים נוכחים חולפים ומכלים את נשמי; בעוד אמרתך לעצמי: "מהחר אמרתך זאת; הדבר יופיע בבירור ואחזר בו; הנה פואוטוס המניאי יבוא ויבahir הכל! הו, אתם האנשים הגדולים, חברי האקדמיה, האם אמרת הדבר ששם ודאות אינה ניתנת להשגה להנחת החים? לא, נחפש בשקידה הרבה יותר, ואל ניאש. הנה, דברים בספר הכנסייה אינם אבסורדיים לנו בעת, שלעתים נראו כאלו, וניתן להבינם אחרת ובמבחן טוב. לעמוד במקום שבו הציוני הורי"

כילד, עד שתמצא האמת הברורה. אך היכן תחופש ומתי? לא מבروسים אין פנאי לקרוא; היכן נמצא אפילו את הספרים? מני או מתי נשיגם? מי נשלים? יקבעו זמנים קבועים ושותות מסוימות יוקצבו לבריאות נשפתנו. תקויה גדולה הפעעה; האמונה הקתולית אינה מלמדת את שחשבנו ואת אשר האשמנה בו לשווה; חברות המלומדים רואים בה חילול הקודש להאמין שאלהים מוגבל בדמות גוף אונשי; והאם נהסס להקש' למען 'יפתח' לנו השאר? את שנות הבוקר תופסים תלמידינו; מה אנו עושים ביטר הזמן? מדוע לא עוסק בכך? אך מתי אם כן נחרז אחר חברי הגדולים, שאת חסם אמו צרייכם? מתי נחבר את אשר נמכור לתלמידים? מתי נרענן עצמנו בהרפיה? דעתנו מעומס דאגות זה?

"יאבד הכל, נסלק הבלי' שווה אלו ונתר מסר לחיפוש האחד אחר האמת! החיים הבל, המותאים אינם ודאי; אם יפתחו פתאום, באיזה מצב ניריד מכאן? והיכן מלמד את אשר כאן הזמן? והאם לא נסבול את עונש הרשלנות הזה? ומה אם המותאים עצמו יכרית ויסים כל דאגה ותחשוה? אז יש לברר זאת. אך חילתה לאלהים! אין זה דבר ריק וחסר תועלת, שסמכותה הנעלה של האמונה הנוצרית פשוטה בכל העולם. לעולם לא היו דברים כאלה וכשה גודלים נעשים עבורי על ידי אלהים, לו עם מות הגוף היה בא קץ לחי הנשמה. מדוע אם כן להתמהמה מلزمות תקוות ארציות ולתת עצמנוليل לחיפוש אחר אלהים והחיים המברכים? אך חכו! גם בדברים האלו נעימים; יש בהם מתייקות מסוימת ולא מועטה. אין לנו חינוך בקהלות ראש, שכן תהא זו בשזה לשוב אליהםשוב. ראו, אין זה עניין גדולicut להציג משרה כלשהי, ואז למה עוד נחפוץ? יש לנו שפע של חברים חזקים; אם לא יוצע דבר אחר ואנו נחפוץ מאד, לפחות נשים כלשהי תינטע לנו: ואישה עם מעט ממון, למען לא תכайд על הוצאותינו: וזה יהיה גבול התשוקה. אנשים גדולים רבים, הרואים ביותר לחיקוי, התמסרו ללימוד החכמה כשם נשואים".

בעוד עברתי על דברים אלו, ורוחות אלו נעו והניעו את לבי לכאן ולכאן, הזמן חלף, אך אני התמהמהתי מלשוב אל האדון; ומימים לימים דחיתי את החיים בך, ולא דחיתתי את המות היומיומי בעצמי. באוהבי חיים מאושרים, יראתי אותם במעונם שלהם, וחיפשתי אותם על ידי בריחתם. חשבתי שאהיה אומל מדי אלא אם כן אהיה בחוק בזרועות אישת; ועל תרופת רחמייר לרפא חולשה זו לא חשבתי, שכן לא ניסיתיה. באשר לפרישות, סברתי שהיא בוכחנו שלנו (אף שב עצמי לא מצאתי כוח זה), בהיות כי סכל עד שלא ידעתי את הכתוב, שאין איש יכול להיות פרוש אלא אם כן תיתן זאת אתה; וכי אתה הייתה נתן זאת, לו בנאות פנימיות הייתה מ קיש על אוזניך ובאמונה יציבה הייתה משליך יbei עלייך.

אליפיו אכנן מנע ממני להתחתקן; בטענה שכ לא נוכל בשום אופן לחיות יחד בפנאי חסר הסחות דעת באהבת החכמה, כפי שהפכנו זמן רב. הוא עצמו היה אפיילו איז טהור ביותר בנקודה זו, עד כי היה הדבר מפליא; וביתר שאת, לאחר שבראשית נעוינו החל באותו נתיב, אך לא דבק בו; אדרבה, הוא חש חריטה וולדיה מכך, ומאז ועד עתה ח' בפרישות גמורה. אך אני התגנדתי לו בדגםאות של אלו שכאנשים נשואים טיפחו את החכמה, ושירותו את אלהים באופן רצוי, ושמרו על חברותם ואהבו אותם בנאמנות. מגדלות רוחם הייתה רחוק מאד; וקשרו במחלת הבשר ובਮתקותה הקטלנית, גרטתי את שרשתו, ירא להשתחרר, וכאיילו פצעי גורה, דחיתתי את שכנווי הטובים כפי שהיא נדחה ידו של מי שמקש להתריר שלשלותי. יתרה מזאת, דרכי דבר הנחש אל אליפיו עצמו, בלשוני האורגת ומיניה בנתיביו מלכודות תעוגת שבחן רגלי המוסריות והחופשיות עלילות היו להסתבר.

שכן בעוד הוא כיצד אני, שאותו העיריך לא מעט, דבקתי כר בדק אוטו תעוג, עד שהצחרתתי (בכל פעם שענו בך) שמעולם לא אוכל לחיות ח' רוקות; וטענתי להאגני כשראיתו תמה, שיש הבדל גדול בין ידיעתו הרגעית והכמעט נשכחת את אותם חיים, שבשל כר יכול הוא לבוז להם בקהלות, לבין היכרותו הממושחת שאיליה לו יתווסף השם המכובד של נישואין, לא יהא עליו לתרומה מדויק לא יכולתי לבוז לאווטו נתיב; החל גם הוא לחפש בנישואין; לא כדי שנזכה על ידי תשובה לתעוג צזה, אלא מתוך סקרנות. שכן חוץ הוא לדעת, הכר אמר, מה יכול להיות הדבר שבלעדיו ח', שנראו לו כה נעימים, נראה לי לא חיים אלא כעונש. שכן דעתו, החופשיות מאותה שלשלת, נדהמה משעבוד; ומתווך אותו תדharma הלכה לקראת רצון לנשות זאת, שם אל הניסיון עצמו, ומשם אולי לש��ו באותו שעבוד שעליו תמה, בראשותיו כי הוא מוקן לכרות ברית עם המותות; והאהוב סכנה, בה ייפול. שכן כל הכבוד שיש בתפקיד של ניהול נכסן של חי' נישואין ומשפחה הניע אותנו אך מעט. אך אותו לרוב יסר ההרגל להשביע תיאבן שאינו יודע שבוע בעודו מחזיק בי בשבי; אותו, פליאה תמהה

הובילה בשבי. כך הינו, עד שאתה, עליון מכל, שלא זנחת את עפרנו, ברחמיך עליינו האומללים, באת לעזרתנו בדרכים מופלאות ונסתרות.

מאז מתמיד נעשה להשIANI. חיזרתי, הובטחת, בעיקר דרך عملת אלמי, למען לאחר שאנסה, הטבילה מענית-הבריאות תנקה אותך, שלקראתה שמחה היא שאני מוכשר מדי יום, והבחינה כי תפילותיה והבטחותיך מתגשות באמונתי. באותו זמן באמת, הן לבקשתי והן מתוך כמייתה שלה, בזעקות לב עוזות התהננה אליך יום-יום שתגלה לה בחזוון דבר מה בוגע לנישואיך העתידיים; אתה מעולם לא חפצת בך. היא ראתה אמנים דברים ריקים ודמיוניים מסוימים, כפי שמרץ הרוח האנושית העוסקה בך קיבץ יחיד; ואלו סיפרה לי, לא באותו ביטחון שבו נהגה כשגילית לה דבר מה, אלא בזעזול בהם. שכן היא יכלה, כך אמרה, מתוך תחששה מסוימת שבלשונה לא יכולה להבחין בין התגלויותך לבין חלומות נשמה שלה. ובכל זאת העניין נדחק קדימה, ונערה התבוקשה לנישואין, שהייתה צערה בשנתיים מהגיל המתאים; ובחן, המתינו לה.

ורבים מאיתנו החברים, בשיחותינו על אודוט המהומות הסוערות של חי האנוש ובסלידתנו מהן, דנו וcumut גמרנו אומר לחיות בנפרד מעסקי העולם ומשאון בני האדם; וכך אמרו היה הדבר להתבצע: כל אחד מאיתנו היה מביא את אשר עליה בידו להשיג, ועשה את הכל למסק בית אחד לכלם; כך שמקוחה של ידיות אמת, דבר לא היה שייר במיוחד לאיש, אלא הכל הנגזר מהכל היה שיר כלם לכל אחד, וכלם. חשבנו כי עשרה אנשים יכולים להיות באותה חברה; כמה מהם היו עשירים מאד, ובעיקר רומנים בין עירנו, שהיה חבר קרוב מאד של מילדות, ואשר סבci ענייני המכאים הביאו אל חצר המלוכה; הוא היה הנלבב ביותר לתוכניות זו, וקולי היה בעל משקל רב, שכן נחלתו הרחבה על אלו של השאר. קבענו גם כי שני קצינים שנתים, כביכול, יספקו את כל הדברים הנחוצים, בעוד השאר יוויתו ללא הפרעה. אך כאשר החלו לשקו את הנשים – שהיו כבר לכמה מאיתנו, ואחרים קיוו שישו להם – יתירו זאת, כל אותה תוכנית שהתעצבה כה יפה התפרקה בידיהם, נפיצה כליל והושלכה הצידה. ממש פניו לאנחות ולגנחות, וצדינו שביעקב אחר הדרכים הרחבות והסלולות של העולם; שכן מחשבות רבות היו בלבנו, אך עצמן עמדו מזור אותה עצה לעגת לזו שלנו והקנת את שלר; במטרה לתת לנו אוכל בעתו, ולמלא את נשמותינו בברכה.

בינתיים חטאנו הלאו ורבו, ופיגשי נקרעה מצד' מכשול לנישואין; לב' שדבק בה נקרע ופציע זבו דם. והוא שבה לאפריקה, בנדרה כך כי לא תדע עוד איש אחר, והשאירה עמי את בני שנולד לי ממנה. אך אני האומל, שלא יכולתי לחקות אישה זו, ובஹוטי קוצר רוח מלראות בעיכוב – שכן רק לאחר שנתיים עמדתי להציג את זו שביקשתי – לא הייתה כה אוהבת הנישואין כמו שהיא עבד לתאויה, והשגת' אחרת, אף שלא לאישה; למען תחחת שעבודו של الرجل מתמשך, מחלת נשמתית תישמר ותמשיך במלא כוחה, ואף תגבר, אל תוך שלטון הנישואין. ואותו פצע של', שנוצר מהתוכנה של הראשונה, לא נרפא; אלא לאחר דלקת וכאב חריף ביותר, העלה נמק, וכאב' הפכו פחות חדים, אך נואשים יותר.

לך התהילה, הכבוד לך, מעיין הרחמים. אני הפקתי אומל' יותר, ואתה קרוב יותר. יד ימינך הייתה מוננה תמיד למשות אותי מן הטיט ולשטוף אותי היבט, ואני לא ידעתך זאת; ודבר לא השיב אותי מאותה תהום עמוקה עוד יותר של תעוגותبشرים, מלבד הפחד מהמוות וממשפט לעתיד לבוא; אשר בתוך כל התהיפות, מעולם לא סר מחייב. ובפולמוס עם חברי אלפיוס ובבידיו על טבע הטוב והרע, סברתי כי אפיקורוס היה זוכה בביבורה בדעת, אילו לא האמנתי כי לאחר המות נותרים חיים לנשמה ומקומות של גמול לפי מעשי בני האדם, דבר שאפיקורוס סירב להאמין בו. ושאלתי: "לו היינו בני אלמות, וחיים בתעוג גוףני נצח' ללא פחד לאבדו, מודיעו שלא נהיה מאושרים, או מה עוד נחפש?" מבלי לדעת כי אומל'ות גדולה הייתה טמונה בדבר זה עצמו, שבחיות שקווע ועיורך, לא יכולתי להבחן באוטו או רשל סגולה ויופי, שיש לחבקו למען עצמו, וואותו עין הבשר אינה יכולה לראות, והוא נראה רק על ידי האדם הפנימי. ואני האומל, לא שקהלתי מאיזה מקור נבע הדבר, שגם על דברים אלו, מטעבים כלשהו, התדיינתי בהנאה עם חברי, ואף לא יכולתי, אפילו לפי המשגים שהוא לי איז על אושר, להיות מאושר ללא חברים, בתוך שפע גדול ככל שהיא של תעוגותبشرים. ואת החברים האלה אהבת' למעنم בלבד, והרגשת' שאהוב היה עלי ידם בחרזה למען בלבד.

הו, נתיבים עקלקלים! אוֹ לְנַשְׁמָה הַעֲזִתִית שְׁקִיּוֹתָה, בַּעֲזֹבָה אֶתְךָ, לְהַשִּׁיג דָבָר מֵהַטָּוב יְוָתָר! הִיא הַתְּהִפְכָה וְהַתְּהִפְכָה שָׁבָב, עַל גַּבָּה, צִדְיָה וּבְטָנוֹה, אֶרְךָ הַכָּל הַיָּה מְכַיֵּב; וּרְקָא תְּהִרְבָּה, וּמְשֻׁחָרָה אֶתְכָן מִשִּׁיטָתוֹ הַעֲלֹבִים, וּמְצִיבָה אֶתְכָן בְּדַרְכָךְ, וּמְנַחַם אֶתְכָן, וְאָוָם: "רֹצֶחֶן אָנָי אֲשָׁא אֶתְכָם; אֲכָן אָנָי אֲבוֹלָי אֶתְכָם עַד תּוֹם; גַם שָׁם אֲשָׁא אֶתְכָם".

ספר שביעי

חלפו כעט נعروי הרעים והמשוקצים, וuberati אל ראשית בחרותי; ככל שגדלת ב السنים, כך נטמאתי יותר בדברי הבל, שכן לא יכולתי להעלות בדעתי כל מהות אלא צזו שעיניים אלו רגילותות לראות. לא הגיתו יותר, והוא, בדמות גופו אנוש; מאז החילוות לשמעו שמל חכמה, תמיד נמנעת מכך; ושמחתני למצוא את אותו הדבר עצמוני, ביקשתי להגות אותו כל הריבון, היחיד והאמיתי; וב עמוק נשמתי האמנתי כי אתה חסין מפני ריקבון, חסין מפני פגיעה ובלתי משתנה; שכן מבלי לדעת מניין או כיצד, ראייתי בבירור והיית סמרק ובתווך כי מה שניתן להשחתה חייב להיות נחות מזה שאינו ניתן; את אשר לא ניתן לפגוע בו העדפת לאל היסוס על פני זה שיכול לספוג פגיעה; ואת הבלתי משתנה על פני דברים הנתונים לשינוי. לב' זעק בתשוקה נגד כל חזונות השווא של, ובמכה אחת זו ביקשתי להודיע מעין דעתך את כל אותה להקה טמאה שזרמה סבבה. והנה, אך בקושי סולקו, וכהרף עין התקבצושוב בצליפות סבבי, עפו אל מול פני וחחשיכו אותם; כך שאף שלא תחת דמות גופו אנוש, בכל זאת נאלצתי להגות אותו (אותה מהות חסינת ריקבון ופגיעה ובלתי משתנה, שהעדפת על פני המשחת והפגיע והמשנה) כמו שנמצא בחלל, בין אם ספוג בטור העולם ובין אם מופץ עד אין סוף מחוץ לו. שכן כל אשר הגיתו ממשול חלל זה, נראה לי לא-כלום, אכן לא-כלום מוחלט, אפילו לא כרייך, שכן אם נלקח גופו ממשו והמקום נותר ריק מכל גופ, מדמה וממים, מאוויר ומשמים, עדין נותר הוא מקום ריק, כביכול לא-כלום רחוב ידיים.

אני אפוא, בהיותי כה גס-לבב ולא ברור אף לעצמי, כל מה שלא היה משתרע על פני חללים מסוימים, או מופץ, או דחוס, או נפוח, או שלא היה מסוגל לקבל אחת מן המידות הללו, החשבתי כל-כלום מוחלט. שכן על פני צורות כלו שעוני רגילותות לשוטט בהן, שוטט אז לב'; וудין לא ראייתי כי אותו מושג עצמוני של הדעת, שבאמצעותו יצרתי את אותן דמיות ממש, לא היה מן הסוג זהה, ובכל זאת לא יכול היה לייצר אותן אלמלא הוא עצמו היה דבר מה כביר. כך גם ניסיתי להגות אותן, חי' חי', עצום, החודר דרך חללים אינסופיים מכל עבר אל כל מסת היקום, ומעבר לה, בכל דרך, דרך חללים ללא מידה ולא גבול; כך שלאדמה היה אותו, לשמיים היה אותו, לכל הדברים יהיה אותו, והם יהיו תחוומיים בר, ואתה לא תהיה בתחום בשום מקום. שכן כפי שగוף האויר הזה שמעל האדמה אינו מונע מואר המשמש לעבר דרכו, בחדרה שאינה על ידי התפרצויות או חיתוך אלא על ידי מילוי מוחלט: כך חשבתי שגוף השמיים, האויר והים, אף האדמה, עברים לפניך, כך בכל חלקיהם, מהגדולים ועד הקטנים ביותר, יקבלו את מכוחותך, על ידי השראה נסורת, מבפנים ו מבחוץ, המנהיגה את כל הדברים אשר בראת. כך ניחשתי, רק משומם שלא יכולתי להגות דבר אחר, שכן היה זה שקר. שכן היה לך גדול יותר של האדמה להכיל מנה גדולה יותר מפרק, וחילק קטן – ממנה קטנה יותר; וכל הדברים היו צריכים להיות מלאים לך באופן שגוף הפיל יכול מפרק יותר מגוף הדרור, ככל שהוא גדול יותר ותופס מקום רב יותר; וכן היה מחייב את חילקי הימים לחילקי הימים, בפיזות – גודלות לגודלים וזרירות לזרירים. אך אין זה. אך עדין לא הארת את חושכי.

די היה לי, אדון, להציב נגד אותם מטעים ופטפטנים אילמים – שכן דברך לא נשמע מפהיהם – את מה שלפני זמן רב, בעודנו בקרטגו, נהג נבידיו להציג, וכל שומעיו היו מזועזעים ממנו: "אותה אומת חזוש, שהמניכאים נוהגים להציב כמסה נגידית מולך, מה הייתה יכולה לעשות לך, לו סירבת להילחם עמה? שכן, אם עינן היהתה גורמת לך נזק כלשהו", הרי שהיה נתון לפגעה ולהשחתה; אך אם לא היהתה יכולה Lagerom לך נזק, הרי שלא הובאה כל סיבה למלחמתך עמה; ולמלחמה צזו שבה חלק מסוים או איבר מפרק, או צאצא של עצם מהותך, יתרובב עם כוחות מנוגדים ועם טבעים שלא נבראו עליך, והיה מושחת עליך ומשתנה לרעה עד כדי הפיכה מאושר לאומלחות ונזקק לעזרה כדי להיחלץ ולהיטהר; ושיצא צה של מהותך הוא הנשמה, אשר בהיותה משועבדת, מטופפת ומושחתת, עשוי דברך – החופשי, הטהור והשלם – להושיעו; כשאטו דבר עצמו עדין ניתן להשחתה משום שהוא מאותה מהות אחת. אם כן, לו יאמרו עלייך, באשר תהיה,

כלומר על מהותך שבאמצאותה אתה קים, שהוא חסינה מפני השחתה, הרי שכל האמירות הללו שקריות ומתועבות; אך אם היא ניתנת להשחתה, הרי שעצם הקביעה הראתה כי היא שקרית ומעוררת שאט נפש". טיעון זה של נבידיו הספיק כמובן ALSO שהו רואים להיפלט כליל מטור קיבת גדשה מדי; שכן לא היה להם מנוס, ללא חילול קודש נורא בלב ובלשון, בחושם ובדברם כך עליך.

אך גם אני עד כה, אף שהחזקתי בדעה והייתי משוכנע בתוקף כי אתה אדוןנו, האל האמתי, אשר יצרת לא רק את נשמותינו אלא גם גופנו, ולא רק את נשמותינו וגופנו אלא את כל היצורים וכל הדברים, הנר חסין מפני זיהום ובלתי נתן לשינוי, ובשם דרגה אין משנה; ובכל זאת לא הבנתי, בבירור ולא קושי, את סיבת הרע. ויהا אשר יאה, תפוסתי כי יש לחפשו באופן צההיר לאוות רע שchipset. חיפשתי אותו אפוא, עד כי חופשי מחרדה, בטוח משנתה, פן אהפור אני בעצמי לאוות רע שchipset. שכן ראיתי כי מטור חוקת מקור הרע, הם עצם נتمלאו בשקריות של אמונה אלו שמן נרטעת בכל לב: שכן ראיתי כי מטור חוקת מקור הרע, הם עצם נתמלאו רע, בacr שהעדיפו לחשב שמהותך סובלות רע מאשר שמהותם שליהם מבצעת אותו.

והתאמצתי לתפoso את אשר שמעתי בעת, כי הרצון החופשי הוא הסיבה לכך שאנו עושים רע, ומשפט הצדκ הוא הסיבה לכך שאנו סובלים רע. אך לא יכולתי להבחן בכך בבירור. וכך, בנסיבות למשות את חזון נשומי מטור אותו בורע עמוק, שוב שקעתיב, וככל שוניסטי, שקעתיב חרזה באוותה מידיה. אך דבר זה העלה אותו מעט אל אורך: שידעתי כי יש לי רצון, ממש כשם שידעתי כי אני חי. ואשר רצתי או מיאנטה בדבר מה, הייתה בוטח ביותר כי אין זה אחר אלא אני הרוצה וממאן; וכמעט שראיתי כי שם טמונה סיבת חטא. אך את אשר עשיתני בניגוד לרצוני, ראיתי כי אני סובל אותו יותר מאשר עשו אוטו, ושפטתי כי אין זו אשמת אי-עונש; עם זאת, באוזחי בacr כדי, הודהתי בהרה כי אין עונשי חסר צדק. אך שוב אמרתך: מי יצרני? האם לא אלהוי, אשר איננו רק טוב אלא הטוב בעצמו? מנין באתי אם כן לרצות ברע ולמאן בטוב, כך אני נענש בצדק? מי נטע זאת כי, והרכיב כי צמח מרירות זה, בעוד שנצחתי כולי על ידי אלהוי המתוק מכל? אם השטן הוא המקור, מנין אותו שטן? ואם הוא, בראותו המעוות, הפרק מלארט טוב לשטן, מנין בא בו שוב אותו רצון רע שבו הפרק לשטן, בעוד שככל טבע המלאכים נוצר על ידי אותו בורא טוב מכל? במחשבות אלו שוב שקעתיב וחנקתי; אך לא הורדתי עד לאוות שאל של טעות (שבו אין איש מתוודה לפניו), לחשב שאתה הוא הסובל רע יותר מאשר שהאדם הוא העולה אותו.

שכן התאמצתי למצוא את השאר כמו שבר מצא כי החסין מפני השחתה חייב להיות טוב יותר מהניתן להשחתה; ועל כן הודהתי כי אתה, באשר תהיה, הנר חסין מפני השחתה. שכן מעולם לא הייתה נשמה, ולא תהיה, שתוכל להגיד דבר מה טוב מכך, שהנרט הטוב העליון והגעלה ביותר. אך מאחר שבאמת ובכל הוואדיות החסין מפני השחתה עדיף על הניתן להשחתה (כפי שהעדפתו בעת), הרי שלו לא הייתה חסין מפני השחתה, יכול היהי במחשבתי להגיע לדבר מה מלאוהי. לפיכך, במקרה שבו ראיתי כי החסין מפני השחתה עדיף על הניתן להשחתה, שם היה עלי' לחפשך, ושם להתבונן "במה טמון הרע עצמו"; ככלומר, מנין באהה ההשחתה, שבאמצאותה אינה יכולה להיגע בשום פנים ואופן. שכן ההשחתה אינה פוגעת באלהויינו בשום דרך; לא בראון, לא בכורה ולא במרקבה בלתי צפוי: משומש שהוא אלהים, וכל אשר ירצה טוב הוא, והוא עצמו הוא אותו טוב; אך להיות מושחת אינו טוב. ואין אתה נאלץ לדבר בניגוד לרצונך, שכן רצונך אינו גדול מגבורתך. אך גודל יותר היה לו להיות אתה עצמן גדול עצמן. שכן רצון אלהים וגבורתו הם אלהים עצמוני. ומה יכול להיות בלתי צפוי עבורי, היודע הכל? ואין כל טבע בדברים שאין מכיר. ומה עוד נאמר, "מדוע אתה מהות שאתה אלהים אינה ניתנת להשחתה", בראותנו שאליו היה זה, לא הייתה אלהים?

וחיפשתי "מנין הרע", וחיפשתי בדרך רעה; ולא ראיתי את הרע בחיפושי עצמו. הצבתי CUT לפני חזון רוח את הבריאה כולה, כל אשר נוכל לראות בה (כמו ים, אדמה, אויר, כוכבים, אילנות, יצורי תמורה); ואך כל אשר בה אין אנו רואים, כרקע השמיים, וכל המלאכים וכל יושביהם הרוחניים. אך את היצורים הללו ממש, כאלו היו גופים, סידר דמיוני במקומות, ועשיתי מסה אחת גדולה של בריאות, מובחנת לפי סוג הגופים; חלקם גופים ממשיים, וחלקם מה שאינו עצמי בדיתי כרכחות. ומסה זו עשייתי עצמה, לא כפי שהייתה (דבר שלא יכולתי לדעת), אלא כפי שחשבתи לבכון, ובכל זאת סופית מכל עבר. אך אוטר, אדון, דמיינתי כסובב וחודר אותה מכל עבר, אף שהן אין סוף בכל דרך: כאלו היה ים בכל מקום, ומכל צד, דרך חלל ללא מידה, ים אחד ייחיד חסר גבולות, והוא מכל בתוכו ספג כלשהו, עצום אך מוגדר; אותו ספג חיב, בכל חלקיו, להיות מלא

מאותו ים לא מידה: כך הגיית את בריאתך, שהיא עצמה סופית, מלאה בר, האינסופי; ואמרתך: הנה אלוהים, והנה מה שברא אלוהים; ואלוהים טוב, אכן, כבר וטוב לאין ערוך מכל אלו: אך בכל זאת הוא, הטוב, בראם טוביים; וראו כיצד הוא סובב וממלא אותם. היכן הרע אם כן, ומניין וכיידן זחל הנה? מהו שורשו ומהו זרעו? או שהוא עצמו אין לו קיום כלל? מדוע אם כן אנו יראים ונמנעים ממה שאינו קיים? או אם אנו יראים לשוא, הרי שהוא עצמו הוא רע, שבו הנשמה נדקרת ומתענה ללא הוועיל. וכן, רע גדול יותר הוא ככל שאין לו ממה לירא וכל זאת אנו יראים. על כן או שאותו דבר שריאים אנו ממנה הוא הרע, או שהרע הוא שאנו יראים. מניין הוא אם כן? בריאותנו כי אלוהים, הטוב, ברא את כל הדברים הללו טובים. הוא אמןם, הטוב הגדול והראשי, ברא את הטוביים הפחותים הללו; ובכל זאת הן הבורא והן הנבראה, הכל טוב. מניין הרע? או שמא היה חומר רע כלשהו שמננו עשה, ויעיבר ויסידר, אך השair בו דבר מה שלא הפר לטוב? מדוע כך? האם לא הייתה בו גבורה להפוך ולשנות את הכל, כך ששם רע לא יותר בו, בריאותנו כי הוא כל-יכול? ולבסוף, מדוע עיטה ליצור ממנו דבר מה כליל, ולא לגרום לו, באותה כל-יכולת, שלא להיות כלל? או שמא יכול היה להיות בניגוד לרצונו? או אם היה קיים לניצח, מדוע הניח לו להיות כך במשך חללי זמן אינסופיים בעבר, וחוץ זמן כה רב לאחר מכן ליצור ממנו דבר מה? או אם חוץ לפטעה כתעת לבצע דבר מה, הרי שزادה היה על הכל-יכול לבצע: שאותו חומר רע לא יהיה קיים, והוא לבדו יהיה הכל, הטוב האמתי, העליון והאיןסופי. או אם לא היה זה טוב שהוא שהיה טוב לא יעצב יבראו גם דבר מה שייהי טוב, אז, לאחר שאותו חומר רע יסולק ויהפוך לא-כלום, יכול היה לעצב חומר טוב, שמננו יבראו את הכל. שכן לא היה כל-יכול לו לא יכול היה לברא דבר מה טוב ללא עזרת אותו חומר שהוא עצמו לא ברא. מחשבות אלו הפקתי בלבבי האומלל, הגודש בדאגות מכרסמות ביוטר, פן האמות בטרם מצא את האמת; ובכל זאת אמונה משיחך, אדוננו ומושיענו, המוחרת בכנסייה הקתולית, הייתה קבועה בחזקה בלבי; בנקודות רבות אמן עדין לא מעצבת ומתנדנדת מכל הדוקטרינה, אך דעתינו לא עצבה אותה כליל, אלא קלטה ממנה יותר ויותר מדי ים.

עד זמן זה כבר דחיתתי את ניחושי השקר וההזיות חסרות החסידות של האסטרטולוגים. יתווודו לך רחמייך, מתודה
עמוק נשמי, גם על זאת, אלהוי. שכן אתה כליל (שכן מי עוד משיבנו ממות כל הטעויות, מלבד
החוים שאינם יכולים למות, והחכמה שאינה זקופה לאור ומaira את הדעות הזקוקות לו, שבאמצעותה מנהלה
היקום עד לעלי האילנות המסתחררים?) – אתה התקנת מענה לעקשנותי שבנה נאבקתי בונדייקיאנו, זkan
שנון, ובבידיו, צער בעל CISRNOT נפלאים; הראשון בטענו בתוקף והאחרון באומרו לעתים קרובות (אף כי
בפסק מה): "שאן אמןנות צזו שבאמצעותה צופים את הבאות, אלא שההשערות בני האדם הן סוג של הגרלה,
ומתווך דברים רבים שאמרו שיקרו, חלקם אכן קרו, מבל' דעת של האמורים זאת, שנתקלו בכך בשל ריבוי
דבריהם". התקנת לי אז חבר, שלא היה מתייעץ ברשומות באסטרטולוגים; וגם לא היה בקי באופן אמנים,
אלא (כפי שאמרתי) מתייעץ בהן מתווך סקרנות, ובכל זאת ידע דבר מה, שאמר כי שמע מאביי, שעד כמה
הרחק לנכט בערעור הערכתה של אותה אמןנות – הוא לא ידע. איש זה, פירמיןוס שמו, שזכה לחינוך חופשי
והיה מלומד היטב בברטניה, התיעץ עמי, כדי שיקר לו מWOOD, מה אני חשוב, לפי מה שכינה "מערכות
הכוכבים" שלו, על עניינים מסוימים שלו שביהם עלי תקוותי הארץיזות; ואני, שכן כבר היחלו לנטות לעבר
דעות של נבדיקים, לא סירבתי לשתף ולומר לו מה שעלה בדעתני הבלתי מוחלתת; אך הוסיף כי
משוכנע אני כעת כמעט לגמרי שאלו הם רק דברי הבל ריקים ומוגוחכים. על כך סיפר לי כי אביי היה סקרן
מאוד לגבי ספרים כאלה, והוא לו חבר נלהב בהם כמוותו, אשר בלימוד ובהתיעצות משותפת להליבו את
תשוקתם לציצועים אלו, עד שהוא בוחנים את הרגעים שבהם אפיקו חיים אילמות שגדלו בבתיהם המליטו, ואז
בוחנים את מקום השמיים היחס, כדי לערוך ניסויים חדשים באמנות כביבול זו. הוא אמר אז כי שמע מאביי,
שבאותו זמן שאמנו عمדה ללדת אותו, את פירמיןוס, הייתה שפהacha אחת של אותו חבר של אביי גם היא הרה,
דבר שלא נעלם מעיני אדונה, שdag בשקיידה מדיקת ביוטר לדעת את זמני הלידה אפילו של גוריו. וכך קרה
(האחד עבר אשתו והשני עבר שפחתו, בתצפית ההירה ביותר, בספרית ימים, שעות, אף החלוקות
הקטנות של השעות) שתיהן ילדו באותו רגע; כך שניהם נאלצו להודיעו באופןן מערוכות כוכבים, עד לנקודות
הדקות ביותר, האחד עבר בינו והשני עבר עבדו שנולד זה עטה. שכן ברגע שהנשים החלו בציר הילידה, כל
אחד מהם הודיע לשני מה קרה בביתו, ושליחים היו מוכנים להישלח זה לזה ברגע שיקבלו הודעה על הלידה
המשמעותית, דבר שהיכנו בקהלות, כל אחד בתחומו, כדי לתת ידיעה מיידית. כך נפגשו שליחי שני הצדדים, הוא
טען, במרקחכה שווה מכל בית שאיש מהם לא יכול היה למצוא כל הבדל במיקום הכוכבים או בכל נקודה דקה
 אחרת; ובכל זאת פירמיןוס, שנולד למעמד רם בביתו הורי, רץ את נתיבו בשביילים המזוהבים של החסידים, גדל

בעשר, הועלה לכבוד; בעודו עבד המשיך לשרת את אדוניו, ללא כל הקלה בעולו, כפי שמספר לי פירמינוס שהכירו.

בשמי ובامي לדברים אלו, שספור על ידי אדם בעל אמינות כזו, כל התנגדות התפוגגה; ותחילה ניסיתי להשיב את פירמינוס עצמו מאותה סקרנות, ואומר לו כי בבחינת מערכת הכוכבים שלו, לו היה עלי' לנבא נכונה, הייתה צריך לראות בהם הרים נכדים בקרוב שכניםם, משפחה אצילת בערים, ייחוס רם, חינוך טוב, למידה חופשית. אך לו אותו עבד היה מתיעץ עמי על אותן מערכות כוכבים, מאחר שהן היו גם שלו, היה עלי' שוב (לומר לו באמת רבבה מדי) לראות בהן מזא שפל ביותר, מצב של עבדות וכל דבר אחר המנוגד לחלוון ראשון. מנין אם כן, לו דיברתי אמת, הייתה מדבר באופן שונה מאותן מערכות כוכבים, או לו דיברתי אותו דבר, הייתה דיבר שקר; מכאן נבע בזדאות מוחלטת שככל דבר שנאמר באמת מתוך בחינת מערכות הכוכבים, נאמר לא מתוך אמונה אלא מתוך יד המקירה; וכל שנאמר בשקר, לא היה מתוך בערות באמנות, אלא מתוך כישלון המקירה.

לאחר שנפתחה קר הפתח, בהוגי עם עצמי בדברים דומים, למען איש מאותם הזדים (המתפרנסים ממשיח יד צזה ואשר השתווקתי לתקוף ולהפריך ברגע) לא יכול לטען נגד כי פירמינוס Dioch לי שקר או אבוי לו; הפניתי את מחשבותי לאלו שנולדו תאוימים, אשר לרוב יצאים מן הרחם כה קרובים זה לזה, שהמרוחות הקטן (כל שיחסו לו עצמה בטבע הדברים) אינם יכולים להירשם בתציפות אונשית, או להתבטא כלל באוון דומותיו שהאסטרולוג אמר לבחון כדי לפ██וק נכוна. ובכל זאת הם אינם יכולים להיות נכונים: שכן בהביטו באוון דומות עצמן, היה עלי' לנבא אותו דבר על עשו ועל יעקב, בעוד שאוותנו דבר לא קרה להם. لكن הוא חייב לדיבר שקר; או אם אמת, אזី בהביטו באוון דומות, אסור לו לחת את זהה תשובה. לא על ידי אמונה, אם כן, אלא על ידי יד המקירה, ידבר הוא אמת. שכן אתה, אדוני, שלית היקום הצדיק מכל, בעוד המתיעצים והנשאים אינם יודעים זאת, פועל בהשראת הנסורת קר שהמתיעץ ישמע את אשר, לפי הגמול הנסתור של הנשמות, עלי' לשם, מתוך עמוק משפט הצדק שאין לחקר, אשר לו אל יאמר אדם: מה זה? למה זה? אל יאמר לך, כי אדם הוא.

cut אם כן, הוא עוזרי, התרת אותו מאותן כלים; וחיפשתי "מנין הרע", ולא מצאתך דרך. אך לא הנחת לי בשום תהופכות מחשבה להיסחף מן האמונה שהיא האמנתי שאתה קיים, ושהמהותך בלתי ניתנת לשינוי, ושיש לך דאגה לבני אדם ותשפט אותם, ושבמשיח בנך, אדוננו, ובכתבי הקודש, שסמכות כנסייתך הקתולית דחקה בי, הצבת את דרך ישועת האדם לאוותם חיים שעמידים להיות לאחר מות זה. דברים אלו בהיותם בטוחים וקבועים ללא זיה בדעתך, חיפשתי בחרדה "מנין היה הרע?". מה הוא חbill לי הירה, אילו גנחות, הו אלהי! ובכל זאת אפילו שם הוא אוחזיר פתוחות, ואני לא ידעתך זאת; וכאשר בשתייה חיפשתי בעוצמה, אותן חרוטות שקטות של נשמי הוי עצוקות עזות אל רחמים. אתה ידעת מה סבלתי, ואיש לא ידע. שכן מה היה זה אשר זוקק משם דרך לשוני אל אוזני חבירי הקרים ביותר? האם כל המולות נשמי, שלא הזמן ולא הדיבור הספיקו לה, הגיעו אליויהם? ובכל זאת עלה הכל לשמייתך, כל אשר שאגתי מנהמת לב; ותאותו הייתה לנו נגידך, ואור עניין לא היה עמי: שכן זה היה בפניהם, ואני בחוץ; וזה לא היה מוגבל למקום, אך אני היה נתון לדברים המצויים במקום, אך שם לא מצאתי מנוח, והם לא קיבלו אותי קר שאוכל לומר "די לי", "טוב לי"; וגם לא הניתחו לי עדין לשוב אחר, מקום שבו היה יכול להיות לי טוב די. שכן לדברים אלו היה עלה, אך נחתה ממך; ואתה שמחתי האמיתית כאשר אני מוכנע לך, ואתה הכנעתי לך את אשר בראת מתחתתי. וזה היה המזג הנכון, ואזר הביניים של ביטחוני: להישאר בצלmr, ועל ידי שירותך, למשול בגוף. אך כאשר קמתי בגאווה נגדר, ורצתי נגד האדון בצוואר עתק, בבליטות העבות של מגני, אפילו הדברים הנחותים הללו הושמו מעלי', ולחצו אותו מטה, ובשם מקום לא היה מרוגע או מרחב נשימה. הם פגשו את מבטי מכל עבר בערים ובלתקות, ובמחשבה עלו דמיותיהם מלאיהן, בעוד מבקש אני לשוב אליו, כאילו אמרו לי: "לאן תלך, בלתי ראי וטמא?". ודברים אלו צמחו מתוך פצעי; שכן אתה "הכנע גאים כחלל", מתוך נפיחות של הופרדתי מך; אכן, פני התפוחים מגאווה סגרו את עיני.

אך אתה, אדוני, שוכן לעד, ועם זאת לא עד תכעס עליינו; כי חשת על עפרנו ואפרנו, והוא הדבר רצוי בעיניך לעצב מחדש את עיוותי; ובדורבנות פנימיים עוררתני, שאהיה חסר מנוח, עד אשר תתגלה לעיני הפנימיות.

כך, ביד הנסתורת של רפואתך הופחתה נפיות, וראית דעתך המעוורפלת והמורדרת, על ידי משיחות צורבות של צער מרפא, מרפא מיום ליום.

ואתה, בחפצך תחילה להראות לי כיצד אתה "מתיעב נגד הגאים אך לענויים נתן חסד", ובאיזה מעשה כבר של רחמי התוויות לבני האדם את דרך הענווה בך שדבריך היה לשבר ושכן בתוך בני האדם – זימנת לי, באמצעות אדם אחד המנוח בגאותה חסרת טבע, ספרים מסוימים של האפלטונייסטים, שתורגמו מיוונית לlatinica. שם קראתי, אמנם לא באותן מיל'ת ממש אך באותה כונה בדיק, הנתמכת בסיבות רבות ומגוונות, כי "בראשית היה ה' עם האלוהים, ואלו ה' היה הדבר: הוא היה בראשית עם האלוהים: הכל נ היה על ידו, ובמלעדי לא נ היה כל אשר נהיה: אשר נהיה בו הוא חיים, והחיים היו אויר בני האדם, והאויר מאיר בחושך, והחוושך לא השיגו". וכי נשמה האדם, אף שהיא מעידה על האור, אינה היא עצמה עצמה או; אלא דבר האלוהים, בהיותו אלוהים, הוא האור האמתי המAIR לכל אדם הבא לעולם. וכי היה בעולם, והעולם נ היה על ידו, והעולם לא הכירו. אך זאת – כי בא אל שלו ושלו לא קיבלו, אך לכל אלה אשר קיבלוונו נתן כוח להיות בני אלוהים, למאמינים בשם – את זאת לא קראתי שם.

שוב קראתי שם, כי אלוהים הדבר נולד לא מדם ולא מחפש הבשר ולא מחפש גבר, כי אם מלאוהים. אך כי "הדבר נהיה בשר ושכן בתוכנו", זאת לא קראתי שם. שכן מצאתי באמותם ספרים שנאמר בדרכים רבות ומגוונות כי הבן היה בדמות האב, ולא חשב זאת לגזל להיות שווה לאלוהים, לאחר שבtbody היה מאותה מהמות. אך כי "הוא הריך את עצמו, בלבשו דמות עבד, ונ היה בדמות בני אדם, וכשנמצא בתוכנותוcadem השפיל את עצמו וצית עד מוות, ואף מות בצלב: ועל כן הגבינו אלוהים מן המתים וננתן לו שם נעה על כל שם, למען תכרע בשם ישוע כל ברך, בשמיים ובארץ ומתחת הארץ, וכל לשון תודה כי אדוןנו ישוע המשיח הוא בכבוד אלוהים האב" – את אלה אין באמותם ספרים. שכן כי לפניו כל הזמינים וועל לכל הזמינים בך יחיד נותר בלתי משתנה, נצחי עמרק, וממלאו מוקבלות הנשמות למען יהיו מבורכות, וכי על ידי השתתפות בחכמה השוכנת בהן הן מתחדשות למען יהיו חכמות – זאת יש שם. אך כי בעתו מת بعد הרשעים, וכי על בך יחיד לא חסת אלא נתת אותו بعد כולם – זאת אין שם. שכן הסתרת דברים אלו מן החכמים וגילות אותם לעולמים; למען יבואו אליו כל העמלים והעמוסים והוא יניח להם, כי הוא עני ושפלה רוח; ואת העונאים הוא מדריך במשפט, ואת העדינים הוא מלמד את דרכיו, בראותו את שפלותנו ועמלנו ווסלח לכל חטאינו. אך אלה הנישאים בהילוכם הרם של למידה נعلاה-כביכול, אינם שומעים אותו האומר: "למדו ממי, כי עני אני ושפלה רוח, ותמצאו מרגוע לנפשותיכם". אף כי הכיר את האלוהים, לא כיבדוהו אלוהים ולא הודו לו, אלא הפק להבל במחשבותיהם, ולbum הכסיל החושך; באמורם כי חכמים הם, הפקו לסקלים.

ועל כן קראתי שם גם כי הם המירו את כבוד טبعך חסין הריקבן באليلים ובצורות שונות, בדמות צלם אדם הנטען לריקבן, ובעופות ובהמות ורומים; ככלומר, באותו מאכל מצרי שבבעורו איבד עשו את בכורתו, שכן ערך הבכור עבר לראש בהמה מרובעת רגליים במקומך; בפנותם לבלם חזרה למצרים, ובהכפיפם את צלמר – נשמתם שלהם – לפני צלם עגל אוכל עשב. דברים אלו מצאתי כאן, אך לא ניזונתי מהם. שכן חפצתי, אדוני, להסיר את חרפת הגירה מיעקב, למען יעבד הבוגר את הצעיר; וקראת לגויים אל נחלתך. ואני באתי אליך מקרוב הגויים; ונתתי דעתך על זהבך אשר חפצת שערך יקח מצרים, בראותך כי שלך הוא בכל אשר יהיה. ולأتונאים אמרת על ידי שליחך, כי בר אנו חים, נעים וקויים, כפי שאמר אחד ממשורריהם. ואכן הספרים ההם משם באו. אך לא נתתי דעתך על אילוי מצרים אשר להם עבדו בזברה, אלה שהמירו את אמת האלוהים בשקר, ויעבדו וישראלו את הנבראה יותר מן הבורא.

ומהיותי מזוהר שם לשוב אל עצמי, נכנסתי אל תוך פנימיותי, כשאתה מדריכי; ויכולתי, כי הייתה לי לעוזר. ונכנסתי וראיתי בעין נשמתי (כזו שהיא תהה), מעל אותה עין של נשמתי, מעל לדעתך, את האור הבלתי משטנה. לא האור הרגיל הזה, אשר כל בשר יכול להביט בו, ואף לא אור גדול יותר מאשרו סוג, כאילו זוהר זה היה מאיר שבעתים ובוגודלו תופס את כל החלל. לא כזה היה האור ההוא, אלא אחר, אכן שונה מאוד מала. ולא היה הוא מעל לנשמתי כפי שהshanן מעל למים, ואף לא כשמיים מעל לארץ; אלא מעל לנשמתי משום שהוא עשמי, ואני מתחתיו משום שנעשהתי על ידו. היודע את האמת יודע מהו אותו אור; והיודע אותו יודע את הנצח. האהבה יודעת אותו. זו אמת שהיא נצח! ואהבה שהיא אמת! ונצח שהוא אהבה! אתה אלהי, אליך אניナンך יומם ולילה. כשהראשונה הכרתיך, הרמתני למען אראה כי יש את אשר אראה, וכי עדין לא הייתה כי צהה

שיכול לראות. והדפת לאחור את חלשת ראייתך, בהקרין עלי' את קרני אורך בעוצמה רבה, ורעדתך מאהבה ומיראה: ותפסתי כי רחוק אני מך, בארץ חוסר-הדמיון, כאלו שמעתי את קולך זה ממורומים: "אני המאלן לאנשיים בוגרים; גדול, ותיזון ממוני; ולא אתה תמיר אותי לתוךך מבאל בשך, אלא אתה תומר לתוכי". ולמדתי כי על עזון יסרת איש, ותמס כעש נשמת. ואמרתיך: "האם האמת היא לא-כלום משום שאינה מופצת דרך חיל סופי או אינסופי?". וקראת אלי' מרחוקך: "אכן, אהיה אשר אהיה". ושמעתי כפי שהלב שומע, ולא היה במקום לספק, וכל היה לי יותר לספק בך מאשר בך שאמת אינה קיימת, שהרי היא נראית בבירור במושכות שבמעשיהם.

והבטתי ביתר הדברים שמתחתיך, ותפסתי כי הם לא לגמרי קיימים ולא לגמרי אינם קיימים; שכן קיימים הם לאחר שהם ממרק, אך אינם קיימים משום שאינם מה שאתה. שכן באמת קיים הוא זה שנוטר ללא שינוי. ול' קרבת אלוהים טוב; כי אם לא עומד בו, לא אוכל לעמוד בעצמי; אך הוא העומד בעצמו, מחדש את הכל. אתה אדוני אלהי, כי לא תצטרך לטובתי.

ונגלה לי כי אוטם דברים טובים הם, למרות שהם נשחתים; לו לא היו טובים במידה מסוימת לא יכולו להישחת: שכן לו היו הטובعلין היו חסיני ריקבון, ولو לא היו טובים כלל לא היה בהם דבר שיישחת. שכן ההשחתה מזיקה, אך אלא אם כן תגרע מן הטוב, לא תוכל להזיק. או אם כן שהשחתה אינה מזיקה, דבר שאינו יתכן; או, מה שווודאי ביותר, כל הנשחת נגרע ממנו הטוב. אך אם ייגרע מהם כל הטוב, ייחלו מלאיות. שכן אם יהיו קיימים ולא יוכל עוד להישחת, יהיו טובים מעבר, כי יעדמו ללא ריקבון. ומה מפלצתך יותר מאשר לטעתם בדברים הופכים לטובים יותר על ידי איבוד כל טובם? לפיכך, אם ייגרע מהם כל הטוב, לא יהיה עוד. על כן כל עוד הם קיימים, טובים הם: לפיכך כל הקיים הוא טוב. אותו רע שחייבת מניין הוא – אינו שום מהות; שכן לו היה מהות, היה טוב. כי או שהיא מהות חסינת ריקבון, ובכך טוב עליון, או שהיא מהות נשחתת; אשר לו לא הייתה טובה, לא יכולה להישחת. תפסתי אפוא ונגלה לי כי עשית את כל הדברים טובים, ואין כל מהות כלל אשר לא עשית; ובשל כך שלא עשית את כל הדברים טובים, על כן קיימים כל הדברים; כי כל אחד הוא טוב, והכל יחד טוב מאד, כי אלהינו עשה את הכל טוב מאד.

ולך אין כל דבר רע כלל: אכן, לא רק לך גם לביריאתך כלל, כי אין דבר מחוץ לה אשר יפרוץ פניה וישחית את הסדר אשר קבועה לה. אך בחלוקת, דברים מסוימים, משום שאינם בהרמונייה עם דברים אחרים, נחשבים לרעים; בעודוונים דברים ממש נמצאים בהרמונייה עם אחרים והם טובים; ובעצםם טובים הם. וכל הדברים הללו שאינם בהרמונייה זה עם זה, נמצאים בהרמונייה עם החלק התיכון שאנו מכנים הארץ, שיש לה רקיע מעון ורוחני משלה המתאים לה. חיללה לי אם כן לומר "דברים אלו לא צרכיס להיות": שכן לו ראייתך רק אתם, הייתה אמם עורג לטוב יותר; אך עדין היה עלי' להלך אפילו עבר אללה לבדם; כי "הלו את ה' מן הארץ תנינים וכל תהומות, אש וברד שלג וקיטור רוח סערה עשוה דבורה; ההרים וכל גבעות עץ פרי וככל ארחים; החיה וכל בהמה רמש וציפורי כנף; מלכי הארץ וכל לאומנים שרים וכל שופט הארץ; בחורים וגט בתולות זקנים עם נערים יהללו את שמר". אך כאשר מהשימים יהלוך אללה, יהלוך אלהינו במרומים כל מלאיך, כל צבאותיך, שם וירח, כל כוכבי אור,שמי השמים והימים אשר מעל השמים יהללו את שמר – לא ערגתיך עוד לדברים טובים יותר, כי היגית את הכל; ובמשפט בריא יותר תפסתי כי הדברים העליונים טובים מלאו התיכון, אך הכל יחד טוב מהעליונים לבדם.

אין ישר בהם, באלה אשר דבר מבריאתך אינם לרצונם: כפי שלא היה בי, כאשר הרבה ממה שעשית לא היה לרצוני. ומשום נשמתה לא העזה שלא להיות מרצויה מאלהי, חפצה היא שלא להחשיב כשלך את אשר לא רצחה בו. מכאן פנתה לדעת שתי המהויות, ולא מצאה מנוח אלא דיבורה הבלים. ובשובה ממש עשתה לעצמה אלוהים דרך חלים אינסופים; וחשבה כי זה אתה, והניחה אותו בלבבה; ושוב הפקה למقدس לאיל שללה, המתועב בעיניך. אך לאחר שהרגעת את ראשך, מבלי שадע, עצמתה את עניי מראות שוא, חדלתי מעת מעצמי הקודם וטירופי נרדם; והתעורرت בך, וראייתיך אינסופי, אך בדרך אחרת, וראייה זו לא מן הבשר נגזרה.

והבטתי שוב בדברים האחרים; וראייתך כי לך הם חבים את קיומם; והכל תחוوم בך: אך בדרך אחרת; לא נמצאים בחלך; אלא משום שאתה מחזק את כל הדברים בידך באמתך; וכל הדברים אמיתיים הם ככל שהם

קיימים, ואין כל שקר, אלא כאשר נחשב כךים מה שאין. וראיתי כי כל הדברים נמצאים בהרמונייה, לא רק עם מקומותיהם אלא עם עתותיהם. וכי אתה, שהוא לבוד נצחי, לא ה持ちות לעבוד לאחר חללי זמן לאין מסוף שחילפו; שכן כל חללי הזמן, אלו שעברו ואלו שייעברו, אינם הולכים ואני בהם אלא דרך, פועל וועמד.

ותפסתי ומצאת כי אין זה מוזר שהלחם הנעים לחך ברא הוא מאוס לחולה: ולענין כואבות האור עמוק, אשר לביריות הוא מענג. וצדקהך אינה לרצון הרשעים; קל וחומר הצפע והרמשים, אשר בראת טובים, בתהאים לחקים התחтонים של ברייתך, שלא להם גם הרשעים עצם מתאים; וזאת ככל שהם דומים לך פחות; אך ליוצרים העליונים ככל מהם הופכים דומים לך יותר. וניסית להבין מהו עווון, וממצאת כי אינם מהות, אלא עיוות הרצון, הסר מפרק, אלהים העליון, עבר דברים תחтонים אלה, המשליך את קרביו ומתנפח כלפי חוץ.

ותמהתי כי כתעת אהבתני אותך, ולא שום חזון שווה במקומך. ובכל זאת לא התמדתי להתענג על אלהוי; אלא נישأتي אליך ביופיך, ומהרה הורדתי ממך בכובד משקל, שוקע בצער אל הדברים התחтонים הללו. משקל זה היה הרגל הבשר. אך נותרה עמי זכירה שלך; ולא פקפקתי בשום דרך כי ישנו אחד שאליו אוכל לדבוק, אלא שעדיין לא הייתה כזה שיכל לדבוק בך: שכן הגוף הנשחת מכבד על הנשמה, ומשן הארץ מטה את הדעת המהרהרת בדברים רבים. וב吐תו היית ביוטר כי "עלמי מיום ברוא עולם במושכות שבמעשי יראו", גם כוחו הנצחי ואלהותו. שכן בבחוני מניין באה הערצתי ליוופים של גופים שמיימים או ארציים; ומה סיע לע לשפטו נcona דברים משתנים ולפסקו "זה צרך להיות לך, וזה לך"; בבחוני, אומר אני, מניין נבע שיפוט זה, בראשותי כי אכן שפטתי לך, מצאת את הנצח הבלתי משתנה והאמת מעל לדעתך המשתנה. וכן בהדרגה עברתי מהగופים אל הנשמה, אשר דרך חושי הגוף תופסת; ומשם אל כוחה הפנימי, שאליו חושי הגוף מציגים בדברים חיצוניים, המקום שאליו מגיעים כוחות הבהמות; ומשםשוב אל כוח התבונה, שאליו מועבר כל המתקבל מחושי הגוף כדי שיישפט. אשר במנצאו את עצמו גם הוא כדבר משותה בתוכי, רום עצמו אל הבנתו שלו, ומשרך את מחשבותיו מכוח הרגל, בנסיגו מאותן להקות של חזונות שוואו סותרים; למען ימצא מהו אותו אור שבו הוא נשטף, כאשר לא כל ספק Zukunft כי הבלתי משתנה עדיף על המשתנה; שכן מכאן ידע את אותו בלתי משתנה, אשר לו לא הিיר בדרך כלשהי, לא היה לו בסיס בטוח להעדיפו על המשתנה. וכך במבזק של מבט רודע אחד הגיע אל "זה אשר קיים". ואז ראייתי את נעלמי מובנים דרך הדברים שנעושו. אך לא יכולתי לקבע שם את מבט; וחולשת נהדף לאחר, והושלכתי שוב אל הרגלי הרגילים, נושא עמי רק זכירה אהבתך של הדבר, וipsisofים למה שכאליו הרחתי את ניחוחו אך טרם יכולתי להיזון ממנו.

از חיפשתי דרך להשיג כוח המסייע להתענג עליך; ולא מצאתה, עד אשר חיבקתי את אותו מתוור בין אלוהים לבני אדם, האדם ישות המשיח, שהוא מעל הכל, אל מבורך לעולמים, הקורא אליך" ואומר: "אנכי הדבר והאמת והחיים", והמערב את אותו מאכל שלא הייתי מסוגל לקבללו, עם בשרנו. שכן "הדבר נהיה בשר", למען חכמתך, שבה בראת את הכל, תספק חלב למצבונו הינקומי. שכן לא אחזתי באדוני ישות המשיח, אני, המושפל, אל המושפל; ולא ידעתי עדין לאן חולשתו תדריכנו. שכן דברך, האמת הנצחית, הנעה בהרבה מעל החלקים הגבויים של ברייתך, מרים את המוכנעים אליו; אך בעולם תחתון זה בנה לעצמו משכן צנוע מחמרנו, למען ישפיל מעצם את אלו שישיכמו להיות מוכנעים, ויבאים אליו; בשיכון נפיחותם ובטיפוח אהבתם; לבל ימשיכו הלאה בביטחון עצמי, אלא יסכימו להפוך לחילשים, בראותם לפני רגליים את האלהות חלשא על ידי לבישת כתנות עורנו; ובהתותם עיפויים, ישליך עצם עליון, והוא בקומו, ירים.

אך אני חשבתי אחרת; בהגותי את אדוני המשיח רק כאדם בעל חכמה נعلاה, אשר אין איש יכול להשתווות אליו; במיוחד משומם שנולד באופן מופלא מהתולה, נראה כי בהתאם לך, דרך הדאגה האלהותית לנו, השיג את אותה רוממות גודלה של סמכות, כדוגמה לבוז לדברים זמינים למען השגת חי נצח. אך איזה מסטורין טמן ב"הדבר נהיה בשר", אפילו לא יכולתי לדמיין. רק למדתי ממה שנמסר לנו בכתביהם עליו כי אלל, ושתה, ישן, הילך, שמח ברוח, היה עצוב, התדיין; כי הבשר לא דבק בעצמו בדרכך, אלא עם הנשמה והדעת האנושית. הכל יודעים זאת המכירים את חוסר ההשתנות של דברך, אשר כעת ידעתו ככל שיכלoti, ולא פקפקתי בכך כלל. שכן להניע את איברי הגוף ברצון או לא, להיות מונע על ידי רגש כלשהו או לא, למסור דברי חכמה דרך סימנים אנושיים או לשומר על שתיקה – כל אלה שיכים לנשמה ולדעת הנთונות לשינוי. ואלו היו דברים אלו

כתביהם עליו בשקר, הרי שכל השאר היה מסתכן באוותה אשמה, ולא הייתה נותרת באוותם ספרים כל אמונה מושעה למן האנושי. מאחר שנכתבו באמת, הכרתי באדם מושלם במשיח; לא גוף אדם בלבד, ואף לא עם הגוף נשמה חשה ללא נשמה תבונית, אלא אדם ממש; אשר לא רק בהיותו דמות של אמת, אלא בשל מצינות גדולה מסוימת של טבע אנושי והשתתפות מושלמת יותר בחכמה, שפטתי כי הוא עדיף על פני אחרים. אך אליפיו דמיין שהקתולים מאמינים כי אלוהים לבוש בבשר כך שמלבד אלוהים ובשר לא הייתה כלל נשמה במשיח, ולא חשב כי דעת אנושית יוססה לו. ומשמעותה משוכנע היטב כי הפעולות המתועדות עליו יכולות להיות רק על ידי יוצר חי ותבוני, התקדם לפחות יותר עבור האמונה הנוצרית. אך בהבינו לאחר מכן כי זו הייתה טעותם של המינים האפוליגריים, שמח והתאים עצמו לאמונה הקתולית. אך מעט מאוחר יותר, מודה אני, למדתי כיצד באוותה אמרה "הדבר נהיהبشر", מבחן האמת הקתולית מהשקר של פוטינוס. שכן דחיתת המינים גורמת לעיקרו כנס'תך ולדוקטורינה הבריאה לבלווט בברור רב יותר. שכן "צריך שייהי גם כתות, למען ייודעו המאושרים מקרוב החלשים".

ואתה, בחפץ תחיליה להראות לי כיצד אתה "מת'יך נגד הגאים אך לעונויים נתן חסד", ובאיזה מעשה כבר של רחמים התווית לבני האדם את דרך הענווה בכך שדבריך היה לבשר ושכן בתוך בני האדם – זימנת לי, באמצעות אדם אחד המנוח בכאוה חסורת טבע, ספרים מסוימים של האפלטוניים, שתורגמו מיוונית ללטינית. שם קראתי, אמנים לא באותו מילם ממש אך באותה כונה בדיק, הונמכת בסיבות רבות ומגוונות, כי בראשית היה הדבר, והדבר היה עם האלוהים, ואלוהים היה הדבר: הוא היה בראשית עם האלוהים: הכל נהיה על ידו, ומבלעדיו לא נהיה כל אשר נהיה: אשר נהיה בו הוא חיים, והחיים היו אויר בני האדם, והאוור מאיר בחושך, והוחשך לא השיגו". וכי נשמת האדם, אף שהיא מעידה על האוור, אינה היא עצמה אותו אוור, אלא דבר האלוהים, בהיותו אלוהים, הוא האוור האמתי המPAIR לכל אדם בעולם. וכי היה בעולם, והעולם נהיה על ידו, והעולם לא הכירו. אך זאת – כי בא אל שלו ושלו לא קיבלווהו, אך לכל אלה אשר קיבלווהו נתן כוח להיות בני אלוהים, למאמינים בשמו – את זאת לא קראתי שם.

שוב קראתי שם, כי אלוהים הדבר נולד לא מדם ולא מחפש הבשר ולא מחפש גבר, כי אם מלאוהים. אך כי "הדבר נהיה בשר ושכן בתוכנו", זאת לא קראתי שם. שכן מצאתי באוותם ספרים שנאמר בדרכים רבות ומגוונות כי הבן היה בדמות האב, ולא חשב זאת לגזל להיות שווה לאלוהים, מאחר שבtbodyו היה מאהה מהות. אך כי "הוא הריך את עצמו, בלבשו דמות עבד, ונניה בדמות בני אדם, וכשנמצא בתוכנותוcadom השפיל את עצמו וצית עד מוות, אף מות בצלב: ועל כן הגבינו אלוהים מן המתים ונתן לו שם נعلاה על כל שם, למען תכרע בשם ישוע כל ברך, בשמי וברצ ומתחת הארץ, וכל לשון תודה כי אדוןנו ישוע המשיח הוא בכבוד אלוהים האב" – את אלה אין באוותם ספרים. שכן כי לפני כל הזמנים וועל לכל הזמנים בנק יחידך נותר בלתי משתנה, נצח עmr, וממלואו מקבלות הנשומות למען יהיו מבורכות, וכי על ידי השתתפות בחכמה השוכנת בהן הן מתחדשות למען יהיו חכמות – זאת יש שם. אך כי בעתו מת בעד הרשעים, וכי על בנק יחידך לא חסת אלא נתת אותו بعد כלום – זאת אין שם. שכן הסתרת דברים אלו מן החכמים וגילית אותם לעוללים; למען יבואו אליו כל העמליים והעמוסים והוא יניח להם, כי הוא עניו ושפלה רוח; ואת הענויים הוא מדריך במשפט, ואת העדים הוא מלמד את דרכיו, בראותו את שפלוונו ועמלנו וסוחת לכל חטאותיהם. אך אלה הנישאים בהילוכם הרם של למידה נعلاה-כביכול, אינם שומעים אותו האומר: "למדו ממני, כי עני אני ושפלה רוח, ותמצאו מרגוע לנפשותיכם". אף כי הכירו את האלוהים, לא כיבדוו כאלוהים ולא הודה לו, אלא הפכו להבל במחשבותיהם, ולbum הכסיל הוחשך; באומרים כי חכמים הם, הפכו לסקלים.

ועל כן קראתי שם גם כי הם המירו את כבוד טבעך חסין הריקבן באليلים ובצורות שונות, בדמות צלים אדם הנטען לריקבן, ובעופות ובהמות ורומים; כמוור, באוותו מאכל מצרי שבבערו איבד עשו את בכורתו, שכן עמר הבכור עבר לראשה מרובעת רגליים במקומך; בפונוטם בלבד חרבה למצרים, ובהכיפם את צלמר – נשמטם שלהם – לפני צלם עגל אוכל עשב. דברים אלו מצאתי כאן, אך לא ניזונתי מהם. שכן חפצתי, אדוני, להסיר את חרפת הגירה מיעקב, למען יעבד הבוגר את הצער; וקראת לגויים אל נחלתך. ואני באתי אליך מקרוב הגויים; ונתתי דעתך על זההב אשר חפצת שעריך יקח מצרים, בראותי כי שלך הוא בכל אשר יהיה. ולאתונאים אמרת על ידי שליחך, כי בר אנו חיים, נעים וקויים, כפי שאמר אחד ממשורריהם. וכן הספרים ההם משם באו. אך לא נתתי דעתך על אלילי מצרים אשר להם עבדו בזהבר, אלה שהמירו את אמת האלוהים בשקר, ויעבדו וישראלו את הנברא יותר מן הבורא.

ומהיותי מזוהר ממש לשוב אל עצמי, נכנסתי אל תוך פנימיותי, כשאתה מדריכי; ויכולתי, כי היה לי לעוזר. ונכנסתי וראיתי בעין נשמתית (כזו שהייתה), מעל אותה עין של נשמתית, מעל לדעתית, את האור הבלתי משתנה. לא האור הרגיל הזה, אשר כלبشر יכול להביט בו, ואף לא אור גדול יותר מאשרו סוג, יוכל זוזה זה היה מאיר שבעתים ובוגדים תופס את כל החלל. לא כזה היה האור ההוא, אלא אחר, אכן שונה מאוד. ולא היה הוא מעל לנשماتי כפי שהshanן מעל למים, ואף לא כשמיים מעל לארץ; אלא מעל לנשماتי משום שהוא עשרני, ואני מתחתתי משום שנעשה עלי ידו. היודע את האמת יודע מהו אותו אור; והיודע אותו יודע את הנצח. האהבה יודעת אותו. זו אמת שהיא נצח! ואהבה שהיא אמת! ונצח שהוא אהבה! אתה אלהי, אילך אני נאנח יומם ולילה. כשהראשונה הכרתיך, הרמתני למען אראה כי יש את אשר אראה, וכי עדין לא הייתה לך שיכול לראות. והדעת לאחור את חולשת ראייתך, בהקרין עלי את קרני אורך בעצמה רבה, ורעדתך מהאהבה ומראהה: תפסתני כי רוחך אני ממרק, בארץ חוסר-הדמיון, כאלו שמעוני את קולך זה מהרומים: "אני המאכל لأنניים בוגרים; גדל, ותיזון מבני; ולא אתה תמיר אותי לתוךך מכאל בשרך, אלא אתה תומר לתוככי". ולמדתי כי על עזון יסרת איש, ותמס כעש נשמתית. ואמרתיך: "האם האמת היא לא-כלום משום שאינה מופצת דרך חל סופי או אין-סוף?". וקראת אלי מרוחוק: "אכן, אהיה אשר אהיה". ושמعني כי שהלב שומע, ולא היה במקום לספק, וכל היה לי יותר לספק בח' מאשר בך שהאמת אינה קיימת, שהרי היא נראית בבירור במושכות שבמעשיהם.

והבטתי ביתר הדברים שמתחתיך, ותפסתי כי הם לא לגמרי קיימים ולא לגמרי אינם קיימים; שכן קיימים הם לאחריהם מהם ממרק, אך אינם קיימים משום שאיןם מה שאתה. שכן באמת קיים הוא זה שנוטר ללא שינוי. ול' קרובת אלוהים טוב; כי אם לא לעמוד בו, לא אוכל לעמוד בעצמי, אך הוא העומד בעצמו, מחדש את הכל. ואתה אדוני אלהי, כי לא תצטרך לטובתי.

ונגלה לי כי אוטם דברים טובים הם, למרות שהם נשחתים; לו לא היו טובים במידה מסוימת לא יכולו להישחתן: שכן לו היו הטוב העלון היו חסיני ריקבון, ولو לא היו טובים כלל לא היה בהם דבר שיישחת. שכן ההשחתה מזיקה, אך אלא אם כן תגרע מן הטוב, לא תוכל להזיק. או אם כן שההשחתה אינה מזיקה, דבר שאיןו יתכן; או, מה שודאי ביותר, כל הנשחת נגרע ממנו הטוב. אך אם ייגרע מהם כל הטוב, ייחלו מלאות. שכן אם יהיו קיימים ולא יוכל עוד להישחת, יהיו טובים מבעבר, כי יעדמו לאו ריקבון. ומה מפלצתך יותר מאשר לטען שדברים הופכים לטוביים יותר על ידי איבוד כל טובם? לפיכך, אם ייגרע מהם כל הטוב, לא יהיה עוד. על כן כל עוד הם קיימים, טובים הם: לפיכך כל הקים הוא טוב. אותו רע שחייבתני מנין הוא – אין שום מהות; שכן לו היה טוב, היה טוב. כי או שהיא מהות חסינת ריקבון, ובכך טוב עליון, או שהיא מהות נשחתת; אשר לו לא הייתה טובה, לא יכולה להישחת. תפסתך אפוא נגלה לי כי עשית את כל הדברים טובים, ואין כל מהות כלל אשר לא עשית; ובשל כך שלא עשית את כל הדברים טובים, על כן קיימים כל הדברים; כי כל אחד הוא טוב, והכל יחד טוב מאד, כי אלהינו עשה את הכל טוב מאד.

ולך אין כל דבר רע כלל: אכן, לא רק לך גם לביריאתך כלל, כי אין דבר מחוץ לה אשר יפרוץ פנימה וישחת את הסדר אשר קבעת לה. אך בחלוקת, דברים מסוימים, משום שאינם בהרמונייה עם דברים אחרים, נחשבים לרעים; בעודם דברים ממש נמצאים בהרמונייה עם אחרים והם טובים; ובעצםם טובים הם. וכל הדברים הללו שאינם בהרמונייה זה עם זה, נמצאים בחלוקת התחתון שאנו מכנים הארץ, שיש לה רקיע מעון ורוחני משלה המתאים לה. חיללה לי אם כן לומר "דברים אלו לא צריכים להיות": שכן לו ראייתך אותך, הייתה אמונה עוגת טוב יותר; אך עדין היה עלי להלך אףלו עברו אלה לבדם; כי "הלו את ה' מן הארץ תנינים וכל תהומות, אש וברד שלג וקיטור רוח סערה עשוה דבורה; ההרים וכל גבעות עץ פר וכל ארחים; החיה וכל בהמה רמש וציפור כנף; מלכי הארץ וכל לאומנים שרים וכל שופטי הארץ; בחורים וגט בתולות זקנים עם נערים יהללו את שמר". אך כאשר מהשימים יהללו אלה, יהללו אלהינו במרומים כל מלאךיך, כל צבאותיך, שימוש וירח, כל כוכבי אור, שמי השמים והמים אשר מעל השמים יהללו את שמר – לא ערגתך עוד לדברים טובים יותר, כי הגיטי את הכל; ובמשפט בריא יותר תפסתך כי הדברים העליונים טובים מalto התחתונים, אך הכל יחד טוב מהעלונים לבדם.

אין יושר בהם, באלה אשר דבר מבריאתך אינם לרצונם: כפי שלא היה בי, כאשר הרבה מהה שעשית לא היה לרצוני. ומשום שנשماتי לא העזה שלא להיות מרצו אלהי, חפצה היא שלא להחשיב כשלך את אשר לא

רצתה בו. מכאן פנתה לדעת שתי המהוויות, ולא מצאה מנוח אלא דברה הבילים. ובשובה ממש עשתה לעצמה אלוהים דרך חיללים אינסופיים; וחשבה כי זה אתה, והנינה אותו בלבבה; ושוב היפה למקדש לאليل שלה, המתועב בעיניך. אך לאחר שהרגעת את ראשך, מבלי שאדע, עצמת את עיני מראות שוא, חדלתי מעט מעצמי הקודם וטירופי נרדם; והתעוררתי בר, וرأיתך אינסופי, אך בדרך אחרת, וראייה זו לא מן הבשר נגזרה.

ובבטתי שוב בדברים האחרים; וرأיתי כי לך הם חבים את קיומם; והכל תחום ברך: אך בדרך אחרת; לא כנמצאים בחילל; אלא משומש אתה מחזק את כל הדברים בידך באמצעותך; וכל הדברים אמיתיים הם ככל שהם קיימים, ואין לך שקר, אלא כאשר נחשב כךים מה שאין. וرأיתי כי כל הדברים נמצאים בהרמונייה, לא רק עם מקומותיהם אלא עם עתוותיהם. וכי אתה, שהוא לבדו נצח, לא החיות לעובד לאחר חללי זמן לאין מסך שלחלפו; שכן כל חללי הזמן, אלו שעברו ואלו שייעברו, אינם הולכים ואינם אלא דרך, פועל ועומד.

ותפסתי ומוצאתי כי אין זה מוזר שהלחם הנעים לחך ברא הוא מאoso לחולה: ולענין כואבות האור מעיך, אשר לבראיות הוא מענג. וצדקהך אינה לרצון הרשעים; קל וחומר הצפע והרמשים, אשר בראת טובים, בהთאימים לחקים התחתונים של בראיתך, שאליהם גם הרשעים עצם מטאימים; וזאת ככל שהם דומים לך פחות; אך ליוצרים העליוניים ככל שהם הופכים דומים לך יותר. וניסיתי להבין מהו עון, ומוצאתי כי אין מהות, אלא עיוות הרצון, הסר מפרק, אלוהים העליון, לעבר דברים תחתונים אלה, המשליך את קרביו ומתנפח כלפי חזך.

ותמהתי כי כתעת אהבתך אותך, ולא שום חזון שווה במקומך. ובכל זאת לא התמדתי להתענג על אלוהי; אלא נישأتي אליך ביופיך, ומהרה הורדת מפרק בכובד משקל, שוקע בצער אל הדברים התחתונים הללו. משקל זה היה הרגל הבשר. אך גונדרה עמי זכירה שלך; ולא פקפקתי בשום דרך כי ישנו אחד שאלי יכול לדבוק, אלא שעדיין לא הייתה צזה שיכל לדבוק ברך: שכן הגוף הנשחת מכובד על הנשמה, ומשן הארץ מטה את הדעת המהרהרת בדברים רבים. ובוטוח הייתי ביותר כי "געלמו מיום ברוא עולם במושכלות שבמעשי יראו", גם כוחו הנצח ואלוהותנו. שכן בבחוני מנין באהה הערצתי ליוופים של גופים שמימיים או ארציים; ומה ס"ע לע לשפטו נcona דברים משתנים ולפסוק "זה ציר להיותך, וזה לא"; בבחוני, אומר אני, מנין נבע שיפוט זה, בראשותי כי אכן שפטתי לך, מצאתך את הנצח הבלתי משתנה והאמית של האמת מעל דעתך המשתנה. וכן בהדרגה עברתי מהగופים אל הנשמה, אשר דרך חושי הגוף תופסת; ומשם אל כוחה הפנימי, שאלי חושי הגוף מציגים בדברים חיצוניים, המקום שאלי מגיעים כוחות הבהמות; ומשם שוב אל כוח התבונה, שאלי מועבר כל המתקבל מחושי הגוף כדי שיישפט. אשר במושאו את עצמו גם הוא דבר משתנה בתוכי, רום עצמו אל הבנותו שלו, ומשך את מחשבותי מכוח הרגל, בנסיג מאותו להקוט של חזונות שווה סותרים; למען ימצא מהו אותו אור שבו הוא נשטף, כאשר לאן ספק עזק "כי הבלתי משתנה עדיף על המשתנה", שכן מכאן ידע את אותו בלתי משתנה, אשר לו לא הכירו בדרך כלשהי, לא היה לו בסיס בטוח להעדיפו על המשתנה. וכך במבזק של מבזק רודע אחד הגע אל "זה אשר קיים". ואז רأיתי את נעלמי מובנים דרך הדברים שנעושו. אך לא יכולתי לקבע שם את מבטי; וחולשת נהדף לאחר, והושלכת שוב אל הרגלי הרגילים, נושא עמי רק זכירה אהבתך של הדבר, וכיסופים למה שכאליו הרחתי את ניחוחו אך טרם יכולתי להיזון ממנו.

از חיפשתי דרך להשיג כוח המסייע להתענג עלייך; ולא מצאתה, עד אשר חיבקתי את אותו מתווך בין אלוהים לבני אדם, האדם ישות המשיח, שהוא מלל הכל, אל מבורך לעולמים, הקורא אליך" ואומר: "אנכי הדרך והאמת והחיים", והמערב את אותו מاقل שלא הייתי מסוגל לקבלו, עם בשרנו. שכן "הדבר נהיהبشر", למען חכמתך, שבה בראת את הכל, תספק חלב למצבונו הינוקותי. שכן לא אחזתי באדוני ישות המשיח, אני, המושפל, אל המושפל; ולא ידעתי עדין لأن חולשתו תדריכנו. שכן דברך, האמת הנצחית, הנעה בהרבה מעל החלקים הגבויים של בראיתך, מרים את המוכנעים אליו; אך בעולם תחתון זה בונה לעצמו משכן צנוע מחמרנו, למען ישפי מעצם את אלו שישיכמו להיות מוכנעים, ויביאם אליו; בשיכוך נפיחותם ובטיפוח אהבתם; לביל ימשיכו להלה בביטחון עצמי, אלא יסכימו להפוך לחולשים, בראותם לפני רגליים את האלוהות חלשא על ידי לבישת כוונות עורנו; ובהתוותם עיפויים, ישיכו עצם עליו, והוא בקומו, ירים.

אך אני חשבתי אחרת; בהגותי את אדוני המשיח רקcadם בעל חכמה נעללה, אשר אין איש יכול להשתווות אליו; במיחוד משומש שנולד באופן מופלא מבתוולה, נראה כי בהתאם לכך, דרך הדאגה האלוהית לנו, השיג את אותה רוממות גודלה של סמכות, כדוגמה לבוז לדברים זמניים למען השגת חי' נצח. אך איזה מסתורין טמון ב"הדבר נהיה בשר", אפילו לא יכולתי לדמיין. רק למדתי ממה שנמסר לנו בכתביהם עלי' כי אלל, ושותה, ישן, הילך, שמח ברוח, היה עצוב, התדיין; כי הבשר לא דבק בעצמו בדברך, אלא עם הנשמה והדעת האנושית.

הכל יודעים זאת המכירים את חוסר ההשתנות של דברך, אשר כעת ידעתו ככל שיכולתי, ולא פקפקתי בכך כלל. שכן להניע את איברי הגוף ברצון או לא, להיות מונע על ידי רеш כלשהו או לא, למסור דברי חכמה דרך סימנים אנושיים או לשומר על שתיקה – כל אלה שייכים לנשמה ולדעת הנთונות לשינוי. ואלו היו דברים אלו נכתבים עלי' בשקר, הרי שכל השאר היה מסתכן באוותה אשמה, ולא הייתה נותרת באותם ספרים כל אמונה מושעה למן האנושי. מאחר שנכתבו באמת, הכרתי בהם מושלים במשיח; לא גוף אדם בלבד, ואף לא עם הגוף נשמה חשה ללא נשמה תבונית, אלא אדם ממש; אשר לא רק בהיותו דמות של אמת, אלא בשל מצינותו גודלה מסויימת של טבע אנושי והשתתפות מושלמת יותר בחכמה, שפטתי כי הוא עדיף על פני אחרים. אך לפחות דמיין שהקתולים מאמינים כי אלוהים לבוש בשר כך שמלבד אלוהים ובשר לא הייתה כלל נשמה במשיח, ולא חשב כי דעת אנושית יוכסה לו. ומשום שהיה משוכנע היטב כי הפעולות המתועדות עליו יכולות להתבצע רק על ידי יוצר חי ותבוני, התקדם לאט יותר לעבר האמונה הנוצרית. אך בהבינו לאחר מכן כי זו הייתה טעםם של המינים האפולנרים, שמח והתאים עצמו לאמונה הקתולית. אך מעט מאוחר יותר, מודה אני, למדתי כיצד באותה אמרה "הדבר נהיה בשר", מבחן המת הקתולית מהשקר של פוטינוס. שכן "צריך שיהיו גם דחיתת המינים גורמת לעיקרו כנס'תך ולדוקטורינה הבראה לבלווט בברור רב יותר. שכן "צריך שיהיו גם כתות, למען ייודעו המואשים מקרוב החלשים".

אך לאחר שקרהתי אז את אותן ספרי האפלטונייטים, ומשם למדתי לחפש את האמת שאינה גופנית, ראיתי את נעלמי מובנים דרך הדברים שנעשו; אף שנהדרתי לאחר, תפости מה היה הדבר אשר מנע מני להרהר בו בשל חשכת דעת, בהיותי סמווק ובטוח "כי קיימים אתה, וכי אינסופי אתה, עם זאת אין מופץ בחלל סופי או אינסופי; וכי באמת קיימים אתה, והנр תמיד אותו הדבר, ובשם חלק או תנואה אין משתנה; וכי כל שאר הדברים הם ממרק, על סמך היסוד הבטווח הזה לבודו – שהם קיימים". בדברים אלו הייתה בטוח, אך בטוחות פחות מכדי להתענג עליו. פטפטתי כמו שבקי היטב; אך לו לא חיפשתי את דרכך במשיח מושענו, לא הייתה מוכיח עצמי נבקי, אלא כמו שבקיאוותנו ה比亚ה עלי' כליה. שכן CUT החילות לחפש להיראות חכם, בהיותו מלא בעוני של, אך לא התבבלתי, אלא לגלgte, מנוח בידע. שכן היכן הייתה אותה אהבה הבונה על יסוד הענווה, שהוא המשיח ישוע? או מתי למדו אותה אותן ספרים? על אלו, מאמין אני, חפצת אפוא שאפוא בטרם אלמד את כתבי הקודש שלך, למען יחקק בזיכרוןך כיצד הושפעתי מהם; ולמען אוכל לאחר מכן, כאשר רוחי תרISON דרך ספריך ופצאי' יגעו באכבעותיך המרפאות, להבחן ולהבדיל בין יורה לוויידי; בין אלו שראו לآن עליהם ללקת אך לא ראו את הדרך, לבין הדרך המובילה לא רק להתבונן אלא לשכנן במוחז האושר. שכן לו עצבתי תחיליה בכתביו הקודש שלך, ولو הייתה הופך למתקוק עבורי מתוך השימוש המורgal בהם, וזה היה נתקל באותו כרכים אחרים, אולי היו הם מיסחיםאות מוקדמת של החסידות; או, לו הייתה מושיר באותו מסגרת בריאה שספגתי מהם, הייתה עול לחשוב שניתן היה להשיגה דרך לימוד אותן ספרים בלבד.

בשקייה הרבה אפוא באוטו כתוב נכבד של רוחך; ובערך בשלהich פאולוס. או אז נמגוו אותן קשיים, שבhem נראה היה לי פעם שהוא סותר את עצמו, ושנוסף דבריו אינם עולה בקנה אחד עם עדויות התורה והנבאים. ואני אותו דבר טהור הופיע לפניו כאחד; ולמדתי לשמהו ברעהה. קר החילות; וכל אמת שקרהתי באוטם ספרים אחרים, מצאתה כאן בתוך תהילת חסדך; למען הרואה לא יתגאה כאלו לא קיבל, לא רק את אשר הוא רואה אלא גם את עצם העובדה שהוא (שכן מה יש לו שלא קיבל?), ולמען לא רק יזהר להתבונן בך, הנר תמיד אותו הדבר, אלא גם יירפא כדי לאחוז בך; ולמען זה שאין יכול לראות לмерחוק, יוכל בכל זאת ללקת בדרך יגעה, ויחזה, ויאחז בך. שכן, אף שאדם מתענג על תורה האלוהים לפי האדם הפנימי, מה יעשה עם אותה תורה אחרת באירועי הנלחמת נגד תורה דעתו, ושובה אותה לתורת החטא אשר באירועו? שכן צדיק אתה, אדוני, אך אמן חטאנו ועוינו והרשענו, יידך כבדה עליינו, ובצדך נמסרנו לידי אוטם חוטא קדמון, מלך המותות; משומ שהוא פיתה את רצוננו להיות כרצונו שלו, שבו לא עמד באמתך. מה יעשה האדם העולב? מי יציל אותו מגוף המותות הזה, אם לא חסוך לך, דרך ישוע המשיח אדוננו, אשר הולדת נצחן עמר, ויצרת בראשית דרכיך, שבו שיר העולם הזה לא מצא דבר הרואוי לממות, ובכל זאת הרוגו; וככתוב

היד שהיה נגדנו – נמחה? זאת אין אותן כתובים מכילים. דפים אלו אינם מציגים את צלם החסידות הזה, את דמעות הוויידי, את זבחך, רוח נשברת, לב נשבר ונדכה, את ישועת העם, את העיר הcelה, את ערבות רוח הקודש, את כוס פדותנו. איש אינו שר שם: "אך אל אלהים דומה נפשי, כי ממן ישועתי. אך הוא צורי וישועתי משגביו לא אמות רבה". איש שם אינו שומע אותו קורא: "בוואו אליו כל העמלים". הם ממאנים ללמידה ממן, כי עני הוא ושפלו רוח; שכן הסתרת דבריהם אלו ממחכים ונבונים, וגילתם לעולמים. שכן דבר אחד הוא, מפוגת הר טרשים לראות את ארץ השלים ולא למצוא דרך אליה, ולנסות לשוא בדריכים לא עבירות, המותקפות ומוצרות על ידי פליטים ועריקים תחת פיקודם של האריה והדרקון; ודבר אחר הוא להחזיק בדרך המובילה לשם, מוגנת על ידי צבא המצביא השמיימי; היכן שאין בוזדים אלו שערכו מהצבא השמיימי, כי הם נמנעים ממנו כמוינו ממש. דברים אלו שקוו במופלא אל קרבוי, כאשר קראתי באותו ק頓 שבליחיר, והגית'י במעשה, ורעדתי עד מאד.

ספר שמיני

הו אלהי, תן לי להזכיר מתוך הودיה, ולהתווות לפניך על רחמייך עלי. יטבלו עצמותי באhabתך ויאמרו לפניך: "מי כמוך ה?" שברת מסורתית, לך אזכה זבח תודה. וכייד שברת אותם, זאת אכרייך; וכל עובדייך, בשמעם זאת, יאמרו: "ברוך ה' בשמות ובארץ, גדוול ונפלאל שמו". דבריך דברך בלבבי, ומכל עבר סוככת עלי. בחיי הנצח שלך הייתה בטוחהCut, אף שראייתם בלבואה וכמבعد למראה. עם זאת, חדלתי לפפק כי קיימת מהות חסינת ריקבון, אשר היא המקור לכל מהות אחרת; ולא בקשתיתCut להיטהר מן השאור היישן. הדרך, המשוע עצמו, רציה הייתה בעניי מאד, אך עדין נרתעת מלהוביל במצרים. אתה נתת בדעתי, טוב היה בעניי, לילכת אל סימפליקיאנו, אשר נראה היה לי כעובד הטוב; וחסוך קרון מממו. שמעתי גם כי מאז נערו כי במשירות גמורה לך.Cut עת כבר בא בימים; ובשל גילו המופלג שעבר עלי בהיליכה כה נלהבת בדרכיך, נראה היה לי כבעל ניסיון רב; ואכן כך היה. מתווך אותו אוצר בקשתיתCut שיאמר לי (בהציגי לפני פניו את חרdotyi) מהי הדרך הרואה ביוטר לאדם במצב לילכת בנתיבך.

שכן, ראייתי את הכנסייה מלאה; זהה הלך בדרכך זו, זהה בדרכך אחרת. אך לא הייתה מרווחה מכך שאין מנהל חי' חולין; ואכן CUT, משתתקותי לא היצתו אותו עוד קקדם בתקות לבבוד ולרוחה, משא כבב ומכאיב היה לשאת שעבוד כה רב. שכן בהשוואה למתקנות וליפות ביתך אשר אהבתך, דברים אלו לא הסבו לי הונאה עוד. אך עדין היה כובל באhabתך אישת; והשליח לא אסור עלי' להינשא, אף שייעץ לי לטוב מכך, ביחסו עלי' עורך של בני האדם יהיו כמותו. אך אני, בהיותי חלש, בחרתי במקומות הסלוחני יותר; ובשל זאת לבדה, נטרדתי הנה והנה בכל השאר, מלחה ונשחק בדאגות קמלות, משום שבעניינים אחרים נאלצת בניגוד לרצוני להתאים עצמי לחוי' נישואין, אשר להם הייתה מסור ומשועבד. שמעתי מפי האמת, כי ישנים סריסים אשר סירסו עצם למן מלכות השמיים: אך, אומר הוא, "היכל לקבל יקבל". אכן הבל הם כל בני האדם הנבערים מלאהיהם, ולא יכולו מתווך הדברים הטוביים הנראים למצוא את זה שהוא טוב. אך אני לא היה עז באותו הבל; התעליתי מעליו; ובעדותם המשותפת של כל יציריך מצאתי אותך בוראונו, ואת דרכך, אלהים עמר, ייחד عمر אל אחד, שבאמצעותו בראת את הכל. ישנו עוד סוג של רשיים, אשר בידעם את אלהים לא כיבודו כאלהים ולא הודה לו. גם לזאת נפלתי, אך יד ימINK סמוכה אותה, ולקחתני ממש, והצטנני במקום שבו אוכל להחלים. שכן אמרת לאדם: "הן יראת ה' היא חכמה", ו"אל תהתחכם בעניך"; משום שאלה שהצהירו על עצם כי חכמים הם, הפכו לכסילים. אך אני מצאתי CUT את המרגלית היקרה, אשר במכירת כל אשר לי, היה עלי' לknotta, והיסטי.

אל סימפליקיאנו פניתי אפוא, אבלו של אمبرושים (הбиישוף CUT) בקבלת חסוך, ואשר אمبرושים אhabו באמת CAB. לו סיפרתי את סבכי נדוד. אך כאשר ציינתי כי קראתי ספרים מסוימים של האפלטוניים, אשר יקטוריינוס, פעם פרופסור לרטוריקה ברומא (אשר מת לנוצרי, כפי ששמעתי), תרגם ללטינית, הביע הוא את שמחתו על שלא נפלתי לככבי פילוסופים אחרים, המלאים בתעתועים ומרמה לפי יסודות העולם הזה, בעוד שהאפלטוניים מובילים בדריכים רבות לאמונה באלהים ובדבריו. אז, כדי להפיצר BI לעונות המשיח, הנסתרת מחכמים וגלייה לעולמים, סיפר על יקטוריינוס עצמו, שהוא הכיר באופן אינטימי ביותר בעת שהותו ברומא: ועליו סיפר את אשר לא אסתיר. שכן יש בכך شأن גדול לחסוך, שיש להתווות עליו לפניך: כיצד אוטו איש ישיש, מלומד BI יותר ובקי במידעים החופשיים, אשר קרא וشكל כל כך הרבה מיצירות הפילוסופים; המורה

של סנאטורים נאצלים כה רבים, אשר גם כמצבת זיכרון למלוי תפקידו המצוין זהה (דבר שאנשי העולם הזה מחשיבים לכבוד רם) והשיג פסל בפורום הרומי; הוא, שעד לאוטו גיל היה עובד אלילים ושותף לטקסיים מחייבים קודש, אשר להם כמעט כל אצולות רומי הייתה מסורתה. והפיכו בעם את האהבה ל-

אנוביס, אל נובח, וכל

אלី המפלצות מכל סוג, אשר נלחמו

נגד נפטון, וננו ומינרואה:"

אשר רומא פעם כבשה וכעת סגדה להם – כל אלו שוויקטורינוס היישש הגן עליום ברטרויקה רועמת במשר
שנים כה רבות; הוא לא בושCut להיות יידו של משיחך, ותינוק שנולד זה עתה מעיניך; בהכפיו צווארו
לועל הענוהה, ובהכניעו מצחו לחרפת הצלב.

הו אדוני, אדוני, אשר הטית שמיים וירדת, נגעת בהרים ויעשנו, באילו אמצעים העברת עצמן אל תוך זהה? הוא נהג לקרוא (כפי שאמר סימפליקיאנוס) בכתביו הקודש, חיפש וחקר בשקידה רבה בכל הכתבים הנוצריים, ואמר לסימפליקיאנוס (לא בಗלו, אלא בפרטיות ובחבר): "דע כי כבר נוצר אני". על כך ענה לו: "לא אאמין בזאת, ולא אמנה אותה בין הנוצרים, אלא אם אראה אותה בכנסיית המשיח". השני, בלוצ'אץ, השיב: "האם החומרות הן שעשוות את הנוצרים?" וכן אמר לעיתים קרובות, כי כבר נוצר הו; וסימפליקיאנוס ענה לעיתים קרובות את אותה תשובה, והליצה על ה"חומרות" חזרה על עצמה שוב ושוב. שכן ירא היה לפוגע בחבירו, עובדי שדים גאונותים, אשר מפסגת כבודם הבעל, הארץ הלבנון אשר ה' טרם שיבר, הניח כי משקל האיבה ייפול עליו. אך לאחר שמתוך קרייה ומחשבה מאומצת צבר עוז, יראה שהוא יתכחש לו המשיח לפני המלאכים הקדושים לו יפחד כת להודות בו לפניו בני אדם, ונראה היה בעיניו עצמו אשם בעבירה כבדה על שבועות הוא בסקרמנטים של ענות דברך ואני בוש בטקסיו חילול הקודש של אותם שדים גאים, אשר את גאוותם חיקה ואת טקסיהם אימץ – הפרק הוא לעז-פניהם נגד הבעל, צנעו-פניהם לפני האמת, ופותחים ובאופן בלתי צפוי אמר לסימפליקיאנוס (כפי שהוא עצמו סיפר לי): "מלך אל הכנסייה; חוץ אני להיעשות נוצר". והוא, שאינו יודע נפשו מרוב שמחה, הילך עמו. ולאחר שהתקבל לסקרמנט הראשון והפרק לולמוד (Catechumen), לא זמן רב לאחר מכן נתן את שמו למן יוולד מחדש בטבילה; רומה תמהה, הכנסייה שמחה. הגאים ראו ורתוון: חרכו שביניהם ונסמו. אך ה' אלוהים היה מחסنه לעבדה, והוא לא פנה אל הרבים ושטי צב.

לשם, כאשר הגיעו השעה להצהיר על אמונתו (אשר ברומו אלו העומדים לגשת אל חסך מוסרים, מקום מוגבה, לעני כל המאמינים, בנוסח קבוע של מיללים שנלמדו בעלפה), הזרים (Presbyters), כך אמר, הציעו לוייקטורינוס (כפי שגעשה לאלו שנראו כמי שעולאים להיבהל מתוך בישנות) להצהיר בפרטיות רבה יותר. אך הוא בחר להצהיר על ישועתו בנווכחות הקהיל הקדוש. "שכן לא הייתה זו ישועה שלימד ברטורייקה, ובכל זאת עליה ה策יר בפומבי: כמה פחות עליו אפוא, בעת ביתוי דברך, לירא מעדך העוני, הוא אשר בעת מסירת דבריו שלו לאפחד מקהיל משולבב!" אשר עליה אפוא לה策יר על אמונתו, הצל, כפי שהכירוהו, לחשו את שמו זה להזדה בקהל של ברכה. מי שם לא הכירו? ורחש נמור עבר בכל פי פה של הקהיל השמה: ויקטורינוס! ויקטורינוס! פתאומית היה התפרצויות ההתלהבות כשראוהו; פתאומית הייתה השתקה למעט יכולן לשומענו. הוא ביטא את האמונה האמיתית בעוז מציאות, והצל רצוא למשור אותו אל תוך לבם ממש; אכן באhabitum ובשםחמתם משכוו לשם. אלו היו הידים שבנה משכוו.

אלוהים טוב! מה מתחולל באדם, שעליו לשמו יותר על ישועת נשמה נואשת, ששוחררה מסכנה גדולה יותר, מאשר לו הייתה לה תקווה תמיד, או לו הייתה הסכנה פחותה? שכן כך גם אתה, אב רחום, שמח יותר על חוטא אחד שחזר בתשובה מאשר על תשעים ותשעה אדיקים שאינם צריים לתשובה. ובחדווה רבה אנו שומעים, בכל פעם שאנו שומעים, באיזו שמחה מוחזרת הכבשה אשר תעטה על כתפי הרועה, והדרכמה מוחזרת אל אוצרך, והשכנים שמחים עם האישה שמצאה אותה; ושמחת השירות החגיגי בביתך כופה דמעות, כאשר בביתך נקרא על בך הצעיר, כי היה מת ויחי; היה אבוד ונמצא. שכן אתה שמח בנו, ובמלאיך הקדושים, הקדושים מכוחה של אהבה קדושה. שכן אתה תמיד אותו הדבר; כי כל הדברים שאינם עומדים באותו המצב לנצח, אתה יודע אותם לנצח באוთה הדרך.

מה מתחולל אפוא בנשמה, כאשר היא מתענגת יותר על מציאות או השבת הדברים שהוא אהבת, מאשר לו היו לה תמיד? אכן, גם דברים אחרים מעידים על כך; וכל הדברים מלאים בעדים, הזעקים: "כך הוא הדבר". המפקד המנצח עורך תהلوות ניצחון; אך לא היה מנצח ללא נלחם; וככל שהייתה סכנה גדולה יותר בקרב, כך רביה יותר השמחה בניצחון. הסערה מטולת את המלחים, מאימת בטבעה; הכל מחווירים מול המות הקרב; השמיים והים נרגעים, והם שמחים עד מאד, כמו שהיו יראים עד מאד. חבר חולה, ודפקו מבשר רעה; כל המיחלים להחלמתו חולים בנפשם עמו. הוא ממלחים, ואף שעדיין אין הולך בכוחו הקודם, ישנה שמחה צו שלא הייתה קיימת כאשר קודם לן הילך כשהוא בריא וחזק. אכן, אפילו את תעוגות ח'י' האדם משיגים בני האדם דרך קשיים, ולא רק את אלו הנופלים עליו بلا צפיה ובוניג' לרצוננו, אלא אפילו דרךعمال שנבחר מרצון וחיפוש אחר הנאה. לאכילה ולשתיה אין כל תעוגה, אלא אם קודם להם עוקץ הרעב והצמא. שכוראים אוכלים בשרים מלוחים מסוימים כדי לעורר צמא מטריד, אשר השתייה המשככת אותו גורמת לתעוגה. כך גם הוסדר שהכל המאורסת לא תינגע מיד, פן יקל בעיניו הבעל מה שלאナンח עליו בעודו ארוס.

זה תקף בשמחה נבזית ואורה; הוא תקף בשמחה מותרת וחוקית; הוא תקף בשלמות הטהורה ביתר של הידידות; הוא תקף בהשהיה מת ויחי, שהיה אבוד ונמצא. בכל מקום, השמחה הגדולה יותר מובאת על ידי הכאב הגדל יותר. מה פשר הדבר, והוא אדוני אלהי', בעוד אתה שמחה נצחית לעצמך, וחלק מהדברים סביר שמחים בר לעלם? מה פשר הדבר, שהחלק זה של הדברים גואה ושוקע חליפות בין חוסר רצון לפיו? האם זו מידתם המוקצתת? האם זה כל מה שהקצתם להם, בעוד ממורומי השמיים ועד לתחתית הארץ, מראשית העולם ועד סוף הדורות, מהמלאך ועד התולעת, מהתנועה הראשונה ועד האחורה, הצבת כל דבר במקומו ומימשת כל דבר בעתו, כל דבר טוב לנוינו? אוי לי! כמה רם אתה בנסגב מכל וכמה עמוק בעמוק מכלי אתה לעולם אין עוזב, ואנו בקושי שבים אליך.

קומה, אדוני, ועשה; עורר אותנו והשבענו; הצעת ומשור אותנו; הלהב, הפוך למתוק עבורנו, תן לנו לאחוב כתע, תן לנו לrhoץ. האם לא רבים, מתו שאל עמויקה יותר של עיירון מזו של יקטרינוס, שבים אליך, קרבים ומווארים, ומקבלים את האור ההוא, שאלו המקבלים אותם מקבלים מוך להיות בניר? אך אם הם פחות מוכרים לאומות, אפילו אלה המכירים אותם שמחים עליהם פחות. שכן כאשר רבים שמחים יחד, לכל אחד יש שמחה שופעת יותר בשל היותם מוצאים ומלוחבים זה מהה. שוב, משום שאלה המוכרים לרבים משפיעים יותר לקראת הישועה, וסוללים את הדרך לרבים אחרים לлечת בעקבותיהם. ועל כן גם שקדמו להם שמחים בהם מאד, משום שאינם שמחים בהם בלבד. שכן חיללה שבמשכנך ישאו עשיר לפני דל, או אציל לפני נקלה; בראותנו כי בחורת דזוק באחלי העולם כדי להביש את החזקים; ובנקלי העולם הזה ובבזויים בחורת, ובאשר איןם, כדי לבטל את אשר הינם. ואפילו אותו קטן שבשליחך, אשר בלשונו השמעת דברים אלו, כאשר לחימתו פאולוס הפרוקונסול, לאחר שגאוותו הוכנעה, העבר תחת עולו הקל של משיחך והפרק לנ庭ן של המלך הגדל; הוא גם חוץ להყרא פאולוס במקומם שבו הקודם שאל, עדות לניצחון כה כביר. שכן האובי מובס יותר באחד שיש לו אחיזה גדולה יותר בו, ודרכו יש לו אחיזה ברבים יותר. אך בגאים יש לו אחיזה גדולה יותר בשל אצילותם; ודרכם, ברבים יותר בשל סמכותם. ככל שהלב של יקטרינוס נחשב לרצוי יותר, לב שהשtan החזיק בו כנחלה בלתי ניתנת לכיבוש, ולשונו של יקטרינוס, שבה כנשך אדריך וחד הרג רבים – כך בשפע רב יותר צרכים בניר לשמהו, על שמלאנו כפת את האיש החזק, והם רואו את כליו נלקחים ממנו ומטויהרים, ונעשין ראויים לכבודך, ומועילים לאדון לכל מעשה טוב.

אך כאשר אותו איש שלך, סימפליקיאנו, סייר לי זאת על יקטרינוס, בערתי לרצות לחוקתו; שכן למטרה זו ממש סייר זאת. אך כאשר הוסיף גם כיצד בימי הקיסר יולייאנוס נחקק חוק שבו נאסר על הנוצרים ללמד את המדעים החופשיים או רטוריקה; וכיוצא הוא, במצוותו לחוק זה, בחר לזמן את בית הספר רומי המילים מאשר את דברך, שבו אתה הופך את לשון האילמים למיליצה; הוא נראה בעיני לא רק נחוש אלא מבורך, על שמא札ך ההזדמנות להתמסר לך לבذر. לך היתי כמה ומתנחם, כבול כפי שהייתי, לא בשלשלאות של אחר, אלא ברצוני של העשי בrzל. ברצוני החזיק האובי, ומשם יציר לי שלשות וכבל אותה. שכן מרצון עיקש נצחה תאווה; ותאווה שנענו לה הפכה להרגל; והרגל שלא התנדדו לו הפק להכרה. בקישורים אלו, המחויבים יחד (ועל כן קראתי להם שלשות), שעבוד קשה החזיק אותו כבול. אך אותו רצון חדש שהחל לפעום בי, לשרטת בחופשיות ולחפוץ להתענג עליך, אלהים, הנעימות המובלחת היחידה, לא היה יכול עדיין להתגבר על רצוני

הקדם, שהתחזק עם השניים. כך נאבקו בתוכי שני רצונותיו, האחד חדש והשני ישן, האחד בשרי והשני רוחני; ובמחלוקתם פרמו את נשמתה.

כך הבנתי, מניסיוני שליל, את אשר קראתني, כיצד הבשר מתואווה נגד הרוח והרוח נגד הבשר. אני ה"ית' בשניהם; אך יותר עצמי בהזה שאישרתי ב עצמי, מאשר בהזה שבו שלילי את עצמי. שכן בהזה האחרון, כבר לא הייתה לי לרוב אני, משומם שבמידה רבה סבלתי בגיןוד לרצוני מאשר פעלתי מרצוני. ובכל זאת, היה זה דרכי שההרגל השיג כוח זה להילחם נגדי, משומם שבאתני מרצוני למקום שבו לא רציתי להיות. ומיל' יכול להלין על כה, אם עונש צודק פוקד את החוטא? ולא הייתה לי עוד טענותיה הקודמת, שבגללה היססתי עד כה להעתלות מעל העולם ולשרטר, משומם שהאמת לא הובירה לי לגמר; שכן כתעת היא הובירה. אך אני, כפוף עדין לעבודת הארץ, סירבתי להילחם תחת דגלך, ויראתי להשתחרר מכל המעסנות כשם שעליינו לירא מלאויות עמוסים בהם. כך, עם מטען העולם הזה, החזקתי למיטה בעניות, כמו בשיננה: והמחשבות שבהן הגיעו בך היו כמאמץיהם של אלו החפצים להתעוור, אך כבולים בנמנום כבד ושובים וטובעים בו. וככם שאיש לא היה רוצה לשון לניצח, ולפי שיפוטם המפוכח של כל בני האדם היקיצה טוביה יותר, ובכל זאת אדם לרוב, בחושו תרדמה כבדה בכל איברו, דוחה את ניעור השינה, אף שאינו מרוצה מכך לגמר, גם לאחר שהגיע הזמן לקום, הוא נכנע לה בהנהה – כך ה"ית' בטוח שטוב לי הרבה יותר להתמסר להיכנע לתשוקתי שליל; אך אף שהדרך הראשונה הינהacha את דעתנו והשיגה עליונות, השניה מצאה חן בעיננו והחזיקה בי כשבוי. ולא היה לי דבר להשיב לך הקורא אליו: "עורר הישן וקומה מן המתים ויאיר לך המשיח". וכאשר מכל עבר הראית לי כי מה שאמרת אמת הו, אני, שנוצחת על ידי האמת, לא היה לי דבר להסביר אלא רק אותן מילים עמוומות ומונמנמות: "עוד מעט", "עוד רגע", "הנה לי רק מעט". אך לעוד רגע לא היה רגע נוכח, וה"מעט" שלו נמשך זמן רב; לשואו התענגתי על תורהך לפִי האדם הפנימי, כאשר תורה אחרת באיבריך מרדה נגד תורה דעתך, והובילה אותך בשבי תחת תורה החטא אשר באיבריך. שכן תורה החטא היא האלים של הרגל, שבאמצעותה הנשמה נמשכת ומוחזקת, אפילו בגיןוד לרצוננה; אך בצדק, מאחר שמרצונם נפלה לתוכה. מי אפוא יציל אותה העולב מגוף המות הזה, אם לא חסדר לבדו, דרך ישוע המשיח אדוננו?

וכיצד חילצת אותי ממוסרות התשוקה, שבהן ה"ית' כבול בעבותות לתאות הבשר, ומעבודת הפרך של עניין העולם, זאת אצחים רעת ואודה לשמר, ה' עוזרי וגואלי. בתוך חרדה גוברת, עסקתי בעיני הרגלים ונאנחתה אליך מדי ימים. פקדתי את כנסייתך בכל פעעם שה"ית' פנוי מהעסקים שתחת משאמך נאנקתי. אליפויות היה עמי, שוחרר כתע לאחר ישיבת בית הדין השלישית מעסיק המשפט שלו, ומחייבת למי ימכור את עצתו, כשם שאני מכרתת את מיזמנות הדיבור, אם אכן הוראה יכולה להקנותה. נברידויות הסכימים כתעת, בשל ידידותנו, למד תחת ורקבונדים, אזרחה ומורה לדקדוק במילאיינו, וחבר קרוב מאד של כולנו; אשר בקשר בדעות, ומכוון הידידות תבע לחברותנו, סייע לנו נאמן זהה שהיה זקוק לו מאוד. נברידויות לא נמשך לכך מתווך לרוחו (שכן יכול היה להפיק הרבה יותר מלמידתו לו רצחה בך), אלא חבר טוב ועדין יותר, לא רצחה לחסור במעשה טוב ולזלזל בבקשתנו. אך הוא פעל בך בשיקול דעתך, בהימנו מלהפוך למוכר לאנשים גדולים לפִי העולם הזה, ובמננו את פיזור הדעת הנbowע מכך, בחפותו לשומר עליה חופשיה ופנימה, שעות רבות ככל האפשר, כדי לחפש, לקרוא או לשמע דבר מה הנוגע לחכמה.

יום אחד אפוא, כשבנברידויות נעדר (אני זכר מודע), הנה בא לבקש אותי ואת אליפויות אדם אחד בשם פונטיקיאנוס, בן ארצנו בהיותו אפריקאי, בעל משרה רמה בחצר הקיסר. מה רצחה מאייתנו לא ידעת, אך התיישבנו לשוחח, וקרה שעלה שולחן משחק כלשהו לפניינו הוא הבחן בספר, ל��חו, פתחו, ובויגוד לציפיינו מצא כי אלו דברי השלח פואלו; שכן חשב שאלוק חלק מאותם ספרים שבהם יגעתו עצמי בהוראה. על כן חירר והביט בי, והביע את שמחתו ותמייתו על שמצא פתאום את הספר הזה, ודוויקא אותו, לנגד עניini. שכן הוא היה נוצרי וטבול, ולעיתים קרובות כרע לפניך אלוהינו בכנסייה בתפילהות תכופות ומתרמשות. כאשר אמרתי לו כי אני משקיע עמל רב בכטוביים אלו, התפתחה שיחה (בעקבות דבריו) על אנטוניויס הנציג המצרי: ששמו היה נודע לתהילה בקרוב עבדיך, אך עד אותה שעה לא היה ידוע לנו. כשגילה זאת, התעכב יותר על הנושא, מספר ומ��לала על ברוותנו לגבי אישיותה כה דוגלה. אך אכן עמדנו נדמים, שנעשו באמונה האמיתית ובכנסייה הקתולית. כולנו תמהנו; אנו – על גודל המעשים, והוא – על כך שלא הגיעו אלינו.

משמעות פנה דברו אל העדרים שבמנזרים, ואל דרכיהם הקדשות, ריח ניחוח לך, ואל הישימון הפורה שבמדבר אשר עליהם לא ידענו דבר. והיה מנגד במלאמן, מלא באחים טובים, מחוץ לחומות העיר, תחת חסותו של אמברוסיוס, וגם לא ידענו עליו. הוא המשיך בדבריו ואמר הקשיבו בשתיקה דרכה. הוא סיפר לנו כיצד אחד צהרים אחד בטיריר, כאשר הקיסר היה עסוק במשחקי הקרקס, והוא ושלושה מחביריו יצאו לטיל בגנים ליד חומות העיר, ושם נשענו בזוגות, אחדหลק הצדעה, והשניים האחרים שוטטו לעצםם; ואלו, בשיטותיהם,

נתקלו בבקתה מסוימת שבה שכנו כמה מעבדיך, עני רווח אשר להם מלכות השמיים, שם מצאו ספר קtan המכיל את חי אנטוניו. אחד מהם החל לקרוא, להעריך ולהתלהב מכך; וטור כדי קריאה החל להרהר באימוץ חיים כאלו וביעילות שירותו החילוני כדי לשרתך. ושני אלו היו מלאו המכנים סוכנים לעניינו ציבור. אז פתאום, מלא באהבה קדושה ובושה מפוכחת, כעס על עצמו והבטיח בחבריו ואמר: "אמור לי, בבקשה, למה אנו מקיים להגיא בכל עמלנו זה? מרי מטרתנו? עברו מה אנו משרותם? האם תקווינו בחצר הקיסר יכולות לעלות מעל להיווננו חביבי הקיסר? ובמצב זה, מה אינו שביר ומלא סכנות? ודרך כמה סכנות אנו מגיעים לסכנה גדולה יותר? ומתי נגיע לשם? אך חבר של אלהים, אם ארצתה בך, יוכל להפוך כתעת מיד". כך דיבר. ובכаб של חבל לידה של חיים חדשים, שב והבטיח בספר וקרא להלה, והשתנה בפנים, במקום שבו רأית אותה, ונפשו הופטה מן העולם, כפי שנראה היה מיד. שכן בעודו קורא, גלי לבו עלולים ווורדים, געש על עצמו זמן מה, ואז הבחן והחליט על דרך טוביה יותר; וכעת, בהיותו שלך, אמר לחברו: "כעת ניתקתי עצמי מאותן תקויות שלנו, גורתי בלב לשרת את אלהים; וזאת, מהשעה הזאת, במקום הזה, אני מתחילה. אם אין ברצונך לחוקתני, אל תתנגן". השני ענה כי ידבק בו, כדי לחתת חלק בגמול מה מפואר ובשירותה כה מפואר. כך שנייהם, בהיותם כעת שלך, בנו את המגדל במחירות הנדרש – עדיבות כל אשר להם והליכה אחריך. אז פונטיקיאנוס והאחר עמו, שטיילו בחלוקת אחרים של הגן, באו לחפשם באוטו מקום; ובמושגים אותם, הזכירו להם לשוב, כי הימים פנה. אך הם, בסיפורם על החלטתם ומטרתם,巍然 רצון זה החל והתיציב בהם, התהנו בפניהם שאם לא יצטרפו, לפחות שלא יטרידו אותם. אך האחרים, אף שאלה השתנו כלל מעוצמיהם הקודמת, התאבלו על עצםם (כפי שהעיד), ובירכו אותם בחסידות, מבקשים שיזכרו אותם בתפילהיהם; וכך, עם לבבות המשתפים על הארץ, הלכו אל הארון. אך השניים האחרים, בקבועם את לבם בשםיהם, נותרו בבקתה. ולשניהם היו יכולות מאורסות, אשר נשמעו עליך, הקדישו גם הן את בתוליהן לאליהם.

זה היה סיפורו של פונטיקיאנוס; אך אתה, אדון, בעודו מדבר, סובבת אותו חזקה אל עצמי, מושך אותך מאחורי גבי – שם הנחתתי את עצמי, מסרב לה התבונן בעצמי; והצבת אותו אל מול פני, למען אראה כמה מגונה הייתה, כמה עוקם ומצוותם, מוכתם ומוכי. והבטתי ועמדתי מוכה תנדמה; ולא מצאת לאן אנו מעצמי. ואם ניסיתי להסיט את עני מעלי, הוא המשיך בסיפורו, אתה שוב העמדת אותו נגדי עצמי, ודחקת אותו אל מול עני, למעןמצא את עוני ואשנהו. ידעתי אותך, אך עשית עצמי כל רואה, העלמתי עין ושבחת.

אך כעת, ככל שאהבתי ביתר שאת אלו אשר על רגשותיהם הבריאים שמעתי – כי התמסרו לך כליל כדי להירפא – כך תיעבעת את עצמי יותר בהשווה אליהם. שכן שנים רבות מחיי (כשתיים עשרה) כבר חלפו מאז שנת התשע-עשרה של, כאשר בקריאת "הורטנסיו" של קיירו התעורرت לאהבה עזה של החכמה; ועודין דחיתתי את זנחת האוצר הארץ-גראידיא כדי להתמסר לחיפויו אחר הדבר אשר לא רק מציאתו, אלא עצם החיפוי אחריו, עדיף על אוצרות וממלכות תבל, אף אם כבר נמצא, ועל תענוגות הגוף הפרושים סביבי כרצונו. אך אני האומלל, אומלל ביוור, עוד בראשית נעוריו המוקדם בקשתי מפרק פרישות ואמרתי: "תן לי פרישות ואיפוק, רק לא כעת". שכן יראתי פן תשמע לי מהר, ומהר תרפאני ממחלה התואוה, אשר חפצתי שתבוא על סיפוקה יותר משחפתני שתכבה. וננדתי בדריכים עיקלקיים באמונה תפלה ומחללת קודש, אמן לא מתוק ביטחון בה, אלא כمعدיף אותה על פני האחרות שבהן לא חיפשתי בחרדת קודש, אלא להן התנגדתי בזדון.

וחשבתי כי אכן דחיתתי מיום את זנחת תקויות העולם הזה והליכה אחריך לבך, משומש לא גראה דבר מה ודאי שאליו אוכל לכוון את דרכי. והנה בא היום שבו הייתי אמר להיחש בפני עצמי, ומצפוני היה אמר להוכחני: "היכן אתה כעת, לשוני? אמרת כי למען אמת שאינה ודאית אין ברצונך להשליך את מטען הבהיר; והנה כעת היא ודאית, ועודין אותו משא מעיך עלייך, בעוד אלו שלא כלו עצם בחיפויו אחריה, ולא חשבו עליה עשר שנים יותר, שכמעט הוקל וקיבלו כנפיים לעוף מכאן". כך התיסרטתי בתוכי, ונכלמתי עד מאד בבושא נוראה, בעוד פונטיקיאנוס מדבר לך. ולאחר שסיים את סיפורו ואת העניין שלו בא, הילך לדרכו; ואני פניתי

אל תוך עצמו. מה לא אמרתי נגד עצמי? באילו שוטים של גינוי לא הלקתי את נשמתי, למען תלך אחריו, משתווקת ללבך אחריך! אך היא נרתעה לאחור; סירבה, אך לא הצדקה את עצמה. כל הטיעונים כלו והופכו; נותרה רק התכווצות אילמת; והיא יראה, כיראת המות, מלהיגמל משטף אותו הרגל שבו היא נמקה עד מות.

از במאבק הגadol הזה של מעוני הפנימי, אשר עוררתי בעצמה נגד נשמתי בחדר לב, נסער ברוח ובסני, פנית אל אליפויות. "מה קורה לנו?" קראתי: "מה זה? מה שמעת? בערים קמים וכובשים את השמיים בכוכב, ואנו עם למידתנו, ולא לב, הנה אנו מתפלשים בבשר ודם! האם אנו בושים ללבך בעקבותיהם משום שאחרים קדמו לנו, ואינו בושים על כך שאפילו איננו הולכים בעקבותיהם?" מילים כאלה אלו המשמעתי, וקדחת נפשי קרעה אותי מעלי, בעוד הוא מביט بي בתדהמה ושומר על שתיקה. שכן לא היה זה הטון הרגל שלי; ומצח, לחי, עיני, צבע עור וニימת קול, ביטאו את דעתך יותר מהAMILIM שהגית. גינה קטנה הייתה למעוננו, אשר הייתה לנו רשות להשתמש בה כבכל הבית; שכן בעל הבית, מארכנו, לא גר שם. לשם הוליכני סער הלב, מקום שבו איש לא יכול להפריע למאבק הלהוט שלו נכסתי עמו עצמי, עד שיטותים כפי שידעת אתה, ואני לא ידעת. רק ידעת כי הייתי בטירוף בראש וגoso כדי לחיות; יודע איזה דבר רע היה, ולא יודע איזה דבר טוב עמדתי להפוך להיות תוך זמן קצר. פרשתי אפוא אל הגינה, ואליפויות בעקבותי. שכן נוכחותו לא הפichtה את פרטיות; וכי כיצד יכול היה לנטוות אותן נסער? התישבנו רחוק ככל האפשר מן הבית. הייתה נסער ברוח, זועם בעוצמה רבה על כך שאינו נכנס אל רצונך ובריתך, הוא אלהי, אשר כל עצמותי זעקן אליו להיכנס אליו, ושיבחו אותו עד לשמיים. ולשם אין כניסה בספינות, או ברכבות, או ברגלים; לא, אין זה אפוא מרחק ההילכה מן הבית אל המקום שבו ישבנו. שכן, לא רק ללבך, אלא להיכנס לשם לא היה דבר אחר מלבד לרצות ללבך, אך לרבות בנחישות ובשלמות; לא להתהף ולהתבלט הנה והנה ברצון פגום וחצי, הנאבק כשחלקו האחד שוקע בעוד אחר עולה.

לבסוף, בעיצומה של קדחת חוסר החלטיות שלי, עשית בגוף תנועות רבות כאלו שבני אדם לעיתים חפצים לעשותות אך אינם יכולים – אם משומש חסרים להם איברים, או שהם כבולים באזיקים, מוחלשים ממלה או מנועים בכל דרך אחרת. כך, אם תלשתי את שערתי, היכית במצח, או אם בשילוב אצבעותי חבקתי את ברכי; רציתי בכך, ועשיתי זאת. אך יכולתי לרצות ולא לעשותות זאת, לו כוח התנוועה באיברי לא היה מצית. דברים כה רבים עשית אפוא, כאשר "רצות" לא היה כשלעצמו "להיות מסוגל"; ולא עשית את אשר השתקקת;

לעשה לאין ערוך יותר, אשר זמן קצר לאחר מכן, כשאבחן לרצות, אהיה מסוגל לעשותות; משומש זמן קצר לאחר מכן, כשאבחן לרצות, ארצתה בשלמות. שכן בדברים אלו היכולת הייתה אחת עם הרצון, ולרצות היה לעשותות; ובכל זאת הדבר לא נעשה: ובקלות רבה יותר צית גוף לרצון הקלווש ביוטר של נשמתי בהזוז איברי לנויד ראש, מאשר ציתה הנשמה לעצמה כדי להגישים ברצון לבדוק את רצונה הבהיר הזה.

מנין המפלצתיות הזה? ולאיזו תכילת? לו יקירנו רחמי למן אוכל לשאול, אולי העונשים הנסתירים של בני האדם ואותם מכאוביים אפלים ביותר של בניינו לענו לי. מנין המפלצתיות הזה? ולאיזו תכילת? הדעת מצויה על הגוף, והוא מצית מיד; הדעת מצויה על עצמה, והוא נתקלת בהתנגדות. הדעת מצויה על היד לנגע; וישנה מוכנות צוז, שהצווים כמעט ואינו נבדל מהצווים. והרי הדעת היא דעת, והיד היא גופ. הדעת מצויה על הדעת, על עצמה, לרצות, ובכל זאת אינה עושה זאת. מנין המפלצתיות הזה? ולאיזו תכילת? היא מצויה על עצמה, אומר אני, לרצות, ולא הייתה מצויה לולא רצחה, ומה שהיא מצויה אינו נעשה. אך היא אינה רוצה בשלמות: שכן אין שהיא בשלמות. שכן היא מצויה רק כפי שהיא רוצה: ובמידה שבה הדבר מצויה אינו נעשה, כך היא אינה רוצה. שכן הרצון מצויה שייהי רצון; לא אחר, אלא הוא עצמו. אך הוא אינו מצויה בשלמות, שכן מה שהוא מצויה אינם קיימים. שכן לו היה הרצון שלם, הוא לא היה מצויה עליו להיות, כי הוא כבר היה קיים. לפיכך אין זו מפלצתיות לרצות בחילוקו ולسرב בחילוקו, אלא מחלת הדעת, שאינה מתרוממת כלל, נישאת על ידי האמת אך מורדת מטה על ידי הרגל. ועל כן קיימים שני רצונות, משומש אחד מהם אינו שלם: ומה שחרר באחד, יشنנו בשני.

יאבדו מפניך, אלהים, כפי שאובדים פטפטני הבל ומדיח הנשמה: אלו המבחנים כי בעת התלבטות קיימים שני רצונות, וטענים כי קיימות בנו שתי דעתות משני סוגים, אחת טובה והאחרת רעה. הם עצם רעים באמת אשר הם מחזיקים בדברים רעים אלו; והם עצם יהפכו לטובים כאשר יחזיקו באמת ויסכימו לה, למען יוכל

שליחך לומר להם: "לפניהם הייתם חושר, אך CUTם אוּתם באדונן אלָא בעצםם, בדמיינם כי טבע הנשמה הוא מה שאלוּהים הוא, הופכים לחושר עבה יותר דרך התנסאות נוראה; על שرحקו עוד יותר מכך, האור האמייתי המAIR לכל אדם הבא לעולם. שימו לב למה שאתם אומרם והיכלמו: "הביטו אליו ונחרח, פניכם אל יחפורי". אני עצמי, כאשר התלבטתי אם לשרת CUTת את ה' אלהי" כפי שתכננו! זמן רב, אני הוא שרציתי, אני, אני עצמי. לא רציתי בשלמות, ולא סירבתי בשלמות. لكن ה'ייתי במאבק עם עצמי, ונקרעת עלי ידי עצמי. וקרע זה פקד אותי בניגוד לרצוני, ובכל זאת לא העיד על נוכחותה של דעת אחרת, אלא על עונשה של דעתך של. لكن לא אני עוד פעלתי זאת, אלא החטא השוכן بي; עונש על חטא שנעשה בחופשיות רבה יותר, בהיותי בן אדם.

שכן אם קיימים טבעים מנוגדים כמספר הרצונות המתנגשים, כי אז לא יהיו שניים בלבד, אלא רבים. אם אדם מתלבט אם לילכת לכינוסם של המニアים או אל התיאטרון, זעקים הם: "הנה, לפניכם שני טבעים: אחד טוב, המשיך לכាយ; ואחר רע, המשיך חזירה לשם". שcn מניין אחרת נובעת היסוס זה בין רצונות סותרים? אך אני אומר כי שנייהם רעים: זה המשיך אליהם, וזה המשיך חזירה אל התיאטרון. אך הם אינם מאמנים כי אותו רצון המשיך אליהם הוא אלא טוב. מה יהיה אפוא אם אחד מאייתנו يتלבט, ובתוך מאבק שני רצונותיו יימצא במצר, האם לילכת לתיאטרון או לכנסייה שלמן? האם לא יהיו המニアים הללו במצר גם הם, מה להшиб? שכן עליהם להודות (מה שאין להם חפצים כלל) כי הרצון המוביל לכנסייתנו הוא טוב, ממש רצונים של אלו שקיבלו את סודותיהם ואחוזים בהם; או שעלייהם להניח קיימים של שני טבעים רעים ושתי NAMES רעות הנאבקות באדם אחד, ואז לא יהיה זה אמת, דבריהם, שישנו אחד טוב ואחר רע; או שעלייהם לשוב אל האמת, ולא להכחיש עוד כי במקום שבו אדם מתלבט, נשמה אחת היא המיטלטלת בין רצונות מנוגדים.

אל יאמרו עוד אפוא, כאשר הם מבחינים בשני רצונות מתנגשים באדם אחד, כי המאבק הוא בין שתי NAMES מנוגדות, שני עצמים מנוגדים, משני עקרונות מנוגדים, האחד טוב והאחר רע. שכן אתה, אלהי אמת, מפריך, בולם ומרשי עותם; כגון כאשר שני הרצונות רעים הם, ואדם מתלבט אם להרוג איש ברעל או בחרב; אם לגזול נחלה זו או אחרת של זולתו,-CSAIN יכול את שתיהן; אם לקנות הנאה במוותות, או לשומר את כספו בתאות בצע; אם לילכת לקרקס או לתיאטרון, לו שניים פתוחים ביום אחד; או שלישית, לשודד בית זולתו, לו נקרית לו ההזדמנות; או רבעית, לנאוף, לו באותה שעה יש בידו האמצעים לכך; כל אלו הנגזרים באותו נקודת זמן, וכולם נחשקים באותה מידה, אך לא ניתן לבצע בעת ובונה אחת: שכן הם קורעים את הדעת בין ארבעה, או אף (בתוך המגון העצום של הדברים הנחשים) יותר רצונות מתנגשים, ועודין אין הם טוענים כי קיימים כל כך הרבה עצמים שונים. כך הוא גם ברצוונות שהם טובים. שכן שואל אני אותם: האם יטעג בקריאת דברי השילח? או טוב להתענג במצוור תהילה מיושב? או טוב לדרש בברורה? הם יענו על כל אחד: "טוב הדבר". מה יהיה אפוא אם כולם מסבים הנאה שווה, וכולם בבת אחת? האם לא רצונות שונים מסיחים את דעת האדם, בעודו שוקל במה עדייף שיבחר? ובכל זאת כולם טובים, והם חולקים עד שיבחר אחד, שלו ינשא הרצון השלם והאחד, שהוא קודם לכן מחולק לרבים. כך גם כאשר הנצח מענג אותן ממעל, והנאת הטוב הזמן מחייב אותנו למטה, אותה נשמה היא שאינה רוצה בהזאה או בזה ברצון שלם; ועל כן היא נקרעת בתהיות מכאיות, בעוד שמכוח האמת היא מעמידה את זה ראשון, אך מכוח הרגל אינה מניחה את الآخر.

חוליה נשמה כזה הייתי אני, ומIOSר, מאשים את עצמי בחומרה רבה בהרבה מהרגלי, מתחף ומ�ퟑתל בששללותי, עד שיישברו כליל אלו שבahn הייתי CUTת רק מעט, אך עדין, אחוז. ואתה, אדוני, דחקת בי במצפוני ברחמים עזים, מכפיל את הצלפות היראה והבואה, פן אסוג שוב, ושם מאגלי שאנטק את אותו קשר דק שנוטר, יחזור הוא לאיתנו ויכבול אותה ביתר שאת. שכן אמרתי עם עצמי: "יעשה הדבר CUTת, יעשה הדבר CUTת". ובעודיו מדבר, כמעט שהוציאתי אל הפועל: כמעט עשייתו, ולא עשייתו: אך לא שקעתן חזירה למכבי הקודם, אלא עמדתי בסמוך ושוֹאַפְתָּר. ושוב ניסיתי, והיה חסר לי עוד פחות מכך, ועוד פחות, וכמעט שנגעתי ואחצתי בדבר; ועודין לא הגעתי אליו, ולא געתי ולא אחצתי; מהסס למות אל המותות ולהיות אל החיים: והרע שהוֹגַלְתִּי בו גבר עלי" יותר מהטוב שלא הרגלתי בו: וככל שהתקרב אליו הרגע שבו הייתי אמרו להפוך לאחר מהה שהייתי, כך הכה BI פחד גדול יותר; אך הוא לא הדף אותה, ולא הסיט אותה, אלא החזק אותה תלוי ועומד.

עצמי הצעדים והבלתי ההבלים, אהבותי העתיקות, עדין החזיקו בי; הן משכו בבדבש ולחשו ברכות: "האם אתה משלח אותנו? ומאותנו רגע לא נהיית איתך עוד לעולמים? ומאותנו רגע לא יהיה זה או אחר מותר לך עוד לעולמים?" ומהן הצעו באמרי "זה או אחר", מהן הצעו, הוא אלהי? יטו רחמייך זאת מעל נשמתך. אילו טומאות הן הצעו! אילו כלימות! וכעת שמעטם אוטן הרבה פחות ממחצית, והן לא הרואו עצמן בגלי וסתורו אותו, אלא רטנו כביכול מאחריו גבי, ומשכו אותו בנסתר בעודי פונה לכת, רק כדי שאביט בהן חזרה. ובכל זאת הן עיבבו אותו, עד שהיסטי לפרק ולהתנער מהן, ולזמן אל המקום שלו נקראת; בעוד הרגל אינם אומר לי: "הסביר אתה כי תוכל לחיות בלבדיה?"

אך כתעת דבר הרגל בקהל חלש מאד. שכן באותה צד שאלוי כיוונתי את פני, ושבו רעדתי לכת, הופיעה לפני דמותה הטהורה של הפרישות, שלווה ארך לא בעליונות רפואי, מושכת אותו ביושר לבוא ולא לפפק; ומושיטה את ידה הקדשות המלאות בהמוני דוגמאות טובות כדי לקבלני ולא מצני: היו שם נערים ובתולות כה רבים, המון של צעירים ובני כל גיל, אלמנות מכובדות ובתולות זקנות; והפרישות עצמה בכלם, לא עקרה אלא אם פוריה לבנים של חדווה, מפרק בעלה, אדוני. והיא ח'יכה אליו בלהג משכנע, כאמור: "האם לא תוכל אתה את אשר אלו הנערים ואלו הנערות יכולם? או האם הם יכולים זאת בעצם, ולא מאת ה' אלהיהם? ה' אלהיהם נתן אותם להם. מודיע אתה עמד בעצמך, ועל כן אין עומד? השך עצמן עליו, אל תירא, הוא לא יסוג כדי שתיפול; השך עצמן עליו ללא פחד, והוא יקובך וירפא". ו好似 מקתי עד מאד, על שעדיין שמעתי את רטינת אותם צעוצוע הכל, ונורתתי תלוי בספק. והוא שוב נראתה כאומרת: "אטום אוזניך נגד אותם איבריך הארץים והטמאים, למען ימתו. הם מספרים לך על תענוגות, אך לא כפי שמספרת תורה ה' אלהיהם". מחלוקת זו בלבו הייתה אני נגד עצמי בלבד. ואלפיו היושב סמוך לצד', המתו בשתקה ל/gotoת התגשות הבלתי רגילה.

אך כאשר הגות עמוקה דלהה ממעמקי נשמתי וערמה את כל עליונות לנגד עיני לבי; עלטה סערה אדירה, המביאה עמה מטר עד של דמעות. וכדי שאוכל לשפוך אותן כליל, בביטויו הטבעי, קמתי מעל אליפיו: הבדיקות נראתה לי מתאימה יותר למלאכת הבכי; פניתי אפו והתרחקתי עד שנוכחותו לא תהיה לי לuemesa. כך היה עמי אז, והוא הבחן בדבר מה; שכן משה ודאי אמרתי, שבו נשמע קול חנק מבci, וכך קמתי. הוא נותר אפו במקום שישבמו, נדחים עד הקצה. השלכתי עצמי ארצה, איני יודע כיצד, תחת עץ תאנה אחד, נתן דרור לדמעותי; ונחריו עני פרצו צבח רצוי לפניך. ולא במילים אלו ממש, אך ברוח זו, דיברתי אליו רבתות: אתה, אדוני, עד مت? עד מת, אדוני, תאנו לנצח? אל תזchor לנו עונות ראשונים, שכן חשתי כי אני אחוץ בהם. השמעתי מילים נוגאות אלו: עד מת, עד מת, "מחר ומחר"? מדוע לא כתעט? מדוע לא יבוא בשעה זו קץ לטומאת?

כך דיברתי ובכתי במרירות הלב העמוקה ביותר, והנה! שמעתי מבית שכן קול, כשל נער או נערה, איני יודע, מזמר וחזר שוב ושוב: "קח וקרא; קח וקרא". מיד השתמנ פני, והחילוות לחשב באינטנסיביות האם ילדים רגילים לשיר מילים כאלו במשחק קלשוה: ולא יכולתי לזכור ששמעתי בדבר הזה מעולם. כך, בולע את פרץ דמעותי, קמתי; מפרש זאת ציוו מלאוהים לפתח את הספר ולקרוא בפרק הראשון שמאצא. שכן שמעתי על אנטוניו, שבבאו בעת קראת הבשורה, קיבל את התוכחה כאלו הנקרא נאמר לו אישית: "לך מכור את כל אשר לך ותן לעניים, והוא לך או צור בשמיים; ובווא לך אחרי"; ובמופת צחה הומר לבו מיד אליך. בשקייה שבתי אפו אל המקום שבו ישב אליפיו; שכן שם הנחתתי את כרך השלח כאשר קמתי משם. אחזתי בו, פתחתי, ובדממה קראתי את הפסקה שעליה נפלו עני לראשונה: "לא במחמות ובשכורות, לא במייטה ובפריצות, לא במדון ובקנאה; כי אם לבשו את האדון יושא המשיח, ואל תdaggo לברש להשביע תאווותיו". לא חפצתי לקרוא עוד; אף לא היה לי צורך בכך: שכן מיד עם סיום משפט זה, כאור של שלווה שנמסך אל לבי, התפוגגה כל חשכת הספק.

از שמעתי את אצבע, או סימן אחר כלשהו, סגرتاي את הכרך, ובפניהם רגעות הودעת זאת לאליפיו. והוא הראה לי מה התחולל בו, דבר שלא ידעת. הוא ביקש לראות את אשר קראתי: הרائي לו; והוא הבית אף רחוק יותר ממה שקראתני אני, ולא ידעת מה בא אחריך. וזה מה שבא: "את-החולש באמונעה קרבו אליכם"; זאת הוא השך על עצמו, וgilah ל. ומתווך תוכחה זו הוא התחזק; ובהחלטה טובה ובמטרה התואמת ביותר את אופיו – שבו תמיד נבדל ממי מודע לטובה – הצדיף אליו ללא כל עיכוב סוער. שם נכנסנו אלامي;

סיפרנו לה; היא שמחה: ניארנו לפי הסדר כיצד קרו הדברים; היא קפיצה משמחה, צהלה ובירכה אותה, היכול לעשותות הרבה מעבר לכל אשר נבקש או נחשוב; שכן היא תפסה כי נתת לה עבורי יותר ממה שנאה לבקש באנחותיה מעוררות הרחמים והנגנות ביותר. שכן השיבות אוטי אליר, קר שלא חיפשתי אישת ולא כל תקווה של העולם הזה, בעומדי באותו קו של אמונה שבו הראית אותו לה בחיזין שנים רבות כל קר לפני כן. והפcta את אבלה לשמחה, שופעת הרבה יותר ממה שמחפה, ובדרך יקרה וטהורה הרבה יותר מזו שביקשה לראשונה – להעמיד ננדים מבשרו.

ספר תשיעי

הוא אדוני, אני עבדך; אני עבדך ובן אמתך: שברת מסורתני. לך אזבח זבח תודה. יהלוך לבך ולשוני; אכן, כל עצמותי תאמרנה: "ה' מי כמוך?" תאמרנה הָן, ואתה ענני, ואמר לו נפשי: "ישועתך אני". מי אני ומה אני? איזה רע לא היה במעשי, ואם לא במעשי – במילותי, ואם לא במילותי – ברצוני? אך אתה, אדוני, טוב ורחום, ויד ימינך הביטה אל עומק מותי, ומקרענית לבי רוקנת את תחום השחיתות ההיא. וכל מתנתך זו הייתה: למען במאה שרצית, ולבאות במאה שרצית אתה. אך היכן, בכל אותן שנים, ומאיiza מהבוא שפל ועמוק נקרא פטאום רצוני החופשי, כדי להכפף את צוואריו לעולך הנעים ואת שכמי למשאר הקל, הוא המשיח ישוע, עזריו וגואלי? כמה מתוק הפרק לי פטאום המחסור במתיקותם של אותן צעוצעי הבל! ומה שיראתי להיפרד ממן, היה לי כת שמחה להיפרד מעלי. שכן אתה גרש אתם מכם, אתה המתיקות האמיתית והעלינה. גרש אתם, ובמקומם נכנסת אתה, המתוק מכל תעוג, אם כי לא לבשר ודם; הבahir מכל אור, אך סתר מכל עמוק; הנעלת מכל כבוד, אך לא לרמים עביני עצם. כת ה'ייתה נשמתי חופשייה מדאגוותיה הנשכניות של רדיפת משרות רוחניים, ומהתפלשות ברפץ, ומגירוד גרד התאווה. ולשוני הרכה דיברה אליר בחופשיות, אורי, ועושר, ובריאותי, ה' אלהי".

וגמרתי בדעתו לפניו, לא לקרוע בפתאומיות אלא להסיג בעדינות את שירות לשוני משוקרי מלאכת השפטים: למען לא יקנו עוד נערים – שאינם תלמידי תורהך ולא שלומך, אלא תלמידי דברי הבעל כוזבים ותגרות משפטיות – מפי נשק לטירופם. ובאופן כה מתזמן, נותרו כתעת ימים ספורים בלבד עד לחופשת הבציר, והחלッתית לשאתם, אך להיפרד כחוק; ומשנפדיית על ידיך, לא לשוב עוד להימכר. מטרתנו הייתה ידועה לך; אך לבני אדם, מלבד חברינו שלנו, לא הייתה ידועה. שכן הסכמנו בינוינו שלא להוציא החוצה לאיש: אף כי לנו, העולים כתעת עמוק הבקא ושרים את שיר המעלות ההיא, נתת חיצים שניים וגהלי רתמים נגד הלשון הערמונית, אשר כביכול מייצצת לנו אך למעשה מכשילה אותנו, ומתוך "אהבה" בולעת אותנו כמאלל.

פילחת את לבנו באhabitך, ונשאנו את דבריך כשם קבועים בקרבתנו: ודוגמאות עבדיך, שאוותם הפcta משחרורים לזהורים וממתים לחיים, נערכו יחד באוצר מחשבותינו, היצתו ושרפו את תרדמתנו הכבודה, למען לא נשקע אל התהום; והן הלהיבו אותנו בעוצמה כזו, שכל משבי הלשונות הערומות של המתנגדים רק ילהיבו אותנו ביותר שאת, ולא יכובנו. אף על פי כן, משומם שלמען שמן אשר הקדשת בכל הארץ, נדרנו ומטרתנו זו עשויים היו למצוא גם כאלו שישבוחו אותנו, נראה היה הדבר כיורה לו לא הימנו מוחכים לחופשה הקרובה כל כך, אלא נוטשים מראש ציבורית שהייתה לעיני כל; אך ככל המביטים במאש זה, ובבחינים כמה קרוב היה זמן הבציר שאותו רציתי להקדים, היו מרבים לדבר עלי' אולי חפצתי להראותו כמישהו דగול. ואיזו תועלת הייתה לי בכך שאנשים ידונו ויחו דעה על מטרתי, וכי לטובנו יקרא רע?

יתרה מכך, בתחילת הטריד אותו כי בקי' זה ממש החלו ריאותי לבגוד بي, תחת عمل ספרותי רב מדי, והתקשו לנשום עמוק, ובכabbב בחזי הראוי כי ניזוקו, ויסרבו לכל דבר מלא או ממושך; דבר זה הטריד אותו, שכן הוא כמעט אליל אותו מתוך הכרח להניח את משא ההוראה, או, אם יכול להירפא ולהחלים, לפחות להפסיקו. אך כאשר הרצון המלא לפנאי, למען יוכל לראות כי אתה הוא ה', עליה והתקבע بي; אלוהי, אתה יודע, החלותי אף לשם שיש לי תירוץ משני זה, שאינו בדי, אשר יוכל למתן במעט את עלבונם של אלו אשר למען בניהם חפצו שמעולם לא אזכה לחריות בנים. מלא בשמחה כזו, נשאתי עד שתעביר אותך תקופה זמן; אולי היו אלו כעשרים יום, אך הם נשאו בגבורה; נשאו, שכן תאות הבצע, שב עבר נטלת חלק בעסק כבד זה, עזבה אותך, ונורתרתי לבודי, והייתי נשטף לולא תפסה הסובלנות את מקומה. אולי כמו מעבדיך, אחוי, יאמרו שחתאתך בכך שבלב המקדש כלו לשירותך, הרשיתי לעצמי לשבת ולו שעיה אחת על כס השקרים. ואני

ברצוני להתנצל. אך האם אתה, אדון רחום מכל, לא סלחת ומחלת גם על חטא זה, יחד עם שאר חטאיך
הנוראים והקטלניים, במים הקדושים?

וירקונדו כלה בדאגה על אושרנו זה, שכן בהיותו מוחזק בקבילים שבhem היה קשור בעוצמה רבה, ראה כי
יופרד מאייתנו. שכן הוא עצמו לא היה עדין נוצרי, אם כי אישתו הייתה מן המאמינים; ובשל כך, יותר מכל
שלשות אחרת, הוא עוכב ונמנע מהensus שאנו התחלנו בו כתעת. שכן לא יאהה, אמר, להיות נוצרי אלא
בתנאים שבהם לא יכול היה. עם זאת, הוא הציע לנו לאידיות להישאר בבית הכהר שלו כל עוד נשאה שם.
אתה, אדון, תגמול לו בתחום הצדיקים, כפי שכבר נתת לו את גורל הישרים. שכן אף שבחרו לנו, בהיותו
כתעת ברומא, נתקף במחלה גופו ונבה הפרק לנוצרי ואחד המאמינים ועצב את החיים האלה; בכל זאת ריחמת
לא עלי בלבד אלא גם עליינו: פן בזוכרנו את טוב לבו המופלג של חברנו לפניו, ומבל' שנוכל למנתו בתוך
עדך, נתיר בצער בלתי נסבל. תודה לך אלהינו, שלך אנו: הריאותיך ונחמותיך אומורות לנו – נאמן
בהבטחותיך, אתה גומל כתעת לירקונדו על בית הכהר שלו בקאסטיאקום, שבו מקדחת העולם נחנו בר,
ברעננות הנצחית של גן עדן: שכן סלחת לו על חטאיו עלי אדמות, באותו הר עשיר, ההר המניב הלב, הרך
שלך.

היה לו אפוא באותה עת צער, אך לנברידיוס שמחה. שכן אף שהוא, שטרם נעשה נוצרי, נפל לבור של אותה
טעות קטלנית ביותר, בהאמין כיبشر בנק הוא אך רוח רפואי; הרי שביזאו שם, האמין כמותנו; עדין לא
 nichן בסקרמנטיים של נסיטיך, אך היה מחפש אמת נלהב ביותר. אותו, זמן לא רב לאחר המרתנו
והתחדשותנו בטבילהך, בהיותו כבר חבר נאמן בכנסייה הקתולית ומשרתן בפרישות ובאיוף מושלים בקרוב
עמו באפריקה, לאחר של כל ביתו נעשה נוצרי בזכותו, שחרرت מן הבשר; וכעת הוא חי בחיקו של אברהם. יהא
אשר היה המסתמן באותו חיק, שם חיל נברידיוס שלו, חביר המתוק, ולידך, אדון, שאותם מהיותו בן חורין: שם
הוא חי. שכן איזה מקום אחר יש לנשמה חז? שם הוא חי, במקום שעליו שאל אותו רבתות, איש עני וחסר ניסיון
שכמותו. כתעת אין הוא מטה אוזנו אל פי, אלא את פי הרוחני אל מעיןך, ושותה כל שיכול לקלבל, חכמה כפי
צמאנו, מאושר ללא קץ. ואני חושב שהוא כה שיכור מכך עד שיכחני; בראותנו כי אתה, אדון, אשר הוא
שותה ממך, זכר אותן. קר הימנו אז, מנהמים את וירקונדו שהצטער, ככל שהרשתה הידיות, עלך
שהמרתנו הייתה מן הסוג הזה; ומפיצרים בו להיעשות מאמין כפי מידתו, כלומר במעמד של נשוי; וממתינים
 לנברידיוס שיבוא בעקבותינו, דבר שכמעט עשה בהיותו כה קרוב; והנה! אוטם ימים חלפו לבסוף; שכן ארוכים
 ורבים נראו, בשל האהבה שרחשת לי חירות הנינהה, למען אוכל לשיר לך עמוק מוח: "לֹךְ אָמַר לִבִּי בְּקֶשׁוֹ
 פָּנִי אֲתִ-פְּנֵיךְ ה' אֱבְקָשׁ".

והנה הגיע היום שבו אכן שוחררתי משרות הпроופסור לרטוריקה, שמננה במחשבתי כבר הייתה משוחררת.
והדבר נעשה. הצלת את לשוני, כפי שהצלת לפני כן את לב. ובירכתך אוטך בשמחה, פורש עם כל אנשי אל
הוילה. את אשר עשיתني שם בכתיבתך, שגopsisה כתעת לשירותך – אף כי עדין, בזמן הנשימהזהה בכיכול,
מתנשפת היא מבית הספר של הגאווה – ספר ייעוד; הן מה שדנתני עם אחרים והן מה שעם עצמי בלבד,
לפניך: ועל מה שדנתני עם נברידיוס שנעדך, איגרותי מעידות. ומתה היה לי פנאי לספר את כל חסידך הגדולים
עליהם באותה עת, במיוחד בחיפזון אל רחמים גדולים עוד יותר? שכן זיכרוני מחזירני, ונעים לי, אדון,
להתודות לפניך באילו דרבונות פנימיים הכנעת אותך; וכייד ישרת אותך, בהנמיך את הרוי וגבעות דמיוניות
הגבוהים, בישרך את עקומותיו ובחוליקך את דרכיו המחווספות; וכייד הכנעת גם את אח לב, אליפויות, אל
שםו של בנק יחידך, אדוןנו ומושיענו ישוע המשיח, שם שלא אבה בתקילה להכנס אל כתביינו. שכן העדי'
שיהיה להם ריח של ארץ בתי הספר הנישאים, אשר ה' שבר כתעת, מאשר של עשי המרפא של הכנסייה,
התריס נגד הנחשים.

הו, באילו ציללים דיברתי אליך, אלהי, כשקרהתי בתהילים לצדך, אוטם שירים נאמנים וצלילי' דבקות המונעים
רוח של התנסאות – בעודי עדין לומד וטירן באhabitatio האמיתית, נח באותה וילה עם אליפויות הלומד, כאשר
דבקה בנו, בלבוש אישה אך באמונה גברית, בשלווה של גיל, אהבתם אם וחסידות נוצרת! הנה, אילו ציללים
המשמעותי אליך באוטם מזמורים, וכייד התלהתני דרכם אליך, ובערתי להশמעים, לו נתן, בכל העולם כלו,
נגד גאות המין האנושי! ובכל זאת הם מושרים בכל העולם, ואין איש יכול להסתתר מוחזק. באיזה צער עז
ומר כעשתי על המניאים! ושוב ריחמתני עליהם, שכן לא ידעו את אותם סקרמנטיים, אותן תרופות, והו אחוזים

טיפול נגד התרופה שהייתה יכולה לרפא אותם משיגעוןם. כיצד הייתה רזהה שהיה אז א' שם בקרבתו, ומבל' שידעו שאני שם, יכולו לחזות בפנוי ולשמעו את דברי, כאשר קראתי את מזמור ד' באותו זמן של מנוחתי, וכי צפוי עלי המזמור ההוא: "בְּקָרְאִי עֲנָנִי אֱלֹהִי צַדִּיקִי בֶּצֶר הַרְמַבֵּת לִי חָנָנִי וְשָׁמַעْ תִּפְלַתִּי". לו יכולו לשמוע את אשר הגית עלי מילים אלו, מבלתי שידע אם שמעו, פן יחשבו שאמרתי זאת לעונם! שכן באמת לא הייתה אמרת אותן הדברים, ולא באותה הדרך, לו חשתו שהם שומעים ורואים אותן; וגם לו היה אומרים לא היו מקבלים אותן כך, כפי שקיבלתם בשיחי לעצמי ולמעני לפניך, מתוך רגשותי הטבעיים של נשמה.

מה היה אפוא זה שהכאיב לי כל כך בפנים, אלא פצע טרי שנוצר בשל העקירה הפתאומית של אותו מנהג חיים משוטפים, מתוק ויקר מכל? אכן שמחתי בעודותה, כאשר באותה מחלת אחרונה, בעוד היא מערבת את דברי החיבה שלא עם עשי' חובתי, קראה לי "מוסר", והזכירה בחיבה רבה של אהבה שמעולם לא שמעה מפני כל צليل קשה או פוגעני כלפייה. ובכל זאת, הוא אלהי' שיצרת אותנו, איזו השוואה יש בין אותו כבוד שחילקתי לה לבין עבדותה שלא עבורי? משנעצרתי אפוא מנהמה גדולה כל כך שהיא בה, נפשי נפצעה, ואתם חיים נקערו לזרם, אלו אשר מחייה ומהחי' יחד נעשו לאחד.

משהו שקט הנער מבכיו, נטל אוזודיו את ספר התהילים והחל לשיר, וכל ביטנו עונה אחריו את המזמור: "חִסְדְּךָ וּמִשְׁפָט אֲשֶׁר לְךָ הִזְמָרָה". ובמשךם את אשר אנו עושים, נאספו אחיהם רבים ונשים חסידות; ובעוד הם (אלו שתפקידם בacr) מכינים את הקבורה כמנהג המקום, אני, בחלק של הבית שבו יכולתי לעשות זאת כראוי, יחד עם אלו שלא מצאו לנוון לעזוב את, דנתני בדבר מה ההולם את השעה; ובצרכי זה של תחושת שיכתתי את אותו ייסור הידוע לך, בעוד הם אינם יודעים ומקשיבים בקשבר רב, ווסברים כי אני נתול כל תחושת צער. אך באזני, במקום שבו איש מהם לא שמע, האשמתי את חולשת רגשותי ובלמתו את נחשול יגוני, שנסוג מעט מפני; אך שב בא, כאגות, אך לא כדי להתרץ בדמותו ולא כדי לשנות את מבע פנוי; ובכל זאת ידעת מה אני כובש בלבבי. ובריותו לא מרחaza כל מכך לדברים אונשיים אלו יש כזה עלי', אשר בסדר הראו' ובמיוני של מצבנו הטבעי חיבטים הם להתרחש, בצער חדש הצטערתי על צער, וכן נשחקתי ביגון כפוף.

והנה, הגוף נישאה לקבורה; הלכנו ושבנו לא דמעות. שכן אף באותה תפילה ששפכנו לפניך, כאשר הועלה זבח פדיונו עבורה, כשכעת עמדה הגוף לצד הקבר כמנהג המקום בטרם תונח בו, לא בכיתך אף במלהך אותן תפילות; ובכל זאת כל היום הינו עצב בכאבם בסתר, ובונפש מוטרדת התפללת אליך ככל שיכולה שתרפא את יגוני, אך לא עשית זאת; בהטעיתך, כך אני מאמיין, על זיכרוני באמצעות מקרה ייחיד זה, עד כמה חזק הוא כבלו של הרגל, אפילו על נשמה הנזונה כתע מדבר אמרת. נראה היה לי טוב גם ללקת ולהתרחץ, לאחר ששמעתי כי המרחץ (balneum) קרי קר על שם המילה היוונית חסוניא (Balaneum), משום שהוא מגרש את העצב מן הדעת. וגם זאת מתווודה אני בפני רחמים, אבי היתומים, שהתרחצת, ונורתה כפי שהיא לפני המרחץ. שכן מרירות היגון לא יכולת לזלוג החוצה מלבי. אחר כך ישנת, והתעורرت שוב, ומצאתי את צער מרווח לא מעט; ובעוד לי במייתי, נזכרתי באותו חרוץ אמת של אמברוסיוס שלך. שכן אתה הו:

"boras hocol, adon,

ומושל במרומיים,

העוטה יום באור,

ונוסך תנומה רכה על הלילה,

למען ישב לאיברינו

כח העמל,

ולבבות קורסים ירוממו,

ויגנות יוכנעו".

ואז מעט שבתי למחשבותי הקודומות על אמרתך, על הליכותיה הקדשות לפיר, על רוח קדושה
ומסירותה לפיר, אשר מהם נשלתי פתאום: וחפצתי לבכות לפיר, עבורה ועבור עצמי, למעןנו ולמעני. נתתי
דרור לדמויות שקדום לך בلمתי, שיעלו על גדותיהם כל שחפזו; בהשענין עליון את לבי; והוא מצא בהן
מנוח, שכן היה זה באזניך, לא באזני אדם, שהיה מפרש בבוז את בכיכך. וכעת, אדוני, בכתב מתווודה אני על
כך לפיר. יקרה זאת מי שיחפש, ויפרש זאת כרצונו: ואם ימצא בכר חטא, על שכחתי עלAMI חלק קטן של
שעה (האם שהייתה באוֹתָה עת מטה לעני), אשר במשר שניים רבות בכתה עברו למן אחיה לעיניך), אל
ילעג לי; אלא מוטב, אם הוא איש בעל חסד רב, שיבכה הוא עצמו על חטא אי לפיר, אביהם של כל אחיו
משיח.

אך כעת, בלב שנרפא מאותו פצע, שבו עשוי היה להיראות ראוי לגאנז'י בשל רגש ארצי, שופר אני לפיר,
אלוהינו, בעבר אתה אמרתך, סוג שונה בתכלית של דמויות; דמויות הנbowות מרוח המזועזעת מחשבת
הסכנות האורובות לכל נפש המתה באדם. ואף כי היא, לאחר שהחיה במשיח עוד לפני שחרורה מהבשר, חייה
لتהיilit שマー באמונתה ובהיליכותה; בכל זאת אין אני מעז לומר כי מאותו זמן שבו הולדת אותה מחדש
בטבילה, לא יצאה מפי כל מילה נגד מצותך. בנה, האמת, אמר: "כל-האומר לאחיו ר' ר'יקא' יהא ח'ב לאש
גיה'נום". ואוי אף לח'יהם הראים לשבח של בני אדם, לו תבחן אותם בהניחך את הרחמים בצד. אך מושם
שאין אתה מחייב לדרוש עוננות, מקווים אנו בביטחון למצוא מקום אצלך. אך כל המונה לפיר את זכויותינו
האמיתיות, מה הוא מונה לפיר אם לא את מתנותיך שלך? לו רק ידעו בני אדם כי בני אדם הם; והמתהלך
ביהוה יתהלך.

על כן, هو תהילתי וחוי, אלוהי לבבי, בהניחי לזמן מה את מעשייה הטוביים, שעיליהם מודה אני לך בשמחה,
מפציר אני בר' כת עbor חטא אי. שמע נא לי, מתחנן אני לפיר, בזכות מרפא פצעינו, אשר נתלה על העץ
וכעת יושב לימיינר ומפגיע בעדתו לפיר. ידוע אני כי היא נהגה ברחמים, ומלבה סלחה לח'יביה על חובותיהם;
סלח גם אתה לח'ובותיה, כל אשר צברה במשר שניים רבות כל כך מאז מי הישועה. סלח לה, אדוני, סלח, אני
מפציר בר; אל תבוא במשפט עמה. יגבירו רחמים על משפטך, שכן דבריך אמרתם, והבטחת רחמים
לרחמים; אוטם רחמים שאתה נתת להם להיות מלאה, אתה אשר תחונן את אשר תחונן ותרחם את אשר
תרחם.

ומאמין אני כי כבר עשית את אשר אני מבקש; אך קיבל נא, אדוני, את נדבות פ'. שכן היא, בקרוב יום פירודה
מהעולם, לא נתנה דעתה שגופתה תיכיר בתכרכים מפוארים, או תיכון בבושים; אף לא חפיצה במצבת
נבחרת, או להיקבר בארץת שלה. דברים אלו לא ציוויה לנוין; אלא חפיצה רק שם זיכר ליד מזבחך, אשר
אותו שירתה ללא הפסקת יום אחד: שכן ידעה כי שם מחלוקת הקורבן הקדוש, שעל ידו נמחה שטר החוב
שהיה נגדנו; שדרכו הושג הניצחון על האויב, אשר במוינו את פשעינו ובփשו מה להטיח בנו, לא מצא דבר בו,
בזה אשר בו אנו מנצחים. מי ישיב לו את הדם הנקי? מי ישלם לו את המחיר שבו קנה אותנו, וכך יקחנו מידי?
אל הסקרמנט של פדיוננו זה קשרה אמרתך את נפשה בקבל האמונה. אל יפרידנה איש מהגנטך: אל יתיצב
האריה או הדרקון בדרכה, בכוח או במרמה. שכן היא לא תענה כי אינה חייבת דבר, פן תורשע ותיתפס ביד'
המאשים הערמוני: אלא היא תענה כי חטאיה נמחלו לה על ידי זה שאף אחד אינו יכול להשיב לו את המחיר
אשר הוא, שלא היה חייב דבר, שילם עבורי.

תנוּחַ הִיא אֶפְאָה בְּשִׁלּוּם עַמְּבָדֵל שְׁלִפְנֵי וְאַחֲרֵי לֹא הִיא לְהָאָחָר; אֲשֶׁר לוּ צִיְתָה, וּבִקְשָׁה בְּסִבְלָנוֹת לְהַנִּיב
פָּרִ עַבְורֵךְ, לְמַעַן תָּקַנֵּה גַּם אַוְתֵּא אַלְיָךְ. וְהַשְּׁרָא נָא, אַדְוַיְ אַלְהָיִ, הַשְּׁרָא בְּעַבְדֵּךְ אַחֲיִ, בְּנֵיךְ אַדְוַיְ, אֲשֶׁר
בְּקוֹלִי, בְּלִבִּי וּבְעַטִּי אַנְיַ מְשֻרָת, לְמַעַן כֵּל אַלְוִ שִׁקְרָא וְיִדְוִים אַלְוִ, יִזְכְּרוּ לִידֵי מְזֻבָּחָךְ אַתְ מְוִינִיקָה אַמְתָךְ, עַמְּ
פְּטְרִיקִיּוֹ, מַיְ שָׁהִיא בְּעַלְהָ, אֲשֶׁר דָרְךְ גּוֹפּוֹתֵיכְם הַבָּאת אֶתְלִי לְחַיִים אַלְוִ, אַנְיַ יְדַעַן כִּי. מַיְ יִתְהַנֵּן וּיִזְכְּרוּ בְּחִיבָה
אֲדוֹקָה אֶת הָוָיִ בְּאוֹרְחָלָךְ זוֹ, אֶת אַחֲיַ תְּחִתֵּיךְ אֲבִינוּ בְּתוֹךְ אַמְנוּנִיקָה אַמְתָךְ, עַמְּ
הַנְּצָחִית הִיא, אֲשֶׁר עַמְּךְ הַעֲלוֹת לְרַגְלֵינוּ אֶלְיהָ מְצָאָתָנוּ מְמַצְרִים וְעַד שְׁבוּ אֶלְיהָ. לְמַעַן תְּקִוִים בְּהָאַקְשָׁתָה
הַאֲחִרְנוֹתָה שֶׁ אַמְיַמְנִי, דָרְךְ וְיִדְעֵי יִוְתַר מְאַשֵּר דָרְךְ תְּפִילָותֵיכְם, בְּשֻׁפַע רַבְ יָוָתָר.

מי ייתן ואדע אותה, הוא אדוני, הידוע אותה; מי ייתן ואדע אותה, כפי שאני ידוע. כוחה של נשמתי, בוא לתוכה, והתאם אותה לך, למען תהיה היא תחת רשותך ותווך על ידיך ללא כתרם או קמט. זהה תקווות, ועל כן אני מדבר; ובתקווה זו אני שמח, כשאני שמח בבריאות. על שאר דברי החיים הללו יש להצער פחות כל שמצטערים עליהם יותר; וככל שיש להצער עליהם יותר, כך מצטערים עליהם בני האדם פחות. שכן הנה, אתהओח את האמת, והעשה אותה בא אל האור. זאת חוץ אני לעשות בלבבי לפניך בזידוי; ובכתבבי, לפניכם רביים.

ומマー, הוא אדוני, אשר לפנינו עיניו תהום מצפונו של אדם חשופה היא, מה יוכל להיסטר ב' גם אם לא אחווץ להתוודות עליו? שכן אז הייתה מסתיר אותך ממני, ולא אותך ממך. אך בעת, משנהנתה היא לי לעדיה כי אני מרוצה עצמי, אתה זורח, אתה נעים, ואהוב, וכוכס; למען אבוש בעצמי, ואתכחש לעצמי, ואבהיר בר, ולא אהיה נעים לא לך ולא לעצמי, אלא בר. לכן לפניך, אדוני, פתוח אני, יהיה אשר אהיה; ובאייה פרי אני מתודה לפניך, כבר אמרת. ואני עשו זאת בתמים ובצללים שלבשר, אלא במילוט נשמתי ובזעקה המחשבה אשר אוזנק יודעת. שכן כשאני רע, הרי שהוידי לפניך אינו אלא חוסר שביעות רצון מעצמי; וכשאני קדוש, אינו אלא אי-יחוס הדבר לעצמי: שכן אתה, אדוני, מביך את החסיד, אך תחילת מציק אתה אותו בהיותו רשע. הוידי של אפוא, אלהי, לנגד עיניך, נעשה בדממה ושלאל בדממה. שכן בצליל הוא דומם; אך בראשו הוא צעק בקול גדול. שכן אין אני משמע כל דבר נכון לבני אדם, אשר לא שמעת ממני לפני כן; ואני אתה שמעת דבר כזה ממני, אשר לא אמרת לי אתה תחילת.

מה לי אפוא ולאנשים, ששומעים הם את יידי – כאלו יכולם הם לרפא את כל תחלוא – גזע הסקרן לדעת את חי' אחרים, אך עצל לתקן את חייהם שלהם? מדוע מבקשים הם לשמעו ממני מה אני, בעוד שאינם מוכנים לשמעו ממי הם עצם? וכיידע, בשמעם ממני על אודות עצמי, אם אמת בפי; בראותנו כי אין אדם יודע את אשר באדם, כי אם רוח האדם אשר בקרבו? אך אם ישמעו ממי על אודות עצם, לא יוכל לומר: "ה' משקר". שכן מהו לשמעו ממי על אודות עצם, אם לא לדעת את עצם?ומי היודע ואומר "זה שקר", אלא אם כן הוא עצמו משקר? אך מכיוון שהאהבה מאמינה לכל דבר (כלומר, בקרב אלו שהיא קושרת לעצמה ועשה אותם לאחד), הרי שגם, אדוני, אהודה לפניך באופן כזה שבמי ישמעו, אף שאין ביכולתי להוכיח להם אם יידי אמת הוא; ובכל זאת מאמנים הם לי, אלו שהאהבה פותחת את אוזניהם אליו.

אך אתה, רופאי הפנימי ביתור, הבחר לי אייה פרי עשי אני ל��וץ בעשוי זאת. שכן הוידיים על חטא' העבר, שלוחת וכיסית למן תברכני בר, בשינוי נשמתי על ידי האמונה והסקרמנט שלו, הרי שבעת קרייטם ושמיעתם הם מעוררים את הלב, למען לא יישן בי'יאוש ויאמר "אני יכול", אלא יקץ בהבת רחמי ובמתיקות חסדר, שבו כל מי שחלש הופך לחזק, כאשר דרכו הפרק מודיע לחולשתו שלו. והטוביים מתענגים לשמעו על הרעות שבערבים של אלו ששוחררו מהן כתע, לא משומם שהן רעות, אלא משומם שהו זיין עוד. באיזה פרי אפוא, 'אלוהים', אשר לו מצפוני מתחודה מדי יום, בבטוחו יותר בתקנות רחמייך מאשר בחפותו שלו, באיזה פרי, מתפלל אני, מתחודה אני בספר זה גם בפני בני אדם בנוכחותך על מה שהנני כתע, ולא על מה שהייתי? שכן את אותו פרי אחר ראייתי ועליו דיברתי. אך מה שהנני כתע, ממש בזמן אמירת יידיים אלו, ריבים חפצים לדעת, ככלו שהכירוני או שלא הכירוני, ששמעו ממני או עלי; אך אוזנם אינה בלבי במקום שבו אני נמצא, יהיה אשר אהיה. חפצים הם אפוא לשמעו אותי מתחודה על מה שהנני מבפניהם; מקום שאליו לא עין, לא אוזן ולא הבנה יכולים להגיע; הם חפצים בך, מוכנים להאמין – אך האם ידעו? שכן האהבה, שבאמתותה הם טובים, אומרת להם כי בוידי אין אני משקר; והיא בהם מאמינה לי.

אך לשם אייה פרי היו רוצים לשמעו זאת? האם חפצים הם לשמעו עמי בשמעם כמה קרוב אני אליך בזכות מתנתך? ולהתפלל עבורי בשמעם כמה מעוכב אני על ידי כובד משקל' של? בפני ככלו אחשוף את עצמי. שכן אין זה פרי מבוטל, 'אלוהים', שתודות רבות תינטענה לך בשmeno על ידי רביהם, ושתייטר לרבים עבורי. מי ייתן והנפש האחוית תאהב بي את אשר אתה מלמד שיש לאהוב, ותבכה بي את אשר אתה מלמד שיש לבכות. תהא זו נפש אחוית, לא נפש זרה, לא של בני נכר, אשר פיהם דיבר שוא וימינם ימין שקר, אלא אותה نفس אחוית אשר כשהיא מאשרת – היא שמחה עבורי, וכשהיא פוסלת אותה – היא מצטערת עבורי; שכן בין אם היא מאשרת ובין אם היא פוסלת, היא אוהבת אותה. בפני ככלו אחשוף את עצמי; הם ינסמו לרווחה במעשה הטוביים, ויאנחו ברעוי. מעשי הטוביים הם גזרותיך ומתחותיך; מעשי הרעים הם פשעי ומשפטיך. ינסמו נא

לרווחה באלו, ויאנחו באלו; ותפילהות ובכ' יعلו לנגד עיניך מלבותך אחיך, מחתותיך. אתה, אדוני, התרצה בקטורת של היכל קדשך, רחם עליו כרוב חסךך למען שマー; ובשם אופן אל תזנה את אשר החלת, אלא השם את חסרכנותך".

זהו הפרי של ידיי על אודות מה שהנני, לא על אודות מה שהיית; להתוודות על כך לא רק לפניך, בצהלה נסתה רע ובירגון נסתר עם תקווה, אלא גם באוזני בני אדם המאמינים, השותפים לשמחתי והשותפים למיתותי, אזרחי וחברי למסעך, שהלכו לפני אחרי חברך לדרך. אלו הם העדים, אחיך, שאתה חופשי شيء בನיך; אדוני, אשר אתה מצוחה עליו לשרת אם חופשי אני לחיות עמר, ממר. אך דבר זה היה מועט לו רק ציווה בדיבור ולא קדם לו במעשה. זאת אפוא אני עשו במעשה ובמילה, זאת אני עשו תחת כנפי; בסכנה גדולה מדי לו לא הייתה נשמה כנעה לרך תחת כנפי, וחולשתי ידועה לך. קטן אני, אך אני חי לעד, ושומר מספיק לי. שכן הוא עצמו אשר הוילדני ומגן עליו: אתה עצמן כל טובך; אתה, כל יכול, אשר נמצא עמי, אכן, לפניך אני נמצא. בפני כלו אפוא אשר אתה מצוחה עליו לשרת אהשוף, לא מה שהיית, אלא מה שהנניCutת ומה שאני עודני. אך גם אני איני שופט את עצמי. כך אפוא חופשי אני שיישמעו דברך".

שכן אתה, אדוני, שופט אותן: משום שאף אדם אינו יודע את אשר באדם כי אם רוח האדם אשר בקרבו, בכל זאת ישנו דבר מה באדם אשר אפילו רוח האדם שבקרבו אינה יודעת אותו בעצמה. אך אתה, אדוני, יודעת עלייך הכל, אתה שיצרת אותן. ואני, אף שלגנד עיניך אני בהזיה לעצמי ורואה עצמי כעפר ואפר, בכל זאת יודעת אני עלייך דבר מה שאינו יודע על עצמו. ובאמת, כתת אמר רואים במרהה כביחידה, וטרם פנים אל פניהם. لكن כל עוד נעדר אני ממר, אני נוכח עם עצמי יותר מאשר עמר; ובכל זאת יודעת אני אותן תותך כי אין אתה נתנו לשינוי כלל; אך אני, באילו פיתויים יכול אני לעמוד ובאיו לא – אני יודע. ויש תקווה, כי נאמן אתה, ולא תיתן לנו להתנסות מעבר ליכולתנו; אלא תיכון עם הניסיון גם את דרך המוצא, למען תוכל לשאטו. אתה זורחה אפוא על אשר אני יודע על עצמו, ואתה זורחה גם על אשר אני יודע על עצמו. וזה ממש שאות אשר אני יודע על עצמי, אני יודע מכך. אתה זורחה על עלייך; ואתה זורחה גם על אשר אני יודע על עלייך, לא עד אותו עד אשר יופיע חושכי כבירות אל מול פניך.

לא מתוך ספק, אלא בהכרה בטוחה,ओוב אני אותך, אדוני. היכית את לבבי בדרכך, ואהבתني אותך. וגם השמיים והארץ וכל אשר בהם, הנה מכל עבר מצוים הם עלי לאהוב אותך; ואני פוסקים מלומר זאת לכוכב, למען יהיו חסרי הצדקה. אך עמוק יותר תرحم על אשר תرحم, ותחזור את אשר חנوت: אחררת באוזניים חירשות מספרים השמיים והארץ את תחילתך. אך מה אני אוהב כשאני אוהב אותך? לא יווי של גופים, לא את הרוחή נאה של זמן, לא את בהירות האור המרהיב כל כך לעינינו, לא לחנים מתוקים של שירים מגוונים, לא את הריח הניחוח של פרחים ומשחות ובשמים, לא מן ודבש, לא איברים המזמינים חיבורך בשם. אך אחד мало אני אוהב כשאני אוהב את אלוהי; ובכל זאת אני אוהב סוג של אור, ולchan, וניחוח, ומאלל, וחיבור כשאני אוהב את אלוהי – האור, הלchan, הניחוח, המאלל והחיבור של האדם הפנימי שבך: שם זורח לנשמי מה שהරחוב אינו יכול להכיל, שם מהדhed מה שהזמן אינו נשא עמו הלהה, שם מריח מה שהנשימה אינה מפזרת, שם נטעם מה שהאכילה אינה מפחיתה, שם דבוק מה שהשבוע אינו מפריד. זה הדבר שאתה שמי אהוב כשאני אהוב את אלוהי".

ומה זו? שאלתי את הארץ, והיא ענתה לי: "אני הוא", וכל אשר בה התווודה על אותו הדבר. שאלתי את הים ואת התהומות ואת הרמשים החיים, והם ענו: "אין לנו אלוהיך, חפש מעליינו". שאלתי את האויר הנגע; וכל האויר על יושביו ענה: "אנכס'מנס טעה, אין אלוהים". שאלתי את השמיים, המשמש, הירח והכוכבים: "גם אנו (אומרים הם) אין לנו אלוהים אשר אתה מבקש". עניתי לכל הדברים המקיפים את דלתبشر: "אמרתם לי על אלוהי" שайнכם הוא; סпросו לי עלייך דבר מה". והם עזקו בקהל גדול: "הוא עשנו". שאלתי אותך היתה מחשבת עלייהם; וצורת יופים הייתה התשובה. ואני אל עצמי, ואמרתי לעצמי: "מי אתה?". עניתי: "אדם". והנה, בינו לבין פנוי נשמה וגוף, האחד בחוץ והשני בפנים. بما мало עלייך לבקש את אלוהי? ביקשתי בגוף מהארץ ועד השמיים, ככל שיכולתי לשלווח שליחים – את קרני עיני. אך טוב יותר הוא הפנימי, שכן אליו, כנשיא ושובט, דיווחו כל השלים הגופניים את תשובה השמיים והארץ וכל אשר בהם, שאמרו: "אין לנו אלוהים, אלא הוא עשנו". דברים אלו ידע האדם הפנימי שבי באמצעות שירותו של החיצוני: אני הפנימי ידעתי אותם; אני, הascal, דרך חושי גוף. שאלתי את כל מבנה העולם על אודות אלוהי; והוא ענה לי: "אני הוא, אלא הוא עשנו".

האם צורה גופנית זו אינה גלויה לכל אלו שחוシアם שלמים? מדוע אפוא אין היא אומרת אותו הדבר בכלל? בעלי חיים קטנים וגדולים רואים אותה, אך אינם יכולים לשאול אותה: שכן אין בינה מופקدة על חוויאם לשפט את אשר הם מדוחים. אך בני אדם יכולים לשאול, למען יראו דבריו הנסתורים של אלוהים בבירור, בהיותם מובנים דרך הדברים שנעשה; אך מתוך אהבתם אליהם, הופכים הם כפופים להם: וכפופים אינם יכולים לשפט. ואף אין היצורים עוניים לשואלים, אלא אם כן יכולים הם לשפטו; ואף אין הם משנים את קולם (כלומר, את מראמ) אם אדם אחד רק רואה ואחר רואה וושאול, כדי להיראות באופן אחד לאדם זה ובאופן אחר לאחר מכן, אלא בהופי עם באותו אופן בפני שנייהם, הרי שהישראל אילמת לזה ומדוברת לזה; אכן, היא מדברת לכטול; אך רק אלו מבינים, המשווים את קולה המתkeletal מבחוץ עם האמת שבפניהם. שכן האמת אומרת לו: "לא השמיים, לא הארץ ולא כל גוף אחר הם אלה". זאת טבעם עצמו אמר לרוחה אותן: "הם מסה; מסה קטנה יותר בחילקה מאשר בשלמותה". כתת אליך אני מדבר, נשמה, את החלק הטוב שבך: שכן את מהיה את מסת גופי, מעוניקה לה חיים, אשר שם גופי אין יכול לתת לגוף אחר: אך אלה ייר הוא אפילו עבור החיים של חיך.

מה אני אוהב אפוא כשאני אוהב את אלה? מי הוא זה שמעל לראש נשמה? דרך נשמה של עלה אליו. עבור מעבר לאותו כוח שבאמצעותיו מאוחד אני לגופי וממלא את כל מבנהו חיים. אין ביכולתי למצאו את אלה"י באמצעות כוח זה; שכן כך היינו עושים למצואו אותו הסoso והפרד שאין להם בינה, בראותנו כי זהו אותו הכוח שבאמצעותיו חיים אפייל גופיהם. אך ישנו כוח אחר, לא רק זה שבאמצעותיו אני מפיק חיים, אלא גם זה שבאמצעותו אני נוטך תחושה בשרי, אשר ה' יצר עבורי: מצווה על העין שלא לשמעו ועל האוזן שלא לראות; אלא על העין – שדרכה אראה, ועל האוזן – שדרכה אשמעו; ולשאר החושים איש איש את מושבו ותפקידו המיעוד; אשר בהיותם מגונים, אני, השכל האחד, פועל דרכם. עבור גם מעבר לכוח זה שלו; שכן גם לסתו ולفرد ישנו כוח זה, כי גם הם חשים דרך הגוף.

עבור אפוא גם מעבר לכוח זה של טבעי, בעלתי מעלה מעלה אל זה שעשנו. ובא אני אל שdotot הארמנונוטיה רחבי הידיים של זיכרוני, שם נמצאים אוצרותיהן של דמיות לאין מספר, שהובאו אליו מכל מני דברים שנטפסו על ידי התחושים. שם טמון כל דבר אחר שאנו חושבים עליו, אם על ידי הגדלה או הקטנה, או בכל דרך אחרת המשנה את אותם הדברים שהחוש הגיע אליהם; וכל דבר אחר שהופק והונח שם, אשר השכחה טרם בלעה וקבעה. כאשר נכנסו לשם, אני טובע כי מה שאחפוץ יוצא החוצה, ודבר מה מופיע מיד; דברים אחרים יש לחפש זמן רב יותר, והם נשלים כביכול מתוך איזה מאגר פנימי; אחרים פורצים החוצה בקבצות, ובעוד דבר אחד מבוקש ונדרש, הם מזקדים קדימה, כאמור: "האם זה אני במרקחה?". את אלו אני מגרש ביד לבבי מעל פני זיכרוני, עד אשר מה שאני חפץ בו יחשף וויפיע לעין מתוך מקומו הנסתור. דברים אחרים עולים בקלות, בסדר בלתי פוסק, כפי שקוראים להם; אלו שבচাহিত মেলা আলো শবাই় অর্থাৎ מפנים מקום, הם נסתרים מן העין, מוכנים לבוא כשאחפוץ. כל זה מתරחש כשהאני משנן דבר מה בעל פה.

שם נשמרים כל הדברים בנפרד ותחת כוורות כלליות, כscal אחד נכנס דרך נתיבו שלו: האור וכל הצבעים אוצרות הגוף דרך העיניים; דרך האוזניים כל מיני ציללים; כל הריחות דרך נתיב הנחיריים; כל הטעמיים דרך הפה; ודרך תחושת הגוף כולו – מה שקשה או רך, חם או קר, מחוספס, כבד או קל, בין אם מחוץ לגוף ובין אם בתוכו. את כל אלו מקבל אותו נמלג דול של הזיכרון בעיקולי הנסתורים והבלתי ניתנים להבעה לאין מספר, כדי שיהי זמינים וויאצאו בעת צורך; כscal אחד נכנס דרך עורו שלו ומונח שם. אך אין הדברים עצם נכנסים לשם; רק דמיותיהם של הדברים הנטאפים נמצאות שם בזמןנות, כדי שהמחשבה תשוב ותעלה אותן. דמיות אלו, כיצד הן נוצרות – מי יכול לומר, אףagalio בבירור דרך איזה חוש הובאה ואוחסנה כל אחת? שכן אפילו בעודי שוכן בחשיכה ובدمמה, בזכרוני יכול אני להפיק צבעים אם אחפוץ, ולהבחין בין שחור לבן ובין כל צבע אחר שארצתה; וכן הצלילים מתפרצים ומפריעים לדמות שנסמוכה פנימה דרך עיני ובה אני מתבונן, אף שגם הם שם, שוכבים רדומים ומונחים כביכול בנפרד. שכן גם לאלו אני קורא,omidם הם מופיעים. ואף שלשוני דוממת וגרוני חרישי, יכול אני לשיר ככל שאחפוץ; ואין דמיות הצבעים הללו, שלמרות הכל נמצאות שם, נדחות ומנדרגות כאשר נקרא מאגר אחר שזרם פנימה דרך האוזניים. כך את שאר הדברים, שנערמו פנימה ומעלה על ידי החושים האחרים, אני מעלה כרצוני. אכן, אני מבחין בין ריח החבצלות לסיגריות אף שאינו מריח דבר; ואני מעדיף דבש על פני יין מתקוק, חלק על פני מחוספס, בעת שאין טעם ואני נוגע, אלא זוכר בלבד.

דברים אלו אני עושה בפנים, באוותה חצר עצומה של זיכרוני. שכן שם נוכחים עמי שמיים, ארץ, ים, וכל אשר יכולתי לחסוב עליהם, מלבד מה ששכחתי. שם גם פוגש אני את עצמי, ומעליה את עצמי בזכרוני, ומתו, הין ומה עשית, ובאי לו רגשות. שם נמצא כל אשר אני זוכר, אם מניסיוני שלו ואם מאומנותי בדברי אחרים. מאותו מاجر עצמו אני מחבר ללא הרף את העבר עם דימויים חדשים ורעננים של דברים שחוויותי, אוائل שעלה סמרק מה שחוויותי האמנתי בהם; ומשםשוב מסיק על פעולות עתידיות, אירועים ותקאות, ועל כל אלושוב אני מהරר כנוכחים. "עשה זאת או זאת", אומר אני לעצמי באותו מاجر גדול של שלי, הגודש בדמויות של דברים כה רבים וכמה גודלים, "זהת או זאת תבוא בעקבותיה". "הלוואי שהזה או זה יקרה!", "אלוהים ימנע זאת או זאת!". כך מדובר אני אל עצמי: וכשהאני מדבר, דמויותיהם של כל אלו שאנו מדבר עליהם נוכחות, מתוך אותו אוצר של זיכרון; ולא הייתה מדבר על איש מהם לו היו הדמויות חסרות.

גדולה היא עצמת הזיכרון הזה, גדולה עד מאד, הוא אלוהי; חדר רחב ולא גובל! מי אי פעם ירד לסופ' עומקו? ובכל זאת זה כוח שלו, ושירך הוא לטבעי; ואני עמי תופס את כל מה שהנני. لكن השכל צר מכדי להכיל את עצמו. והין עשוי להיות אותו דבר שאין הוא מכיל מעצמו? האם הוא מחוץ לו ולא בתוכו? כיצד אפוא אין הוא תופס את עצמו? השთאות מופלאה מפטיעה אותו, ותמהון אוחז بي על כך. ובני אדם יוצאים למרחקים להתפעל מגביה ההרים, מגלי הים האדים, מזרמי הנהרות הרחבים, מהყיפות של האקינוס ומסלולי הכוכבים, ואת עצםם הם פוסחים; ואין הם תמהים כי כאשר דברת עלי כל הדברים הללו, לא ראיתי אותם עיני, ובכל זאת לא יכולתי לדבר עליהם אלא אם כן רأיתי אז בפועל בתוכי, בזכרוני, את ההרים, הגלים, הנהרות והכוכבים שראיתי, ואית אותו אוקיינוס שאני מאמין בקיומו, ובאותם מרחבים עצומים ביניים כאילו ראויים בחוץ. ובכל זאת לא על ידי ראייה משכתי אותם לתוך כאשר התבוננתי בהם בעיני; ואין הם עצם עמי, אלא דמויותיהם בלבד. ואני יודע דרך איזה חוש של הגוף הוטבעה כל אחת מהן עלי.

אך לא רק את אלו שומרת הקיבולת הבלתי נמדדת של זיכרוני. כאן נמצא גם כל מה שנלמד מהמדועים החופשיים וטרם נשכח; והועבר בכיוול למקום פנימי כלשהו שאין מיקום: ואין אלו דמויותיהם, אלא הדברים עצם. שכן, מהי ספרות, מהי אמןויות הוויכוח, כמה סוג שאלות קיימים – כל מה שאנו יודע מآل קיים בזכרוני באופן צחה שלא קלטתי את הדמות והשארתי את הדבר בחוץ, או שהדבר נשמע וחילך כמו קול שנחנק באוזן באותו רושם שבאמצעותיו ניתן היה להעלות אליו הוא נשמע שכבר אינם נשמעו; או כריך בעודו חולף ומתנדף באוויר ומשפיע על חוש הריח, ומשם הוא מעביר אל הזיכרון דמות של עצמו, אשר בזכרונו אותה אמרധשים אותו; או כמאלך אשר באמת כבר אין לו טעם, ובכל זאת בזכרונו עדין יש לו טעם במידת מה; או ככל דבר שהගות תפוס בmagic, ואשר כשמורחק הוא מאיתנו, הזיכרון עדין הוגה בו. שכן דברים אלו אינם מעברים אל הזיכרון, אלא דמויותיהם בלבד בלבד בנסיבות מהירות השთאות ונשمرות כביבול בארכונות פלאים, ומשם באופן פלאי על ידי פעולה הזיכרון הן מוצאות החוצה.

אך כתע, כשהאני שומע שניים שלושה סוג שאלות: "האם הדבר קיים? מהו? מאי זה סוג הוא?", הרי שאני אכן מחזק בדמויות הצלילים מהם מרכיבות המילים הללו, וידעו שאתם צלילים חלפו בראש דרך האויר ואינם עוד. אך הדברים עצם המציגים על ידי אותם צלילים – מעולם לא הגיעו אליהם בשום חוש של גופי, ולא הבחנתי בהם אלא בשכל; ובכל זאת בזכרוני הנחתתי לא את דמויותיהם, אלא אותם עצם. כיצד נכנסו אלו לתוכו – יאמרו הם אם יוכלו; שכן עברתי על כל נתיבי בשרי, אך אני מוצא דרך איזה מהם נכנסו. שכן העניינים אומורות: "אם דמויות אלו היו צבעונית, דיווחנו עליהן". האוזניים אומרות: "אם הן נשמעות, אנו נתנו עליהן דעתן". הנהיריים אומרים: "אם יש להן ריח, הן עברו דרכנו". הטעם אומר: "אללא אם כן יש להן טעם, אל תשאל אותן". המגע אומר: "אם אין לזה גודל, לא טיפולתי בה; אם לא טיפולתי בה, לא נתתי הودעה על כך". מנין וכי ציד נכנסו דברים אלו לזכרוני? אני יודע כיצד. שכן כשמdotyi אתם, לא נתתי אמון בשכלו של אדם אחר, אלא ذיהיתי אותם בשל; ובאשר ihnen אתם, הפקדתי אותם אצלו, בהניח אמון בכיוול במקומות שממנו אפשר להוציאם כשחפות. לבבבי היו הם אפילו עוד לפני שלמדתי אותם, אך בזכרוני לא היו. הין אפוא? או מדובר כאשר נאמרו, הכרתי בהם ואמרתי: "כך הוא, זה נכון", אללא אם כן הם כבר בזכרונו, אך מושלים לאחר וקוברים כביבול במקומות עמוקים יותר, כך שלולא הצעתו של אחר שלטה אותם, אולי לא הייתה מסוגל להגות בהם?

על כן מוצאים אנו שללמוד דברים אלו, אשר אין לנו סוגים את דמיותיהם בחושינו אלא תופסים בתוכנו דרך עצם כפי שהם ללא דמיות, אינו אלא לקבל דרך ההגות, ולהשיג דרך סימן בדברים אלו, אשר הzcירון הכליל קודם لكن בערבותה ולא סדר, יונחו כביכול בהישג יד באותו זיכרון עצמו שבו קודם لكن שכבו בלחתי ידועים, מפוזרים ומוזנחים, וכך יעלו בקהלות אל השכל המורגל בהם. וכמה דברים מסווג זה גושא זיכרוני אשר כבר נמצאו, וכפי שאמרתי, הונחו כביכול בהישג יד, אשר עליהם נאמר שלמדנו והגענו לדעת; ואילו הייתה פוקס לזמן קצר מהלהולותם במחשבה, שוב היו הם נקברים וחומקים לאחר כביכול אל המעמוקים העמוקים יותר, עד שהיה צריך שוב, כאילו היו חדשים, להגות בהם ממש, שכן אין להם משכן אחר: אלא יש לקבצםשוב כדי שהיו ידועים; כלומר, יש כביכול לאספס ייחד מפיזרים: ומכאן נגזרת המילה "קוגיטציה" (cogitatio) - מחשבה). שכן sogo (לאסוף) ו-cogito (לאסוף שוב/לחשוב) עומדים באותו יחס זה להזו כמו ago ו-factito-agito. אך השכל נכסע לעצמו מילה זו (cognition), כך שלא מה ש"נאסף" סתם כך, אלא מה ש"נאסף שוב", כלומר מובא יחד בשכל, נאמר עליו כראוי שהוא "נagara" (cogitated) או נחשב.

הzcירון מכיל גם סיבות וחוקים לאין מספר של מספרים ומידות, שאף לא אחד מהם הוטבע על ידי חוש גופני; בראותנו שאין להם לא צבע, לא צליל, לא טעם, לא ריח ולא מגע. שמעתי את צליל המילים שבهن הם מצויים כאשר דנים בהם: אך הצלילים הם דבר אחד והדברים הם דבר אחר. שכן הצלילים שונים ביוניות מבלטנית; אך הדברים אינם יוניות, לא לטיניות ולא כל שפה אחרת. רأיתי את קווי האדריכלים, העדינים ביותר, כקורוי עכבי; אך אלו עדין שונים, אין הם הדמיות של אותם קווים שעין הבשר הראתה לי: הוא יודע אותן, כל מי שלא כל מושג של גוף מזהה אותן בתוך עצמו. תפסתי גם את מספרי הדברים שבhem אנו מונים עם כל חושי גופי; אך אותן מספרים שבhem אנו מונים הם שניים, ואין הם דמיותיהם של אלו, ועל כן הם אכן קיימים. מי שאינו רואה אותן, יLAG ליל עלי שאמרתי דברים אלו, ואני ארחם עלי בעוודו לועג לי.

את כל הדברים הללו אני זוכר, וכייד למדתי אותם אני זוכר. דברים רבים שננטנו נגדם בטעות גמורה שמעתי ואני זוכר; ואף שהם כזובים, אין זה כזוב שאין זוכר אותם; ואני זוכר גם שהבחנה בין אותן אמיותות לבין אותן כזבים שננטנו נגדן. ואני תפוס שהבחנה הנוכחית בדברים אלו שונה מזכירת העבודה שהבחנה בהם פעמים רבות כשהגתי בהם תכופות. אני זוכר אףו גם שהבנתי דברים אלו תכופות; ואת מה שאינו מבחין ואני מניח בזיכרוני, למען אזכור להבא שאני מבין זאת כתעת. כך אףו אני זוכר גם שזכרתי; כאילו להבא עלה בזיכרון שלי מסוג כתעת לזכור דברים אלו, הרי שכוכב הזיכרון עלה זאת בזיכרון.

אותו זיכרון מכיל גם את רגשות שכל, לא באותו אופן שבו שכל עצמו מכיל אותן כשהוא חש בהם; אלא באופן אחר לגמרי, על פי כוח עצמו. שכן ללא שמחה אני זוכר את עצמי כמו ששמה; ולא צער אני נזכר בצער העבר שלו. ואת אשר פעם פחדתי, אני סוקר ללא פחד; ולא תאהו אני מעלה במחשבתי תאונות עבר. לעיתים, להפר, בשמחה אני זוכר את צער העבר שלו, ובצער – את השמחה. דבר שאין מפתיע באשר לגוף; שכן השכל הוא דבר אחד, והגוף דבר אחר. אם אףו בשמחה אזכיר כאב גוף מה עבר, אין זה כה מפתיע. אך כתעת, בראותנו שזכרון זה עצמו הוא השכל (שכן כשאנו מטילים על מישנו לשמר דבר מה בזיכרון, אנו אומרים: "ראה שתתשמור זאת בשכל", וכשאנו שוכחים, אנו אומרים: "זה לא עלה בדעתי" או "זה חמק משכל"), בקראנן לזכרון עצמו שכל); בהיות הדבר כך, כיצד יתכן שכוכב בשמחה אני זוכר את צער העבר שלו, לשכל שיש שמחה ולזכרון יש צער; השכל על השמחה שבו שמח הוא, אך הזיכרון על העצב שבו אין עצוב? האם הזיכרון במקרה אינו שיר לשכל? מי יאמר זאת? הזיכרון הוא אףו כביכול בטנו של השכל, והשמחה והעצב הם כמאל מתוק ומר; אשר כשןמסרים לזכרון, הם כביכול עוברים אל הבطن, שם הם עשויים להיות מאוחסנים, אך אינם יכולים להיטעם. מגוחך הוא לדמות שאלו דומים; ובכל זאת אין הם שונים לחלווטין.

והנה, מתוך זיכרוני אני מעלה זאת, כשאני אומר שישנן ארבע הפרעות בנפש: תאווה, שמחה, פחד וצער; וכל אשר יוכל לדzon בו עליון, על ידי חלוקת כל אחת לסוגי המשנה שלה ועל ידי הגדרתה, הרי ש בזכרוני מצוי אני מה לומר, ומה שמי מביא זאת; ובכל זאת אין אני מוטרד מכך אחת מהפרעות אלו נשאי נזכר בהן בהעלוותי אותן במחשבה; אכן, עוד לפני שקרأتي להן והשבתי אותן, הן היו שם; ועל כן יכולו הן, על ידי היזכרות, להיות מובאות שם. שמא אףו, כשם שהמאל מעלה מן הבطن על ידי העלתה גירה, כך מובאים אלו מן הזיכרון על ידי היזכרות. מדוע אףו אין הדן בהן, בהזיכרו כך, טועם בפי הרהוריו את מתייקות השמחה או את מרירות הצער? האם ההשווואה אינה דומה בנקודה זו, משום שאין היא דומה בכל היבטים? שכן מי היה חפץ לדבר

עליהם לו בכל פעם שהיינו נוקבים בשם יגון או פח, הינו נאלצים להיות עצובים או מפוחדים? ובכל זאת לא יכולנו לדבר עליהם לו לא מצאנו בזיכרון לא רק את צילוי השמות על פי הדמויות שההבטעו על ידי חושי הגוף, אלא גם מושגים של הדברים עצם, אשר מעולם לא קיבלנו דרך שום נתיב של הגוף, אלא שהנפש עצמה, בתפסה אותם דרך התנסות ברגשותיה שללה, הפקידה בזיכרון, או שהזיכרון עצמו שמר אותם מבלתי שהופקדו אצלנו.

אך האם באמצעות דמיות או לאו – מי יכול לומר בקלות? כך, נוקב אני בשם אבן, נוקב אני בשם שם; הדברים עצם אינם נוכחים בחושי, אך דמיותיהם נוכחות בזיכרון. נוקב אני בשם כאב גופני, אך אין הוא נוכח עמי כשם דבר אינו כאב; ובכל זאת, ללא הייתה דמותו נוכחת בזיכרון, לא הייתה יודע מה לומר עליו, ולא הייתה מבחן בדברי בין כאב לעונג. נוקב אני בשם בריאות הגוף; בהיותי בריאות הגוף, הדבר עצמו נוכח עמי; ובכל זאת, ללא הייתה דמותו נוכחת גם בזיכרון, לא הייתה יכול בשום אופן להזכיר מה אמר צילם השם הזה לצין. ואף החולה, כישוץ שם הבריאות, לא היה מזהה מה נאמר, לולא נשمرة אותה דמות בכוח הזיכרון, אף שהדבר עצמו נעדך מן הגוף. נוקב אני בשם מספרים שביהם אנו מונים; ולא דמיותיהם אלא הם עצם נוכחים בזיכרון. נוקב אני בשם דמות המשש, ואotta דמות נוכחת בזיכרון. שכן אין אני מעלה בזיכרון את דמות דמותה, אלא הדמות עצמה נוכחת לפני בעליות אותה במחשבה. נוקב אני בשם זיכרון, וזהה אני את אשר נקבעתי בשם. והין אני מזהה אותו אם לא בזיכרון עצמו? האם הוא גם בפני עצמו על ידי דמותו, ולא על ידי עצמו?

ומה כאשר אני נוקב בשם שכחה, עם זאת מזהה את אשר נקבעתי בשם? מניין היה מזהה זאת ללא זכרתי? זאת? אין אני מדבר על צילם השם, אלא על הדבר אשר הוא מצין; אשר לו היה שוכחו, לא היה יכול לזכור מה ציל זה מצין. כאשר אפוא אני זכר זיכרון, הזיכרון שבאמצעותו אני זוכר, דרך עצמו, עם עצמו; אך כאשר אני זוכר שכחה, נוכחים הן זיכרונות והן שכחה; הזיכרון שבאמצעותו אני זוכר, והשכח שאיתה אני זוכר. אך מהי שכחה אם לא היעדר זיכרון? כיצד אפוא נוכחת היא כך שאזוכר אותה, שהרי כשהיא נוכחת אין יכול זכור? אך אם את אשר אנו זוכים אנו מחזיקים בזכרון, ובכל זאת לו לא היינו זוכים שכחה לא היינו יכולים לעולם, במשמעותו את השם, לזכור את הדבר המצוין על ידו – הרי שהשכח נשמרת על ידי הזיכרון. נוכחת היא אפוא למען לא נשכח, ובhayothה כך, אנו שוכחים. יש להבין מכך כי השכח, כאשר אנו זוכים אותה, אינה נוכחת בזכרון דרך עצמה אלא דרך דמותה; שכן לו הייתה נוכחת דרך עצמה, לא הייתה גורמת לנו לזכור אלא לשכח. מי יזכיר זאת כתעט? מי יבין כיצד הדבר קורה?

אדוני, אני באמת עמל בך, אכן עמל בעצמי; הפכתי לאדמה כבדה הדורשת זיעת אפיקים מרובה מדי. שכן אין לנו חוקרים כתעת את מחוזות השמיים, או מודדים את מרחקי הכוכבים, או דורשים באיזוני הארץ. זהו אני עצמי הזוכר, אני השכל. אין זה כה מפתיע אם מה שאני עצמי אכן נמצא נזכר מאלי יותר. שכן מה קרוב אליו יותר מעצמי? והנה, עצמת זיכרוני שלי אינה מובנת לי; אף שאין יכולתי אפילו לנוקב בשם שלי בלבד. שכן מה אומר, כאשר ברור לי שאני זוכר שכחה? האם אומר כי אין בזכרוני את אשר אני זוכר? או שמא אומר כי השכח נמצאת בזכרוני למטרה זו, למען לא אשכח? שני הדברים יהיו מוגבלים ביותר. איזו דרך שלישית קיימת? כיצד אוכל לומר שדמות השכח נשמרת בזכרון, ולא השכח עצמה, כאשר אני זוכר אותה? כיצד אוכל לומר זאת, בראותנו ש캐ר דמות של דבר מה מוטבעת בזכרון, חיב הדבר עצמו להיות נוכח תחילתו, למען תוכל דמות זו להיות מוטבעת? שכן כך זוכר אני את קرتגו, כך את כל המקומות שהייתי בהם, כך פני בני אדם שראיתי ודברים שדוחחו על ידי החושים האחרים; כך את בריאות הגוף או חוליו. שכן כשהיא דברים אלו נוכחים, קיבל זיכרוני מהם דמיות, אשר בהיותן נוכחות עמי, יכולתי להתבונן בהן ולהשיבן בשכלו כאשר זכרתי אותם בהיעדרם. אם אפוא שכחה זו נשמרת בזכרון דרך דמותה ולא דרך עצמה, הרי שהbor כי היא עצמה הייתה פעם נוכחת למען תילקה דמותה. אך כשהיא מוצאת רשות כבר? ובכל זאת, בכל דרך שהיא, בראותנו כי השכח נnocחתה מוחקת אפילו את מה שהיא מוצאת רשות כבר? וכך כתבה את דמותה בזכרון, אף אם דרך זו היא מעבר להשגה ולהסביר, הרי בטוחני שאני זוכר את השכח עצמה גם כן, שבאמצעותה נמחק את אשר אנו זוכים.

גדולה היא עצמת הזיכרון, דבר מעורר יראה, هو אלהי, רגוניות عمוקה ולא גבול; ודבר זה הוא השכל, וזהו אני עצמי. מה הנני אפוא, هو אלהי? מהו טבעי? חיים מגונים ורגונאים, עצומים לאין שיעור. הנה במישורים,

ובמערות ובנקיקים של זיכרוני, לאין מספר ומלאים לאין מספר בסוגי דברים לאין מספר, אם דרך דמיות, ככל הגופים; או על ידי נוכחות ממשית, כאמנוויות; או על ידי מושגים או רשיימים מסוימים, כרגשות הנפש, אשר גם כשהנפש אינה חשה בהם הזיכרון שומרם, בעוד שכל אשר בזיכרון נמצא גם בנפש – על פני כל אלו רץ אני, עף אני, צולן אני מצד זה ומצד זה ככל שביבותי, ואין לך סוף. מה גדולה עצמת הזיכרון, מה גדולה עצמת החיים, אפילו בחיו של אדם בן תמותה. מה אתה ח' האמיתים, אלה? אverb או אף אחד? אverb או אפילו מעבר לכך זה של הנקרא זיכרון; אכן, אverb מעבר לו, למען אker אליך, אוור מתוק. מה אומר אתה לי? הנה, אני עולה דרך-scaly אליך, השוכן מעלי. אכן, עלה אverb לכוח זה של הנקרא זיכרון, חוץ להגיעה אליך, המקום שמננו ניתן להגיעה אליך; ולהידבק בר, המקום שמננו ניתן להידבק בר. שכן אפילו לחיות ולציפורים יש זיכרון; אחרת לא יכול לשוב למאורתהן ולקניהן, ולא דברים רבים אחרים שהן מרגלות בהם; וכן לא יכול להתרגל לשום דבר אלא על ידי זיכרון. אverb גם מעבר לזכרון, למען אגיע אליו, זה אשר הפרידני מחיות השדה ועשנינו חכם מעוף השמיים; אverb גם מעבר לזכרון, והין יצא אותך, מתיקות טוביה באמת ובוטחה? והין יצא אותך? אם יצא אותך מחוץ לזכרוני, הרי שאין אני שומר אותך בזיכרון. וכי צא אוטר אותן, אם אין אני זכר אותך?

שכן האישה שאייבדה את המطبع שלה וחיפשה אותו בנהר – ללא זקרה אותו, לא הייתה מוצאת אותו לעולם. שכן שנמצא, מבניין הייתה יודעת אם הוא אותו המطبع, ללא זקרה אותו? זכר אני שחייבתי למצאותם דברים רבים; וזהת יודע אני בך, שכחישת איש מהם ונשאלת: "האם זה זה?", "האם זה זה?", אמרת' "לא" כל עוד לא הוציא לך שחייבתי. ואילו לא זכרת אתו (יהיה אשר יהיה), אף לו הוציא לך, לא הייתה מוצאו, כי לא הייתה יכול להזיהותן. וכן הוא הדבר תמיד כשאנו מתחפשים ומוצאים דבר אבוד. אף על פי כן, שדבר מה אובד במרקבה מן העין אך לא מן הזיכרון (כמו גופו נראה), הרי שדמותו עדין נשמרת בפניהם, והוא מבוקש עד אשר ישב אל המראה; וכשהוא נמצא, הוא מזוהה על ידי הדמות שבפניהם: וכן אנו אומרים שמצוינו את שנאבד אלא אם כן זיהינו אותו; וכן אנו יכולים לזהותו אלא אם כן אנו זכירים אותו. אך זה היה אבוד לעיניים, אך שמור בזכרון.

אר מה כאשר הזיכרון עצמו מאבד דבר מה, כפי שקרה כשאנו שכחים ומתחפשים למען נזקן? הין בסופו של דבר אנו מתחפשים אם לא בזכרון עצמו? ושם, אם דבר מה מוצע במרקבה במרקם אחר, אנו דוחים אותו עד אשר מה שאנו מתחפשים פוגש בנו; וכאשר הוא פוגש, אנו אומרים: "זה זה"; דבר שלא הינו עושים ללא זיהינו אותו, ולא הינו מזיהים ללא זכרנו אותו. ודאי אפוא ששכחנו אותו. או שמא לא הכל חמק מאיתנו, אלא דרך החלק שבו אחזנו חיישנו את החלק האבוד; בך שהזיכרון חשי אין הוא נושא יחד את כל השורגל בו, וכשהוא פגום בכיבול בשל גրיעת הרגלי הקדום,تبع את השבת מה שחרר לו? למשל, אם אנו רואים או חושבים על אדם המוכר לנו, ולאחר ששכחנו את שמו מניסיונו לשחזרו; כל דבר אחר שעולה אינו מתחבר לך; משום שלא הורגלנו להרהר בו יחד עמו, ועל כן הוא נדחה, עד שמופיע זה שעליו הידיעה נחה בנסיבות בעלמושא הרגלה. ומניין מופיע זה אם לא מתוך הזיכרון עצמו? שכן אפילו כשאנו מזיהים אותו לאחר שהוזכר לנו על ידי אחר, ממש הוא בא. שכן אין אנו מאמינים בו בדבר חדש, אלא עם ההיזכרות מאשרים כי מה שצין הוא נכון. אך לו היה נמחק כמעט כליל מן השכל, לא הינו זכירים אותו אפילו כשהוזכר לנו. שכן טרם שכחנו כמעט את אשר אנו זכירים כי שכחנו. את אשר שכחנו כמעט כמעט, אף שאבד, אין אנו יכולים אפילו לחפש אותו.

כיצד אפוא אני מתחפש אותך, אדון? שכן כשאנו מתחפש אותך, אלהי, מתחפש אני ח' אושר. אתחפש אותך למען תחייה נפשי. שכן גופי ח' על ידי נפשי; ונפשי על ידי. כיצד אפוא מתחפש אני ח' אושר, בראשות שאין לי אותם עד אשר אוכל לומר במרקם שבו עלי' לומר זאת: "די בך"? כיצד מתחפש אני אותם? על ידי זיכרון, אולי שכחתי אותם, בזוכר ששכחתי אותם? או שמא בחפשי למדם לדבר לא ידוע, אם משום שימושם לא ידעתם ואם משום ששכחתיים עד כדי כך שאיני זכר אפוא ששכחתיים? האם ח' אושר אינם מה שcollum רצחים, ואיש אינם רוצה בהם כלל? הין ידעו אותם מהם רצחים בהם כל קר? הין רואו אותם מהם אוהבים אותם כל קר? באמת יש לנו אותם, כיצד – אני יודע. אכן, ישנה דרך אחרת, שבה חשש לאדם אותם הרי שהוא מאושר; וישנם הברוכים בתקווה. לאלו יש אותם בדרגה נמוכה יותר מאשר שיש להם אוטם במעשה ממש; ובכל זאת מצבם טוב יותר מאשר שאינם מאושרים לא במעשה ולא בתקווה. ובכל זאת, אפוא אלו, לו לא היו להם במידת מה, לא היו רצחים כל קר להיות מאושרים; והעובדת שהם אכן רצחים בך היא ודאית יותר. הם ידעו אותם אפוא, אני יודע כיצד, ורק יש להם אותם על ידי סוג של ידיעה, איזו – אני יודע, ותויה אני אם היא בזכרון,

שם היא שם, הרי שהיא מואשרות פעם; האם כל אחד בנפרד, או באותו אדם שחתא ראשון ושבו גם כולם מתנו וממנו נולדים עם אומללות – אין אני חוקר עת; אלא רק, האם חי האושר נמצאים בזיכרון? שכן לא הינו אהובים אותם לולא ידענו אותם. אנו שומעים את השם, וכולם מודים שהוא חפצים בדבר; שכן אין אנו מתענגים על הצליל בלבד. שכן כשיוני שומע זאת בלטינית אין הוא מתענג, כי אין יודע מה נאמר; אך אנו הלטינים מתענגים, כפי שהיא מתענג גם הוא לו שמע זאת ביונית; משום שהדבר עצמו אינו יוונית ולא לטינית, אשר יוונים ולטינים ובני כל שאר הלשונות מהם אלו בלהט זהה. ידוע הוא אפוא לכול, שכן לו היו נשאלים בקול אחד: "האם הייתם רוצים להיות מואשרים?", היו עונם ללא ספק: "הינו רוצים". ודבר זה לא היה יכול להיות לולא הדבר עצמו שזאו שמו היה נשמר בזיכרון.

אך האם הדבר הוא כפי שadcם זכר את קרטגו לאחר שראה אותה? לא. שכן חי אושר אינם נראים בעין, משום שאין הם גוף. האם כפי שאנו זוכרים מספרים? לא. שכן אל, מי שיש לו אותם בידעתו, אינו מחשש עוד להשגים; אך חי אושר יש לנו בידעתו, ועל כן אנו אהובים אותם, ובכל זאת עדין חפצים להשיגם למען הניה מאושרים. האם כפי שאנו זוכרים רהיטות דבר? לא. שכן אף שבשמעם שם זה, יש המעלים בזיכרון את הדבר והם עצם טרם רהוטים, וربים החפצים להיות כאלו, ומכאן נראה שהדבר נמצא בידעתם; ובכל זאת אלן הבחינו דרך חשיהם הגוףנים באחרים מהם רהוטים, והתענגו, וחפצים להיות כמותם (אף שבאמת לא היו מתענגים לולא ידיעה פנימית כלשהי על כך, ולא היו חפצים להיות כמוותם לולא התענגו כך); בעוד שחי אושר אין אנו חווים באחרים דרך שום חוש גופני. האם אפוא כפי שאנו זוכרים שמחה? שמא; שכן את שמחתי אני זכר אף בעודי עצוב, כפי שאני זכר חי אושר בעודי אומל; ומדובר לאראי, שמעתי, הרחתי, טעמתי או משפטתי בחוש גופני את שמחתי; אלא חוויתי אותה בשליל, כמשמעות; ידיעתה דבקה בזיכרון, כך שיכל אני להעלווה לעיתים בימים ולעתים בכיסופים, על פי טבעם של הדברים שבהם אני זכר את עצמי שמח. אכן אפילו מדברים נאחים נסחפות לסוג של שמחה, אשר כתעת, בהיזכרי בה, אני מתעב ומקל; ולעתים מדברים טובים ושרים, שאוותם אני זכר בכיסופים, אף שייתכן שאינם נוכחים עוד; ועל כן בצער אני נזכר בשמחה קודמת.

היכן אפוא ומתי חוויתי את חי האושר שלו, למען אזכיר אותו, ואהוב אותו, ואcosaף אליהם? ואין זה אני בלבד, או עוד כמה בודדים, אלא כולם חפצים להיות מואשרים; ولو לא ידענו זאת בידיעה ודאית כלשהי, לא הינו חפצים בכך ברצונו כה ודאי. אך כיצד יתכן הדבר, שאם יישאלו בני בני אדם אם ירצו למלחמה, האחד אולי יענה שכן והשני שלא; אך אם יישאלו אם ירצו להיות מואשרים, שנייהם יאמרו מיד ולא כל ספק שכן; משום סיבה אחרת לא יצא האחד למלחמה והשני לאו, אלא כדי להיות מואשרים. האם יתכן שכשם שהה מחשש את שמחתו בדבר אחד וזה בדבר אחר, הרי שכולם מסכניםים ברצונם להיות מואשרים, כפי שהוא מסכניםים (לו נשאלו) שהם חפצים בשמחה, ולשמחה זו הם קוראים חי אושר? אף על פי שאחד משיג שמחה זו באמצעות אחד ואחר באמצעות אחר, ככלם מטרה אחת שהם שואפים להשיגה, והוא השמחה. ובהיותה דבר של הכל לומר כי חוו אותו, הרי הינה במצב בזיכרון ומזהה בכל פעם בשם "חי אושר" מזכר.

חלילה לי, אדוני, חיללה מלבד המתוויה כאן לפניו, חיללה לי לחשב את עצמי למושר בשל של שמחה כלשהי, תהא אשר תהא. שכן ישנה שמחה שאינה ניתנת לרשותם, אלא לאלו אהובים יותר לمعنى שלר, אשר שמחתם היא אתה עצמן. ואלו הם חי האושר. לשם אליך, מפרק, לمعنى; זה זה, ואין אחר. שכן אכן החושבים שיש אחר, רודפים אחר שמחה אחרת שאינה האמתית. ובכל זאת, אין רצונם פונה הרחק מאיין מראית עין של שמחה.

אין זה ודאי אפוא שכולם חפצים להיות מואשרים, ככל שאלה שאינם חפצים לשם בר, שהם חי האושר היחדים, אין חפצים באמת בח' האושר. או שמא כל בני האדם חפצים בכך, אך משום שהבשר מתוויה נגד הרוח והרוח נגד הבשר, כך שאין הם יכולים לעשות את אשר יחפזו, נופלים הם אל אשר הם יכולים ומסתפקים בכך; משום שתא אשר אין הם יכולים לעשות, אין הם רצחים בעוצמה מספקת שתעמשם ליכולם? שכן שואל אני כל אדם: האם היה מעדיף לשמחה באמת או בכזב? הם לא יהססו לומר "באמת", כשם שלא יהססו לומר "שהם חפצים להיות מואשרים"; שכן חי אושר הם שמחה בר, אשר אתה הוא האמת, אלהי אורי, ישועת פני, אלהוי. אלו הם חי האושר שכולם חפצים בהם; חיים אלו שהם לבדם מאושרים, יכולים חפצים בהם; לשם באמת יכולים חפצים. פגשתי רבים שבקשו להוליך שלול; אך איש שבקש

ש يولיכו שולל – לא מצאת. היכן אפוא ידעו את ח' האושר הללו, אלא במקום שבו הם יודעים גם את האמת? שכן הם אוהבים גם אותה, שהרי אין הם רוצים שיליכו אותם שולל. וכאשר הם אוהבים ח' אושר, אינם אלא שמחה באמת, הרי שהם אוהבים גם את האמת; שאotta לא היו אוהבים לו לא היה לה איזו ידיעה בזיכרון. מדוע אפוא אין הם שמחים בה? מדוע אין הם מאושרים? משום שהם תפושים בעוצמה רבה יותר בדברים אחרים שיש להם כוח רב יותר להעשותם אומללים, מאשר זה שהם זוכרים בריפוי כה רב הדבר שעשו לעשותם מאושרים. שכן ישנו עדין מעט אויר בבני האדם; יתהלך נא, יתהלך נא, פן ישיג החושך.

אך מדוע "האמת מולדיה שנאה", ואישר המטיף את האמת הופך להם לאוייב? הרי ח' אושר אוהבים המ, ואין הם אלא שמחה באמת; אלא אם כן האמת אהובה באותו אופן, שallow האוהבים דבר מה אחר הי' רוצים שהוא מהם אוהבים יהיה האמת; ומשום שאין הם רוצים שיליכו אותם שולל, אין הם רוצים להשתכנע כי אכן הוליכו אותם שולל? על כן הם שונאים את האמת למען אותו דבר שאהבו במקום האמת. הם אוהבים את האמת כשהיא מאירה, הם שנאים אותה כשהיא מוכיחה. שכן כיוון שאין הם רוצים שיליכו אותם שולל, וחופצים הם להולי שולל, הם אוהבים אותה כשהיא חשופת את עצמה בפניהם, ושונאים אותה כשהיא חשופת אותם. על כן היא תשיב להם כגמולם, כך שallow שלא רצוי להיחשף על ידה, היא תחשוף אותם נגד רצונם, והיא עצמה לא תיחשף בפניהם. כך, כך, אכן כרך רוצה של האדם, העיוור והחוליה הזה, המזווים וחסר החן, להיות נסתר, אך שדבר יסתור ממנה – אין הוא רוצה. אך להפר השוב לו: שהוא עצמו לא יסתור מן האמת, אך האמת נשתרת ממנו. ובכל זאת, אפילו בהיותו אומלל כך, מעדיף הוא לשמש באmittות מאשר בכאבים. מאושר היה הוא אפוא כאשר, ללא כל הסחת דעת מפרעה, ישמח באומה ייחידה, שבמציאותו כל הדברים הם אמת.

ראה איזה מרחב עברתי בזיכרוןachi אחריך, אדוני; ולא מצאתי מחוץ לו. אף לא מצאת דבר הנוגע אליך מלבד מה ששמרתי בזיכרוןami מАЗ שלמדתי אותך. שכן מАЗ שלמדתי אותך, לא שכחתי. שכן היכן שמצאת אמת, שם מצאת את אלהי, האמת עצמה; שאotta מАЗ שלמדתי, לא שכחתי. מАЗ שלמדתי אותך אפוא, אתה שוכן בזיכרון; שם מוצא אני אותך בזיכרון ומתענג בר. אלו הם תעוגות הקדושים שנתת לי ברחמייך, בהתבונך בעוני.

אך היכן בזיכרון אתה שוכן, אדוני, היכן אתה שוכן שם? איזה סוג של משכן התקנת לך? איזה סוג של מקדש בנית לך? נתת כבוד זה לזכרנו, לשוכן בו; אך באיזה חלק שלו אתה שוכן, בכר אני מהרהר. שכן בחשבינו עלייך, עברתי מעבר לאותם חלקים שלו שישנם גם לחווית, שכן לא מצאתי שם בין דמיות הדברים הגופניים; ובאותם חלקים שבהם הפקדתי את רגשות נפשי, ולא מצאתי שם. ונכנסתי אל מושבו של שכלי עצמו (אשר יש לו בזיכרון, במידה שהascal זוכר גם עצמו), וגם שם לא הייתה: שכן שם שאין אתה דמות גופנית, ואף לא רגש של יצור ח' (כשאנו שמחים, משתתפים בצער, חושקים, מפחדים, זוכרים, שוכחים וכדומה); כך גם אין אתה השכל עצמו; משום שאתה אדון האלים שלascal; וכל אלו משתנים, אך אתה נותר ללא שינוי מעלה הכלל, ובכל זאת הואלת לשוכן בזיכרון מАЗ שלמדתי אותך. ו מדוע מחפש אני כתבת באיזה מקום שלו אתה שוכן, כאלו יש בו מקומות? בטוחני שבתוכו אתה שוכן, שכן זכרתי אותך מАЗ שלמדתי אותך, שם מוצא אני אותך כשאני מעלה אותך בזיכרון.

היכן אפוא מצאתי למען אלמד אותך? שכן בזיכרון לא הייתה לפני שלמדתי אותך. היכן אפוא מצאתי למען אלמד אותך, אם לא בר מעלי? מקום אין; הולכים אנו אחרה וקדימה, ומקום אין. בכל מקום, והוא מעניה אתה אוזן קשבת לכל השואלים בעצחה, מיד עונה לכולם, אף שעל עניינים מגוונים הם שואלים בעצחה. בבירור עונה אתה, אף שלא כולם שומעים בבירור. כולם מתייעצים בר על אשר יחפץ, אף שאינו הם שומעים תמיד את אשר יחפץ. עבדך הטוב ביוטר הוא זה שאינו מצפה לשמעו מפרק את אשר הוא עצמו חף, אלא מעדיף לחפות את אשר מפרק הוא שומע.

מאוחר מדי אהבתיך, הוא יופי כה קדום וכח חדש! מאוחר מדי אהבתיך! והנה, אתה הייתה בפנים ואני הייתה בחוץ, ושם חיפשתייך; אני, המעוות, צלلتיב בתוכך אוטן צורות נאות שעשית. אתה הייתה עמי, אך אני לא הייתה עמי. דברים החזיקו אותי הרחק מפרק, אשר לו לא היו בר, לא היו קיימים כלל. קראת, וזעקה, ובקעת את חירותותי. הבהבת, זרחת, וגידשת את עיורוני. נשפת ריחות, ואני שפתי אויר ווערג אליך. טעםתי, ואני רעב וצמא. נגעת בי, ונשרפתني למען שלומר.

כאשר אדבק בר בצל ישוטי, לא יהיה לי עוד צער או עמל; וח"י יחיו כליל, בהיותם מלאים בר כליל. אך כת, כיוון שאתה ממלא אתה נושא מעלה, ומכיון שאתה מלא בר, אני למשא על עצמי. שמחות מעוררות מספד נאבקות בצליריים ממשיכים; ובאיזה צד הניצחון – אני יודע. אויל! אדון, רחם נא עלי. צערוי הרעים נאבקים בשמחותי הטובות; ובאיזה צד הניצחון – אני יודע. אויל! אדון, רחם נא עלי. אויל! הנה, אין אני מסתיר את פצעי; אתה הרופא, אני החולה; אתה הרחום, אני האומל. האם אין ח"י אדם עלי אדמות قولם ניסיון? מי חפש בתלאות וקשיים? אתה מצווה לשאותם, לא לאוהב אותם. איש אינן אהוב את אשר הוא נושא, אף שהוא אהוב לשאת. שכן אף שהוא שמח על שהוא נושא, היה מעדיף שלא יהיה לו דבר לשאת. בעת צרה אני עורג לרוחה, בעת רוחה אני ירא מן הצרה. איזה מקום אמצע יש בין שני אלו, שבו ח"י אדם אינם قولם ניסיון? אויל לרווחות העולם, עם ופעמים, בשל הפחד מפני הצרה והשחתת השמחה! אויל לצרות העולם, פעמים ושלוש, בשל המכירה לרוחה, ומשום שהצירה עצמה היא דבר קשה, וכן תשבור את כוח העמידה. האם אין ח"י אדם עלי אדמות قولם ניסיון, ללא כל הפוגה?

וכל תקוותי אינה אלא ברחמי הכבירים עד מאד. תן את אשר אתה מצווה, וצווה את אשר תחפו. אתה מצווה علينا את הפרישות; וכפי שאמר הכתוב: "אָדָע כִּי לֹא אֲחֵיה מַתְאָפֵק אֶם לֹא יִתְנַאֲלָה יִמְלָא", הרי שגם זאת הייתה חלק מן החוכמה – לדעת של מי היא המתנה. בפרישות אכן אנו נאספים ומוחזרים אל האחד, שמננו נפוצמו אל הרבים. שכן מעט מדי הוא אהוב אותך, אהובך דבר מה עמוק, אשר אין הוא אהובו למעןך. הוא אהבה, הבוערת תמיד ואני מאכלת לעולם! הוא חסד, אלהוי, הצעות. אתה מצווה פרישות: תן לי את אשר אתה מצווה, וצווה את אשר תחפו.

באמת מצווה אתה עלי פרישות מתאות הבשר, מתאות העיניים ומאגות העולם. אתה מצווה פרישות מפילגשות; ובאשר לנישואין עצמן, יעצץ דבר מה טוב יותר ממה שתתרת. ומכיון שננתת זאת, הדבר נעשה, עוד לפני שהפכתי לחלק של הסקרמנט שלך. אך עדין חיות בזיכרון (עליו דברתי הרבה) דמיות של אותן דברים שהרגלי הרע קיבע שם; הן רודפות אותי, חסר אונים בעודי ער: אך בשינה, לא רק שהן מסבות עונג, אלא אף זכות להסתמה, ולדבר הדומה מאוד למציאות. אכן, מה גברת אשליית הדמות, בנשמתי ובבשרי, שבעת שנייה, חזונות שווא משכנעים במה שהאמת אינה יכולה לו בעת יקיצה. האם אין זה אני עצמי, ה' אלוהי? ובכל זאת יש הבדל כמה רבبني בין עצמי, באותו רגע שבו אני עבר מיקיצה לשינה, או שב משינה, ליקיצה! היכן הוא השכל אז, אשר ביקיצה מתנגד להצעותיכן? ואילו הדברים עצם היו נדחקים לעומתו, היה הוא נותר ללא דעתו. האם נסגר הוא עם העניינים? האם הורדים עם חושי הגוף? ומהני שפעמים רבות אפילו בשינה אנו מתנגדים, וזכרים את תכליותנו, ועומדים בטהרה רבה בה, ואיןנו נותנים כל הסכמה לפיתוייםיכן? ובכל זאת הבדל כמה רב קיים, שכאשר קורה אחרת, עם היקיצה אנו שבים אל שלום המצחון: ובדוק דרך הבדל זה אנו מגלים שלא אנו עושים את אשר מצערים אנו שבדרך כלשי נעשה בנו.

האם אין ידר משגת, אלהים כל יכול, לרפא את כל תחלואי נשמתי, ובחסוך השופע יותר לכבות אף את תנוועותיה הלא-טהורות של שנתי! אתה תרבה, אדון, את מתנותיך בי עוד ועוד, למען תלך נשמתי אחרך אליך, כשהיא מותمرة מדקת התאותה; למען לא תمرוד בעצמה, ואףלו בחЛОמות לא רק שלא תבעץ, דרך דמיות החושים, את אותן השחתות משפילות עד כדי טומאת הבשר, אלא אף לא תסכים להן. שכן שלא יהיה לדבר מסווג זה, על רגשותינו הטהורים של היישן, אף לא ההשפעה הקלה ביתר,צד שאפילו מחשבה היהת בולמת – לחולל זאת, לא רק במלהר החיים, אלא אף בגיל הנטoxic, אין הדבר קשה לכל-יכל, המסוגל לעשות מעל ומעבר לכל אשר נבקש או נחשוב. אך מה שאני עודני בסוג זה של רעת, התוויות לפני אדון הטוב; שיש ברעה על אשר נתת לי, ומבהה את אשר בו אני עדין חסר; מקווה שאתה תשלים את רחמייך בי, עד לשולם המושלם, שהיא לאדם החיצוני והפנימי שלי עמרק, כאשר יובילו המות לנצח.

ישנו רע אחר של היום, שהלאוי שדי היה לו בו. שכן באכילה ובשתייה אנו מתקנים את התכלות גופנו היומיומית, עד אשר תשים גם בטן וגם מאכל, כאשר תמים את ריקנותי במלאות מופלאה, ותלבש את זה הכללה בשינוי נצחי. אך כת ההכרח מתוק לי, ונגד מתייקות זו אני נלחם, פן אלקח בשבי; ומנהל מלכחה יומיומית בצומחות; משעבד תכוופת את גופי; ומכאובי מוסרים על ידי העוגן. שכן הרעב והצמא הם במידת מה מכאוביים; הם בורותים וממיתים קקדחת, אלא אם כן תרופת המזונות באה לעזרתנו. ומכיון שהיא זמינה דרך נחמות מתנותיך, سبحان האדמה, המים והאויר משרותים את חולשתנו, הרי שפוערוננו מכוונה הנהה.

זאת לימדתני, שางש אל המאכל כל תרופה. אך בעודו עבר Mai-nohothah של הריקנות אל נחת המילוי, הרי שבאותו מושג אורב לי פח התואווה. שכן אותו מעבר עצמו הוא עונג, ואין דרך אחרת לעبور אל המוקם שלו. מוכרכים אנו לעבור. ובהיות הבריאות הסיבה לאכילה ולשתייה, מצטרף אליה כמלואה עונג מסוכן, אשר לרוב משתמש לצעד לפניה, למען עשו את אשר אני אומר שאני עושה, או חפש לעשות, למען הריאות. ואין לשניהם אודה; שכן מה שדי בו לבריאות, מעט מדי הוא לעונג. ולעתים קרובות אין זה ודאי אם הדאגה ההכרחית לגוף היא שעדיין מבקשת הינה, או שמא רמות תואוונית של גרגרנות היא המיצעה את שירותה. ביחס וDAOOT זה שמחה הנפש האומללה, ובו מכינה היא לעצמה תירוץ להגנתה, שמחה על כך שאין זה נראה בבירור מה מספיק למתיינות הבריאות, למען תוכל תחת כסות הבריאות להסווות את עניין ההנהה. בניסיונות אלו משתמש אני להילום מדי יום, ואני קורא ליד ימינך, ואילך אני מפנה את מבוקשותי; כי טרם מצאתי לעצמי עצה מושבת בעניין זה.

שמעו אני את קול אלהי מצווה: "השמרו לךם פן יכבדו לבכם בצלות ובשכון". השכוות רוחקה ממנה; אתה תרחש למען לא תקרב אליו. אך שבע המאכל מתגנב לעיתים אל עבדך; אתה תרחש למען יהיה הרוחק ממנה. שכן איש אינו יכול להיות מאופק אלא אם כן תיתן זאת. דברים רבים אתה נותן לנו כשהם מתפללים עליהם; וכל טוב שקיבלנו טרם התפלנו – מפרק קיבלנו; אכן, לנען דעת זאת לאחר מכן, קיבלנו קודם לכך. שיכור לא היהתי מעולם, אך ידעתי שיכורים שנעו פיקחים על ידיך. מפרק היה אפוא שאלה שמעולם לא היו אלו לא היו לך, כשם שembrach היה שאלתו – לא היו עוד לך; ומפרק היה ששתיהן ידעו ממי היה הדבר. שמעתי קול אחר משלה: "אחרי תאoticך אל פלה, ומרצונך הפניע". אכן, בחסדר שמעתי את אשר אהבתி מאד: "המאכל לא יקרבנו אל האלים; כי אם נאכל לא נעדיף, ואם לא נאכל לא נחרר", כלומר, לא האחד יעשנו עשיר ולא الآخر אומל. שמעתי גם קול אחר: "למתקי לחשוף במצב שאנן נמצא בו. יזע אני לחיות במחסור ויזע אני לחיות בשפע... בכל דבר אני יכול בעזרת המחזק אותך". הנה חיל של המלחנה השמיימי, ולא האבק שאחנן. אך צדור, אדון, כי אבק אנחנו, ומאבק יצרת האדם; והוא אבד ונמצא. ולא יכול היה לעשות זאת עצמו, כי זה שהבותי כל כך, באמרו זאת מתוך נפיחת השראתך, היה מאותנו אבק עצמו. "בכל דבר אני יכול", אומר הוא, "בעזרת המחזק אותך". חזקי, למען אוכל. תן את אשר אתה מצווה, צווה את אשר תחפש. הוא מודה שקיבל, וכשהוא מתהלך – בה הוא מתהלך. אחר שמעתי המבקש למען יקבל: "הספר מופיע תאות בطن"; מכל אלו נראה, אלהי הקדוש, שאתה נותן כאשר געשה הדבר אשר אתה מצווה לעשותו.

לימדתני, אבי הטוב, כי "לטהורם הכל טהור", אך "רע דבר לאדם האוכל במקשול", וכי "כל מה שברא אליהם טוב הוא, ואין לפסל שום דבר הנאכל בהזדהה"; וכי "המאכל לא יקרבנו אל האלים"; וכי "אל ישפט אתכם איש במאכל ובמשטה"; וכי "האוכל אל יבוז למי שאינו אוכל,ומי שאינו אוכל אל ישפט את האוכל". דברים אלו למדתי, תודה לך, אלהי, מורי, הדפק על אוזני והמאייר את לבבי; חלצני מכל ניסיון. אין אני ירא מטומאת המאכל, אלא מטומאת התואווה. יודע אני כי לנח הותר לאכול מכל סוג הבשר שהיה טובים למאכל; כי אליו הוזן בבשר; כי יוחנן המטביל, שניחן בפרישות מופלאה, לא נתמא באכילת יצורים חיים – חגבים. יודע אני גם כי עשו הולך של תאוותו לנheid עדשים; וכי דוד האשים את עצמו על שחشك בלאימת מים; וכי מלכנו התנסה בניסיון לא בוגע לבשר, אלא בוגע לחומם. ועל כן העם במדבר ראי היה לתוכחה, לא על שחشك בבשר, אלא משומ שבחמדת המזון רטמו נגד ה'.

בהתואמי נתן אפוא בטור ניסיונות אלו, נאבק אני מדי יום בתואוה באכילה ובשתייה. שכן אין זה מطبع הדברים שאוכל להחליט על כריתתה אחת ולתמיד מבלי לגעת בה עוד לעולם, כפי שיכולה לעשות בוגע לפילגשות. על כן יש להחזיק ברسن הגרון כשהוא מאוזן בין רפיון למתייחות. מי הוא זה, אדון, אשר אינו נסחף מעת מעבר לגבולות הצורך? מי שזהו – גדול הוא; יעצים נא את שマー. אך אני איני כזה, כי אדם חוטא אני. ובכל זאת גם אני מרים את שマー; והוא מגיע עבורי על חטאוי, הוא אשר ניצח את העולם; במונו אותי בין האיברים החלשים של גופו; כי עיניך ראו את אשר בו שאינו מושלם, ועל ספרך כולם יכתבו.

בפיתוי הריחות אין אני מוטרד רבות. כשהם חסרים, איני מתגעגע אליהם; כשהם נוכחים, איני מסרב להם; ובכל זאת מוקן תמיד להיות בלבדיהם. כך נראה אני לעצמי; שמא מולייך אני את עצמי שולל. שכן חסיכה עגומה היא זו שבה יכולותי שבתוכי נסתרות ממנה; כך שנטמי, בדרשה בטור עצמה על כוחותיה שלה, אינה מעזה לבתו עצמה בקלות; כי אפשר מה שקיים בה נסתר לרוב, אלא אם כן הניסיון מגלה זאת. ואיש אינו

צורך להיות בטוח בחים אלו, שכל כולם קריים ניסיון, פן זה שהיא מסוגל להיות גרווע וונעשה טוב יותר, יעשה באופן דומה מטופ לרע יותר. תקוותנו היחידה, ביטחוננו היחידה, הבטחתנו המובטחת היחידה היא רחמייר.

תענוגות האוזן סבכו והכניעו אותנו ביותר תוקף, אך אתה התרת וסחררת אותן. עת, באותו נימוט שדבריך נופחים בהן נשמה, כאשר הן מושרות בקהל מתק ומכoon, מוצא אני מעט מנוח; אך לא באופן שאחץ בהן, אלא שאוכל להיחלץ מהן כרצוני. אולם המיללים, שהן חיינן ודרךן הן מוצאות כניסה לתוכי, מבקשות לעצמן בתוך רגשותי מקום של חשיבות כלשהי, ובקושי יכול אני להקשות להן מקום הולם. שכן לעיתים נראה אני לעצמי חלקך להן כבוד רב מן הרואין, בהרגשי כי מחשבותינו מתעלמות בקדושה ובהתלהבות רבה יותר להבנת דבוקות על ידי המיללים הקדושים עצמן כשהן מושרותvr, מאשר כשאין מושרות; וכי הרגשות השונים של רחנן, בגיונם המתוק, מוצאים את מידתם הרואה בקהל ובשרה, על פי איזו התאמת נסורתה שדרךה הם מתוערים. אך נחת זו של הבשר, שאין למסור לה את הנפש למען לא תטרפה, מוליכה אותי שולל לעיתים הקרובות, כאשר החוש אינו ממתי ללבונה למען יLER אחריה בסבלנות; אלא לאחר שהוור לו להיכנס רק למעןה, משתדל הוא אף לזרע לפניה ולהובילה. כך בדברים אלו חוטא אני מבלי משים, ורק לאחר מכן מודע אני לך.

בפעמים אחרות, בהימני בחרדה יתרה מאותה מרמה עצמה, שוגה אני בחומרה רבה מד'; לעיתים עד כדי כך שהייתי חוץ כי כל נעימת המזיקה המתוקה המלאה את תהיל' דוד תגורש מאוזני, ומאזני הכנסייה גם כן; ואוורה דרך נראית לי בטוחה יותר, שצורך לי שסופר לי רבות על אנטיסיסו, בישוף אלכסנדריה, שהיה מורה לקורא המזמור להגתו בשינוי קול כה קל, שהיה זה קרוב יותר לדיבור מאשר לשירה. אך שב, שכן נזכר בדמיות שהצלת לצליל מזמורי כנסייתך, בראשית ימי אמונתי שהושבה לי; וכיitz בזמן זה אני מתרגש לא מהשרה, אלא מהדברים המושרים, כאשר הם מושרים בקהל צלול ובנעימה הולמת ביותר, מכיר אני בתועלת הדעה חלופה של מוסד זה. כך מתנדד אני בין סכנת העונג לבין התועלת המאושרת; נוטה יותר (אם כי לא כפioso) להעתולות אל רגש הדבוקות. אך כאשר קורה שאני מתרגש מהקהל יותר מאשר מהmilim המושרים, מודה אני כי חטאתי חטא הדורש עונש, וזה היה מעדיף שלא לשמעו מזיקה. ראה נעת את מצב; בכך עמי ובכו לעוני, אתם המושלים ברגשותיכם פניהם כך שפעולה טוביה נובעת מהם. שכן אתם שאינכם פועלים, דברים אלו אינם נוגעים לכם. אך אתה, ה' אלהי, הקשב; הבט וראה ורחם ורפא אותי, אתה, שבמנוחותך הפכתי לבעה עבר עצמי; וזהי מחלתי.

נותר תעונג עני בשרי אלו, שעליו אחוש את יDOI באוזני היכלך, אותן אוזניים אחוותיות ודבוקות; ובכך אחזור את פיתויי תאונות הבשר, אשר עדין תוקפים אותך, בעודיナンך בכבדות וחוץ להטעט בעוני מן השמיים. העינים אהובות צורות נאות ומגוונות, וצבעים בהירים ורכים. אל נא יתפסו אלו את נשמתי; יתפוסו אותה אלוהים, אשר עשה דברים אלו, טובים מאד אacen, אך הוא חובי, לא הם. ואלו משפיעים עלי' בעודי ער כל היום, ואין לי מנוח מהם כפי שיש מהמזיקה לעיתים בדממה, מכל הקולות. שכן מלכת הצבעים הזה, האור, השופטה את כל אשר נביט בו, בכל מקום שבו יהיה במשך היום, מחליקה על פניהם בצורות מגוונות, מרגיעה אותן כשאני עסוק בדברים אחרים ואני מבחין בה. וככה חזק היא שוחרת את עצמה, שאמ תיסוג פתאות, היא מבוקשת בכיסופים, ואם תיעדר זמן רב, היא מעצבה את הנפש.

זה אותו אור אשר טוביה ראה, כאשר עניינו אלו היו סגורות, והוא לימד את בנו את דרך החיים; והוא עצמו צעד לפניו ברגלי החסיד, מבלי לסתות לעולם. או אשר יצחק ראה, כאשר עניינו הבשורות היו כבדות וסגורות מפני זקנה, והוענק לו, לא מתוך ידעה חושית, לברך את בנו, אלא דרך הברכה להכירים. או אשר יעקב ראה, כאשר גם הוא, עיוור מרובה זקנה, בלבד מואר, האיר בדמות בנוי את העמים השונים של האומה לעתיד לבוא, שנרמזו בהם; והניח את יDOI, משלכות באופן מסתורי, על נגידיו מוסיף, לא כפי שאביהם תיקן אוטם בעינו החיצונית, אלא כפי שהוא עצמו הבחן בפנים. זהו האור, הוא אחד, וכל הרואים והאהבים אותו הם אחד. אך אותו אור גופני שבו דברת, הוא מתבל את חי' העולם הזה עבור מהאבי העיוורים במתיקות מפתח ומסוכנת. אך אלו היודעים לשבחך עלך, "זה אלהים בורא הכל", נושאים אותו במצמוריך ואני נתפסים בו בשנותם. זהה ה'יהי רוצה להיות. בפיתויים אלו של העינים אני נאבק, פן יילכנו רגלי' שהן אני הולך בדרךך; ואני נשא את עני

הבלתי נראות אליך, למען תחלץ רגליי מן הפה. אתה מחלץ אותן פעם, כי הנה נלכדות. אין אתה פושך מחלצן, בעוד אני תכופות מסתבר בפחים המונחים מכל עבר; כי הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל.

אילו עצועים לאין מספר, שנעשו באמנות ומלאות שונות, במלבשינו, בנעלינו, בכלינו ובכל מני עבודות, גם בציורים ובדמויות שונות, ואילו חורגים בהרבה מכל שימוש נחוץ ומישוב מכל משמעות חסידית, הוסיףبني האדם למען יתנסו עיניהם שלהם בהם; הולכים בחוץ אחר אשר עשו הם עצמם, ונוטשים בפנים את זה אשר עשה אותם, ומשמידים את אשר הם עצם געשו! אך אני, אלהוי ותפארתי, שר גם מכאן מזמור לך, ומקדים שהכח לו המקדים אותך, כי אותן תבניות יפות המועברות דרך נשמות בני אדם אל ידיהם האמנות, באות מאותו יופי הנמצא מעל נשמותינו, אשר נשמה נאנחת אחריו יומם וליל. אך יוצר היופי החיצוני וחסידי שואבים ממש את כל השיפוט עליהם, אך לא את השימוש בהם. והוא נמצא שם, אף שאינו הם מbehinem בו, למען לא יתעו, אלא ישרמו את כוחם עבורה, ולא יפזרו אותו בלאות מעוגנת. ואני, אף שאינו מדבר וראה זאת, מסבר צעדיו באמצעות יופי החיצוני; אך אתה מחלץ אותך, אדון, אתה מחלץ אותך; כי חסדר הוא לנויד עיני. שכן נתפס אני באומלחות, ואתה מחלץ אותך ברכמיים; לעתים מבלי שאבחן בך, כשנטקלתִ בהם אך קלות; ובפעמים אחרות בכаб, כי דבקתי בהם בחזקה.

לכך נוספת צורה אחרת של ניסיון המסתוכנת בדרכים רבות יותר. שכן מלבד אותה תאוצה בשרג המורכבת מתענג כל החושים וההנאות, שבנה עבدي, המתרחקים ממרק, אובדים וכלה, הרי שלנשמה יש, דרך אוטם חושי הגוף, סוג של רצון ריק וסקרן, המסווה תחת הכותרת של ידע ולמידה, לא של התענוגות בבשר, אלא של עירינת ניסויים דרך הבשר. מכיוון שמושבבה של זו נמצא בתשוקה לידע, והראיה היא החוש העיקרי המשמש להשגת ידע, היא מכונה בלשון הקודש "תאות העניים". שכן הראייה שיכת כהלה לעניים; ובכל זאת אנו משתמשים במילה זו גם לגבי שאר החושים, כאשר אנו מפעלים אותם בחיפוש אחר ידע. שכן אין אנו אומרים, שמע כיצד זה מבזק, או הרח כיצד זה לוהט, או טעם כיצד זה זוהר, או חוש כיצד זה מנבע; שכן על כל אלו נאמר מהם נראים. ובכל זאת אנו אומרים לא רק, ראה כיצד זה זוהר, מה שرك העניים יכולות לתפוז; אלא גם, ראה כיצד זה נשמע, ראה כיצד זה מריח, ראה כיצד זה נטעם, ראה כמה קשה זה. וכך החוויה הכללית של החושים, כפי שנאמר, מכונה תאות העניים, משום שמלאכת הראייה, שבה מחזיקות העניים בברכה, נלקחת על ידי שאר החושים בדרך של דמיון, כאשר הם עורכים חיפוש אחר ידע כלשהו.

אך בך ניתן להבחין בבירור רב יותר היכן העונג והיכן הסקרנות הם מושא החושים; שכן העונג מחשש מושאים יפים, מלודים, ריחניים, טעימים, רכים; אך הסקרנות, למען הניסיון, ממחשת גם את ההפר, לא למען סבל מהטרדה, אלא מתוך התאווה להתנסות ולדעתאותם. שכן איזה עונג יש בראשית נבללה מרוטשת הגורמת לך להצטמר? ובכל זאת, אם היא מוטלת בקרבת מקום, הם נהרים לשם כדי להיעצב ולהחוור. אפילו בשינה הם מפחדים לראות זאת. אילו שבעודם עריהם, מישחו שמלאכת הראייה, שבה מחזיקות העניים בברכה, אוטם לשם! כך גם בשאר החושים, שייקח זמן רב לעבור עליהם. מחלוקת הסקרנות זו נובעים כל אותם מראות מוזרים המוצגים בתיאטרון. מכאן בני האדם ממשיכים לחזור את כוחותיה הנסתדרים של הטבע (מה שנמצא מעבר לטליתנו), אשר יודיעתם אינה מועילה, ושבהם בני האדם אינם חפצים בדבר מלבד לדעת. מכאן גם נובע אם באותה תכליות של ידע מעוז נדרשות אمنיות מגויות. מכאן גם בדת עצמה מנosa אלוהים, כאשר אותות ומופטים נדרשים ממנו, לא מחמת חפץ בתכליות טוביה כלשהי, אלא רק כדי לנסותו.

במדובר כה עצום זה, המלא פחים וסכנות, הנה רבים מהם כרתתי והדפתי מליבי, כפי שנחתת לי, אלהוי ישועתי. ובכל זאת, מתי אעż לומר, כיון שכך הרבה מוסוג זה מזמינים מכל עבר סביב' ח' היומיום שלו – מתי אעż לומר ששם דבר מסווג זה אינו תופס את תשומת ליבי, או גורם בי עניין בטל? אמרת, התיאטרות אינם מושכים אותיCut, ואין לי עניין לדעת את מסלולי הכוכבים, ואף נשמה מועלם לא התיעיצה עם רוחות רפואיים; כל המסתורין מחללי הקודש מתועבים עלי. מפרק, ה' אלהוי, אשר לו אני חב Shirot צנעו ותמים לב, באילו תחבולות והצעות מנסה האויב לשכנعني לחפש באות כלשהו! אך אני משבעך במלכנו, ובמולדתנו הטהורה והקדשה, ירושלים, שכם שכל הסכמה לךך רוחקה ממן, כך תהא תמיד רוחקה עוד ועוד. אך כשאני מתפלל אליך למען ישועת אדם כלשהו, תכליות וכוונתי שונות בתכליות. אתה נותן ואני ליתן לךlect את אחריך ברצון, בעשותי את אשר תחפוץ.

אף על פי כן, בכמה דברים קטנוניים ומבזים ביותר מתנסה סקרנותנו מדי יום, ובכמה פעמים אנו נכנעים, מי יכול לספר? כמה פעמים אנו מתחילהם כאילו אנו סובלים אנשיים המספרים סיפור הベル, פן נפגע בחולשים; ואז בהדרגה אף מגלים בהם עניין! אין הולך כעת לקרקס לראות לב רודף אחר ארנבת; אך בשדה, אם בעבר במרקלה, אותו מרדף אולי יסיח את דעתך אפילו מחשבה כבדת משקל, ימשוך אותה אחרת: לא שאפנה את גופי בהמתתי, ובכל זאת אתה את מוחי לשם. וללא אתה, לאחר שהראית לי את חולשתך, הייתה מעורר אותה במרהה אם דרך המראה עצמו באיזו התבוננות להתעלות אליך, או לבוז לו כליל ולווער על פניו, הייתה עמד שם תקוע בו בטיפשות. ומה כאשר אני יושב בבית, ולטה התופסת זוברים, או עכיבש הוכרך אותך ברשותותיו, תופסים לעיתים קרובות את תשומת ליבך? האם הדבר שונה מהם שהם יוצרים קטנים בלבד? אני ממשיר מהם לשבחך, הבוראו והמסדר המופלא של הכלול, אך אין זה מה שמשך תחילת את תשומת ליבך. דבר אחד הוא להתעלות מהר, ודבר אחר הוא לא לפול. ובדברים כאלו מלאים חיה; ותקווות האחת היאرحمך המופלאים והכבדים. שכן ככלבונו הופך לכלי קיבול לדברים כאלו, והוא עמוס בהמוני הבל שופע זה, הר שאם תפילותינו מופרעות ומושכות לעיתים קרובות על ידיך, ובעוודנו מול פניך מכוננים את קול לבינו לאוזנן, דאגה גדולה זו נקטעת על ידי התפרצונות של אני ידוע אליו מחשבותبطلות. האם נהשוב גם זאת בין הדברים קל' הערך, או שהוא דבר כלשהו ישיבנו לתקווה, מלבד רחמי השלמים, מאי שהחלה לשנותנו?

ואתה יודע עד כמה כבר שניית אותו, אתה אשר ריפאת אותו תחילת מרתאו להצדיק את עצמו, למען תוכל לסלוח על כל שאר עוננותי, ולרפא את כל תחלואוי, ולגאלח חמי משחת, ולעטרני בחסד וברחמים, ולהשביע טוב עדי: אתה אשר ריסנת את גאותי ביראתך, והכנענת את צווארי לעולך. וכעת אני נשא אותו והוא קל לי, כי כך הבטחת, וכך עשית, ובאמת כך היה הדבר, ואני לא ידעת זאת, כאשר יראתי לךחתות אותן עלי.

אולם, הוא אדון, אתה האדון לבך ללא גאוות, כי אתה האדון האמתי היחיד, אשר אין לו אדון; האם גם הסוג השלישי הזה של הניסיון פסק מני, או שמא יכול הוא לפסוק במרalarm כל החיים הללו? הרצון, כמובן, להיות נעוץ ואחוב על בני אדם, לא למען שום תכלית אחרת, אלא כדי שתהיה לנו שמחה בך שאין שמחה כליל? חיים אומללים אלו והתרבבות מואסוה זו! מכאן במיחוד נבע שבני האדם אינם אוהבים אותך או יראים מך בטהרה. ועל כן אתה "ללאים הוא ילייך ולאלענאים יטן חן": אכן, אתה מרעים על שאיפות העולם, ומוסדי הרם ירגז. כיון שכעת משרות מסוימות בחברה האנושית מחייבות להיות אהוב ונערץ על בני אדם, הרי שהאב של אושרנו האמתי תוקף אותנו בחזקה, ומפיץ בכל מקום את פחוי של "ישר כוח, ישר כוח"; כדי שבתפנסנו אותם בתאותנות, נילכד מבלי משים, ונפרד את שמחתנו מהאמת שלך, ונциיב אותה ברמאותם של בני אדם; ונתענג על היותנו אהובים ונערצים, לא למען, אלא במקומך: וכך לאחר שנעשו דומים לו, יוכל הוא להחזיק בהם כשלו, לא בעבותות של חסד, אלא בככלי עונש: הוא אשר התכוון להציב כסאו בירכתך צפון, למען יעבדוהו חשוכי וקרוי לב, בחיקוי מעות ועקלקל שלך. אך אתה, אדון, הנה אנו הצאן הקטן שלך; קנה אותנו כשלך, פרוש כנפיר עליוינו, ותן לנו לעוף תחתיהם. היה אתה תפארתנו; תן לנו להיות אהובים למעןך, ודברך יראה בנו. מי שմבקש להיות מהולל על ידי אדם כאשר אתה מגנה, לא יוגן על ידי אדם כאשר אתה שופט; ולא יינצל כאשר אתה מרשי. אך כאשר – לא החוטא מהולל בתאותות נפשו, ולא המבורך שעשה רשעה – אלא אדם מהולל על מתנה כלשהי שנתת לו, והוא שמח יותר על ההולל לעצמו מאשר על שיש לו את המתנה שbagina הוא מהולל, הרי שהוא מהולל בעוד שאתה מגנה; וטוב יותר הוא המהולל מאשר המהולל. שכן האחד מצא הנאה במתנת אלוהים באדם; והאחר מצא הנאה הרבה יותר במתנת האדם מאשר במתנת אלוהים.

בניסיונות אלו אנו מותקפים מדי יום, אדון; ללא הרף אנו מותקפים. כור המזרף היומיומי שלנו הוא לשוןبني האדם. וגם בדרך זו אתה מצווה علينا את האיפוק. תן את אשר אתה מצווה, וצווה את אשר תחפו. אתה יודע בעניין זה את אנחות ליבך ואת נחליו דמעותך. שכן אני יכול לדעת עד כמה נוקיתך ממחלה זו, ואני ירא מאוד מהחטא"י הנוסתרים, אשר עיניך יודעות ואני לא. שכן בסוגים אחרים של ניסיונות יש לי אמצעים כלשהם לבחון את עצמי; בזה, כמעט, שכך, בריטון מוחי מתענוגות הבשר ומסקרנות בטלה, רואה אני כמה השגתי כאשר אני מסתדר בלבדיהם; מיותר עליהם או כשאים בראשות. שכן אז שואל אני את עצמי עד כמה זה מטריד אותי יותר או פחות כשהיא לי אוטם? לאחר מכן, עשר, המבוקש למען ישרת אחת או שתיים או את כל שלוש התאותות, אם הנשמה אינה יכולה להבחן אם, כשייש לה אותו, היא בזה לו, הרי שנית להשליכו הצדקה כדי שתוכל לבחון את עצמה. אך כדי להיות ללא הולל, ובכך לנשות את כוחותינו – האם עליינו לחיות חיים רעים, אכן כה מופקרים ואכזריים, עד שאיש לא ידע לעליינו מבלי לתעבנו? איך שיגען גדול מזה ניתן לומר או

לחשוב? אך אם ההלל נוהג וחיב לילוות חיים טובים ומעשים טובים, עליו לוויתו באוטה מידת שנאותר על החיים הטובים עצם. ובכל זאת איני יודע אם אוכל להסתדר בטוב או ברע ללא דבר מה, אלא אם כן הוא גuder.

מה אפוא מתווודה אני לפניך בסוג זה של ניסיון, אדוני? מה, אלא שאני מתגעג על ההלל, אך על האמת עצמה, יותר מאשר על ההלל? שכן לו הוצע לי, האם התייחס מעדי, בהיותי אחוז טירוף של טעות בכל הדברים, להיות מהולל על ידי כל בני האדם, או בהיותי עקבי ומושב ביותר באמת להיות מגונה על ידי כולן – רואה אני במה התייחס בוחר. ובכל זאת, התייחס רוצה שאישורו של אחר אף לא יגדיל את שמחתי על כל טוב שבci. ובכל זאת מודה אני, הוא אכן מגדיל אותה, ולא רק זאת, אלא שגינוי מקטין אותה. כאשר אני מוטרד מאומללות זו, עולה בי תירוץ, אשר מה ערכו – אתה אלוהים יודע, כי הוא מותיר אותך בחוסר ודאות. שכן כיוון שמצוות עלינו לא רק את האיפוק, יכול הרבה דברים למניעת אהבתנו, אלא גם את הצדק, יכול הרבה על מה להעניקה, וחפצת שנאהב לא רק אוטר אלא גם את רענו; לעיתים קרובות, כשאני מרוצה מהלל נבען, נראה אני לעצמי כמרוצה מהתקדמותו או מהגינותו של רعي, או מטעצב על רע בו כשאני שומע אותו מגנה את מה שאינו מבין או את מה שטוב. שכן לעיתים אני מטעצב על ההלל לעצמי, אם כאשר משבחים בי דברים שאין מוצאים חן בעיני בי, או אפילו כשמעריכים טובים פוחרים וקלים יותר מכפי הראו. אך שוב, כיצד אדע אם אני מושפע רק ממשום שאינו רוצה שההמלה אותו יחולק עלי' לגבי עצמו; לא מתווך דאגה לי, אלא משום שאוותם דברים טובים שמצואים חן בעיני בעניי בעניי, מוצאים חן בעיני יותר מאשר חן גם בעניי אחר? שכן בדרך כלל יש אמי מהול כאשר שיפוט את עצמי אינו מהול; ככל שמחחים את הדברים שאינם מרוצים בעיני, או יותר את אלו שמרוצים בעיני פחות. האם אני אפוא מטיל ספק בעניין זה?

הנה, בך, هو אמת, רואה אני שאל לי להתרגש מהלל לעצמי למען עצמי, אלא למען טובת רעי. ואם כך הדבר עמי, איני יודע. שכן בהזיה יודע אני על עצמי פחות ממה שאינו יודע עלי'. מתחנן אני עתה, והוא אלהי, גלה לי גם את עצמי, למען אוכל להתמודות לפנוי أخي, העתדים להתפלל עבורי, بما מוצא אני את עצמי פגום. תן לי לבחון את עצמי שוב בשקיידה יתרה. אם בהלל לעצמי אני מושפע מטובת רעי, מודיע עני מושפע פחות אם אחר מגונה שלא בצדק מאשר אם זה אני? מודיע עני נעהץ יותר מחרפה המוטחת בי מאשר מזו המוטחת באחר, באותו חוסר צדק, לפנוי? האם אני יודע גם זאת? או שמא בסופו של דבר אני מוביל את עצמי שלול, ואין אני עשו את האמת לפניךobil ובלשוני? הרחק שיגען זה ממוני, אדוני, פן יהיה פי שלוי עבורי כשם רשות המדן את ראש. "אָנֹכִי עַבְּדֵךְ"; ובכל זאת טוב לי, כאשר באנחות נסתרות אין מרוצה מעצמי ומחפש את רחמי, עד אשר מה שחרר במצב הלקוי ייחוד ויושם, אל אותו שלום אשר עין הגאה לא ידעה.

ובכל זאת המילה היוצאה מן הפה, ומעשים הידועים לבני אדם, מבאים עם ניסיון מסוכן בייתר דרך אהבת ההלל: אשר, כדי לבסס עליונות מסוימת משלנו, משדרת ואוספת את קולות בני האדם. היא מנסה, אפילו כאשר היא מגונה על ידי עצמו, על עצם העובדה שהיא מגונה; ולעתים קרובות מתהלהת בהבל רב יותר על עצם הבזז לתהילת הבל; וכן אין זה עוד בזז לתהילת הבל, שבಗינו היא מתהלהת; שכן אין היא בהזאה כאשר היא מתהלהת.

גם בפנים, בפנים קיים רע אחר, הנבע מניסיון דומה; שבו בני האדם הופכים להבלים, מרוצים מעצם בתוך עצם, אף שאין הם מרוצים, או שאין מראים או שאין אפשר להם לרצות אחרים. אך בהיותם מרוצים מעצם, הם אינם מרוצים ממך כל, לא רק במוצאים עוגג בדברים שאינם טובים כאלו היו טובים, אלא בדבריך הטובים כאלו היו שליהם; או אולי אם כשלך, הרי שכאלו בזכות עצם; או אולי אם כאלו מחשדר, הרי שלא בשמחה אחוותית, אלא בקינהה באותו חסד לאחרים. בכל הסכנות והعمل הללו ובdominem, רואה אתה את רטט ליב; ואני מרגיש יותר שפצעי נרפאים על ידך מאשר שאין נגרמים על ידך.

היכן לא התהלהת עמי, הוא אמת, במלמדך אותו ממה להיזהר ומה לחפש; כאשר הבאתי לפניך את אשר יכולתי לגלות כאן למטה, ונעצתי בר? בחוששי החיצוניים, ככל שיכלoti, סקרתית את העולם, והתבונתי בחים שיש לגופי ממוני ומחושבי אלו. משם נכנסתי אל נבכי זיכרוני, אותן חדרים מגוונים ורחבי ידיים, המרוחטים להפלייה באוצרות לאין ספור; והתבונתי, ועמדתי אחוז אימה; שכן לא יכולתי להבחין בדבר מכל אלו בלבד, ולא מצאתי איש מהם הוא אתה. אף לא התייחס אני עצמי זה שמצוות דברים אלו, שעבר על כולן, ועמל להבחין

ולהעיר כל דבר ודבר על פי מעלהנו; נוטל דברים מסוימים על פי עדות חז"י, חוקר אחרים שהרגשתו כי הם מעורבים בישותי, מונה ו מבחין בין המדוחים עצם, ובבית האוצר הadol של זיכרוני הופך בדברים מסוימים, מהحسن אחרים ושולף אחרים. ובכל זאת לא הייתה אני עצמי כאשר עשית זאת, ככלומר – לא כוח שבו עשייתך זאת, ואף לא היה זה אתה, כי אתה הוא האור העומד, שבו נעצתני בוגע לכל אלה: האם הם קיימים, מה הם וכי צד להעריכם; ושמעתן יותר מדרך ומצוותן אחרות. זאת אני עשוה תDIR, הדבר מענג אותן, וכל עוד אני חופשי

מחובות הכרחיות, אל עונג זה אני פונה. ובכל אלו שאני עובר עליהם ביועצי בר, אין אני מוצא מקום בטוח לנשתי אלא בר; שבו איברי המפוזרים עשויים להיאסף, ודבר מני לא יفرد מפרק. ולעתים אתה מתיר לי רגש יוצא דופן מאוד בעומק נשמתי; התעלות למתיקות זרה, אשר לו הייתה מושלמת בו, אין יודע מה בה לא היה שיר לעולם הבא. אך בשל עומס האומלים אני שוקעשוב אל הדברים הנמנוכים הללו, ונשוף זרה על ידי הרגלי הקודם, ונאחז, ובוכה מרה, אך נאחז בחזקה. כי כבד علينا משא ההרגל הרע. כאן יכול אני להישאר, אך אני רוצה; שם אני יכול; בשני המקדים אומלן אני.

כך אפוא שקלתי את חול"י חטא" באotta תאווה משולשת, וקראתך ליד ימינך לעזרתך. שכן בלב פצע חזיתך בזזהר, ובhairתך לאחר אמרתך: "מי יכול להגיא לשם? נגרשתי מנגד עיניך". אתה הוא האמת המולכת על הכל, אך אני מתווך חמדת הממן לא רציתך אمن ליותר עלייך, אך רציתך להחזיק יחד עמך בצדך; כשם שאיש אין רוצה לדבר שקר באופן זה שהוא עצמו יבור מן האמת. כך איבדתי אותך, כי אין אתה נעתר לרימצא יחד עם המצד.

את מי יכולתי למצוא שיפיס ביני לבין? האם היה עלי לפנות למלכים? באילו תפילות? באילו סקרמנטים? רבים המנסים לשוב אליך, ומשאים יכולים בכוחות עצמו, ניסו זאת כפי ששמעתי, ונפלו אל התשוקה לחזונות סקרניים, ונמצאו ראויים להולכת שלול. שכן הם, בגבהתם, חיפשׂוּ בגאות הלמידה, כשהם מנופחים את חזם במקום להכות עליו בחרטה; וכן, בהתאם להם את שרי האויר, שוטפי המזימה לגאותם, אשר דרך השפעות מגויות הוליכו אותם שלול בחיפושים אחר מתווך שדרכו יטוהרנו – ולא היה זהה. שכן היה זה השטן, המתחפש למלאך או. והדבר פיטה מאד בשר גאה, בשל כך שלא היה לו גוף בשר. שכן הם היו בני תמורה וחוטאים; אך אתה, אדוני, שאלוי בקשׂוּ בגאותו להתפיס, הנך בן אלומות וללא חטא. אך מתווך בין אלוהים לאדם חyb להיות בעל דבר מה הדומה לאלהים ודבר מה הדומה לבני אדם; פן בהיותו דומה לאדם בשניהם יהיה רחוק מאלהים, או אם בשניהם יהיה דומה לאלהים יהיה שונה מדי מן האדם, ולא יהיה מתווך. אותו מתווך כזב אפוא, אשר דרכו במשפטך הנוצרים נמצאה הגואה להולכת שלול, יש לו דבר אחד ממשותך עם האדם – והוא החטא; ואחר היה רוצה שיראה ממשותך עם אלהים – ובויהותו לא לבוש באלומות שלبشر, יתפאר כבן אלומות. אך כיוון ששכר החטא הוא מוות, הרי שהזו הדבר המשותף לו עם בני האדם – שיחד עם יידון למוות.

אולם המתווך האמייתי, אשר ברחמי הנוצרים הראית לענוים ושלחת, למען ילמדו גם מדוגמתו את אותה ענוה – המתווך בין אלהים לאדם, האדם המשיח ישוע, הופיע בין חוטאים בני תמורה לבין הצדיק בן האלומות; בין תמורה עם בני האדם, צדיק עם אלהים. למען יוכל, כיון ששכר הצדקה הוא חיים ושלום, לבטל דרך הצדקה המחברת לאלהים את מות החוטאים שנעשו כתע צדיקים, מות אשר חוץ שהיה לו ממשותך עם. لكن הוא נגלה לאנשי קדש מיימי קדם; למען ייוושעו גם הם דרך האמונה ביסורי העתדים לבוא, כשם שאנו נשענו דרך האמונה באלו שעברו. שכןadam היה מתווך; אך דבר (לוגוס) – לא היה בתווך בין אלהים לאדם, כי שווה הוא לאלהים, ואלהים עם אלהים אחד.

כיצד אהבתנו, אבי הטוב, אשר לא חסת על בנק' ייחידך אלא מסרת אותו בעבורנו הרשעים! כיצד אהבתנו, שעבורנו הוא אשר לא חשב זאת לגזל להיות שווה לך, הוכף אפילו עד מוות בצלב; הוא לבדו, חופשי בין המתים, בעל הכוח למסור את חייו והכוח לשוב ולקחתם: עבורנו הוא לך גם המנצח וגם הקורבן, ועל כן מנצח – כי הוא הקורבן; עבורנו הוא לך כהן וזבח, ועל כן – כי הוא הזבח; בשנותו אותנו לך מudyim לבנים, בהיוולדנו מפרק וברשותנו אותן. בטוב אפוא תקוותי חזקה בו, שאתה תרפא את כל תחלואי דרכו, היושב ליימיך ומפגיע בעדנו; אחרית התי נואש. שכן רבים וגדולים הם תחלואי, רבים הם וגודלים; אך תרופתך כבירה יותר. יכולנו לדמות כי דברך רחוק מכל איחוד עם האדם ולהתייחס מעצמנו, לו לא היה הוא לבשר ושכן בתוכנו.

מבועת מחתא"י וממשא אומללוֹתִי, עלה בליבי והתקוננתי לברוח אל המדבר: אך אתה מנעת ממני וחיזקתי נ", באומרך: "לכן הפשיח מות בעד הכל, כדי שהחכמים לא יחוו עוד למן עצם, אלא למן זה שפחת בערך". ראה, אדוני, משליך את יהבי עלייך למן אחיה, ואתבון בנפלאות מתורתך. אתה יודע את חוסר מיומנותך ואת תחולאי; לדמי ורופא. הוא, בנו יחידך, שבו צפונים כל אוצרות החוכמה והדעת, גאלני בדמותו. אל נא ידברו גאים עלי רעה; כי הוגה אני במחיר פדיוני, ואוכל ושותה ומשתף אותו; ובஹוטי עני, חוץ אני להשביע רעבונו ממנה, בין אלו האוכלים ושבעים, ויהללו את ה' דורשי.

ספר יא

אדוני, כיוון שהנץח הוא שלך, האם נעלם מפרק אשר אני אומר לך? או שאתה רואה אתה בזמן את אשר חולף בזמן? מדוע אופוא עורך אני לפניו סיפורים מה רביבים? לא למן תלמדך דרכך, באמתך, אלא כדי לעורר את דבקותך שלי ושל קוראי אליך, למן נאמר قولנו: "גדול ה' ומhalbן מאנד". כבר אמרת, ושוב אומר: למן אהבתך אהבתך עושה אני זאת. שכן אם גם מתפללים, ובכל זאת האמת אמרה: "אביכם יודע את צרכיכם בטרם תשללו מפענו". הרי שאנו פורשים לפניו את רגשותינו, מתוודים על אומללותנו ועל רחמייך עליינו, למן תגלונו כליל, כיון שהחלה, כדי שנחל לחיות אומללים בתוך עצמנו ונניה מאושרים ברך; שכן קראת לנו להיות עני רוח, וענווים, ומתאבלם, ורעים וצמאים לצדק, ורחמים, וטהורי לב, ורודפי שלום. הנה, הגדתי לך דברים רבים, כפי שיכלoti וכפי שרצתך, כי אתה חפצת תחילת שאתוודה לפניו, ה' אלהי. כי טוב אתה, כי לעולם חסךך.

אך כיצד תספק לשון עטוי להגות את כל תוכחותיך, ואת כל מוראייך, ונחמותיך, והדרכותיך, שבהן הבאת אותך להטיף את דברך ולחلك את הסקרמנט שלך לעמך? ואם אצלך להגותם כסדרם, הרי שנטעי הזמן יקרים לי; וזמן בווער אני להרהר בתורתך, ובזה להתוודות לפניו על מיומנותך וחוסר מיומנותך, על עלות שחר הארץך ועל שאריות חסיכתך, עד אשר תיביע החולשה בגבורה. ולא הייתה ריצה שדבר אחר יגוזל את אותן שעות המוצא אני פנויות מהכרח הזנת גופי וכוחות שלך, ומהשירות שאתה חביב לבני אדם, או זה שאף שאיננו חברים, אנו בכל זאת מעניקים.

ה' אלהי, הטה אוזן לתפילהך, וירחמו רחמי על תשוקתך: כי חרדה היא לא לי בלבד, אלא חפצה לשרת את אהבת האחיכם; ואתה רואה את לבבי, כי אכן כרך הוא. הייתי רוצה להקריב לך את שירות מחשבתי ולשוני; תן לי אתה את אשר אוכל להקריב לך. כי עני ואביוון אני, ואתה עשיר לכל הקוראים אליך; אתה, אשר אין לך נגש לדאגה, דואג לנו. מול נא מכל פזיות ומכל צדב הן את שפטך הפנימיות והן את החיצוניתך; יהיו נא כתבי הקודש שלך תענגוי הטהורים; אל נא אטעה בהם, ואל אוליר שלול מתוכם. אדוני, הרקשב ורחים, ה' אלהי,

אור לעיוורים וכוכח לחלשים; אכן גם אור לרואים וכוכח לחזקים; הקשב לנשימותך ושמע אותה זעקה מן המעמיקים. שכן אם אין אוזניך עמדו גם ב עמוקים, אנה נלך? אנה נצעק? לך היום ואך לך הלילה; לפ' פקדותך נסים הרגעים. הענק מהם שהות להרהורינו בסתרי תורתך, ואל תסגור אותה בפנינו הדופקים. שכן לא לחינם חפצת שייכתבו סודותיהם האפלים של דפים כה רבים; ולא חסרים באוטם יערות אילים הנסוגים לתוכם, ומשוטטים ומתהלךים, רועים, רובצים ומעלים גרה. השלם אותך, אדוני, וגליה אותך לפני. הנה, קולך הוא שמחתי; קורך עולה על שפע התענוות. תן את אשר אני אוהב: כי אכן אהוב אני; וזהת אתה נתת. אל תזען את מתנותיך שלך, ואל תבוז לשב השדה שלך הצמא. תן לי להתוודות לפניו על כל אשר נמצא בספריך, ולשםך קול תודה, ולשנותך ברך, ולהרהר בנפלאות מתורתך; למען הרראשית, שבה עשית את השמיים ואת הארץ, ועד למלכות הנצח של עיר קודשך עמרך.

אדוני, רחם עלי ושמע את תשוקתך. שכן אין היא, סבורני, מן הארץ, לא של זהב וככסף ואבני יקרות, או בגדים תפארת, או כבוד ושרות, או תענווגות הבשר, או צרכי הגוף וחיים אלו של גלותנו: כל אלו ייווסף לבקשתך. רשותם סיפרו לי תענווגותך, אך לא כתורתך, אדוני. הנה, במה תשוקתך. הנה, אבי, הנה, ראה ואשר; יהיו נא רצוי בעני רחמייך, שאמצא חן לפניו, שייפתחו לפני פנימיות דבריך בדופקי. מבקש אני בשם אדוננו ישוע המשיח בך, איש ימינך, בן האדם, אשר כוננת לעצמך – כמתוך שלך ושלנו, שדרכו חיפשת אותנו כאשר לא חיפשנו אותך, אלא חיפשת אותנו למן נחשש אותך – דברך, שדרכו עשית את הכל, ובתוכם גם אותו – ייחידך, שדרכו קראת לאיום את העם המאמין, ובתוכו גם

אותו – מבקש אני מפרק בשמו, היושב לימיינך ומפגיע בעדנו, אשר בו צפונים כל אוצרות החוכמה והדעת. אולם אני מחשש בספריך. עליי כתוב משה; זאת אומרת הוא עצמו; זאת אומרת האמת.

חפש אני לשמעו ולהבין כיצד "בראשית בראת הארץ". משה כתב זאת, כתב והלך לו, עבר מכאן, מפרק אליך; ואינו עוד לפניו. כי לו היה, ה'יה' אוחז בו ושולאל אותו, וופציר בו בשマー שיגלה לי דברים אלו, והייתי מטה את אוזניبشر לצללים המתפרצים מפי. ואם עברית ידבר, לחינם תהה היא בחושך, ודבר מהנה לא יגע בשכל; אך אם לטינית, אדע את אשר אמר. אך מניין אדע אם אמת דבר? ואף אם אדע גם זאת, האם ממנה אדע זאת? באמת בתוכי, בפניהם, בחדר מחשבותי, האמת – שאינה עברית, ולא יוונית, ולא לטינית, ולא לשון לעז, ללא איברי קול או לשון, או צליל הברחות – ה'יה' אמרת: "אמת הדבר", ואני מיד ה'יה' אומר בביטחון לאותו איש שלך: "אמת אתה דבר". כיון שאפוא אין אני יכול לשאול אותו, אותך, אותך אני מבקש, هو אמת, אשר במלאותך דבר הוא אמת; אותך, אלוהי, אני מבקש, סלח לחטאיכי; אתה, אשר נתת לנו לעבדך להגות דברים אלו, תן גם לי להבינים.

הנה, השמיים והארץ קיימים; הם מכרים כי נבראו, שכן הם משתנים ומתגונים. ואילו כל אשר לא נעשה, ובכל זאת הוא יישנו, אין בו דבר שלא היה בו קודם לכן; וזהו בדיקון עניין ההשתנות והגיוון. הם מכרים גם כי לא עושים עצם: "על כן אנו קיימים, כי נשינו; לא ה'ינו' אפוא לפני ה'ווננו, כדי שנוכל לעשות את עצמנו". והראייה לדבר היא קול הדברים. אתה אפוא, אדוני, עשית אותם; אתה היפה, שכן הם יפים; אתה הטוב, שכן הם טובים; אתה הישנו, שכן הם ישנים; ובכל זאת אין הם יפים ולא טובים, ואין הם קיימים כפי שאתה ברואם קיימים; לעומתך, אין הם יפים, ולא טובים, ואיןם קיימים כלל. זאת אנו יודעים, ותודה לך על כך. וידעתנו, לעומתך, ה'יה' בערות.

אך כיצד עשית את השמיים ואת הארץ? ומה היה המנגנון של מלאכתך הכבירה כל כך? שכן לא היה זה כדר אומן אונשי, המעצב גוף אחד ממשנו, על פי שיקול דעתנו, היכול בדרך כלשהי להעניק צורה כפי שהוא רואה בתוכו בעינו הפנימית. ומণין יוכל לעשות זאת, לו לא עשית אתה את אותה מחשבה? והוא מעניק צורה למה שכבר קיים ויש לו ישות, כגון חומר, או אבן, או עץ, או זהב וכדומה. ומণין היה אלך, לו לא קבעת אותם אתה? אתה עשית לאומן את גופו, אתה את המחשבה המצווה על האיברים, אתה את החומר שמננו הוא עשה דבר מה; אתה את התפיסה שבה הוא קולט את אמונו וראה בפניהם את אשר הוא עשה בחוץ; אתה את חושי גופו, שדרכם, כדרך מתורגמן, הוא מעביר מהמחשבה אל החומר את אשר הוא עשה, ומדוחה למחשבתו את אשר עשה; למען תוכל היא בפניהם להיוועץ באמת, המוליכת עלייה, אם עשה הדבר כהלהcam אם לאו. כל אלו משבחים אותך, בורא הכל. אך כיצד אתה עשה אותם? כיצד, אלוהים, עשית שמיים וארץ? באמת, לא בשמיים ולא בארץ עשית שמיים וארץ; אף לא באוויר או במים, שהרי גם אלו שיים לשמיים ולאرض; אף לא בכל העולם עשית את כל העולם; כי לא היה מקום שבו ניתן לעשותו לפני שנעשה, למען יהיה קיים. אף לא אחצת דבר בידך שמננו תעשה שמיים וארץ. שכן מניין היה לך דבר זה, אשר לא אתה עשיתו, כדי לעשות ממנו דבר מה? שהרי מה קיים, אלא משום שאתה קיים? על כן אמרת – ונעשה, ובדרך עשית אותם.

אך כיצד דיבرت? האם בדרך שבה יצא הקול מן הענן, באומרנו: "זה בְּנֵי יְהִידִי"? שכן אותו קול עבר וחולף, החול והסתם; ההברות נשמעו וחולפו, השניה אחר הראשונה, השלישית אחרי השניה, וכן הלאה כסדרן, עד האחרונה לאחר השאר, והדממה לאחר האחרונה. מכאן נהיר וברור עד מאד כי תנועת נברא היא שהיבעה אותו, נברא זמני המשרת את רצונך הנצח. ואת דבריך אל, שנבראו בזמן, דיווחה האוזן החיצונית לנפש המשכילה, אשר אוזנה הפנימית הקשيبة לדיבור הנצח. והוא השוויה את המילים הללו הנשמעות בזמן עם אותו דברך הנצח שבדממה, ואמרה: "שונה הדבר, שונה בתכלית. מילים אלו נמכות ממני בהרבה, ואין הן קיימות באמת כי הן נסות וחולפות; אך דבר אדוני עומד מעלי' לעולם". אם אפוא במילים נשמעות וחולפות אמרת שייעשו שמיים וארץ, וכך עשית שמיים וארץ, הרי שהיא קיים נברא גופי לפני השמיים והארץ, אשר בתנועותיו בזמן יכול אותו קול לעبور את מסלולו בזמן. אך לא היה דבר גופני לפני השמיים והארץ; ואם היה, ודאי יצרת אותו ללא קול חולף זהה, כדי לעשות ממנה את הקול החולף הזה, שבו תאמר "יעשו שמיים וארץ". שכן כל מה שהוא זה, שמננו געשה קול זהה, לו לא געשה על דברך, לא היה יכול להיות קיים כלל. באיזה דבר (Logos) דיברת אפוא, למען יעשה גוף, שדרכו שוב יעשו המילים הללו?

קורא אתה לנו אפוא להבין את ה"דבר", אלוהים, אשר עמר אלוהים הוא, הנאמר נצחית, ובו נאמרים כל הדברים נצחית. שכן מה שנאמר לא נאמר בהזה אחר זה, דבר אחד מסתיים למן יאמר הבא אחריו, אלא כל הדברים יחד נצחית. אחרת יש לנו זמן ושינוי, ולא נצח אמיתי ולא אלמות אמיתי. זאת יודע אני, אלהי, ומודה לך. יודע אני ומתחודה לפניך, אדוני, עמי יודע וברך אותך כל מי שאינו כופי טוביה כלפי האמת המבטיחה. יודעים אנו, אדוני, יודעים אנו; שהרי ככל שדבר מה אינו קיים כפי שהיא, והינו קיים כפי שלא היה, במידה זו הוא מות וקם. דבר אפוא מדברך אינו מפנה מקום או מחייב מקום, כי הוא באמת בן אלמות ונצח. ועל כן אל ה"דבר" הנצחי עמר אומר אתה בבת אחת נצחית את כל אשר אתה אומר; וכל אשר אתה אומר שיעשה – נעשה; ואין אתה עשו אלא על ידי אמרה; ובכל זאת אין כל הדברים נעשים יחד, או נצחיים, אולם אתה עשו על ידי אמרה.

מדוע, מבקש אני מך, ה' אלהי? רואה אני זאת בדרך מסוימת; אך כיצד להביע זאת אני יודע, אלא אם כן נאמר שככל המתחילה להיות וחל להיות, מתחילה אז וחדל אז, כאשר בתבונתך הנצחית נודע כי עלי להתחיל אז לחදל; ובאותה תבונה דבר אינו מתחילה או חدل. זהו דברך, שהוא גם "התחלתה", נושא מדבר אלינו. כך באונגליון מדבר הוא דרך הבשר; וזה נשמע בחוץ באוזני בני אדם; למען יאמינו בו ויחפשו בפנים, וימצאו בו באמת הנצחית; שם המורה הטוב והיחיד מלמד את כל תלמידיו. שם, אדוני, שומע אני את קולך מדבר אל; כי הוא הדבר אליו, המלמדנו; אך מי שאינו מלמדנו, גם אם הוא מדבר, אין הוא מדבר אליהם.ומי מלמדנו CUT אם לא האמת שאינה משתנה? שכן גם כאשר אנו מקבלים התרבות דרך נברא משתנה, אין אנו אלא מובלים אל האמת שאינה משתנה; שם אנו למדים באמת, בעודנו עומדים וושומדים אותו, ושמחים שמחה גדולה לקול החותן, המשיבנו אלינו, ממנו אנו קיימים. ועל כן הוא "התחלתה", כי לו לא עמד בעינו, לא היה לנו לא לשוב כאשר תעיננו. אך כאשר אנו שבים מן הטעות, הרץ זה דרך הידיעה; וכדי שנדע, הוא מלמדנו, כי הוא התחלתה, והוא המדבר אלינו.

בהתחלה זו, אלוהים, עשית שמיים וארץ, בדברך, בברך, בגבורתך, בחוכמتك, באמתך; מדבר באופן מופלא ועשה באופן מופלא. מי בין זאת? מי יגיד זאת? מהו הדבר המנצחך דרכך, ומהכה בליבי מבלי לפצוע אותו; ואני מצטמרר ומתקלח? מצטמרר אני, ככל שאני שונה ממנו; מתקלח אני, ככל שאני דומה לו. זהה החוכמה, דרכו החוכמה עצמה היא המנצחך דרכך; מבקעת את ענוותך אשר שוב מתעטפת עליו, מתעלפת ממנו, דרכו החשכה הנאספת עליו כעונוší. כי כוחו כשל במחסור, עד שלא יוכל לשאת את ברכותי, עד אשר אתה, אדוני, הסולח לכל עונותי, תרפא את כל תחלואֵי. כי אתה תגאל גם חי משחת, ותעטרני בחסד וברחמים, ותשבע טוב עדי, כי תתחדש כנסר נערוי. כי בתקווה נושאנו, ועל כן בסבלנות נמתין להבטחותיך. מי שיכל, שיישמעו אותך מדבר בפנים מתוך דבריך: אני אקריא בעוזות מצח – "מה רבו מעשייך ה', גלם בפקמה עשי'ת"; וחוכמה זו היא התחלתה, ובאותה התחלתה עשית שמיים וארץ.

הנה, האם אין הם מלאים בשארום הישן, האמורים לנו: "מה עשה אלוהים לפני שעשה שמיים וארץ? שכן אם (אמורים הם) היה בטל ולא פועל, מדוע אינם עשו כן גם מכאן ולהבא, ולעולם, כפי שעשה קודם לך? שכן לו עלתה תנואה חדשה באלהים, ורצונם חדש לעשות נברא שמעולם לא עשה לפני כן, כיצד היה זה נצח אמיתי, שבו עולה רצון שלא היה קיים? שהרי רצון אלוהים אינו נברא, אלא הוא לפני הנברא; שהרי דבר לא יכול היה להיברא, לו לא קדם לו רצון הבורא. רצון אלוהים שיר אפוא לעצמותו ממש. ואם עלה דבר מה בעצמות אלוהים שלא היה לפני כן, אין לקרוא לאותה עצמות באמת נצחית. אך אם רצון אלוהים היה מעולם שהnbraea היה קיים, מדוע לא היה הנברא קיים גם הוא מעולם?"

הדברים כך טרם הבינו אותך, هو חוכמת אלוהים, אור הנשומות; טרם הבינו כיצד נועשים הדברים הנועשים עליך וברך; ובכל זאת הם משתדלים להבין דברים נצחיים, בעודם מרperfף בין תנונות הדברים שעברך ואלו שעתדים לבוא, ועודין אינם יציב. מי יאחז בו ויקבע אותו, למען יתיישב לזמן מה, ולזמן מה יתפוא את תפארת אותו נצח הקבוע לעד, וישווה אותו לזמן שאים קבועים לעולם, ויראה שאין הוא ניתן להשוואה; וזמן ארוך איין יכול להפוך לארוך אלא מתוך תנונות רבות החולפות, אשר אין יכולות להתרשם ייחד; אך בנצח דבר איין חולף, אלא הכל נוכח בשלמותו; בעוד שום זמן אינו נוכח כלו בבת אחת: וכי כל זמן שעבר נדחף על ידי זמן שעתיד לבוא, וכל העתיד לבוא בא בעקבות העבר; וכי כל עבר ועתיד נברא ונובע מתוך זה הנוכח לעד? מי יאחז בלב האדם, למען יעמוד מלכת, ויראה כיצד הנצח העומד תמיד מלכת, שאינו עבר ולא עתיד, מפיק את

הזמןים בעברו ואלו שעתידים לבוא? האם ידי יכולה לעשות זאת, או האם יד פ' בדיבור יכולה לחולל דבר כה כביר?

הנה, עונה אני לשואל: "מה עשה אלוהים לפני שעשה שמיים וארץ?". אין עונה כפי שנאמר שאחד עשה בבדיחות הדעת (בהתחרקן מלחץ השאלה): "הוא הכנין את הגיהינום (אמר הוא) למחטטים בסודות". דבר אחד הוא לענות לשאלות, ודבר אחר הוא להتلוצץ על השואלים. כך אני עונה; שכן מעדיף להיות לעונת "אני יודע" על מה שאינו יודע, מאשר לעשות כן כדי לעורר צחוק על השאלה עמוקים ולכך בשח על העונה דברים כוזבים. אך אמר אני כי אתה, אלוהינו, הוא הבורא של כל נברא; ואם בשם "שמיים וארץ" מובן כל נברא; אומר אני ביעוז מצח: "שלפני שאלוהים עשה שמיים וארץ, לא עשה הוא דבר". שכן אם עשה, מה עשה אלא נברא? והלוואי שידעתי כל אשר חוץ אני לדעת לתועלתי, כפי שידע עני שלא עשה שום נברא לפני שנעשה נברא כלשהו.

אולם אם מוח תועה כלשהו משוטט על פני דימויי הזמןים בעברו, ותויה כיצד זה אתה, האל הכל-יכול, בורא-הכל ומקייט-הכל, עשו השמיים והארץ, נמנעת במשר עידנים לאין ספור מלaculaה כה כבירה בטרם חפצת לעשotta; יתעורר נא אותו אדם ויבין כי הוא תועה על הזיות שווה. שכן מניין יכולו לחולף עידנים לאין ספור אשר לא אתה עשית, אתה המוכן והborא של כל העידנים? או אילו זמנים היו יוכלים להיות אשר לא נעשו על ידרך? או כיצד יכולו לחולף לו מעולם לא היו קיימים? כיוון שאפוא אתה הוא הבורא של כל הזמןים, אם היה זמן כלשהו לפני שעשית שמיים וארץ, מדוע אומרים הם כי נמנעת מלaculaה? שכן את אותו הזמן עצמו אתה עשית, ולא יכולו זמנים לחולף לפני שעשית את אותם זמנים. אך אם לפניו השמיים והארץ לא היה זמן, מדוע נשאלת השאלה מה עשית "از"? שכן לא היה שום "از" כאשר לא היה זמן.

ואין אתה מקדים את הזמן מכוח הזמן, שכן אז לא הייתה מקדים את כל הזמןים. אלא אתה מקדים את כל הדברים בעבר מכוח רוממותו של נצח הנוכח-תמיד; וועלה על כל העתיד לבוא כי הם עתיד, וכשיבאו יהיו עבר; אך אתה "הוא ושנויותיך לא יתפמו". שנותיך אין באות ואין הולכות, בעוד שנותינו גם ימי השנות הבאות, למען יכולו כולם לבוא. שנוטיר עונದת ייחד, כי אכן עונದת הэн; ואין אלו העוזבות נדחקות על ידי השנות הבאות, כי אין הן חולפות; אך שנותינו יהיו כולם רק כאשר לא יהיו עוד. שנוטיר הן יום אחד; ויומר איננו יומיומי, אלא "היום", שכן "היום" שלר איננו מפנה מקום למשך, כשם שאינו מחליף את האתמול. "היום" שלר הוא הנצח; על כן הולדת את השותף לנצח, לו אמרת: "בני אקמה, אני היום ילקטיך". אתה עשית את כל הדברים; ולפני כל הזמןים אתה קיים; ומעולם לא היה זמן שבו היה לך קיים.

בשם זמן אףוא לא היה מצב שבו לא עשית דבר, כי את הזמן עצמו עזמו אתה עשית. ושם זמנים אינם שותפים לנצח עmr, כי אתה עומד; אך לו היי הם עומדים, לא היו זמנים כלל. שכן מהו זמן? מי יכול להסביר זאת בקהלות ובקיים? מי יכול במחשבה לתפוא זמת, כדי להגוט על קר מיליה? ובכל זאת, מה אם מזכירים בשיחותנו באופן מוכר ידוע יותר מאשר את הזמן? ואנו מבינים שאין מדברים עליון, מבינים אנו גם שאין שום שום שום אחר מדבר עליון. מהו אףוא זמן? אם איש אינו שואל אותו, אני יודע; אם ברצוני להסביר זאת לשואל, אני יודע; ובכל זאת אומר אני בביטחון שני יודע, כי לו לא חלף דבר, לא היה זמן עבר; ולולא בא דבר, לא היה זמן עתיד; ולולא היה קיים דבר, לא היה זמן הווה. שני הזמןים הללו אףוא, העבר והעתיד, כיצד הם קיימים, כיוון שה עבר אינו קיים עוד, והעתיד טרם קיים? ואילו ההווה, לו היה תמיד הווה ולא היה חלוף אל זמן עבר, באמת לא היה זמן אלא נצח. אם זמן ההווה (כדי שייהי זמן) בא לידי קיום רק משום שהוא חלוף אל זמן עבר, כיצד יכולים אנו לומר כי גם הוא קיים, שכן סיבת קיומו היא שלא יהיה קיים; אך, כמובן, שאין אנו יכולים לומר באמת שהזמן קיים, אלא משום שהוא נושא אל ה"לא להיות"?

ובכל זאת אנו אומרים "זמן ארוך" ו"זמן קצר"; אך זאת רק לגבי זמן עבר או עתיד. זמן עבר ארוך (למשל) אנו מכנים לפניו מאה שנים; וזמן עתיד ארוך – בעוד מאה שנים. אך זמן עבר קצר אנו מכנים (נניח) לפניו עשרה שנים; וזמן עתיד קצר – בעוד עשרה שנים. אך באיזה מובן ארוך או קצר הוא זה שאין קיים? שכן העבר אינו קיים בעת, והעתיד טרם קיים. אל נא נאמר אףוא "הוא ארוך"; אלא על העבר – "הוא היה ארוך", ועל העתיד – "הוא יהיה ארוך". אדוני, אורי, האם לא תלג אמתך גם כאן לאדם? שכן אותו זמן עבר שהיה ארוך, האם היה ארוך כאשר כבר היה עבר, או כאשר היה עדין הווה? שכן אז יכול היה להיות ארוך, כאשר היה קיים מה

שיכול להיות ארוך; אך כשהיה עבר, לא היה עוד; ועל כן לא יכול להיות ארוך דבר שלא היה קיים כלל. אל נא נאמר אףוא "זמן עבר היה ארוך"; שכן לא נמצא את שהיה ארוך, כיון שמאז שהיה עבר איןנו עוד; אלא נאמר "זמן הווה זה היה ארוך"; כי כאשר היה הווה, היה ארוך. שכן טרם חלף כדי שלא להיות; ועל כן היה קיים מה שיכול להיות ארוך; אך לאחר חלוף, חלד להיות ארוך זה שחלד להיות.

נראה לנו אףוא, נפש האדם, האם זמן הווה יכול להיות ארוך: שכן לך ניתן להרגיש ולמדוד את אורך הזמן. מה עני לי? האם מהה שנים, בהיותן הווה, הן זמן ארוך?rai תחילת האם מהה שנים יכולות להיות הווה. שכן אם השנה הראשונה מבניהן עוברת כעת, היא הווה, אך תשעים ותשעה האחירות עתידות לבוא, ועל כן טרם קיימות; ואם השנה השנייה עוברת, אחת כבר עברה, אחת היא הווה, והשאר עתידות לבוא. וכך אם נניח ששנייה אמצעית כלשהי ממהו אלו הווה, כל שלפניה הן עבר, וכל שלאחריה – עתיד; ועל כן מהה שנים אין יכולות להיות הווה. אךrai לפחות אחת שנה אמת אותה שעה אחת שעוברת כעת, היא עצמה הווה; שכן אם החודש העובר הוא הראשון בה, השאר עתידים לבוא; אם השני, הרាជון כבר עבר והשאר טרם הגיעו. וכן, אפילו השנה העוברת כעת אינה הווה; ואם אינה הווה כשלמות אחת, הרי שהשנה אינה הווה. שכן שנים עשר חודשים הם שנה; ומתוכם מה שקיים דרך החדש הנוכחי הוא הווה, והשאר עבר או עתיד. אם כי גם אותן חודשי נוכחי אינם הווה, אלא יום אחד בלבד; השאר עתידים לבוא אם הוא הראשון, עבר אם הוא האחרון, ואם הוא מן האמצעיים, הרי הוא בין עבר לעתיד.

rai כיצד זמן הווה, אשר רק אותו מצאנו שניתו לכנותו ארוך, מתקצר לכדי ארוך של בקושי יום אחד. אך נבחן גם זאת; כי גם יום אחד אינו הווה כשלמות אחת. שכן הוא מורכב מעשרים וארבע שעות של לילה ויום: אשר הראשונה בהן יש לה את השאר לעתיד; האחרונה יש לה אותן עתבר; וכל שעה אמצעית יש לה את אלו שלפניה שעבור ואלו שמאחוריה עתיד. אכן, אותה שעה אחת חולפת בחלוקת נסימ. כל מה שפרק ממנו הוא עבר; כל שנוטר הוא עתיד. אם ניתן להעלות על הדעת רגע של זמן אשר אינו ניתן לחלוקת לחלקיין. רגעים צעירים ביותר, הוא לבדוק זה שניתו הווה. ובכל זאת הוא טס במחירות צוז מהעתיד אל העבר, עד שאינו מתארך ולא בשהייה הקללה ביותר. שכן אם יש בו שהייה, הוא נחלק לעבר ולעתיד. להווה אין מרחב. היכן אףוא הזמן שנוכל לכנותו ארוך? האם הוא עתיד לבוא? עליו אין אנו אומרים "הוא ארוך", כי טרם היה קיימים כדי להיות ארוך; אלא אנו אומרים "הוא יהיה ארוך". متى אףוא יהיה ארוך? שכן אם גם אז, כשהוא עדיין עתיד לבוא, לא יהיה ארוך (כי מה שיכול להיות ארוך טרם קיים), וכך יהיה הוא ארוך רק אז, כאשר מן העתיד שטרם קיים הוא יתחיל להיות ויהפוך להווה, כדי שייהיה קיים מה שיכול להיות ארוך; אז זעק זמן הווה במילים שלועל, שאין הוא יכול להיות ארוך.

ובכל זאת, אדון, אנו מבחינים במרוחוי זמנים, ומשווים ביניהם, ואומרים: אלו קצרים יותר ואלו ארוכים יותר. אנו מודדים גם כמה זמן זה ארוך או קצר מזמן אחר; ועונים: "זה כפול, או משולש; וזה רק פעם אחת, או רק בשיעור זה של الآخر". אך אנו מודדים זמנים בעודם חולפים, על ידי כך שאנו חשבים בהם; אך את העבר, שאינו קיים כעת, או את העתיד, שטרם קיים – מי יכול למדוד? אלא אם כן יעד לומר כי ניתן למדוד את מה שאינו קיים. כשהזמן אףוא חולף, ניתן לחוש בו ולמדוד אותו; אך כשהוא עבר, אי אפשר, כי אינו.

שואל אני, אבי, אין אני קבוע; אלהי, משולבי והדריכני. מי יאמר לי שאין שלושה זמנים (כפי שלמדנו כנערם ולימדנו גערם) – עבר, הווה ועתיד; אלא הווה בלבד, כי שני האחרים אינם קיימים? או שמא קיימים הם גם כן; וכאשר מן העתיד הופך הזמן להווה, האם יצא הוא למקום נותר כלשהו; וכך, בנסיגתו, כשהופך הוא מהווה לעבר? שכן היכן רואו אותם שניבאו עתידות את הדברים, אם טרם היו קיימים? שהרי את מה שאינו קיים, לא ניתן לראות. ואלו המספרים דברי עבר, לא יכול לסתור לו ברוחם לא היו מבחינים בהם, ولو לא היו קיימים, לא ניתן היה להבחין בהם כלל. דברים שעברו ועתידים לבוא, אףוא, קיימים הם.

הרשה לי, אדון, לחקור הלאה. תקוותי, אל תיתן לכונתי להתבלבל. שכן אם זמנים שעברו ועתידים לבוא קיימים הם, היתי רוצה לדעת היכן הם. ואף אם לא אוכל לדעת זאת, הריני יודע שבאשר הם, אין הם שם עתיד או עבר, אלא כהווה. שכן אם גם שם הם עתיד, הרי שטרם הגיעו לשם; אם גם שם הם עבר, הרי שאינם שם עוד. באשר נמצא אףוא כל מה קיים, איןנו אלא כהווה. אף על פי שכאשר מספרים עובדות עבר, נשלים מן הזיכרון לא הדברים עצם שעברו, אלא מילים אשר נוצרו מדימוי הדברים, ואלו, בעוברם, הותירו

דרך החושים עקבות בנפש. כך ילדותו, שאינה קיימת עוד, נמצאת בזמן עבר שאיןו קיים עוד; אך כתת כשאני נזכר בדמייה ומספר עליה, אני חוזה בה בהווה, כי היא עדין בזיכרון. האם ישנה סיבה דומה גם לנובי דברים עתידיים; שדמיינו הדברים שטרם קיימים עשויים להיתפס מראש קיימים כבר – מודה אני, אלהוי, שאיןי יודע. זאת אכן יודע אני, שבדרך כלל אכן חשובים מראש על פעולותינו העתידיות, וכי אותה מחשבה מוקדמת היא הווה, אך הפעולה עליה אכן חשובים מראש טרם קיימת, כי עתידה היא לבוא. ואשר ניגשנו אליה, והחלנו לעשות את אשר חשבנו מראש, אז תהיה הפעולה קיימת; כי אז אין היא עוד עתיד, אלא הווה.

בכל דרך שבה מתקיימת אותה תפיסה-מוקדמת נסתרת של הדברים שעתידיים לבוא, הרי שרק את מה שקיים ניתן לראות. אך מה שקיים כתת עתיד, אלא הווה. لكن, כאשר נאמר על דברים שעתידיים לבוא שהם נראים, אין אלו הדברים עצם שטרם קיימים (כלומר, אלו שעתידיים להיות), אלא אולי סיבותיהם או סימניהם הם הנראים, והם הרי כבר קיימים. על כן אין הם עתיד אלא הווה עבור אלו הרוחאים כתת את הדבר שמתוכו מנבאים את העתיד, לאחר שהגנו אותו מראשם. תספק נא לי הרגוגניות העצומה של הדברים דוגמה כלשהן: דברים אלו חוזים בהגיון הניצבות כהווה לפניהם. מה שמיוחד בו הוא הווה; מה שאינו מבשר חוזה אני בעלות השחר, ומכריז מראש כי המשך עומדת לזרוח. מה שמיוחד בו הוא הווה; מה שאינו מבשר הוא עתיד; לא המשך, שכבר קיימת, אלא זריחת השימוש, שטרם קرتה. ובכל זאת, LOLAI דמיוני ברוחו את זריחת השימוש עצמה (כפי שאינו עושים כתת בעודני בדבר עלייה), לא יכולתי לנבאה. אך לא עולות השחר שאני מבחין בה בשםים היא זריחת השימוש, אף שהיא מקדימה אותה, ולא אותו דמיוני שברוחו; שני אלו נראים כתת הווה, למען יוכל האخر שעתיד להיות להינבא. דברים עתידיים, אם כן, טרם קיימים; ואם טרם קיימים ונראים, אינם בנמצא; ואם אינם בנמצא, לא ניתן לאותם; אך ניתן לבאים מתחן דברים נוכחים, שכבר קיימים ונראים.

אתה, אם כן, המושל בבריאתך, באיזו דרך מלמד אתה את הנשומות דברים שעתידיים לבוא? שהרי לימדת את נביין. באיזו דרך אתה, ששום דבר אינו "עתיד לבוא" עבורך, מלמד דברים עתידיים; או מוטב לומר, מלמד בנוגע לעתיד דברים מהם הווה? שכן את מה שאיננו, לא ניתן למד. רוחקה דרך זו מבנית; כבירה היא ממנה, לא אוכל להשיגה; אך מפרק אוכל, כאשר תיאור להעניקה, הוא אור מתקוק לעיני הנסתורות.

מה שכעת ברור ונahir הוא, שאין דברים עתידיים ואין דברים שעבורו. ואני זה מודיע לך "ישנם שלושה זמנים: עבר, הווה ועתיד"; אך אולי ניתן לומר כי יותר: "ישנם שלושה זמנים: הווה של דברים שעבורו, של דברים נוכחים, והווה של דברים עתידיים". שכן שלושה אלו קיימים במידה מה בנשמה, אך במקום אחר אין אני רואה אותם; הווה של דברים שעבורו – זיכרון; הווה של דברים נוכחים – ראייה; הווה של דברים עתידיים – ציפייה. אם כך יותר לנו לדבר, רואה אני שלושה זמנים, ומודה אני שישנם שלושה. יאמר נא גם "ישנם שלושה זמנים: עבר, הווה ועתיד" כדרכו הבלתי-מדויקת. הנה, אמי מתנגד, אמי חולק ואני מוצא פגם, ובלבד שיזון הנאמר – שמה שעתיד להיות אינם קיימים כתת, וגם לא מה שעבור. שהרי רק מעט דברים אנו אומרים בדיקנות, ואת רובם בבלתי-דיוקנות; ובכל זאת הכוונה מובנת.

אמרתי, אם כן, זה עתה, שאנו מודדים זמנים בעודם חולפים, כדי שנוכל לומר: זמן זה כפוף מזמן אחר, או: זה שווה לזה; וכן לגבי כל חלקי זמן אחרים הנחננים למדידה. لكن, כפי שאמרתי, אנו מודדים זמנים בעודם חולפים. ואם ישאלני אדם "מנין אתה יודע?", אוכל לענות: "יודע אני שאנו מודדים, ואני יכולם למדוד דברים שאינם קיימים; ובדברים שעבורו ועתידיים לבוא אינם קיימים". אך זאת זמן ההווה כיצד נמדד, כמובן שאין לו מרחב? הוא נמדד בעודו חולף, אך לאחר שחלף אינם נמדד עוד; שכן לא יהיה דבר שנייתן למדד. אך מנין באיזו דרך ולאן הוא חולף בעודו נמדד? מנין, אם לא מן העתיד? באיזו דרך, אם לא דרך ההווה? לאן, אם לא אל העבר? ממה אפוא שטרם קיימם, דרך מה שאין לו מרחב, אל מה שאינו קיימם כתת. ובכל זאת, מה אנו מודדים אם לא זמן מרחב כלשהו? שהרי אין לנו אמורים פשוט, כפוף, מושלם ושווה, או כל דרך דומה שבה אנו מדברים על זמן, אלא לגבי מרחב זמני. באיזה מרחב אנו מודדים את הזמן החולף? בעתיד, שמדובר הוא עובר? אך את מה שטרם קיימם אין מודדים. או בהווה, שדרכו הוא עובר? אך מרחיב שאינו קיימם אין אנו מודדים. או בעבר, שאליו הוא עובר? אך גם את מה שאינו קיימם כתת אין אנו מודדים.

נפשי בוערת לדעת חידה סבוכה זו. אל تسגור אותה בפוני, ה' אלהוי, אבי הטוב; בשם המשיח מבקש אני ממך, אל تسגור דברים רגילים אך נסתרים אלו מפני תשוקתי, פן תימנע מלחדור לתוכם; אלא יפיצעו נא דרך

רchrom' המאים, אלהו". את מי אשאל בנוגע לדברים אלו? ולמי אתוודה על בعروתי באופן פורה יותר מאשר לך, אשר לימודך אלוי, הבוערים בעוצמה צדו כלפי כתבי הקודש שלך, איןם לטורח עבורה? תן את אשר אני אוהב; כי אכן אהב אני, וזאת אתה נתת לי. תן, אבי, הידע באמת לתת מתנות טובות לילדים. תן, כי לחתמי על עצמי לדעת, ועמל לפניי עד אשר תפתח זאת. בשם המשיח מבקש אני מך, בשם קדשו, קדש הקדושים, אל יפריע לי איש. "האמנתי כי אדבר". זהוי תקוותי, למען אני חי, כדי לחזות בನעם ה'. הנה, "טפחות נפתחה עמי", והם חולפים, וכייד – אינו יודע. ואנו מדברים על זמן, זזמן, זמינים, זמינים; "כמה זמן עבר מאז שאמר זאת"; "כמה זמן מאז שעשה זאת"; "כמה זמן מאז שראיתי זאת"; ו"בראה זו אורכה כפול מאותה הבראה קצרה ובודדת". מילים אלו אנו הוגים, ואוותן אנו שומעים, והן מובנות, אנו מבינים. גליות ורגילות הן עד מאד, ובכל זאת אותן דברים עצמן נסתרים עמוק מדי, וגילויים יהיה בבחינת חדש.

שמעתי פעמיים חכם שתנועות השימוש, הירח והכוכבים הן המכוננות את הזמן, ולא הסכמתי. שכן מדובר לא היו תנועותיהם של כל הגוף זמינים באותה מידה? או, לו היו מאורות השמיים פסוקים, וגלגלי הקדר היה מסתווב, האם לא היה זמן שבו יכולנו למדוד אותו סיבובים ולומר אם נע עם הפסוקות שווות, או אם הסתווב לעיתים לפחות יותר ולעתים מהר יותר, ושחלק מהסתובים היו ארוכים יותר ואחרים קצרים יותר? או, בעודם אמרים זאת, האם לא היינו מדברים גם כן באותו זמן? או, האם היו במילויו הבהיר קצורות ואחרות ארוכות, אלא משום שאלה נשמעו בזמן קצר יותר ואלו בזמן ארוך יותר? אלהים, הענק לבני האדם לראות בדבר קטן רמזים המשותפים לדברים גדולים וקטנים. הכוכבים ומאורות השמיים נועדו גם "לאותן ולמואדים ולימים"; אכן הם קיימים; ובכל זאת לא הייתה אומר שישבו של אותו גלגל עץ הוא יום, אך גם הוא לא היה אומר שבשל כך אין זה זמן.

חפץ אני לדעת את כוחו וטבעו של הזמן, שבו אנו מודדים את תנועות הגוף ואמורים (למשל) שתנועה זו ארוכה פי שניים מזה. שכן שואל אני: "כיוון ש'יום" אין מצין רק את שהיית השימוש מעל הארץ (שלפיו יום הוא דבר אחד ולילה אחר), אלא את כל מסלולה מזרחה שוב אל המזרח; שלפיו אנו אמורים "עברו לך וכך ימים", כשהלילה כולל באמרתנו "curr et curr imus" והלילה אינם בספרים בנפרד; כיוון אם כן שיום מושלם על ידי תנועת השימוש ובמסלולה מזרחה חוזרת למזרח, שואל אני: האם התנועה לבדה היא היוצרת את היום, או שהיא שבאה אותה תנועה מושלמת, או שניהם? שכן אם הראונה היא היום, הרי שהיא לנו יום גם בין זריחה אחת לסיימת את אותו מסלול בזמן כה קצר כשעה אחת. אם השניה, הרי שלא היה זה יום לו בין זריחה אחת לשניה הייתה רק קצורה כשעה אחת; אלא היה על השימוש להסתובב עשרים וארבע פעמים כדי להשלים יום אחד. אם שניהם, הרי שלא ניתן היה לקרווא לזה יום לו השימוש הייתה ריצה את כל סיבובו בשעה אחת; ואף לא לו השימוש הייתה עומדת מלכט והיה חולף זמן רב כפי שהשימוש עשה בדרך כלל את כל מסלולו מבוקר לבוקר. לא אשאל אףօאCut מהו הדבר הנקריא יום; אלא מהו הזמן שבו אנו, במדדנו את מסלול השימוש, היינו אמורים שהוא הושם במחיצת מהזמן הרגיל לו הושם במרקוז קטע כשתים-עשרה שעות; ובהשווינו את שני הזמנים, היינו קוראים לזה זמן פשוט ולזה זמן כפול; גם לו הייתה השימוש עוברת את מסלולו מזרחה לזרחה פעמיים באותו זמן פשוט ופעמיים באותו הזמן; שהרי כאשר לבקש את אדם אחדʕהמשמש מלכט עד שיוכל להשיג את ניצחונו בקרב, השימוש עמדה מלכט אך הזמן המשיך לлечט. שכן באותו מרווח זמן שהוקצב לו נערך אותו קרב והסתויים. מבחין אני אףօא שהזמן הוא סוג של התמתחות (extension). אך האם אני מבחין בכך, או שנדמה לי שאני מבחין בכך? אתה, האור והאמת, תראה לי זאת.

בכל דרך שבה מתקיימת אותה תפיסה-ሞקדמת נסתרת של הדברים שעתידיים לבוא, הרי שרק את מה שקיים ניתן לראות. אך מה שקייםCut אין עתיד, אלא הווה. لكن, כאשר נאמר על דברים שעתידיים לבוא שהם נראים, אין אלו הדברים עצם טטרם קיימים (כלומר, אלו שעתידיים להיות), אלא אולי סיבותיהם או סימנייהם הם הנראים, והם הרי כבר קיימים. על כן אין הם עתיד אלא הווה עברו אלו הראיםCut את הדבר שמתוכו מנבאים את העתיד, לאחר שהגנו אותו מראש ברוחם. תספק נא ל' הרוגניות העצומה של הדברים דוגמה כלשהי: דברים אלו חזים בהגיון הניצבות כהווה לפניהם. מה שאני חזוה בו הוא הווה; מה שאני מבשר חזזה אני בעלות השחר, ומזכיר מראש כי השם עמודת לזרוח. מה שאני חזוה בו הוא הווה; מה שאני מבשר הוא עתיד; לא השימוש, שכבר קיימת, אלא זריחת השימוש, שטרם קرتה. ובכל זאת, לו לא דמינתי ברוחי את זריחת השימוש עצמה (כפי שאני עושהCut בעודי מדבר עליה), לא יכולתי לנבאה. אך לא עלות השחר שאני

מבחן בה בשםיהם היא זריחת השימוש, אף שהיא מקדימה אותה, ולא אותו דימוי שברוחו; שני אלו נראים כעת כהוות, למען יכול האחר שעתיד להיות להינבא. דברים עתידיים, אם כן, טרם קיימים; ואם טרם קיימים הם, אינם בנסיבות; ואם אינם בנסיבות, לא ניתן לראותם; אך ניתן לנבאים מtowerם דברים נוכחים, שכבר קיימים ונראים.

אתה, אם כן, המושל בבריאתך, באיזו דרך מלמד אתה את הנשומות דברים שעתידיים לbove? שהרי לימדת את נבייך. באיזו דרך אתה, ששום דבר אינו "עתיד לבוא" עבורך, מלמד דברים עתידיים; או מוטב לומר, מלמד בעוגע לעתידי דברים מהם הווה? שכן את מה שאיננו, לא ניתן ללמד. רוחקה דרך זו מבנית; כבירה היא ממנה, לא אוכל להשיגה; אך מפרק אוכל, כאשר תיאות להעניקה, הוא אור מתווך לעיני הנסתורות.

מה שכעת ברור ונהייר הוא, שאין דברים עתידיים ואין דברים שעבורו. ואין זה מדויק לומר "ישנם שלושה זמנים: עבר, והוא עתיד"; אך אולי ניתן לומר בדוק רבי יותר: "ישנם שלושה זמנים: הווה של דברים שעבורו, והוא של דברים נוכחים, והווה של דברים עתידיים". שכן שלושה אלו קיימים במידת מה בנשמה, אך במקום אחר אין אני רואה אותם; הווה של דברים שעבורו – זיכרנו; הווה של דברים נוכחים – ראייה; הווה של דברים עתידיים – ציפייה. אם כך יותר לנו לדבר, רואה אני שלושה זמנים, ומודעה אני שישנם שלושה. יאמר נא גם "ישנם שלושה זמנים: עבר, והוא עתיד" כדרכו הבלתי-מדויקת. הנה, אני חולק ואני מוצא פגם, ובclud שיבן הנאמר – שמה שעתיד להיות אינם קיימים בעת, וגם לא מה שעבור. שהרי רק מעט דברים אלו אומרים בדיקנות, ואת חובם בבבלי-דיוקנות; ובכל זאת הכוונה מובנת.

אמרתי, אם כן, זה עתה, שאנו מודדים זמנים בעודם חולפים, כדי שנוכל לומר: זמן זה כפול מזמן אחר, או: זה שווה לזה; וכן לגבי כל חלק זמן אחרים הנחוצים למדייה. لكن, כפי שאמרתי, אנו מודדים זמנים בעודם חולפים. ואם ישאלני אדם "מנין אתה יודע?", יוכל לענות: "יודע אני שאנו מודדים, ואין לנו יכולות למדוד דברים שאינם קיימים; ודברים שעבורו ועתידיים לבוא אינם קיימים". אך את זמן ההווה כיצד נמדד, כיוון שאין לו מרחב? הוא נמדד בעודו חולף, אך לאחר שחלף אינו נמדד עוד; שכן לא יהיה דבר שנייתן למדד. אך מנין, באיזו דרך ולאן הוא חולף בעודו נמדד? מנין, אם לא מן העתיד? באיזו דרך, אך לא דרך ההווה? אכן, אם לא אל העבר? ומהו אפוא שטרם קיימ, דרך מה שאינו קיים בעת. ובכל זאת, מה אנו מודדים אם לא זמן במרחב כלשהו? שהרי אין לנו אומרים פשוט, כפול, משולש ושווה, או כל דרך דומה שבה אנו מודדים על זמן, אלא לגבי מרחב זמנים. באיזה מרחב אנו מודדים את הזמן החולף? בעתיד, שמנמו הוא עבר? אך את מה שטרם קיימים אין אנו מודדים. או בהווה, שדרכו הוא עבר? אך מרחב שאינו קיים אין אנו מודדים. או בעבר, שלוו הוא עבר? אך גם את מה שאינו קיים בעת אין אנו מודדים.

נפשי בוערת לדעת חידה סבוכה זו. אלتسגור אותה בפני, ה' אלהי, אבי הטוב; בשם המשיח מבקש אני מפרק, אל תסגור דברים רגילים אך נסתרים אלו מפני תשוקתי, פן תימנע מלחדור לתוכם; אלא יפיצעו נא דרך רחמי רחמי המאירים, אלהי. את מי שאל בונגע לדברים אלו? ולמי אתוודה על בעורתי באופן פורה יותר מאשר לך, אשר לימודי אלו, הבוערים בעוצמה כזו כלפי כתבי הקודש שלך, אינם לטורח עבורך? תן את אשר אני אוהב; כי אכן אהוב אני, וזאת אתה נתת לי. תן, אבי, הידוע באמת לחתת מתנות טובות לילדיו. תן, כי לחתתי על עצמי לדעת, ועמל לפני עד אשר תפתח זאת. בשם המשיח מבקש אני מפרק, בשמו, קודש הקודשים, אל פריעלי איש. "הָאֱמֹנֵת כִּי אֶדְבָּר". זהה תקוותי, למען אני חי, כדי לחזות בನעם ה'. הנה, "טַפְחוֹת גַּתְתָּה יְמִי", והם חולפים, וכך – אני יודע. ואנו מודדים על זמן, וזמן, זמנים, זמנים; "כמה זמן עבר מاز שאמר זאת"; "כמה זמן מاز שעשה זאת"; ו"כמה זמן מаз שראיתי זאת"; ו"הבראה זו אורכה כפול מאותה הבראה קצרה ובודדת". מילים אלו אנו הוגים, ואוונם שומעים, והן מובנות, אנו מבינים. גליות ורגליות הן עד מאד, ובכל זאת אוטם דברים עצם נסתורים עמוק מדי, וגילויים יהיה בבחינת חידוש.

משמעותי פעם מאיש חכם שתנועות השימוש, הירח והכוכבים הן המכוננות את הזמן, ולא הסכמתי. שכן מדובר לא היו תנועותיהם של כל הגוף זמנים באותה מידת? או, לו היו מאורות השמיים פוסקים, וגלגל הקדר היה מסתובב, האם לא היה זמן שבו יכולנו למדוד אותו סיבובים ולומר אם נע עם הפסקות שוות, או אם הסתובב לעתים לפחות יותר ולעתים מהר יותר, ושחלק מהסיבובים היו ארוכים יותר ואחרים קצרים יותר? או, בעודנו אומרים זאת, האם לא היו מדברים גם כן בתוך זמן? או, האם היו במילוותינו הבראות קצרות וארוכות ארוכות, אלא משום שאלה נשמעו בזמן קצר יותר ואלו בזמן ארוך יותר? אלהים, הענק לבני adam לראות בדבר קטן

רמזים המשותפים לדברים גדולים וקטנים. הכוכבים ומאותות השמיים מעדו גם "לאותן ולמועדים ולימים ולשנים"; אכן הם קיימים; ובכל זאת לא הייתה אומר שסיבובו של אותו גלגל עץ הוא יום, אך גם הוא לא היה אומר שבשל כך אין זה זמן.

חפץ אני לדעת את כוחו וטבעו של הזמן, שבו אנו מודדים את תנועות הגוף ואורמים (למשל) שתנועה זו ארוכה פי שנייםמצו. שכן שואל אני: כיון ש"יום" אינו מציין רק את שהיית המשמש מעלה הארץ (שלפיו יום הוא דבר אחד ולילה אחר), אלא את כל מסלולה מזרחה שוב אל המזרח; שלפיו אנו אומרים "עברו כך וכך ימים", כשהלילה כולל אמריתנו "כך וכך ימים" והלילות אינם נספרים בנפרד; כיון אם כן שיטים מושלים על ידי תנועת השמש ובמסלולה מזרחה חזרה למזרח, שואל אני: האם התנועה לבדה היא היוצרת את היום, או שהיא שבאה אותה תנועה מושלמת, או שניהם? שכן אם הריאונה היא היום, הרי שהיא לנו יום גם לו הייתה המשמש מסימנת את אותו מסלול בזמן כה קצר כשעה אחת. אם השניה, הרי שלא היה זה ים לו בין זריחה אחת לשניה הייתה קצרה כשעה אחת; אלא היה על המשמש להסתובב שעשרים וארבע פעמים כדי להשלים יום אחד. אם שניהם, הרי שלא ניתן היה לקרוא לזה יום לו המשמש הייתה ריצה את כל סיבובו בשעה אחת; ואף לא לו המשמש הייתה עומדת מלכת והיה חולף זמן רב כדי שהשמש עשויה בדרך כלל את כל מסלולו מבוקר לבוקר. לא אשאל אףօא בעת מהו הדבר הנקריא יום; אלא מהו הזמן שבו, במדדנו את מסלול המשמש, רינו אמורים שהוא הושלם במחצית מהזמן הרגיל לו הושלם במרוחק קטן כשתים-עשרה שעות; ובהשווינו את שני הזמנים, הינו קוראים לזה זמן פשוט ולזה זמן כפול; גם לו הייתה המשמש עוברת את מסלולו מזרחה פעמיים באותו זמן פשוט ופעמיים באותו זמן כפול. אל יאמר לי איש אפօא שתנועות גרמי השמיים הן המכוננות את הזמנים; שהרי כאשר לבקשת אדם אחד עמדה המשמש מלכת עד שיכל להשיג את ניצחונו בקרב, המשמש עמדה מלכת אר הזמן המשיך לכלת. שכן באותו מרוחק זמן שהוקצב לו נערך אותוקרב והסתיים. מבחין אני אפօא שהזמן הוא סוג של התמתחות (extension). אך האם אני מבחין בכר, או שנדמה לי שאני מבחין בכר? אתה, האור והאמת, תראה לי זאת.

האם אתה מצווה עלי' להסביר, אם יגדר אדם את הזמן כ"תנועת גוף"? אין אתה מצווה עלי'. שכן שום גוף אינו נע אלא בזמן – זאת שומע אני, זאת אתה אומר; אך שתנועת גוף היא-היא הזמן – זאת אין אני שומע; זאת אין אתה אומר. שכן כאשר גוף נע, מודד אני בזמן כמה זמן הוא נע, מהרגע שהחל לנוע ועד שחל? ואם לא ראייתי מתי החל, והוא ממשיך לנעו מבלי שאראה מתי הוא מסתיים, אין יכולתי למדוד, אלא אולי מהרגע שהתחלה ועד שחלתי לראות. ואם מתבונן אני זמן רב, יכול אני רק להזכיר כי זה זמן רב, אך לא כמה זמן; שכן כשאנו אמורים "כמה זמן", אנו עושים זאת דרך השוואה; כגון "זה אורך כמו זה", או "ארוך פי שניים מזה", וכדומה. אך כאשר יכולים אנו לסמן את מרחקי המיקומות, מנין ולאן הולך הגוף הנע, או חלקיו – אם נע הוא בעל מחרטה – אז יכולים אנו לומר בדיקן בכמה זמן הושלמה תנועת אותו גוף או חלקו, ממקום זה אל זה. כיון שאפօא תנועת גוף היא דבר אחד, וזה שבאמצעותו אנו מודדים את אורכה הוא דבר אחר; מי אינו רואה מי משנים הוא הראו להיירא זמן? שכן גם גוף נע לעתים ועומד מלכת לעתים, אז מודדים אנו לא רק את תנועתו אלא גם את עמידתו מלכת באמצעות הזמן; ואנו אמורים "הוא עמד מלכת כפי שנע", או "הוא עמד מלכת פי שניים או שלושה מהזמן שבו נע", או כל מרחב אחר שמידתנו אימתה או שערה; יותר או פחות, כפי שנוהגים אנו לומר. הזמן, אם כן, אינו תנועת גוף.

ומתוודה אני לפניך, אדוני, שעדין אני יודע מהו זמן; ושוב מתוודה אני לפניך, אדוני, שיוודע אני כי אומר אני זאת בתוך זמן, וכי לאחר שדיברתי ארכות על הזמן, אותו "ארוכות" עצמו אינן אורך אלא מכוח שהיית הזמן. כיצד אפօא ידוע אני זאת, בעוד שאיןי ידוע מהו זמן? או שמא אני ידוע כיצד להביע את אשר אני ידוע אי', שאיןי ידוע אפילו מה שאינו ידוע. הנה, אלהי, לפניך אין אני משקר; אלא כפי שאני מדבר, כך הוא לבבי. אתה תאר נרי; אתה, ה' אלהי, תגיה חשיכתך.

האם אין נשתי מתוודה לפניך באמת ובתמים כי מודד אני זמנים? האם מודד אני אפօא, אלהי, ואני ידוע מה אני מודד? מודד אני את תנועת הגוף בזמן; ואת הזמן עצמו אין אני מודד? או שמא יכול היהי באמת למדוד את תנועת הגוף, כמה זמן ארוכה ובכמה זמן הגיעו ממקומם זה לזה, מבלי להגיד את הזמן שבו היא נעה? את הזמן הזה עצמו, כיצד אני מודד? האם בזמן קצר יותר מודדים אנו זמן אורך יותר, כפי שבמרחב של אמה מודדים מרחב של חבל? שכן כך אכן נדמה לנו מודדים במרחב של הברה קצרה את המרחב של הברה

ארוכה, ואומרים שזו כפולה מהאחרת. כך מודדים אנו את מרחב היבטים דרך מרחב הטוירם, ואת מרחב היבטים דרך מרחב הרגליים, ואת מרחב הרגליים דרך מרחב היבטים; לא במדידה לפיה דפים (שאذا מודדים אנו מרחבם ולא זמן), אלא כשאנו הוגים את המילים והן חולפות, ואנו אומרים "זהו בית אורך, כי הוא מורכב מטורים כה רבים; טורים ארוכים, כי הם מורכבים מרגליים כה רבים; רגליים ארוכות, כי הן מתחשכות על פני היברות כה רבות; הברה ארוכה כי היא כפולה לקצרה". אך גם בדרך זו אין לנו משיגים מידע ודתיות של זמן; כי יתכן שטור קצר יותר, אם ייָהגה במלואו, יתפוס זמן רב יותר מאשר שいやגה בחיפויו, וכן לגביו טור, רגלי, הברה. مكانן נדמה לי שהזמן אינו אלא מתיחה (protraction); אך של מה, אני יודע; ואתפלה אם אין זו מתיחה של הנפש עצמה? שכן מה, מבקש אני מכם אלוהי, אני מודד כשאני אומר, בין אם באפונ לא מוגדר "זמן זה אורך מזה", או באפונ מוגדר "זה כפול מזה"? שחייב אני למדוד את הזמן, זאת ידוע אני; ובכל זאת אין אני מודד זמן עתיד, כי טרם הגיעו; ולא הווה, כי איןנו נמתה על פני שום מרחב; ולא עבר, כי איןנו עוד. מה אפוא אני מודד? זמנים חולפים, לא עבר? שכן כך אמרתי.

חזק, לבבי, ולחץ קדימה בעוז. אלוהים הוא עוזרנו, הוא עשנו ולא אנחנו. לחץ קדימה למקום שבו האמת מתחילה להפצע. נניח כעת שקו של גוף כלשהו מתחילה להישמע, ונשמע, וממשיך להישמע, והנה – הוא פוטק; דממה כעת, והוא קול עבר ואין עוד קול. לפני שנשמע, היה הוא עתיד לבוא ולא ניתן היה למדוד אותו. כי טרם היה קיים; וכעת אי אפשר, כי איןנו עוד. אז, בעודו נשמע, ניתן היה; כי אז היה קיים מה שניתן למדוד. אך גם אז לא עמד הוא מלכetta; כי הוא עבר הלהה וחולף. האם ניתן היה למדוד אותו דוקא בשל כך? שכן בעודו עבר, הוא נמתה אל תוך מרחב זמן כלשהו שבו ניתן למדוד אותו, שהרי להו אין מרחב. אם אכן אז ניתן היה, הנה, נניח שקו אחר החל להישמע, ועודין נשמעו ברצף אחד ללא כל הפרעה; נמדדootו בעודו נשמעו; כיוון שכאשר ייחל להישמע, יהיה הוא עבר, ולא יותר דבר למדוד; נמדדootו באותה ונטיגד כמו הוא. אך הוא עודין נשמע, ואני למדוד אותו אלא מהרגע שבו החל ועד לרגע שבו פסק. שכן המרחב שביניהם הוא הדבר שאנו מודדים – ככלומר, מראשית כלשהי ועד סוף כלשהו. על כן קול שטרם הסתומים לא ניתן למדוד אותו כך שייאמר כמה אורך או קצר הוא; ולא ניתן לכנותו שווה לאחר, או כפול פשוט, וכדומה. אך כשהסתומים, איןנו את כל שטרם קיימים; אך לא את אלו שטרם קיימים, ולא את אלו שאינם עוד, ולא את אלו שאינם עתידיים, כיוון שהוא לא שמיינם נמתהם על פני שהיא כלשהי, ולא את אלו שאין להם גבולות. אין אנו מודדים זמנים עתידיים, לא עבר, לא הווה ולא חולף; ובכל זאת אנו מודדים זמנים.

"Deus Creator omnium" (אלוהים בORA היכל), טור זה בן שמונה היברות נע חליפות בין היברות קצרות – וארוכות. ארבע הקצרות – הראשונה, השלישית, החמישית והשביעית – הן פשוטות לעומת ארבע הארוכות – השנייה, הרביעית, השישית והשמינית. לכל אחת מלאו לעומת כל אחת מלאו יש זמן כפוף: הוגה אני אותן, מדווח עליהם, ומוצא שכך הוא, כפי שחושי הפשוטים של אדם מבהינם. בחוש פשוט, אם כן, מודד אני הברה ארוכה דרך קצרה, וכך אעכט את הקצרה, וכייד, במדידתי, איחילה על האורך כדי למצאו שיש בה כפלים זמן, והשנייה ארוכה, כיצד אעכט את הקצרה, וכייד, במדידתי, איחילה על השמעת אחר רעوتה, אם הרושונה קצרה כיוון שהארוכה אינה מתחילה להישמע אלא אם הקצרה חדלה להישמע? ואת אותה ארוכה עצמה, האם מודד אני כהויה, בעוד שאין אני מודד אותה עד שתסתומים? והרי סיוםה הוא העלומותה. מהו אפוא הדבר שאינו מודד? היכן ההברה הקצרה שבאמתוותה אני מודד? היכן האורך אותה אני מודד? שתיהן נשמעו, פרחו, חלפו, אין עוד; ובכל זאת אני מודד, ועונה בביטחון (ככל שניתן להסתמך על חוש מאומן) ש מבחינת מרחב זמן הברה זו היא פשוטה וזה כפולה. ובכל זאת לא יכולתי לעשות זאת ללא היי כבר עבר וסימנו. אין אלו הן עצמן, אשר אין קיימות כעת, שאין מודד, אלא משאו בזיכרון, הנשאר שם קבוע.

בר, מחשבתי שלי, מודד אני את הזמנים. אל תפער לי, ככלומר, אל תפער לי עצמן בשאון רשמי. בר אני מודד את הזמנים; הרושם שמותרים ברכ היבטים בעוברים נשאר גם כאשר הם עצם חלפו; אותו אני מודד בעודו נכון, ולא את הדברים שחלפו כדי ליצור את הרושם זהה. זאת אני מודד כשאני מודד זמנים. אם כן, או שזהו הזמן, או שאין אני מודד זמנים כלל. ומה באשר למידית דממה, כשאנו אומרים שדממה זו ארוכה זמן רב כפי שארכו אותו קול? האם אין לנו מותחים את מחשבתנו למידת קול, כאילו נשמע הוא, כדי שנוכל לדודו על מרוחוי הדממה במרוחות זמן נתון? שכן גם כשהקהל והלשון דומים, בתוך המחשבה עוברים אנו על שירים, וטורים, וכל שיח אחר, או על מידות של תנונות, ומדוחים על מרחב הזמן – כמה זה ביחס לזה – לא

אחרת מאשר לו היו הוגים אותו בקולנו. אם אדם חף להפיק צילם מתמישך, וקבע במחשבתו מה היה אורכו, הרי שבדמותה כבר עבר הוא על פני מרחב של זמן, ובהפקידו זאת בזיכרון, מתחילה הוא להגוט את אותו דבר, הנשמע והולך עד שיגיע אל הקץ המועד. הן הוא נשמע, והן יישמע; שכן כל חלק ממנו שהסתיים כבר נשמע, והשאר עוד יישמע. ורק חולף הוא הלאה, עד שהכוונה הנוכחית מעבירה את העתיד אל העבר; העבר גדל ככל שהעתיד פוחת, עד שעמ' כילוי העתיד, הכל הופך לעבר.

אך כיצד פוחת או כליה אותו עתיד אשר טרם קיימ? או כיצד גדל אותו עבר שאינו עוד, אלא משום שבנפש המבצעת זאת נעשים שלושה דברים? שכן היא מצפה, היא מתבוננת, והיא זוכרת; אך שזה אשר לו היא מצפה, עובר דרך זה שבו היא מתבוננת, אל תוך זה שבו היא זוכרת. מי אפוא יכחיש כי דברים עתידיים טרם קיימים? ובכל זאת, יש בנפש ציפייה לדברים עתידיים.ומי יכחיש כי דברים שעברו אינם קיימים עוד? ובכל זאת עדין בנפש זיכרון של דברים שעברו.ומי יכחיש כי בזמן ההווה אין מרחב, כי הוא חולף כהרף עין? ובכל זאת התבוננותנו נמשכת, ודרך מתקדם זה שעתיד להיות נכון כדי להופיע לנעדר. אין זה אפוא זמן עתיד שהוא ארוך, שהרי טרם הגיע; אלא עתיד ארוך הוא "ציפייה ארוכה לעתיד"; ואין זה זמן עבר שהוא ארוך, שהרי אינו עוד; אלא עבר ארוך הוא "זיכרון ארוך של העבר".

עומד אני לדקלם מזמן שאני מכיר. בטרם אתחיל, ציפיתי נמתחת על פני כולם; אך מרגע שהחלתי, כל חלקו מןנו שאפריש אל העבר נמתח לאורך זיכרוני, אך ח'י פועלתי זו נחלקים בין זיכרוני, באשר לממה שדקלמת, בין ציפיתי, באשר לממה שאני עומד לדקלם; אך ה" התבוננות" נוכחת עמי, ודרך מועבר מה שהיא עתיד להופיע לעבר. וככל שנעשה הדבר שוב ושוב, כך מתקצרת הציפייה ומתרחב הזיכרון, עד שהציפייה כולה תכללה לבסוף, כאשר כל אותה פעולה تستפים ותעביר אל הזיכרון. ומה שמתתרחש במזמור כולם, מתתרחש גם בכל חלק מחלוקת, ובכל הברה והברבה; וכך הדבר גם בפעולה ארוכה יותר, שהמזמור עשוי להיות חלק ממנו; וכך הדבר בח' האדם כולם, שכל פעולות האדם הן חלקיהם; וכך הדבר בכל עיון בני האדם, שכל ח' האדם הם חלקיו.

אך כיוון שהסדר טוב מכל ח'ים, הנה, ח'י אינם אלא הסחת דעת (distraction), וימינך תמכה בי, באדוני בין-האדם, המתוור בינו, האחד, לבין אמו הרבים, הרבים גם בשל הסחות דעתנו המרבות בין דברים רבים; למען דרכו אשיג את זה שבו הושגת, ואסף מחדש משיחי הישן כדי לילכת אחר האחד, תוך שכחת אשר מאחרוי, ולא מוסיף (distended) אלא נמתח (ex) – לא אל דברים שיהיו ויחלפו, אלא אל הדברים שלפנוני; לא בפייזור נפש אלא בכונה, רודף אני אחר הפרט של קריأتي השמיימית, שם אוכל לשמעו את קול תהילתך ולחזות בעונעםך, אשר אינו עתיד לבוא ואינו עתיד לחולף. אך בעת כלות שנותי באנחתה. אתה, אדוני, נחמתה, אבי הנצח; אך אני נפרדתי בין הזמןים אשר את סדרם אני ידוע; ומחשבותי, אף מעי' נפשי פנימה, נקורים ומרוטשים בגינויים רועשים, עד אשר אזרום יחד לתוךך, מזוקק ומוטך באש אהבתך.

וכעת לעמוד והיה איתן בך, בתבונתי, שהוא אמתך; ולא אשא עוד את שאלותיהם של בני אדם, אשר בשל מחלת המביהה עונש צמאים הם ליותר מכפי שיוכלו להכיל, ואומרם: "מה עשה אלוהים לפני שעשה שמיים הארץ?" או "כיצד עלה במחשבתו לעשות דבר מה, לאחר שמעולם לא עשה דבר לפני כן?". תן להם, אדוני, לחשוב היטב עם עצם מהם אמורים, ולמצאו כי לא ניתן לומר "מעולם" כאשר "זמן" אינם קיימים. זה אפוא שנאמר עליו ש"מעולם לא עשה", מהו אם לא לומר ש"בain זמן" עשה? יראו נא אפוא כי זמן לא יכול להתקיים ללא ישות נבראת, ויחדלו לדבר דברי הבל אלו. מי יתן ויימתחו גם הם אל עבר הדברים שלפניהם, ויבינו אותו לפני כל הזמןים, הבורא הנצח של כל הזמןים; ושום זמנים אינם שותפים לנצח עmr, ואף לא שום נברא, גם אם ישנו נברא לפני כל הזמןים.

ה' אלוהי, מה עמוק הוא דבר סודותיך, ועד כמה הרחיקו אותנו ממנה תוצאות פשעי! רפא את עניי, למען אוכל לחלוק בשמחת אורך. ודאי, אם קיימת מחשבה המחוונת בידע ובוניבי כה נרחבים, עד כי תדע את כל הדברים שעברו ואלו שעתידיים לבוא כפי שאני מכיר מזמן אחד ידוע, הרי שאותה מחשבה היא פלאית מאין כמויה ומדמיינה עד איימה; שכן שום דבר שעבר ושם דבר שעתיד לבוא בעידנים הבאים אינו נסתר ממנה יותר מאשר שהיא נסתר מני, בעת שרתתי את אותו מזמן, מה וכמה מהם חלף מן הראשית, ומה וכמה מהם נותר עד הקץ. אך חיללה לך, בורא היקום, בורא הנשמות וה גופים, חיללה לך מלדעת את כל הדברים שעברו

ספר שניים-עشر

לב', אדוני, ברגעו בדברי כתוב קודשך, טרוד מאד בטור דלותם זו של ח'י. ועל כן, לרוב, דלות הבינה האנושית שופעת במילים, שכן לחקירה יש יותר מה לומר מאשר לגילוי, והדרישה ארוכה מן ההשגה, וידנו הדפקת עמליה יותר מידנו המקובלת. אוחזים אנו בהבטחה,ומי יפר אותה? אם אלהים עמננו, מי יכול לנו? שאלות ווינטן לכם, בקשו ותמצאו, דפקו ויפתח לכם. כי כל השואל מקבל, והמבקש מוצא, ולדחוק ייפתח. אלו הן הבתוותין שלר; ומ'ירא פן יולך שולל כאשר האמת היא המבטיחה?

שלפות לשוני מתוודה בפני רוממותך כי אתה עשית שמיים וארץ; שמיים אלו שאתה רואה, הארץ זו שאתה דורך עליה, שמננה עשויה האדמה אשר אני נושא עמי; אתה עשית זאת. אך איפה הם שמי השמיים, אדוני, אשר עליהם אנו שומעים בדברי המזמור: "בְּשָׁמִיםْ שָׁמִיםْ לְהֵי, וַהֲרֹץْ גַּתְןָוְ לְבִיאֵי אֶקְדָּםْ"? איפה הם אוטם שמיים שאין אנו רואים, אשר לעומתם כל זה שהוא ראויין אלא ארץ? שכן המכשול הגופני הזה, שאינו נמצא בכלתו בכל מקום, קיבל בדרך זו את חלקו ביופיו בחלקים התחתונים הללו, שהנמנוע שביהם הוא ארצנו זו; אך לעומת אותם שמי השמיים, אפילו השמיים של ארצנו אינם אלא ארץ; אכן, את שני הגופים הגדולים הללו ניתן לנונות מבלי זרות "ארץ" לעומת אותו שמיים נעלם, אשר הוא לה' ולא לבני האדם.

והנה הארץ הזאת "תהו ובהו", והיה שם עומק תהום שאיני יודע מהו, אשר עליו לא היה אויר, כי לא הייתה לו צורה. על כן ציווית ש"י כתוב כי "חישך על פנֵי תהום"; ומהו חושך זה אם לא היעדר האור? שכן לו היה אויר, הין היה נמצא אם לא בהיותו מעל הכלול, במורומים ומארים? ובמוקם שהאור לא היה בו, מה הייתה נוכחות החושך אם לא היעדר האור? חושך היה עליו, אפוא, כי אור לא היה עליו; כשם שבמקום שאין בו קול, יש דמהה. ומה פירוש הדבר שיש שם דמהה, אם לא שאין שם שום קול? האם לא לימדת, אדוני, את הנפש המתווודה לפניה? האם לא לימדתני, אדוני, שלפנִי שעיצבת וגינוית את החומר חסר הצורה הזאת, לא היה דבר – לא צבע, לא דמות, לא גוף ולא רוח? ובכל זאת לא היה זה לא-כלום גמור; שכן הייתה שם חסורת-צורה מסוימת, ללא כל יופי.

כיצד אם כן יש לך רוא לדבר זה, כדי שיווכל להיות מועבר במידה כלשהי לאלו שבינתם קהה יותר, אם לא במילה שגורה כלשהי? ומה בין כל חלקי העולם יכול להימצא קרוב יותר לחסורת-צורה מוחלתת מאשר הארץ והתחום? שכן, בתווסט את השלב הנמוך ביותר, הם יפים פחות מאשר החלקיםعلינים, השקופים יכולים והמאירים. מדוע אפוא לא נראה את חסורת-צורה של החומר (אשר יצרת ללא יופי, כדי לעשות ממנו את העולם היפה הזה) כדי הנרמז לבני האדם באופן הולם בשם "ארץ תהו ובחו"?

כך שכאשר המחשבה מchkפשת מה יכול החוש לתפוף תחת זאת, ואומרת לעצמה: "אין זו צורה שכליית, כגון חיים או זדק, שהרי זהו החומר של הגוףים; ואף לא מושא לחוש, שכן בהיותו בלתי נראה וחסר צורה, לא היה בו שום מושא לראותה או לחישתה" – בעוד מוחשבת האדם אומרת זאת לעצמה, היא עשויה לנסות לדעת זאת דרך אידעה, או לא לדעת זאת דרך ידעה.

אך אני, אדוני, לו חפצתי להתוודות לפניך בלשוני ובຄולמויסי על הכל, על כל אשר לימדתי על אותו חומר – אשר את שמו שמעתי בעבר מבלי להבין, כאשר אלו שלא הבינווה סיפרו לי עליון; ואז דמייתי אותו כבעל צורות לאין ספור ומגוונות, ועל כן לא דמייתי אותו כלל, שכן מוחי העלה והויריד "צורות" מסוימות ונוראות לאן כל סדר, אך עדין היו אלו "צורות"; וקרואתי לו חסר צורה לא מפני שהחומר כל צורה היה, אלא מפני שהיא בעל צורה צזו שמחוי, לו הוצאה לפניו, היה נרתע ממנה צרצה וצורתמת, והחולשה האונשית הייתה נטרדת ממנה. ועדין מה

שדיימיטי היה חסר צורה, לא כדי שמשולל כל צורה, אלא בהשוואה לצורות יפות יותר; והתבונה האמיתית שכנעה אותה לעלי להפשטו מכל شيء צורה שהם, לו חפצתי לטעוס את החומר חסר צורה לחלוין; ולא יכולתי; שכן קל היה לי יותר לדמיין שמה שמשולל כל צורה אינו קיים כלל, מאשר לטעוס דבר מה שבין הצורה לבין הלא-כלום, לא מעובך וגם לא-כלום, כמעט לא-כלום, כמעט לא-כלום חסר צורה. על כן חדל מוחי לחזור זאת עם רוחי, בהיותה מלאה בדיםומיים של גופים מעוצבים, המשנים ומתרגומים כרצוננה; ופניתי אל הגוף עצם, והתבוננתי עמוק יותר בשינויים שלהם, שדרכם הם חדים להיות מה שהיא ומתחלים להיות מה שלא היא; ובאותה תמורה מצורה לצורה, חשבתי כי היא נעשית דרך מצב מסוים חסר צורה, ולא דרך לא-כלום גמור; וזאת השתקוקתי לדעת, ולא רק לחשוד. לו אפוא קולי וקולמוסי היו מתווים לפני עלי הכלול, על כל הקשרים שהתרת עברוי בשאליה זו, איזה קורא היה מחזיק מעמד לקלוט את הכלול? אך לבני לא ייחד בשל כך לחולק לך כבוד ושיר תהילה על אותם דברים שאין הוא מסוגל להביע. שכן ההשתנות של הדברים המשתנים מסוגלת שלעצמה לקבל את כל אותן צורות שאילן הדברים המשתנים משתנים. והשתנות זו, מה? האם היא נשמה? האם היא גוף? האם היא מה שמכון נשמה או גוף? לו יכול היה אדם לומר "לא-כלום שהוא משה", או "הינו ואנינו", הייתה אמר כי זהה הדבר; ובכל זאת, בדרך כלשהי היה הוא קיים כבר אז, בהיותו מסוגל לקבל את הדמיות הנראות והמורכבות הללו.

אר מניין הייתה לו דרגה זו של קיום, אם לא מפרק, אשר מפרק כל הדברים במידה שהם קיימים? אך ככל שהם רוחקים מפרק, נפרק הם דומים לר' פחות; ואין זה מרחק של מקום. אתה אפוא, אדוני, שאיןך אחד במקום אחד ואחר במקום אחר, אלא אותו אחד, אותו אחד, אותו אחד, קדוש קדוש קדוש, ה' אלהים צבאות, עשית בראשית, שהיא מפרק, בחוכמתך שנולדה מעצמותך שלך, יצרת דבר מה, וזה מתוך הלא-כלום. שכן יצרת שמיים וארץ; לא מתוך עצמך, שכן אז הם שווים לבני יחידך, ועל כן גם לך; בעוד שבשים דרך לא היה זה נכון שדבר מה יהיה שווה לך, אשר לא היה מעצמותך. ודבר אחר מלבדך לא היה קיים שמננו יכולת ליצור אותם, אלהים, שלוש אחד ואחדות משולשת; ועל כן מתוך הלא-כלום יוצרת שמיים וארץ; דבר גדול בדבר קטן; וכי אתה قول-יכול וטוב, לעשות את כל הדברים טובים, הן את השמיים הגדולים והן את הארץ הפועטה. אתה הייתה, ודבר לא היה מלבדך, שמננו יוצרת שמיים וארץ; דברים מנני סוגים: האחד קרוב אליך, והשני קרוב לא-כלום; האחד שרק אתה נעלם ממנו, והשני שאין דבר נחוץ ממנו.

אר אוטם שמי שמיים היו עבורי, אדוני; אך הארץ אשר נתת לבני האדם, להירותות ולהיחס, לא הייתה צזו שאנו רואים וחשים כתעת. שכן הייתה היא תהו ובהו, והייתה תהום שלא היה עלייה או; או, חושך היה מעלה התהום, כלומר, יותר מאשר בתוך התהום. שכן תהום מים זו, הנראית כתעת, יש לה אפילו בעמוקיה או רחומות, כלום את טבעה, הניתן לתפיסה במידה כלשהי עבור הדגים והרמשים שבתחתייה. אך כל אותה תהום הייתה כמעט לא-כלום, כי עדין הייתה משוללת צורה לחלוין; ובכל זאת כבר היה שם שניתן לעצמו. שכן אתה, אדוני, עשית את העולם מחומר חסר צורה, אשר מתוך הלא-כלום עשית אותו קרוב לא-כלום, כדי לעשות ממנו את אותם דברים גדולים שאנו בני האדם משתוממים עליהם. שכן נפלאים מאוד הם השמיים הגוףניים הללו; אותו רקייע שבין מים למים, אשר ביום השני, לאחר בריאת הארץ, אמרת "יהי", ויהי. כן. לאוטו רקייע קראת שמיים; השמיים, כלומר, לארץ זו ולים, אשר עשית ביום השלישי, על ידי מתן דמות נראית לחומר חסר הצורה שיצרת לפני כל הימים. שכן כבר יצרת שמיים לפני כל הימים; אך אלו היו השמיים של השמיים האלו; כי בראשית בריאת שמיים וארץ. אך אותה ארץ שיצרת הייתה חומר חסר צורה, כי הייתה תהו ובהו, וחושך היה על פני תהום; ומאותה ארץ בלתי נראית וחסורת צורה, מאותה חסורת-צורה, מאותו כמעט לא-כלום, יכולת לעשות את כל הדברים הללו שמהם העולם המשתנה הזה מורכב, אך לא מתקיים; אשר עצם השתנותו מופיעה בכך שניתן להבחן ולמנות בו זמנים. שכן הזמנים נוצרים על ידי תמורות הדברים, בעוד הדמיות – אשר החומר שלhn הוא אותה ארץ בלתי נראית שהזכרה – משתנות ומתחפכות.

ועל כן הרוח, המורה של עבדך, כאשר היא מספרת כי בראשית בריאת שמיים וארץ, אינה מדברת דבר על זמנים, דבר על ימים. שכן באמצעות שמי שמיים אשר יצרת בראשית הם נברא שכלי כלשהו, אשר אף שאינו שותף לנצח עmr, השילוש, בכל זאת הוא משתף בנצחיותך, ומכוון מתייקותה של אותה התבוננות מאושרת ביויתך בך, הוא מרטן בעצמוה את השתנותו שלו; ולא כל נפילה מאיו בריאתו הראשונה, בדקנו בך מקרוב, הוא ניצב מעבר לכל התהיפות הזמןיים הגלגליים. אכן, אף אותה חסורת-צורה של הארץ, התהו

והבהו, אינה נמנית בין הימים. שכן במקומות שאין בו דמות ולא סדר, אין דבר בא או הולך; ובמקומות שזה חסר, בבירור אין ימים, אף לא כל תמורה של מרחבי זמנים.

הו, הנה לאר, לאמת, לאור לבבי ולא לחסיכתי של, לדבר אללי. נפלתי אל תוך החשיכה ונעשהתי חשור; אך גם שם, גם שם אהבתיך. תעיתי, זכרתיך. שמעתי את קולך מאחוריך, קורא לי לשוב, ובquoishi שמעתי מבעד לשאון אובי השлом. והנה כתעט, שב אני בצר לי, ומתנשף אל עבר מעינך. אל ימנعني איש! מזה אשתח, וכך אחיה. אל אהיה אני חי של; מעצמי חייתך רע, מותה היתה לעצמי; ובך אני קם לתחיה. דבר אתה אל, הרצה אתה לפני. האמנתי בספריך, ודבריהם מלאים רזים וסוד.

כבר אמרת לי בקول עז, אדוני, באוזני הפנימית, כי אתה נצח, ורק לך האלומות; שכן אין אתה יכול להשתנות לא בדמות ולא בתנועה, ואין רצונך משתנה בזמנים: שהרי שום רצון המשתנה איןנו בן-אלומות. זאת גלויה לפני לעיניך, וכי נא הדבר נהיר לי יותר ויותר, מבקש אני מך; ובגilio זה, הנה לי לשוכן בפייכון תחת כנפי. אמרת לי גם בקול עז, אדוני, באוזני הפנימית, שאתה עשית את כל הטבעים והעצמים אשר איןנו מה שאתה, ובכל זאת הם קיימים; ורק זה אינו מך – אשר איןנו קיים, ותנוועת הרצון מך, הישנו, אל עבר זה שקיומו פחות, כי תנוועה כזו היא פשע וחטא; ושום חטא של אדם אינו פוגע בר או מפריע לסדר ממשלתו, מהראשית ועד האחרית. זאת גלויה לפני לעיניך, וכי נא הדבר נהיר לי יותר ויותר, מבקש אני מך; ובגilio זה, הנה לי לשוכן בפייכון תחת כנפי.

אמרת לי גם בקול עז באוזני הפנימית, שאף אותו נברא אינו שותף לנצח עmr – זה אשר רק אתה הוא אושרו, ואשר בטוהר מתמיד השואב את מזונו מך, אין מגלה בשום מקום ובשום זמן את השתנותו הטבעית; וביהיוותנו עמו תמיד, ואליו בכל רגשותיו הוא שומר עצמו, אין לו עתיד לצפות לו ואין הוא מעביר אל העבר את אשר הוא זכר, ואיןו משתנה בשום תמורה ואיןו מתפזר לשום זמנים. هو נברא מבורך, אם ישנו צזה, על דבקותו באושרך; מבורך בר, שכנו הנצחי ומארהו! ואין אני מוצא שם שבו ראוי יותר לקרוא לשמי השמיים אשר הם לה', מאשר "ביתך", המביט בנווערך ללא כל עדיבה לטובות אחר; מחשבה טהורה אחת, מאוחדת בהרמונייה מופלאה מכוח אותה שלולה קבועה של רוחות הקודש, אזרח עירך במקומות השמיים; הרחק מעל לאוטם מקומות שמיים שאנו רואים.

מתוך כך תבין הנפש אשר גלויה התארכה והתרחקה, מתוך כך תבין היא, אם צמאה היא כתעת לך, אם דעתויה היי לה ללחם כshawormim אליה כל היום "אהיה אלהיך?"; אם היא מבקשת מך כתעת דבר אחד ואוטו תדרוש – "שְׁבַתִּי בֵּבֶית הָפֶל יְמִינִיךְ" (ומה הם חיים אם לא נצחיתך, כשנותיך שלא יתנו, כי אתה הוא לעולם?). מתוך כך תבין הנפש המסוגלת לך עד כמה עלה אתה, מעל לכל הזמן, נצח; בראותה את ביתך אשר מעולם לא הלך אל ארץ רחוקה, אף שאתה שותף לנצח עmr, הרי שמכוח דבקותו בר תמיד ללא רתיעה, אין הוא סובל משום השתנות של זמנים. זאת גלויה לפני לעיניך, וכי נא הדבר נהיר לי יותר ויותר, מבקש אני מך, ובגilio זה, הנה לי לשוכן בפייכון תחת כנפי.

הנה, קיימת חסורת-צורה מסוימת באתם shinuyim של הנבראים האחרונים והנמנוכים הללו;ומי יגיד לי (אלא אם כן הוא מלאו אשר מתוך ריקנות לבם משתוממים ומטללים עצםם בין דמיונותיהם?), מי מלבד כזה יגיד לי, שאמם כל דמות תכללה ותאבך כך שתיתוור רק אתה חסורת-צורה שדרך הדבר השתנה והתהפר מדמות אחת לאחרת, שהיא תוכל להציג את התהיפות הזמניות? שכן בבירור לא תוכל, כי ללא מגון תנויות אין זמנים; ואין מגון במקומות שאין בו דמות.

לאחר ש שקלתי בדברים אלו, ככל שאתה מעניק לי, אלהוי, ככל שאתה מעורר אותי לדפק וככל שאתה פותח לי בדפק, שני דברים מצוי אני שעשית, שאיןם בתחוםי הזמן, ואף אחד מהם אינו שותף לנצח עmr. האחד, המבוצע כך שלא כל הפסיקת התבוננות, אלא כל מרוחך של שניינו, אף שהוא בר-שינו הרוי שאינו משתנה, והוא מתענג לחלוון על נצחיתך וחוסר השתנותך; והשני, שהוא הנה חסר צורה שלא היה בו את מה שיכל להשנות מצורה אחת לאחרת, בין אם בתנועה או במנוחה, באופןו שיהיה כפוף לזמן. אך זאת לא עזבתך בחסורת-צורתו, כי לפניו כל הימים, אתה בראשית בראת שמיים הארץ – אותן שני דברים שדיברתי עליהם. אך הארץ הייתה תהה ובהו וחושך על פני תהום. במילאים אלו מועברת אלינו חסורת-הצורה (כדי שבינותם כאלו ימשכו בהדרגה, אלו שאינם מסוגלות לתפוס שלילה מוחלטת של כל צורה מבלי להגיע ללא-כלום), אשר ממנה

יכולו להיברא שמיים אחרים, ייחד עם ארץ נראית ומעצבת היטב: והם המסורדים באופנים שונים, וכל שאר מעשה בראית העולם המתועד כזה שנברא לא ללא ימים; וזאת בהיותם בעלי טבע כזה שתמורות הזמן העוקבות יכולות להתרחש בהם, בהיותם כפויים לשינויים קבועים של תנעות וצורות.

זהו אפוא מה שאני תופס, אלהי, בשמי את כתוב קודשך אומר "ברא אלְהִים את הַשָּׁמִים וְאֶת הָאָרֶץ: וְקָרֵץ הַיּוֹתָה תְּהִווֹ בָּהּ וְחַשֵּׁךְ עַל פְּנֵי תְּהֽוּם", ומבליל להזכיר באיזה יום בראת אותם; זהו מה שאני תופס: שבשלשמי השמיים – אותם שמיים שכליים, אשר תבונתויהם יודעת הכל בת אחת, לא בחלקים, לא בעומעם, לא דרך אספקלה, אלא כשלמות, בಗilio, פנים אל פנים; לא דבר זהicut ודבר אחר כר, אלא (כפי שאמרתי) יודעים הכל בת אחת, לא כל עקבות של זמנים; ובשל הארץ שהייתה תהו ובהו, לא כל עקבות של זמנים, עקבות המציאות "דבר זהicut, דבר אחר כר" (שכן במקום שאין צורה, אין הבחנה בין דברים) – הרי שבשל שני אלו, האחד מעצב קדמוני והשני חסר צורה קדמוני; האחד שמיים אך הם שמי השמיים, והשני הארץ היא הארץ שהייתה תהו ובהו; בغال שני אלו תופס אני כי אמר כתוב קודשך לא לאזכור ימים: "בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ". שכנן מיד לאחר מכן הוסיף על איזו ארץ דיבר; וכן, בכר שהרקייע מתועד כנברא ביום השני ונקרא שמיים, הוא מבahir לנו על אילו שמיים דיבר קודם לכן לא אזכור ימים.

עומק פלאי של דבריך! אשר פניהם, הנה, לפנינו, מזמןים את הקטנים; ובכל זאת עמוק פלאי הם. אלהי, עומק פלאי! נורא להבט פנימה; מורא של כבוד ורטט של אהבה. את אויביו אני שונא שונאה עצה; והוא, לו היה מחייבים בחרבר פיפויות, למען לא יהיה עוד אויביו; שכנן קר אווב אני שיוכחו לעצםם, למען יחי לך. אך הנה אחרים, שאינם מוצאי פגמים אלא מהללי ספר בראשית; "רוח אלוהים", אומרים הם, "אשר דרך עבדו משה כתבה דברים אלו, לא רצתה שמילאים אלו יובנו לך; היא לא רצתה שיבוננו כפי שאתה אומר, אלא אחרת, כפי שאתה אומרים". ולאלו, כשאתה אלהי הכל משתמש כדיין, לך עונה אני.

"האם תטענו כי שקר הוא זה אשר בקהל עז מספרת לי האמת באוזני הפנימית, בנוגע לניצחות הבורא – כי עצמותו אינה משתנה בשום דרך על ידי הזמן, ואין רצונו נפרד מעצמו? ועל כן אין הוא רוצה אחד כתע דבר אחר כר, אלא פעם אחת, ובבת אחת, ותמיד, רוצה הוא את כל הדברים שהוא רוצה; לא שוב ושוב, ולאicut זה וכעת זה; ואין הוא רוצה לאחר מכן את אשר לפני כן לא רצה, ואין הוא מפסיק לרצות את אשר לפני כן רצה; כי רצון זה הוא משתנה, ושום דבר משתנה אינו נצחי: אך אלהינו נצחי הוא. ושוב, מה שהוא אומר לי באוזני הפנימית: הציפיה לדברים עתידיים הופכת לראייה כשם מגיעים, ואוთה ראייה הופכת לזכרון כשם עוברים. והנה כל מחשבה המשתנה קר היא בת-שני; ושום דבר בן-שני אין נצחי: אך אלהינו נצחי הוא". דברים אלו מסיק אני ומחבר, ומוצא אלהי, האל הנצחי, לא ברא שום נברא מטור רצון חדש כלשהו, ואין ידיעתו מקבלת שום דבר חולף. "מה תגידו אפוא, אתם החולקים? האם דברים אלו שקרים?". "לא", אומרים הם. "מה אם כן? האם שקר הדבר שככל טبع שכבר עוצב, או חומר המסוגל לעיצוב, אינם קיימים אלא ממן, הטוב העלון, כי הוא העליון?". "גם זאת אין אנו מכחישים", אומרים הם. "מה אם כן? האם מכחישים אתם זאת, שישנו נברא נעלם מוסיים, אשר באבבה כה טהורה דבק בעל האמת והנצח באמת, עד ש愧 שאין שותף לנצח עמו, הרי שאים מנותק ממנו ואינו מתרחק אל תוך הגיון ותהיפות הזמנים, אלא נח בהתבוננות האמיתית ביוטר בו לבודז?". כי אתה, אלהים, לך האותב אותך ככל שציווי, מראה את עצמן ונספיק לו; ועל כן אין הוא סוטה מפרק ולא לעבר עצמו. זהו בית אלהים, לא מתבנית ארצית ולא ממשה שמיימת גופנית, אלא רוחנית, ומשתתפת לניצחותך, כי ללא עדיבה היא לעולם. כי כוננת אותה לעולם ועד חוק נתת ולא יעבור. ועם זאת אין היא שותפה לנצח עmr, אלהים, כי אינה ללא ראשית; שהרי נבראה היא.

שכן אף שאין אנו מוצאים זמן לפניה – כי החוכמה נבראה לפני כל הדברים; לא אותה חוכמה השווה לחלוין ושותפה לנצח עmr, אלהינו אביה, ואשר דרכה נבראו כל הדברים, ובה, בראשית, בראת שמיים וארץ; אלא אותה חוכמה שהיא נבראה, כולם, הטבע השכלי, אשר בהבטו באור הבהיר עשווה אור. שכן גם זו, אף שבבראה, נבראת חוכמה. אך כשם שיש הבדל בין האור המאיר להזה המואר, כך יש הבדל בין החוכמה הבוראת לזו הנבראת; וכך שיש הבדל בין הצדיק לנוצץ לבין הצדיק שנוצר על ידי הצדקה. שכן גם אנו נבראים צדקתו; כפי שאומר עבדך: "למען נחיה אנחנו צדקה אלוהים בו". אך, כיוון שחווכמה נבראה מסוימת נבראה לפני כל הדברים, המחשבה הרציונלית והשכלית של אותה עיר טהורה שלך, אמנו אשר למלחה, והיא

חופשית ונצחים בשמיים (בailo שמיים, אם לא באלו המהילים אוטר, שמי השמיים? כי אילו הם גם שמי השמיים לה'); אף שאין אנו מוצאים זמן לפניה (כי מה שנברא לפני כל הדברים קודם גם לנברא הזמן), הרי שנצחיותו של הבורא עצמו קודמת לה, וממנו, בהיבראה, לקחה את ראשיתה – לא ראשית של זמן (כי הזמן עצמו טרם היה), אלא ראשית של בריאותה.

مكان שהוא מוך, אלהינו, עד כדי היוותה שונה ממרק לחולוין ואינה אתה עצמן: כי אף שאין אנו מוצאים זמן לפניה ולא בתוכה (ביהוותה רואיה לחזות תמיד בפניך ואני נתקת מהם לעולם, ועל כן אינה משתנה בשום תמורה), הרי שיש בה אפשרות להשתנות, שמננה הייתה יכולה להחשיך ולהתקrror, לו לא הייתה דבקה בר באבבה עצה, כמו צהרים תמידיים היא מאירה ולהטת מוך. הוא בית מואר ונעים מכוכב האבת אט יופי' ר' ואת מקום משכן כבוד אדוני, בונך ובעליך. תשתווק אליך גלווי, ואומר לך שעשך: יקל נא בעלות גם עלי' בתוךך, כיון שגם אותה הוא עשה. תעית' כסא אובד, אך על כתפי רועי, בונך, מקווה אני להיות מושב אליך.

"מה תגידו לי אתם, החולקים שדיברתי אליהם, המאמינים בכל זאת שימושה היה עבור אלהים הקדוש וספריו הם דברי רוח הקדוש? האם אין בית אלהים זה, אמנים לא שותף לנצח עם אלהים, אך לפי מידתו הוא נצח' בשמיים, כאשר לשואו תחפשו בו תמורים זמינים כי לא תמצאו? שכן זה שלדבוק באלהים טוב לו תמיד, עולה על כל התפשטות ועל כל מחזרי זמן מתגללים". "כך הוא", אומרם הם. "מה אם כן מכל זה אשר לבי עזק בקול לאלהי", במשמעותו את קול תהילתו – איזה חלק מזה טענו כי שקר הוא? האם זה שהחומר היה תהו ובהו, ובו מושום שלא הייתה צורה לא היה סדר? ובמקומ שאין סדר לא יכול להיות תמורה של זמינים; ובכל זאת אותו 'כמעט לא-כלום', כיון שלא היה לא-כלום גמור, היה ודאי ממן, אשר ממן כל אשר קיים, באיזו דרגה הייתה". "גם זאת", אומרם הם, "אין אמר מחייבים".

עם אלו מדבר אני קצת בונוכחותך, אלהי, המודים כי כל הדברים הללו אמתם הם, כפי שאמרת לוחשת לנשمتך. אלו המכחישים דברים אלו – יגבעו ויתחרשו ככל שייחפו; אני אנסה לשדרם לשקט ולפתוח בהם דרך לדברך. אך אם יסרבו ויהדו אותן, מבקש אני, אלהי: אל תחרש לי. דבר אמת בלבבי, כי רק אתה מדבר לך; ואני להם לנשוף על האבק בחוץ ולהעלוטו אל תוך עיניהם שלهما; ואני אבוא בחרדי' ואשרר שם שיר אהבים לך; נאנח באනחות לא-ידוברו בגלות, וזכור את ירושלים ולבי מורם אליה – ירושלים מולדתך, ירושליםAMI, ואתה המולך עליו, המPAIR, האב, השומר, הבועל, התענוג הטהור והעז והשמה היציבה וכל הדברים הטובים שאין להביעם, אכן כולם בבית אחת, כי אתה הטוב הריבוני והאמיתי האחד. ולא אסור מוך עד אשר תאסוף את כל אשר אני, מנצח מפאר ונטול סדר זה, אל תוך שלום אותה אמונה היקרה מכל, שם כבר נמצאים ביכורי רוחי (שמהם נוכחת בדברים אלו), ותעצב ותאושש אותו לעד, אלהי, רחמי. אך אלו שאינם טוענים כי כל האמיתות הללו שקריות, המכבדים את כתוב קודש שהוגש על ידי משה הקדוש ומציבים אותו כמוני בשיא הסמכות שיש לכלת אחראית, ובכל זאת סותרים אותו בדבר מה – להם ענה כך: שפט אתה, אלהינו, בגין ידוי' לבין סתיותיהם של אנשים אלו.

שכן הם אומרים: "אף שדברים אלו אמתם הם, לא אליהם התכוון משה כאשר אמר, בנבואה הרוח, 'בראשית ברא אלהים את השמיים ואת הארץ'. הוא לא התכוון תחת השם 'שמי' לאותו נברא רוחני או שכלי המביט תמיד בפני אלהים; ואף לא תחת השם 'ארץ' לאותו חומר חסר צורה". מה אם כן?" "אותו איש אלהים", אומרים הם, "התכוון למה שאנו אומרים, וזאת הצהיר במילים אלו". "ומהו?" "בשם 'שמי' וארץ' בקיש הוא תחילתה לסמן", אומרים הם, "באופן כללי ותמצית", את כל העולם הנראה זהה; כדי שלאחר מכן, דרך פירוט הימים השונים, יסדר לפרטים, וככיוול חלק אחר חלק, את כל אותם דברים שחיפה רוח הקדש להודיעך. שכן היה אז עם גס וברני שלאי דיבר, עד כי חשב שרائي להפקיד בידיו רק את הידע על אותם מעשי אלוהים הנראים לעין". עם זאת, הם מסכימים כי תחת המילים "ארץ תהו ובהו" ואותה "תהום" חשוכה (אשר ממנה הובחר בהמשך כל הדברים הללו שכולנו מכירנו נעשו ושורו במהלך אוטם "ימים"), ניתן להבין, מבלי שהזה יהיה חסר עיקבות, את אותו חומר ראשון חסר צורה.

ומה אם יאמר אחר ש"אותה חسور-צורה וערוביה של החומר הובאה לראשונה תחת השם שמיים וארץ משום שמננה נברא והושלט העולם הנראה הזה עם כל אותם דברים המופיעים בו בבירור, אשר נקרא פעמים רבות בשם שמיים וארץ?". ומה שוב אם יאמר אחר כי "طبع בלתי נראה ונראה אכן נקרא במידה

הולם שמיים הארץ; ועל כן הבריה הכללית, שעשה אלוהים בחוכמתו, כלומר בראשית, נכללה תחת שתי מילים אלו? ואף על פי כן, כיון שכל הדברים נעשו לא מעוצמות של אלוהים אלא מן הלא-כלום (כי אין אותו דבר שאלוהים הוא, וישנו טبع משתנה בכלם, בין אם הם עומדים כבית אלוהים הנצחי ובין אם הם משתנים נשמת האדם וגופו) – لكن החומר המשותף של כל הדברים הנראים והבלתי נראים (שעוודו חסר צורה אך מסוגל לצורה), שממנו עתידים הי' להיברא הן השמיים והארץ (כלומר הנבראה הבלתי נראית והנראה כאשר עצוב), כונה באותם שמות שניתנו לארץ תהו ובהו ולחושך על פני התהום. אך זאת בהבנה זו: שתחת הארץ תהו ובהו מובן החומר הגופני, לפניו שקיבל איות של צורה כלשהי; ותחת 'חושך על פני התהום' מובן החומר הרוחני, לפני שעבר ריסון כלשהו של נזילותו הבלתי מוגבלת או קיבל אור כלשהו מן החוכמה?".

עודין נותר לאדם לומר, אם ירצה, כי "הטבעים שכבר הושלמו ועצבו, הנראים והבלתי נראים, אינם מסומנים תחת השם שמיים הארץ כאשר אנו קוראים 'בראשית בראשית' ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ', אלא שאותה ראשית של הדברים שטרם עוצבה, החומר הרואיו לקבל צורה ויצירה, נקראה בשמות אלו; כי שם היו כלולים בעברוביה, וטרם הובחנו בתכונותיהם ובצורותיהם, כל אותן דברים אשר לאחר שסודרו עת בסדר נקראים שמיים הארץ – האחד הוא הנבראה הרוחני והשני הגופני".

לאחר ששמעתי את כל הדברים הללו וסקلتתי אותם היטב, לא אלחט על מילם: שכן אין בקר תועלת לשום דבר, אלא רק להritis השומעים. אך התורה טוביה היא לבנות, אם ישמש בה אדם חוק: שכן תכילתיה היא אהבה, מתוך לב טהור ומצפן טוב ואמונה ללא זיווף. והן ידוע רבינו היטב על אילו שתי מצוות תליה את כל התורה והנבאים. ומה נזק ייגרם לי, אלהי, או רע עיני בסתר, המתוודה על דברים אלו בלהט, כיון שדברים שונים יכולים להיות מובנים תחת מילים אלו שכולם אמתם הם – מה, אומר אני, ייגרם לי אם אחשב אחרת מהה שאחר חושב שהכותב חשב? ככלו הקוראים משתדלים באמת להתחקות אחר כוונתו של זה שהוא קוראים ולהבינה; וכיון שמאמנים אנו כי הוא דובר אמת, אין לנו מזעם לדמיין שאמר דבר מה אשר אנו עצמנו יודעים או חושבים שהוא שקר. בעוד שכל אדם משתדל לפחות להבין בכתב הקודש את אותו הדבר שהכותב הבין, מה רע בקר אם מבין את אשר אתה, או רע כל המחשבות דובי האמת, מראה לו שהוא אמת – אף אם זה שאותו הוא קורא לא הבין זאת, וכיון שגם הוא הבין אמת, אף שזו אינה אמת?

שכן אמת היא, אדוני, שאתה עשית שמיים הארץ; ואמת היא גם שהראשית היא חוכמתך, שבה בראת הכלול; ואמת שוב שהעולם הנראה הזה חילקו הגדול הוא השמיים והארץ, הכלולים בקצרה את כל הטבעים שנעשו ונבראו. ואמת גם שכל מה שמשתנה נתון לנו להבין חסודות-צורה מסוימת שדרךה הוא מקבל צורה, או ממשתנה, או מתהפרק. אמת היא שזה שאינו כפוף לשום זמנים, הדבקvr בצורה הבלתי משתנה, אף שהוא בר-שני לעולם אינו משתנה. אמת היא שאotta חסודות-צורה שהיא כמעט לא-כלום אינה יכולה להיות כפופה לתמורות הזמן. אמת היא שזה שמננו נעשה דבר יכול, בדרך דיבור מסוימת, להיקרא בשם הדבר שנעשה ממנו; ומכאן שאotta חסודות-צורה שמננה נעשה שמיים הארץ להיקרא שמיים הארץ. אמת היא שambil הדברים בעלי הצורה, אין קרוב יותר לחදון-צורה מאשר הארץ והתהום. אמת היא שלא רק כל דבר שנבראה עשוי, אלא כל מה שמסוגל להיברא ולהיעצב, אתה עשית, אשר מפרק כל הדברים. אמת היא שכל מה שמעצב מתוך זה שלא הייתה לו צורה, היה חסר צורה לפני שעזב.

מתוך אמיתות אלו, שבהן אין ספק לאלו שעינם הפנימית התאפשרה על ידך לראות דברים כאלה, והאמינים ללא רתיעה כי עבדך משה דבר ברוח האמת – מכל אלו אףוא לך לו אחד, האומר "בראשית בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ", כלומר: "בדברו השותף לנצח עמו, עשה אלוהים את הנבראה המושכל והמורגש, או הרוחני והגופני". ואחר לך, האומר "בראשית בראשית אלוהים שמיים הארץ", כלומר: "בדברו השותף לנצח עמו, עשה אלוהים את המסה הכללית של העולם הגופני הזה, יחד עם כל אותן נבראים גלויים וידועים שהוא מכיל". ואחר לך, האומר "בראשית בראשית אלוהים שמיים הארץ", כלומר: "בדברו השותף לנצח עמו, עשה אלוהים את החומר חסר הצורה של הנבראים הרוחניים והגופניים". ואחר לך, האומר "בראשית בראשית ברא אלוהים שמיים הארץ", כלומר: "בדברו השותף לנצח עמו, יצר אלוהים את החומר חסר הצורה של הנבראה הגופני, שבו הוי שמיים הארץ כרכום עדיין בערבוביה, אשר בהיותם מובחנים ומעוצבים כעת, אנו רואים אותם היום במסות העולם הזה". ואחר לך, האומר "בראשית בראשית אלוהים שמיים הארץ", כלומר: "בעצם ראשית הבראה

והעשייה, עשה אלוהים את אותו חומר חסר צורה, המכיל בתוכו בערבוביה הן שמיים והן ארץ; אשר מתוכו, לאחר שעוצבו, עומדים הם כת עת בחוץ וגליים עם כל אשר בהם".

ובנוגע להבנת המיללים הבאות, מתרך כל אותן אמיתות בוחר לו אחד, האומר "הארץ הייתה תהו ובהו וחושך על פני תהום", ככלומר: "אותו דבר גופני שעשה אלוהים היה עדין חומר חסר צורה של דברים גופניים, שלא סדר, לא אור". אחר הוא האומר "הארץ הייתה תהו ובהו וחושך על פני תהום", ככלומר: "כל זה, הנקרה שמיים הארץ, היה עדין חומר חסר צורה וחושך, שמננו עתידים היו להיעשות השמיים הגופניים והארץ הגופנית, עם כל הדברים שביהם הידועים לחושינו הגופניים". אחר הוא האומר "הארץ הייתה תהו ובהו וחושך על פני תהום", ככלומר: "כל זה, הנקרה שמיים הארץ, היה עדין חומר חסר צורה וחושך, שמננו עתיד היה להיעשות הן אותו שמיים מושכים, הנקרים במקומם אחר רשמי השמיים, והן הארץ, מולם כל הטבע הגופני, שם זה יכול גם את השמיים הגופניים הללו; במילה אחת, שמננו כל נברא נראה ובלתי נראה עתיד היה להיברא". אחר הוא האומר "הארץ הייתה תהו ובהו וחושך על פני תהום" – "המקרה לא קרא לאותה חסורת-צורה בשם שמיים הארץ; אלא אותה חסורת-צורה", אמר הוא, "כבר הייתה קיימת, והוא זו שקרה לה הארץ שהייתה תהו ובהו וחושך על פני תהום; אשר עליה אמר לפניו כי אלוהים עשה שמיים הארץ, דהיינו הנבראה הרוחנית והגופנית". אחר הוא האומר "הארץ הייתה תהו ובהו וחושך על פני תהום", ככלומר: "כבר היה קיימם חומר חסר צורה מסוים, שעליו אמר המקרה לפניו כי אלוהים עשה שמיים הארץ; דהיינו כל המשמעות של העולם, המכלולת לשני חלקים גדולים, עליון ותחתון, עם כל הנקרים המשותפים והידועים הגופנית של העולם, שביהם".

שכן לו ינסה איש להתווכח נגד שתי הדעות האחרונות הללו כך: "אם לא תתיירו שאוთה חסורת-צורה של חומר תיקרא בשם שמיים הארץ; משמע, שהיה דבר מה שלאוהים לא עשה, שמננו עשה שמיים הארץ; שהרי המקרה לא סיפר לנו שאלווהים עשה חומר זה, אלא אם כן נבנין שהוא מסומן בשם שמיים הארץ, או בשם הארץ בלבד, כאשר נאמר 'ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ'; אך שבמה שבא אחר כך, "הארץ הייתה תהו ונבהו" (אף שחפץ הוא לקרוא כך לחומר חסר הצורה), علينا להבין שאין זה חומר אחר אלא זה שעשה אלוהים, שעליו נכתב לעיל אלוהים עשה שמיים הארץ". המחזיקים באחת משתי הדעות האחרונות הללו ישיבו לשמע זאת: "אין לנו מכך שחוות חסר צורה זה אכן נברא על ידי אלוהים, אותנו אלוהים שמננו כל הדברים שהם טובים מאוד; שכן כפי שהוא טוענים שטוב גדול יותר הוא זה שנברא ועובד, אך אנו מודים שטוב קטן יותר הוא זה שנעשה מסוגל לבירה ולצורה, אך עדין טוב הוא. ואמורים אנו עם זאת שהמקרה לא ציין אלוהים עשה חסורת-צורה זו, כשם שלא ציין רבים אחרים; כגון הכהנים והשליחים מדבר עליהם בפיורו: כסאות, מושלות, שררות, רשות. אשר שכל אליו אלוהים עשה – גלויה הוא לכל. או אם بما שנאמר 'עשה שמיים הארץ' כל הדברים כלולים, מה נאמר על המים, אשר עליו ריחפה רוח אלוהים? שכן אם הם כוללים במליה זו 'ארץ', כיצד אם כן נכתב שמתוך אותה חסורת-צורה נעשה הרקיע ונברא שמיים, ואילו יפיהם? או אם כך הוא נלקח; מדוע אם כן נכתב שמתוך אותה חסורת-צורה נעשה הרקיע ונברא שמיים, ואילו שהמים נעשו לא נכתב? שכן המים אינם נותרים חסר צורה ובלתי נראה ומדובר זורמים בדרך כה נאה. אך אם אז קיבלו הם את יופיהם, כאשר אמר אלוהים 'יקו' המים מתחת לרקיע', כך שההיקויות עצמה היא עיצובה; מה יאמר על אותם מים שמעל לרקיע? שהרי לו hei חסר צורה לא היו ראויים למושב נכבד כל כך, ואף לא נכתב באיזה מאמר הם עוצבו. אם כן בראשית שותק לגבי עשייתו של אלוהים את כל הדבר, אשר בכל זאת שגם אותו עשה אלוהים – לא אמונה איתנה ולא תבונה מבוססת מטילות בפרק; ושוב שום הוראה פינכת לא תען לטעון שהמים הללו שותפים לנצח עם אלוהים על סמך העובדה שמצואים אנו אותם מזוכים בספר בראשית אף מתי נבראו איננו מוצאים; מדובר (כיון שהאמת מלמדת אותנו) לא נבנין שאוותה חומר חסר צורה (אשר מקרה זה קורא לו 'הארץ הייתה תהו ובהו ותהום חשוכה') נברא על ידי אלוהים מן הלא-כלום, ועל כן אינו שותף לנצח עמו; על אף שההיסטוריה זו השmittה מלצין מתי נברא?".

הדברים הללו אפוא, לאחר שנשמעו ונתפסו לפי חולשת בינו (שאותה מתוויה אני לפניך, אדוני, היודע אתה), שני סוגים של אי-הסכמות רואה אני שעשויים לעלות כאשר דבר מה מסויר במיללים על ידי מודיעחים דוברי אמרת; האחד בנגע לאמיותם הדברים, והשני בנגע לכוונות המספר. שכן חוקרים אנו בדרך אחת על עשיית הנבראה – מהו האמת; ובדרך אחרת – מה רצתה משה, אותו משרת נעהה של אמרונטר, שקוראו וושומעו ביניהם במיללים אלו. באשר לסוג הראשון, הרחק מכל אלו המדמים לעצם לדעת כאמת את אשר הוא שקר;

ובאשר לסוג השני, הרחוק גם מכל אלו המדים שמשה כתוב דברים שהם שקרים. אך תן לי להתאחד בר, אדוני, עם אלו ולהתענג בר עמו אלו הנזונים מאמתר במרחב האהבה; וניגש ייחד אל מילות ספרך, ונחפש בהן את כוונתך דרך כוונת עבדך, אשר בקולמוסו הענקת אותך.

אך מי מאייתנו, בין כל כרך הרבה אמונות העולות בפני החוקרים במילימ'ס אלו לפי הבנותיהן השונות, יגלה את אותה כוונה אחת כך שיכיר: "זאת חשב משה" ו"זאת ביקש שיבון באותה היסטוריה" – באותו ביטחון שבו היה אומר "זהאמת", בין אם משה חשב כך או כך? שכן הנה, אלהי, אני עבדך, אשר נדרתי בספר זה זבח של יודי לפניך, ומתפלל שברחמי אוכל לשלים נdryי לך – האם יכול אני, באותו ביטחון שבו אני טוען שבעולםך הבלתי משתחנה יצרת את כל הדברים הנראים והבלתי נראים, לטען גם שמשה לא התקoon לאלא זאת כאשר כתוב "בראשית" ברא אלהים את השמים ואת הארץ? לא. כי אין אני רואה בתוך שכלו שחשב על כך שככתב בדברים אלו, כפי שהוא אני באמתק שחדבר ודאי. שכן יכול היה להגות בראשית הבריאה של אלהים לומר "בראשית"; ובשים וארץ במקום זה יכול היה להתקoon לא לטבע מעוצב ומושלם, בין אם רוחני או גופני, אלא לשניהם בראשיתם ועדם חסר צורה. שכן מבחין אני שככל אחת משתתי האפשרויות לו נאמרה הייתה יכולה להיות נאמרת באמת; אך על אייזו משתהן חשב במילימ'ס אלו – זאת אין אני מבחין לך. אף על פי שבין אם הייתה זו אחת מלאו, או כל מובן אחר (שלא הזכרתי כאן), אשר איש דגול זה ראה ברוחו כאשר הגה מילימ'ס אלו – אין לי ספק שראה זאת באמת והביע זאת בנאותות.

אל יתרידני איש אפוא באמתו: "משה לא חשב כפי שאתה אומר, אלא כפי שאתה אומר". שכן לו היה שואלני: "מנין לך שמשה חשב את אשר אתה מסיק מדבריו?", היה עלי' לקבל זאת ברוח טובה, והייתי עונה אולי כפי שעוני ליעיל, או בהרחבה הרבה יותר לו היה עקשן. אך כאשר הוא אומר: "משה לא התקoon למה שאתה אומר, אלא למה שאתה אומר", ועם זאת אין מחייב שדברי שניינו טוענים להיות אמת – הוא אלהי, חי העניים, אשר בחיקך אין כל סתירה, הצל מרכך אל לבך למען אשא בסבלנות את האמורים לי זאת; לא מפני שיש בהם רוח אלהית וראו בלב עבדך את אשר הם דוברים, אלא מפני גאותם; אין הם מקרים את דעתו של משה, אלא אהובים את דעתם שלהם – לא מפני שהיא אמת, אלא מפני שהיא שלם. אחרת, היו אהובים באוטה מידעה אמיתית אחרת, כשם שאתה אהוב את דבריהם כשהם דובי אמת: לא מפני שהדברים שלהם, אלא מפני שהם אמת; ודוקא בשל כך אין הם "שליהם", שכן האמת היא. אך אם הם אהובים אותה ממשום שהיא אמת, הרי שהיא שלם ושליל גם יחד, בהיותה נחלת כל אהובי האמת. אך בזאת שהם טוענים כי משה לא התקoon למה שאתה אומר אלא למה שהם אמורים – זאת אין אני אהוב ואין דעתך נוכה מכך: שכן גם לו היה הדבר לך, הרי שפזיזותם זו אינה שייכת לידע אלא ליוורה, ולא התובנה הולידה אותה אלא ההבל. ועל כן, אדוני, נראים הם משפטיך; שכן אמרת אינה שלי, ואני שלי, ואני של אחר; אלא שייכת היא לכלנו, אשר אותנו אתה קורא בפומבי להשתתף בה, ומהזרינו נראות פן נוכס אותה לעצמנו בלבד, פן נמושל ממנה. שכן כל התובע לעצמו רקניין פרטיאת אתה מציע לכולם ליהנות ממנו, ומבקש שיהיה שלו מה ששיר לכל, מגורש מן המשותף אל שלו – כלומר, מן האמת אל הצעב. כי הדבר צbz, מתווך שלו הוא דבר.

הkesiba, אלהים, הטוב שבשובטיים; האמת עצמה, הקשייבי למה שאומר למתנגד זה, הקשייבי, כי לפניך אני מדבר ולפני אחיך המשתמשים בתורתך כחוק לתוכלית האהבה: הקשייבי וראי, אם יט בעיניך, את אשר אומר לו. שכן במלילה אהווותית ושוחרת שלום זו מшиб אני לו: "אם שנינו רואים זהה שאתה אומר הוא אמת, ושנינו רואים זהה שאתה אומר הוא אמת, היכן, מבקש אני מך, רואים אמו זאת? לא אני בך, ולא אתה بي; אלא שנינו באמצעות הבלתי משתחנה עצמה, אשר היא מעיל לנשומותינו". כיוון אפוא שאין לנו נאבקים על אורו של אלהים עצמוו, מדוע נאבק על מחשבות רענו, שאין לנו יכולם לראותן כפי שנראית האמת הבלתי משתחנה? שכן לו משה עצמו היה מופיע לפניינו ואומר: "לזאת התכוונית" – גם אז לא היינו רואים זאת [בעצמנו], אלא מאמינים בכך. אל נתגאה אפוא איש על רעהו מעבר למה שכתוב: נאהב את ה' אלהינו בכל לבבנו, בכל נשנו ובכל מאודנו, ואת רענו כמוני. ואם לא נאמין שמשה התקoon (למה שהתקoon באתותם ספריהם) מתווך מבט אל שתי מצות האהבה הללו, הרי שנעשה את אלהים צבן, בדמיון על דעת עמיתנו לעבודה דברים אחרים מלאו שלימדנו. ראה כת מהו אוויל' הדבר, בثور שפע כזה של מובנים אמיטיים ביותר שניתן להפיק ממילימ'ס אלו, קבוע בפזיזות לאיזה מהם התקoon משה בעיקר; ובמריבות מזיקות לפגוע באהבה עצמה, שלמענה אמר הוא כל דבר ואת דבריו אנו מבקשים לפרש.

ובכל זאת אני, אלוהי, מרים שפל רוח ומנוחת עמל, השומע ידיו וסולח לחטאיכי: כיון שאתה מצווה עלי' לאחוב את רעי כמוני, אין אני יכול להאמין שנתת למשה עבדך הנאמן מתנה פחותהizzo שהייתי מייחל ומקש שתיתן לי, לו נולדתי בזמןו ولو הפקדתי באוטו תפקיד – שבשירות לבו ולשונו יופצו אוטם ספרים אשר זמן מה רב לאחר מכן יועלו לכל העמים, ובכל העולם כולו, מתוך רוממות סמכות שכזו, יגברו על כל אמרי תורת השקר והגאווה. הייתה מייחל באמת, לו היה אז משה (כי כולנו מאותו גוש חומר באננו, ומהו אנוש כי זכרנו?), היה מייחל אז, לו היה מה שהוא והוא הוטל עליו על ידו לכתוב את ספר בראשית, שתוענק לי עצמת ביתוי וסגנון זהה, שאף אלו שעדיין אינם יכולים להבין כיצד ברא אלהים לא יפסלו את הדברים מכל ליכולתם; ואלו שכבר השיגו זאת, ימצאו שכדעת אמיתת שהגיעו אליה במחשבתם אינה נעדרת מאותן מילים ספורות של עבדך; ואם אדם אחר היה מגלה אמת אחרת לאור האמת, גם היא לא הייתה נמנעת מהיות ניתנת לגילוי בעותן מילים עצמן.

שכן כמובן בתוך תחום צר השופע יותר ומספק מים לנחלים רבים יותר על פני מרחבים גדולים יותר מאשר כל אחד מהם נחלים המסתעפים ממעין זה אחר מרחק רב; כך סיפורו של אותו סוכן שלך, שנועד להוועיל לרבים העתדים לדון בו, נובע מتوز דלות מצומצמת של שפה ושפוע אל נחלים של אמת צולחה ביותר, שהם כל אדם יכול לשאוב לעצמו את האמת שהוא יכול בנושאים אלו – זה אמת אחת, וזה אמת אחרת, דרך הרחבות שיש גודלות יותר. שכן ישנים כאלו אשר בקרים או בשמעם מילים אלו, מדמים לעצם כי אלוהים, מעין אדם או משה כלשהו המחזנת בכוח בלתי מוגבל, מتوز החלטה חדשה ותואמת יציר מהוזע לעצמו, בכיוול במרקח מסויים, שמיים הארץ – שני גופים גדולים מעל ומתחת, שבהם כל הדברים אמרים להיכל. ואשר הם שומעים "ייאמר אלהים יה... יה", הם מדמים מילים שהחולו והסתהימ, הנשמעות בזמן וחולפות; שלאחר LTCן בא לעולם זה שנצווה להיות; וכל יצא באזה, כפי שהיכרותם של בני האדם עם העולם החומר מזעעה. ובهم, בהיותם עדין קטנים וברננים, בעוד חולשתם נישאת על ידי סגנון דיבור צנوع זה כמו בחיקם, אם, אמונהם נבנית באופן מועיל, ודרךם מוחזקים בביטחון שאלהיהם עשה את כל הטבעים שעינם רואה סביר ברגע נפלא. ואם יבוז מישחו למילים אלו כפשות מדי, ומتوز חולשה גאותנית ימתח עצמו מעבר לכאן המגן – הרי שבוי, ייפול נפילה מריה. רחם עליהם, אלהים, פן עובי אורח ירמסו את הגוזל חסר הנוצאות; שלח את מלאך להשיבו אל הקן, למען יהיה עד שיוכל לעוף.

אחר אחרים, אשר עברום מילים אלו אין עוד קן אלא פרטני פירות עמוקי צל, רואים את הפירות החבויים בהם, עפים סביב בשמה, וביצוצים עלייזים מחשיפים אותם וקוטפים אותם. שכן בקרים או בשמעם מילים אלו, הם רואים שכל הזמנים שעברו ואלו שיבאו בטלים בפני עמידתך הנצחית והיציבה; ובכל זאת שאין שום נברא שנוצר בזמן שאינו מעשה ידיו. וברצונך, שהוא הוא אתה, עשית את כל הדברים; לא על ידי שינוי רצון כלשהו, ולא על ידי רצון שקדם לך לא היה, ודברים אלו לא היו מتوز עצמן, בצלםך שלך שהוא תבנית כל הדברים; אלא מتوز הלא-כלום, חוסר-דמיון חסר צורה, אשר יעצוב על ידי צלמך (בשבה אל אחdotך, לפי היכולת המיועדת להם כפי שניתן לכל דבר במינו), יוכל לחיישות טובים מאוד; בין אם הם שווים סביר, ובין אם בהיותם מורחקים בדרכם בזמן ובמקום, הם יוצרים או עורבים את התמורות היפות של היקום. דברים אלו רואים הם ושמחהם, באotta מידת מועטה שניתן כאן, לאור אמתך.

אחר מפנה דעתו אל הנאמר "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ", וראה שם את החכמה, שהיא ה"ראשית" כיון שהיא גם מדברת אלינו. אחר מפנה דעתו אל אותן מילים, ותחת "בראשית" מבין את התחלת הדברים שנבראו; "בראשית ברא" – כאלו נאמר "בתחילתה עשה". ובין אלו המבינים ש"בראשית" פירושו "בחוכמתך בראת שמים הארץ" – האחד מאמין שהחומר שמננו עתידיים היו להיברא השמים והארץ נקרא בשם "שמיים הארץ"; אחר – שהם טבעים שכבר עוצבו והובחנו; אחר – טבע מעצב אחד והוא רוחני תחת השם "שמיים", והשני חסר צורה, חומר גוףני, תחת השם "ארץ". אלו שוב המבינים בשמות "שמיים הארץ" חומר שעדיין חסר צורה, שמננו עתידיים היו להיווצר שמים הארץ – גם הם אינם מבינים זאת בדרך אחרת; אלא האחד – אותו חומר שמננו עתיד היה להיות מושלם הן הנברא המשוכל והן המורגש; אחר – רק זה שמננו עתידה הייתה להיעשות מסה גופנית מורגשת זו, המכילה בחיקת רחוב הידיים את הטבעים הנראים והשגורים הללו. ואף אלו המאמינים שהנבראים כבר סודרו וערוכים בזה הנקרא כאן "שמיים הארץ" אינם מבינים את אותו הדבר; אלא האחד – הן את הבלתי נראה והן את הנרא; الآخر – את הנרא בלבד, שבו אנו חוזים בשם"ם מאירים אלו ובארץ חשוכה זו עם הדברים הכלולים בהם.

אך זה שאינו מבין את "בראשית ברא" אלא כאלו נאמר "בתחילה עשה", יכול באמת להבין ב"שמות וארץ" רק את החומר של שמיים וארץ, לומר את הבריאה המושכלת והגופנית הכללת. שכן לו רצה להבין בכך את היקום כשהוא כבר מעוצב, ניתן היה בצדק לדרוש ממנו: "אם אלוהים עשה זאת תחיליה, מה עשה אחר כך?". ואחרי היקום לא ימצא דבר; וזה יאלץ בעל כורחו לשמעו שאלה נוספת גוספת: "יכיז עשה אלוהים זאת תחיליה, אם אין דבר לאחר מכן?". אך כאשר הוא אומר שאלויהם עשה את החומר תחיליה חסר צורה ולאחר מכן מעוצב, אין בכך כל זרות – אם רק מוכשר הוא להבחן מה קודם בנצח, מה בזמן, מה בבחירה ומה במקורה. במקרה – כפי שהallohim לפניו הפרה; בזמן – כפי שהפרה לפניה הפה; במקרה – כפי שהallohim לפניו הלהקה, ושני האמצעיים כפוי שהצலיל לפניו הלהקה. מבין ארבעה אלו, הראשון והאחרון שהוזכרו קשים ביותר להבנה, ושני האמצעיים קלילים. שכן חיזיון נדר ונישא מדי הוא להזות בנצחיתך, אדוני, היוצרת באופן בלתי משתנה דברים ממשתנים, ועל כן קודמת להם.ומי שבוי הוא בעל בינה מה חריפה עד שיוכל ללא עמל רב להבחן כיצד הצליל קודם ללהקה; משום שללהן הוא צליל מעוצב, ודבר שאין מעוצב יכול להתקיים, בעוד שזה שאין קיים אינו יכול להיות מעוצב. כך החומר קודם לדבר שנעשה; לא מפני שהוא עשה אותו, שהרי הוא עצמו עשה; ואך אין הוא קודם במרוחות של זמן; שכן אין אנו משמעים תחיליה בזמן צלילים חסרי צורה ללא שירה, ולאחר מכן מתאימים או מעוצבים אוטם לכדי להן, כפי שמעוצב עץ או כסף לכדי תיבת או כל. שכן חומרים כאלו אכן קודמים בזמן לצורות הדברים הנעשים מהם, אך בשירה אין הדבר כך; שכן כשרירים, צלילי נשמע; שכן אין תחיליה צליל חסר צורה אשר לאחר מכן מעוצב לכדי שר. כל צליל, ברגע שנעשה, חולף ועובר, ולא יוכל למצאו דבר להשיבו ולהחזירו באמצעות. אם כן הלהן מרכז בצלילו, וצליל זה הוא החומר שלו. וזה אכן מעוצב כדי שהיא להן; ועל כן (כפי שאמרתי) החומר של הצליל קודם לצורת הלהן; לא קודם עצמה כלשהי שיש לו להפכו להן – שכן צליל אין בשום אופן האומן של הלהן, אלא הוא גוףני הכהוף לנשמה השרה, שמננו היא עשו להן. אף אין ראשון בזמן, כי הוא מושמע יחד עם הלהן; אף אין ראשון בבחירה, כי צליל אינו טוב יותר מלהן, שהרי להן אינם רק צליל אלא צליל יפה. אך הוא ראשון במקור, כי להן אין מקבל צורה כדי להפוך לצליל, אלא צליל מקבל צורה כדי להפוך להן. בזוגמה זו, יבין המבון כיצד חומר הדברים נעשה תחיליה, ונקרא שמיים וארץ, כי שמיים הארץ נעשו מהם. ועם זאת לא נעשה תחיליה בזמן; כי צורות הדברים הן המולידות את הזמן; אך הוא היה חסר צורה, והנה כתת הוא קיים בזמן, מושא לחוש יחד עם צורותן. ובכל זאת אין לספר על אותו חומר אלא כאלו הוא קודם בזמן, בעוד שבערכו הוא אחרון (כי דברים מעוצבים נעלים על דברים חסרי צורה) וקודמת לונצחיות הבודא: למען יהיה מן הלא-כלום דבר מה שמננו יכול להיברא משהו.

בתוך המגון הזה של דעתות אמיתיות, תולד נא האמת עצמה אחדות. ואלוינו יرحمם עליו, למען נשתרמש בתורה כחוק, שתכלית המצווה בה היא אהבה טהורה. על כן, אם ישאלני אדם: "איזה מאלו הייתה כוונת משה בעדר?", לא תהיה זו שפט וידוי לו לאattoודה לפניו: "אני יודע"; ועם זאת יודע אני כי המובנים הללו אמתם, למעט אוטם מובנים בשרטנים שדיברתי עליהם ככל שהיא נחוצה. ואפילו לאותם קטעים מלאי תקווה החשובים כך, צומחת תועלת מכך שמילוט ספרך אין מפחידות אותם, בהגשן דברים נעלים בענוה, ובמילוטם מעטות משמעות שופעת. וכולנו אשר, כפי שאני מתווידה, רואים ומביעים את האמת המוגשת במילוטם אלו – נאהב נא איש רעהו, ויחד נאהב אותו, אלוהינו, מעין האמת, אם צמאים אנו לה ולא להבליט; אכן, נכבד נא כך עבדך זה, מפייך כתוב קודש זה המלא ברוחך, עד שנאמין כי כאשר כתוב דברים אלו בהtaglostur. התכוון לזה אשר מובנים עולה על قولם הן באור האמת והן בפרון התועלת.

לפיכך, כאשר אחד אומר: "משה התכוון למה שאני מתכוון", ואחר: "לא כי, אלא למה שאני מתכוון", סבורני כי בדבר ביראת כבוד רבה יותר לו אומר: "מדוע לא לשניהם כאחד, אם שניהם אמת?". ואם יש שלishi, או רביעי, ואף אם כל אדם אחר רואה כל אמת אחרת במילוטם אלו – מדוע לא נאמין שראה את כלן אותו איש שדרכו אלוהים האחד התאים את כתבי הקודש להבונותיהם של רבים, אשר יראו בהם דברים אמיתיים אך מגוננים? שכן אני (ובלא פחד אמר זאת מלבי), לו היה עלי' לחבר דבר מה שהיא בעל סמכות עלונה, הייתה מיידיף לכתוב כך שככל אמת שיכל אדם לתפoso בעניינים אלו תשתמע במילוטוי, מאשר לקבוע את כוונתי של בבהירותן צדו שתשלול את השאר, אשר אין שקריות ועל כן לא יוכל להכחיסני. לא אליה אפוא, אלוהי, כי פזיז עד שלא אמין כי הענקת לפחות את זאת לאותו איש גדול. הוא, לא ספק, בעת שכתב את המילים הללו, תפס והרהר בכל אמת שהצלחנו אנו למצוא, ואף בכל אמת שלא הצלחנו ולא נצליח עוד, אך שניתן למצואו בהן.

לבסוף, אדוני, אשר אתה אלוהים ולאبشر ודם, אם האדם ראה פחות, האם דבר מה היה יכול להיסתר מרוחך הטובה (אשר תנחני בארץ מישור), את אשר אתה עצמן עמדת לגות במילים אלו לקוראים בזמניהם שיבאו, אף אם זה שדרכו אין נאמרו הרהר אויל, בין מובנים אמיתיים רבים, רק באחד מהם? ואם כך הוא, יהיה נא זה שבו הרהר הנעה מכלם. אך לנו, אדוני, גלה אתה או את אותו המובן, או כל מובן אמיתי אחר כפי שיטב בעיניך; אך שבין אם תחשוף לנו את אותו המובן שגילתית לעבדך, ובין אם מובן אחר בעקבות המילים הללו, בכל זאת אתה תזין אותנו והטועות לא תוליכנו שלול. הנה, אדוני אלוהי, כמה כתבנו על מילים מעטות! כמה, מבקש אני מכך! איזה כוח משפטם, ואף אילו עידנים יספיקו לכל ספריך באופן זה? הרשה לי אפוא להתוודות לפניך עליהם בקצחה הרבה יותר, ולבחור במובן אחד אמיתי, ודאי טוב אשר תשראה עליי, אף אם רבים יעלו בדעותיכם שבו רבים עשויים לעלות; וזהו חוק וידוי: שאם אומרת אשר התכוון אליו משרותה, הרישזה נכוון טוב מכל; כי לך עליי להשתדל; ואם לא אשיג זאת, בכל זאת אומרת אשר אמרת ביקשה לומר לי במילוטי, אותה אמת שגילתתה גם לו את אשר חפיצה.

ספר י"ג

קורא אני אליך, אלוהי, רחמי, אתה אשר בראתני ולא שחתני אף ששחתתיך. קורא אני אותך אל תוך נשמתי, אשר אותה מכין למען על ידי המכינה שאתה מורה בה. אל תעצבני כתת בקוראי אליך, אתה אשר קדמת לי בטרם קראתי, ודחקת בי במגון רב של קריאות חוזרות ונשנות למען אשמעך מרוחך, ואשוב, ואקרא אליך הקורא אחורי; שכן אתה, אדוני, מחייב את כל פשעי למען לא תשלם לי כगמול ידי' שבנה נפלתי ממך; ואתה קדמת לכל זכויותי למען תגמול למעשה ידים שבנה עשתני; כי בטרם היית, הייתה אתה; ולא הייתה דבר אשר תוכל להעניק לו להיות; והנה הנני, מתוך טובך, המקדים את כל זה אשר עשיתני ממנו ואשר בו עשיתני. כי לא הייתה זקוק לי, ואף אין אני טוב צחה שיוכל להועיל לך, אדוני ואלוהי; לא בשירותך אותן, כאילו הייתה מתუיף בעמלך, או פן יפחית כוח בחסרון עבודהך; אף לא בטיפוח עבודתך הארץ אשר תישאר לא מעובדת אלא אם עבדך אני: אלא בשירותך אותן, ואלך ועובדך אותן, למען קיבל מך את טוב קיומי, מマーך אשר ממנו בא לי עצם קיומי המסוגל לטוב.

כי מתוך מלאו טובך מתקיים נבראך, למען טוב אשר לא יכול היה להועיל לך בשום דרך, ואף לא היה מマーך (פן היה שווה לך), יוכל בכל זאת להיות קיים כיון שיכול היה להיעשות על ידך. שכן מה זכו מלפניך השמיים והארץ, אשר עשית בראשית? יאמרו נא אותם טבעים רוחניים וגופניים אשר עשית בחוכמתך, במה זכו מלפנייך להיות תלויים בה (אפילו באוטו מצב ראשוני וחסר צורה שלהם, בין אם רוחני או גופני, המוכנים ליפול אל חירות פרוצה וחוסר דמיון מרוחך מマーך; – הרוחני, אף שחסר צורה הוא, נעה על הגוף אף שהוא מעוצב, והגוף אף שחסר צורה הוא, טוב יותר מאיilo היה לא-כלום גמור), ולהיות תלויים לך בדברך, כחסרי צורה, אלא אם כן עלי ידי אתה דבר יושב אל אחיזותך, ויענקו צורה, וממרך, הטוב הריבוני האחד, יעשו כלום טובים מאד. במה זכו מלפנייך להיות אפילו חסרי צורה, שהרי לא היו אפילו זאת אלא מマーך?

במה זכה החומר הגוף מלפנייך להיות אפילו בלתי נראה וחסר צורה? שהרי לא היה אפילו זאת אלמלא עשיתו, ועל כן, כיון שלא היה קיים, לא יכול היה לזכות מלפנייך להיעשות. או כיצד יכול היה הנברא הרוחני הראשוני לזכות מלפנייך אפילו לשפל וגאות חשוכה כנביי התהום – בשונה מマーך, אלא אם כן הופה על ידי אותו דבר אל זה שעיל ידו נברא, ועל ידו הואר לך ונעשה אור; אף שלא בשווה, הרי שבתיאום לאוותה צורה השווה לך? שכן כפי שבגוף, עצם הקיום אינו זהה להיוונו יפה (אחרת לא היה יכול להיות מעוטך), לך גם לרוח נבראת, לחיות אין זאה להחיות בחוכמה; אחרת היהת חכמה ללא שינוי. אך טוב לה תמיד לדבוק ברך; פן תאבך בפניהםה מマーך את האור שהשיגה בפניהםה אליך, ותיסוג אל חיים הדומים לתהום החשוכה. שכן גם אנו עצמנו, אשר מבחינת הנשמה נברא רוחני אנו, בפנוננו מマーך אורנו, הימנו באותו חיים לעתים חושר; ועדיןعمالים אנו בתוך שיריו חשיכתנו, עד אשר ביחסך נהיה לצדקתך, כהררי אל. כי הימנו משפטיך, אשר הם כתהום רבה.

את אשר אמרת בראשית הבריאה, "ה' אור, ויה' אור" – מבין אני, ולא בדרך שאינה הולמת, על הנברא הרוחני: משומ שכביר היה סוג של חיים שביכולתך להאר. אך כפי שלא היהת לו תביעה עליך לחים היכולים להיות מוארים, אך גם עשיי משנתקיהם, לא הייתה להיות מואר. שכן גם מצבו חסר הצורה לא היה

יכול להשביע רצון לפניך, אלא אם כן יהפור לאור, וזאת לא בעצם קיומו הפשטוט, אלא בהביטו באור המPAIR ובהידבקו בו; אך שאות עבדת היוטו ח', וח' באושר, חב הוא לא לחינם אלא לחסדר, בהיותו נהפר בשינוי לטוב יותר אל עבר זה שאינו יכול להשתנות לרע או לטוב; אשר אתה לבדך הוא, כי אתה לבדך קיים בפשטות; ועובדך אין זה דבר אחד לחיות אחר לחיות באושר, כיון שאתה עצמן הוא אושרך שלך.

מה אם כן היה יכול להיות חסר לטובך, שהוא אתה עצמן, אף אם דברים אלו מעולם לא היו, או נותרו ללא צורה; אשר עשית לא מתוך חסר כלשהו, אלא מתוך מלא טובך, ברישונך אותם ובהמורתם לצורה, לא Caino שמחתר הושלמה על ידם? שכן עבורך, בהיותך מושלם, אי-שלמותם אינה נשאת חן, ומכאן שהושלמו על ידם ונושאים חן לפניך; לא Caino הייתה לך לא-מושלם, ובמציאות השלמתם אמרו היה גם אתה להיות מושלם. שכן רוחך הטובה אכן ריחפה על פניהם, אך לא נישהה על ידם, Caino נירה נחה עליהם. שכן אלו אשר נאמר על רוחך הטובה שהיא נחה עליהם, הוא גורם להם לנוח בו בעצמו. אך רצונך הבלתי ניתן להשחתה ולשינוי, שבתווך עצמו דיו לעצמו, ריחף על אותם חיים שבראות; אשר עבורות, לחיות איננו זהה לחיות באושר, כיון שהם חיים גם בשפל וגאות בחשיכתם שלהם: שעבורם נותר עוד לשוב אל זה אשר עשה, ולהיות עוד ועוד על ידי מעין החיים, ובאוורו לראות אור, ולהיות מושלמים, ומוארם, ומיפויים.

הנה, עת השילוש נגלה לפני באספקלריה מעומעםת, שהיא אתה אלוהי; כי אתה, האב, בו אשר הוא ראשית חוכמתנו, שהוא חוכמתך, הנולדת ממך, שווה לך ושותפה לנצח, ככלומר בבענך, בראת שמיים הארץ. רבות אמרנו כתעת על שמי השמיים, ועל הארץ שהיתה תנוה ובהו, ועל התהום החשוכה, ביחס לא-היציבות התועה של כיוורה הרוחני, אלא אם כן הייתה שבאה אל זה שמננו הייתה לה אז דרגת חייה, ועל ידי הארץ הפכה לחיים יפהפיים, ולשמיים של אותן שמיים אשר הושמו לאחר מכון בין מים למים. ותחת שם "אלוהים", החזקתי כתעת באב, שעשה דברים אלו, ותחת שם "ראשית", בבן, שבו עשה דברים אלו; ובמאני, כפי שהאמנת, באלווהי כשליש, חקרתני עוד בדברי קודשו, והנה, רוחך ריחפה על פניהם. הנה השילוש, אלוהי – אב, בן, ורוח הקודש, בורא כל בריאה.

אר מה הייתה הסיבה, או רודבר אמרת? – אליך נושא אני את לב, אל יורני הבליים; הפעץ חשיכתנו; ואמור לי, מבקש אני ממך, בשם אמונה האהבה, אמרו לי את הסיבה, מבקש אני ממך, מודיע לאחר אזכור השמיים, והארץ שהיתה תנוה ובהו, והחוושך על פניהם, רק אז לבסוף יזכיר מקרהך את רוחך? האם היה זה משומש שהיה ראי שהידע עליה ימסר כמו "מרחפת מעל"? וזהת לא היה ניתן לומר, אלא אם כן הוזכר תחילת הדבר אשר מעליו ניתן להבין כי רוחך ריחפה. שכן אין היא ריחפה מעל האב, ולא מעל הבן, ולא היה ניתן לומר עליה בצדק שהיא מרחפת מעל, לו ריחפה מעל לא-כלום. תחילתה היה אפוא צורך לדבר על מה שמעליו תוכל לרוחך; ואז עליה, אשר לא היה ראי לדבר עליה בדרך אחרת אלא מרחפת. אך מודיע לא היה ראי שהידע עליה ימסר בדרך אחרת מאשר מרחפת מעל?

על כן, ינסה נא המסוגל לנזכר לעקב בבינתו אחר שליחך, בדבריו נדברים האלה: "כי אהבת אלוהים הוצאה בלבבנו על ידי רוח הקדוש הנתונה לנו"; ובמקום שבו בנווגע למתנות רוחניות הוא מלמד ומראה לנו את "הדרך המעליה ביוטר" של האהבה; ובמקום שבו הוא כורע ברך לפניך למדענו, כדי שנדע את "הידע הנעה על כל דעת" של אהבת המשיח. ועל כן מבראשית ריחפה היא, נעה ונישאת על פניהם. בפנוי מי אדבר זאת? כיצד דבר על משקלן של תאות רעות, המושכות מטה אל התהום התלולה; וכיוץ האהבה מרוממת שוב על ידי רוחך המרחפת מעל המים? בפנוי מי אדבר זאת? כיצד אדבר זאת? שהרי לא במרחב אנו שוקעים וצפים. מה יכול להיות דומה לך יותר, עם זאת פחות דומה? אלו הן נתיות הלב, אלו הן האבותות; טומאת רוחנן הזורמת והולכת מטה עם אהבת הדאגות, וקדושת רוחך המרוממת אותנו מעלה באהבת המנוחה נטולת החרדלה; למען נישא את לבבנו אליך, במקום שבו רוחך מרחפת מעל המים; ונובא אל אותה מנוחה נعلاה, כאשר נשפטנו תעבור דרך המים אשר אין בהם משען.

מלאכיהם נפלו, נשמת אדם נפלה, ובכך הציבו על התהום באותו עמק חשור, המזומן לכל הברירה הרוחנית, לו לא אמרת מבראשית "יהי אור" ויהי אור, ולולא כל תבונה מציאות בעיר השמיימית דבקה בר ונחה ברווח, המרחפת ללא שינוי מעל כל דבר משתנה. אחרת, אפילו שמי השמיים היו כשלעצמם תהום חשוכה; אך כתע או רם באדון. שכן אפילו באותו חוסר מנוחה אומלל של הרוחות שנפלו וחשפו את חשיכתן שלهن, כאשר

הופשט מלבוש אורך, מגלה אתה די עד כמה נאצל עשית את הנברא בעל התבוננה; אשר שום דבר פחות ממרק לא יספיק להעניק לו מנוחה מאושרת, ואף לא הוא עצמו. כי אתה, אלוהינו, תאיר חשיכתנו: ממרק עליה בגד האור שלנו; ואז חשיכתנו תהיה צהריים. תן עצmr ל', אלהי, השם עצmr אל': הנה אני אוהב, ואם מעט מדי הוא, חפץ אני לאחוב בעצמה רבה יותר. אין ידי למדוד כדי לדעת כמה אהבה עוד חסירה לי בטרים ירוצו ח'י אל חיבוקיך, ולא אפנה עד אשר יסתורו בסתר פניך. זאת בלבד ידוע אני: שאוי לי מלבדך – לא רק מחוץ ל' אלא גם בתוכי; וכל שפע שאינו אלהי, ריקנות הוא ל'.

אר האם לא האב, או הבן, ריחפו מעל המים? אם פירוש הדבר למרחב, הגוף, הרי שגם לא רוח הקודש; אך אם הכוונה לנعلا הבלתי משתנה של האלוהות מעל כל הדברים המשתנים, הרי שגם האב, וגם הבן, וגם רוח הקודש ריחפו מעל המים. מדוע נאמר הדבר על רוחך בלבד? מדוע נאמר רק עלי? Cainו היה הוא במקומם, הוא אשר אינו במקום, ואשר עליו לבדוק נכתב שהוא מתנתך? במתנתך אנו נחים; שם אנו מתענגים עליך. מנוחתנו היא מקומנו. האהבה מרוממת אותנו לשם, ורוחך הטובה מרוממת שפלותנו משעריו מות. ברצונך הטוב הוא שלומנו. הגוף במשכלו שלו שואף אל מקומו שלו. המשקל אינו מושך רק מטה, אלא אל מקומו שלו. האש שואפת מעלה, האבן מטה. הן נדחקות על ידי משקלן, הן מ Chapman את מקומן. שמן שנמצג תחת מים עולה מעלה מים; מים שנמצגו על שמן שוקעים תחת השמן. הם נדחקים על ידי משקלם לחפש את מקוםם. כאשר הם מוחז לסדרם, אין הם נחים; כאשר הוושבו לסדרם, הם במנוחה. משקל'י הוא אהבתך; על ידה אני נישא באשר אני נישא. אנו מוצאים, על ידי מתנתך אנו מודלקים; ואנו נישאים מעלה; אנו יוקדים בתוכנו ומתקדמים. עולים אנו במלותיך אשר בלבבנו, ושרים Shir המעלות; יוקדים אנו בתוכנו באשר, באשר הטובה, והולכים אנו; כי עולים אנו מעלה אל שלום ירושלים: שכן "שמחתך באמריהם לי בית ה' נלך". שם הניחנו רצונך הטוב, למען לא נחפוץ בדבר אחר אלא לשכנן שם לעד.

נברא מבורך, אשר בהיותו הוא עצמו אחר ממרק, לא ידע מצב אחר מלבד זאתן: שמיד עם היוצא, לא כל שהות, על ידי מתנתך המרחפת מעל כל דבר משתנה, נישא הוא אל על באוטה קריאה שבאה אמרת "יהי אור" יהי אור. בעוד שבנו התרחש הדבר בזמןים שונים, בכר שהיינו חושך ונשינו אור; אך עליו נאמר רק מה שהיא עשו להיות לו לא הואר. והדבר נאמר Cainו היה חסר יציבות וחושך קודם לכך; למען תפיע הסיבה שבטעיה נעשה אחרת, דהיינו שפנה אל האור הבלתי נדלה ונעשה אור. מי שיכל, בין זאת; ישאלנא אותה. מדוע עליו להטידני, Caino יכולתי אני להאריך לאדם כלשהו הבא אל העולם הזה?

מי מאיינו תופס את השימוש הכליל-יכל? ועם זאת מי אינו מדבר עליו, אם אכן עליו מדובר? נדירה היא הנשמה אשר בעוד היא מדברת עליו, יודעת היא על מה היא מדברת. והם מתנצחים ונאבקים, אך לא שלום לא ירצה באותו חזון. הייתה רוצה בני האדם יתבוננו בשלושה אלו שביהם עצם. שלושה אלו אכן רוחקים מאד מהשימוש; אך אומר אני זאת רק כמקרים שבו יוכלו להתאמן, ושם לבחון ולחשש כמה רוחקים הם. ובכן, השלשה שדיברתי עליהם הם: להיות, לדעת, ורצות. שכן אני קיים, וידע, ורוצה: אני קיים כידע ורצה; וידע אני את עצמי כקיים וכרצה; ורוצה אני להיות ולדעת. בשלושה אלו יבחן נא המבין עד כמה חיים בלבתי נפרדים יש כאן, אכן חיים אחד, תבונה אחת, ומהות אחת; אך לבסוף עד כמה יש כאן הבחנה בלבתי נפרדת, עם זאת הבחנה. ודאי שיש זאת לאדם לפניו; יתבונן נא בעצמו, ויראה, ויאמר לי. אך כאשר יגלה ויכול לומר דבר מה על אלו, אל יחשוב בשל כך שמצא זאת זה אשר מעל אלו הבלתי משתנה, אשר קיים ללא שינוי, וידע שלא שינוי, ורוצה לאו שינוי; והאם בשל שלושה אלו יש גם באלהים שימוש, או שמא כל השלושה נמצאים בכלל אחד, בכר שהשלושה שיכים לכל אחד; או שמא בשתי הדרכים כאחת, באופן מופלא, פשוט ועם זאת מרובה, גובל בעצםו בთוך עצמו ועם זאת לא גבול; שעל ידו הוא קיים, וידע לעצמו ודאי לו בעצםו, ללא שינוי "הוא הוא", על ידי גודלה שופעת של אחיזות – מי יכול לתפוס זאת בנקל? מי יכול לבטא זאת בדרך כלשהיה? מי היה מעז לחרוץ על ברכך משפט בפזיות?

המשך בוידוייך, אמר לאדון אלוהיך, הוא אמונה: "קדוש, קדוש, ה' אלהי", לשמור נטבלנו – אב, בן ורוח הקודש; לשמור אנו מטבילים – אב, בן ורוח הקודש", כי גם בקרבונו, במשיחו, עשה אלוהים שמיים וארץ, דהיינו העם הרוחני והברני של נסיטתו. אכן, גם ארצמו, בטרם קיבלת את צורת התורה, הייתה תהו ובהו; והיינו מכוסים בחושך של בערות. כי יסرت אדם על עזון, ומשפטיך היו לו כתהום הרבה. אך כיוון שרוחך ריחפה מעלה המים, רחמי לא עזבו את אומלחותנו, ואמרת "יהי אור, שבו כי קרבנה מלכות השמיים". שובו, יהי אור.

וכיוון שנפשנו תשוח עלינו, זכרנו, אדוני, מארץ ירדן, ומאותו הר השווה לך ארך געשה קטן למענו; וחשיכתנו לא נשאה חן בעינינו, פנינו אליך ויה אורה. והנה, הימנו לפנים חושך, אך CUT אורה אנו באדונ.

אר עדין באמונה ולא בראיה, כי בתקווה נשענו; אך תקווה הנראית אינה תקווה. עדין "תהום אל תהום קורא", אך CUT בקול צינוריך. עדין זה האומר: "לא יכולתי לדבר אליכם כל רוחניים כי אם כל בשרניים", אף הוא עדין אינו חושב את עצמו כמי שהשיג, ומשליך אחריו את אשר מארחיו ונמתה אל אשר לפני, ונאנח בהיותו כבד משא, ונפשו צמא לאלהים חיים כאיל על אפיקי מים, ואומר: "מתי אבוא?"; בחפותו להילבש בביתו אשר מן השמיים, וקורא אל תהום תחתונה זו בamaro: "אל תידמו לעולם הזה, כי אם השטן על ידי התחדשות דעתכם". וכן: "אל תהיו ילדים בבינה, כי אם לרשותה הי' עולמים, למען תהיו תמים בבינה"; ו"הו גלטים פתאים, מי CISHP אתכם?". אך CUT לא עוד בקהלו שלו, כי אם בקהלך, אתה שלחתת את רוחך ממעלך; דרך זה שעה למרים ופתח את ארונות מתנותיו, למען כוח פלגי ישמח עיר אלהים. אליו נכסף ידיך החתן הזה, אשר ביכורי הרוח כבר צפונים לו אצלך, אך עדין אנחנו בקרבו, מחהקה לאימוץ, דהינו לפדות גופו; אליו הוא אנחנו, בהיותו איבר מן הכליה; למען הוא מקנא, CIDID החתן; למען הוא מקנא ולא למען עצמן; כי בקול צינוריך, ולא בקהלו שלו, קורא הוא אל אותה תהום אחרת, אשר בקינאתו לה ירא, פן כאשר השיא הנחש את חוה בערמותו, כן יושחתו דעתותיהם מן הטוהר אשר בחתוננו, בנק היחיד. והוא, איש אורה של יופי היה זה, כאשר נראהו כמוות שהוא, ואותן דמעות יחלפו, אשר היו לי ללחם יומם ולילה, באמרם אליו כל הימים: "אה אלוהיך?".

הנה, גם אני אומר, אלוהי: "אה אתה?". ראה, היכן אתה! בר אני נושם מעט, בפרק אי נפשי עלי' בקול רינה ותודה, המון חוגג. ועם זאת שוב עצובה היא, כי היא נסoga והופכת לתהום, או מוטב לומר, חששה עצמה עדין כתהום. אליה מדברת אמונהית אשר הדלקת להoir רגלי' בלילה: "מה תשתחח נפשי ומה תהמי עלי'? החוחלי' לאלהים"; דברו נר לרג'יל: החוחלי' והחזקקי' מעמד, עד אשר יחולוף הלילה, אם הרשעים, ועד אשר יעברו זעם האדון, אשר גם הם הינו פעם בניי, וגם אנחנו הינו לפנים חושך, ושידידי אנו נושאים סביבנו בגופנו, המת בשל החטא; עד שיפוח הימים ונסו הצללים. החוחלי' לאדון; בבורך ATI'IZB לפניך ואחרך: לעולם אודה לך. בבורך ATI'IZB לפניך ואראה את ישועות פני, אלוהי, אשר גם יהיה את גופותינו התמותות, על ידי רוחך השוכנת בקרבון, כי ברחמי ריחפה מעל תהומנו הפנימית החשוכה והצפה: ממנו קיבלנו בנזדים אלו ערבען לכך שכעת נהיה אור; בעודנו נושעים בתקווה, והنمو בני אור ובני יום, ולא בני לילה ולא בני חושך, אשר פעם הימנו. בין לבניינו, בתוך חוסר ודאות זה של דעת אנטיש, רק אתה מבדי; אתה, הבוחן לבבותינו, והקורה לאור יום ולחשך לילה. כי מי יבחן בינו מלבדך? ומה לנו אשר לא קיבלנו מך? מאותו גוש חומר נעשים כלים לכבוד, ומהם גם כלים לקalon.

או מי, מלבדך אלוהינו, עשה לנו את רקי' הסמכות שמעליינו בכתב קודשך? כפי שנאמר: "כי שמיים כספר נגלו", וכעת הוא נתוי עליינו כירעה. כי כתב קודשך הוא בעל סמכות נعلاה יותר מאשר שבידי אותנו בני תמותה, אשר דרכם הענקת לנו אותו, עבר המותות. ואתה יודע, אדוני, אתה יודע, CIDID בכתנות עור הלבשת את בני האדם כאשר הפקו לבני מותות בשל החטא. لكن נטיית כuar את רקי' ספרך, כלומר, מילוטיך המתואמת, אשר דרך שירותם של בני תמותה פרשת מעליינו. כי בעצם מותם הופץ אותנו רקי' מוצק של סמכות, בדבריך שהושמו בפייהם, באופן נعلاה יותר על כל אשר תחתיו; אשר בעודם חיים כאן, לא היה מופץ במידה כזו. עדין לא פרשת אז את השמיים כירעה; עדין לא הרחבת לכל עבר את תהיית מותם.

גביטה נא, אדוני, אל השמיים, מעשה אצבעותיך; הסר מעינינו את אותו ענן אשר פרשת תחתיהם. שם עדותך, המכחימה פתאים: השלם, אלוהי, תהילתך מפני עולמים ווונקים. כי אין אנו מכירים ספרים אחרים המכחידים כך את הגאותה, המכחידים כך את האויב והמתגון, המתנגד להתפיסות עmr על ידי הגנה על חתואו שלו. איני מכיר, אדוני, איני מכיר מיללים טהורות אחירותיכאלו, המפתחות אותך כך להתוודות, ומכופותות את צוארי לעולך, ומצימות אותך לעבדך חינם. תן לי להבין, אב טוב: הענק זאת לי, הנטען תחתיה; כי למען הנטענים תחתיה כוננת אותך.

מים אחרים יש מעל לרקי' זה, מאמין אני שהם בני אלומות וモבדלים מריקון ארצי. יהללו נא את שמרך, יהלוך הם, העם שמעל לשמיים, מלכךיך, אשר אין להם צורך להבטיח מעלה אל רקי' זה, או לדעת את דברך מתוך קריאה. כי תמיד רואים הם את פניך, ושם קוראים הם ללא עברות בזמן את אשר חוץ רצונך הנצח; הם

קוראים, הם בוחרים, הם אוהבים. תמיד קוראים הם; ולוולם לא יחולף זה אשר הם קוראים; כי בבחירתם ובאהבתם קוראים הם את עצם אי-השתנותה של עצה. ספרם לעולם אינו נסגר, ומגילתם אינה נגלה; שכן אתה עצם הוא זה עבולם, והנך נצח; כי כוננת אותם מעלה לרקיע זה, אשר כוננת בחזקה מעלה לחולשת העם התיכון, למען יביתו מעלה וילמדו את רחמייך, המקרים בזמן עלייך, יוצר הזמנים. "כי בשמיים חסוך ה', אמרנו לך עד שחקים". השחקים חולפים, אך השמיים עומדים. מבשרי דברך עבורים, ומילוטיך לא עבורי. אך כתוב קודש מופץ על פני העם עד קץ העולם. אך גם שמיים וארץ עבורי, ומילוטיך לא עבורי. כי המגילה תיגל יחיד; והחציר אשר עליו נפרשה, עם יופיו יחולף, אך דברך עומד לעד, אשר כעת נראת לנו תחת צלם הענינים החשוב, ודרכך אספקאלית השמיים, ולא כמות שהוא: כי גם אתה, אף כי אהובי בנה אמר, הריו שעדיין לא נגלה מה יהיה. הוא מציך דרך חרפי בשרנו, והוא דבר אלים רכות, והדלקנו, ואנו רצנו אחר ריחותי. אך כאשר יופיע, אז נהיה דומים לו, כי נראה כמות שהוא. כמות שהוא, אדוני, תהיה ראייתנו.

כי ככל שאתה הנך, רק אתה יודע; אתה הקים ללא שינוי, יודע ללא שינוי, ורוצה ללא שינוי. ומהותך ידעת ורוצה ללא שינוי; יגיד עתך קיימת ורוצה ללא שינוי; ורצונך קיים וידע ללא שינוי. ולא ישר בעיניך שכך שהאור הבלתי משתנה ידוע את עצמו, אך יהיה ידוע על ידי הדבר המואר והמשתנה. لكن נשפי הארץ עיפה ללא מים, כי כפי שאין היא יכולה להאיר עצמה עצמה, כן אין היא יכולה להשיב עצמה עצמה. כי כן מקור חיים עמר, באורך נראה אור.

מי אסף את המרים יחד לחברה אחת? כי לכולם תכילת אחת, אושר זמני וארצי, אשר למען השגתו עושים הם הכל, אף שהם נעים ונדים במגוון אין-סופי של דאגות. מי, אדוני, מלבדך אמר: "ყקו המים אל מקום אחד ותראה היבשה", הצמא אליך? כי גם הים שלך הוא, ואתה עשיתו, ויבשת ידיך יצרו. ולא מרירות רצונות בני האדם, אלא קבוצת המים, נקראת ים; כי אתה מרטן את התאות הרעות של NAMES בשמי הדם, ושם להם גבולותיהם, עד היכן יירשו לעבו, למען ישברו גליהם זה בהזה: ובכן עשו אתה אותם לים, בסדר ריבונותך על כל הדברים.

אר את הנשמות הצמאות אליך, והמופיעות לפניך (בחיותן מובדיות בגבולהות אחרים מחברת הים), אתה משקה במעין מתוק, למען תיתן הארץ את פרייה, ואתה, אדוני אלהים, במצוותךך, תפרח נפשנו במעשי רחמים למיניהם, באבות רענו בהקלת צרכי הגופניים, כשייש בה זרע בתוכה לפי דמותה; כאשר מתוך תחשות חולשתנו, חומלים אנו למען להקל על הנזק; בעוזרנו להם כפי שהיינו רצחים שייעזר לנו לו הימים בצווך דומה; לא רק בדברים קלילים, כשבמזריע ערע, אלא גם בהגנת עזרתנו, במיטב כוחנו, עצע עשה פרי: דהינו, עשיית טוב בהצלת הסובל עול מיד חזק, ונtinyת מחסה של הגנה לו בכוחו הכביר של משפט צדק.

כן, אדוני, כן, מבקש אני מך, יצמח נא, כפי שאתה עושה, כפי שאתה נותן עליצות ויכולת, תצמיח אמת הארץ וצדק ממשמים נשקף, יהיו מאורות ברקיע. נפרוס לרעב לחמנו, וענימם מרדדים נביא לביינו. נכסה ערום, ומשברנו לא נתעלם. ואוותם פירות שצמחו מן הארץ, ראה כי טוב הוא: יבקע כאור זמני; ואנו עצמן, מותן פרוון פועלה תחתון זה, בהגענו אל עוג התבוננות, ובhashigeno את דבר החיים מעלה, מופיע כמאורות בעולם, כשאנו דבוקים בברקיע כתוב קודש. כי שם אתה מורה לנו להבדיל בין דברי התבונה לדברי החוש, בין הימים והלילה; או בין NAMES הננותות לדברי התבונה לבין אלו הננותות לדברי חוש; כך שכלת לא רק אתה בסתר משפטך, כפי שקדם עשיית הרקיע, מבדיל בין האור והחשוך, אלא גם במירר הרוחניים המוצבים וערוכים באותו רקייע (icut שחסוך גלי בכל העולם), יairo על הארץ ויבדלו בין הימים ובין הלילה, יהיו לאותות לזמןינו, כי הנה הישנות חלפו והכל נהיה חדש"; וכי ישועתנו קרובה מעת שהאמנו; וכי הלילה עבר והיום קרב; וכי עטער שנטבר בברכה, בשלחר פועל טובך אל קציך, אשר בזריעתו אחרים עמלו, ובשלחר אל שדה אשר קציך היה בקץ. אך מעניק אתה תפילה השואל וمبرך שנות צדיק; אך אתה הוא "הוא", ובשנותיך אשר לא יתמו, מכין אתה אוצר לשנותינו החולפות. כי בעצה נצחית מעניק אתה בעונותיהם ברכות שמיים על הארץ. כי לאחד ניתן על ידי הרוח דבר חכמה, כביבול המאור הקטן; לאחר אמונה; ולאחר המתנה עם אוור האמת הבוררה, כביבול למשלת היום. לאחר דבר דעת על ידי אותה רוח, כביבול המאור הקטן; לאחר אמונה; לאחר מתנות רפאות; לאחר עשיית נפלאות; לאחר נבואה; לאחר הבחנה בין רוחות; לאחר מני לשונות. וכל אלו כביבול כוכבים. כי את כל אלו פועלות הרוח האחת והעצמית, המחלוקת לכל איש כפי חפצאה; וגורמת לכוכבים להופיע בגלוי, להועיל עימם. אך דבר הדעת, שבו כוללים כל הסודות [הסקרמנטים], המשותפים בעונותיהם כביבול

הירח, ואוֹתָן הַוּדָעָות אֶחָרוֹת שְׁלִמְנָהָוּת הַנְּמָנוֹת בָּסְדַר כְּבִיכָל כְּכָבִים, כַּיּוֹן שְׁהָן נַפְלוֹת מֵאָתוֹ זָהָר חֻכָּמָה המשמח את היום הנזכר, הַן לְמַשְׁלָת הַלִּילָה בָּלְבָד. כִּי הַנְּחֹזְקָות לְאָלוֹ אֲשֶׁר אָתוֹ מְשֻׁרְטָךְ הַנְּבָנָה בַּיוֹתָר לְאָיָל הַיְהָה לְדִבָּר אֲלֵיכֶם כָּל רֹחֲנִים אֶלָּא כָּל בְּשָׂרְנִים; אֲפִילּוּ הַוָּא, הַמְּדִבָּר חֻכָּמָה בֵּין הַמּוֹשְׁלָמִים. אֲךָ האָדָם הַטְּבָעִי, כְּבִיכָל עַולְל בְּמִשְׁיחַ הַנִּזְעָן מְחַלֵּב עַד אֲשֶׁר יַתְּחַזֵּק לְמִזְוֹן מַזְעָק וְעַמְּנוּ תַּחֲשֵׂר לְחַזְוֹת בַּשְּׁמָשׁ, אֲךָ יַשְׁכַּן בְּלִילָה עָזֹוב מְכָל אָוֹר, כִּי אִם יַסְתַּפְּקֵב אֶבֶור הַיְהָה וְהַכְּכָבִים. כֶּךָ מְדִבָּר אַתָּה אֱלֵינוּ, אֱלֹהֵינוּ הַחֲכָם מְכָל, בְּסֶפֶר, רַקְיעָךְ; לְמַעַן נַבְחַן בְּכָל הַדְּבָרִים בְּהַתְּבָונָה נַפְלָאָה; אֲךָ כִּי עַדְיַן בְּאוֹתּוֹת וּבְזָמְנִים וּבְמִימִים וּבְשָׁנִים.

אֲךָ תְּחִילָה, רְחָצָו וְהַזְּכוּ; הַסְּטוּ רֹעַ מְנִשְׁמָוֹתִיכֶם וּמְנַגֵּד עַיִּנִי, לְמַעַן תִּירְאֵה הַיִשְׁבָּה. לְמַדוּ הַיְּטָבָה, שִׁפְטוּ יְתָום, רִיבּוּ אַלְמָנָה, לְמַעַן תִּזְאֵי הָאָרֶץ עַשְׁבָּע לְמַאֲכָל וְעַצְבָּע עַשְׂהָפָרִי; וְלֹכֶן נָא וְנוֹוְכָה, יָאמַר האָדָון, לְמַעַן יְהָיו מְאוֹרָות בְּרַקְיעַ הַשְׁמָיִם וְיָאִירוּ עַל הָאָרֶץ. אָתוֹ עַשְׁר שְׁאֵלָה אֲתָה הַמּוֹרָה הַטּוֹב מַהְוָיָה לְעַשְׂתָה כִּי לְרִשְׁתָה חַיָּי עַולְלָם. יָאמַר נָא לְוָיְהָה הַמּוֹרָה הַטּוֹב (אֲשֶׁר חָשַׁבְנוּ לֹא יַוְתַּר מְאָדָם; אֲךָ הוּא טּוֹב כִּי הָאֱלֹהִים), יָאמַר נָא לְוָיָה, אֲמַר נָא הַמּוֹרָה הַטּוֹב לְבָאוּ בְּחַיִּים, עַלְיָוְן לְשִׁמְרוֹר אֶת הַמְּצֹוֹת: יִסְרֵן נָא מִמְּנוֹ אֶת מְרִירֹתָה הַרְשָׁעָה וְהַרְעָעָה; לֹא תַּרְצַח, לֹא תְּנַאֲף, לֹא תַּגְנַּב, לֹא תַּעֲנַה בְּרַעַע עַד שָׁקָר; לְמַעַן תִּרְאֵה הַיִשְׁבָּה וְתִזְאֵי אֶת תְּבוּנָה אֶבֶן וְאֶם וְאֶת אַהֲבָת רָעָנוּ. "אֲתָה כָּל אֱלֹהָךְ", אֲמַר הַוָּא, "שְׁמַרְתִּי". מַנֵּין אֲפֹא קָוָצִים כָּה רַבִּים אֲמַר הָאָרֶץ פּוּרִיאָה? לֹךְ, עַקְוָר אֶת סְבָכִי הַחַמְדָנוֹת הַפּוֹשְׁטִים; מַכְוֵר אֶת אָשָׁר לֹךְ וְהַתְּמִלָּא בְּפָרִי עַל יְדֵי נִתְנָהָה לְעַנְיִים, וַיְהִי לֹךְ אָוֹצֵר בְּשָׂמִים; וְלֹךְ אַחֲרֵי הָאָדָון אֲמַר חַפֵּץ אַתָּה לְהַיוֹת תְּמִימָן, חֹבֵר לֹאָלָו שְׁבִינָהָם הָאָדָם דָּבָר חֻכָּמָה, הַיּוֹדָעָה מַה לְחַלֵּק לַיּוֹם וְמַה לַלִּילָה, לְמַעַן תְּדַעַן זָאת גָּם אַתָּה וַיְהִי לֹךְ מְאוֹרָות בְּרַקְיעַ הַשְׁמָיִם; מַה שְׁלָא יְהָיָה אֶלָּא אֲמַר לְבָרְךָ יְהָיָה שָׁם: וְגַם זָאת לֹא יְהָיָה אֶלָּא אָמַר שָׁם יְהָיָה אָוֹצָרָךְ; כַּפִּי שְׁמָעַת מִן הַמּוֹרָה הַטּוֹב. אֲךָ אַתָּה אָרֶץ עֲקָרָה נַעֲצָבָה; וְהַקָּוֹצִים חַנְקוּ אֶת הַדְּבָר.

אֲךָ אַתָּם, דָּוָר נַבְחָר, חַלְשִׁי הַעוֹלָם, אֲשֶׁר עַזְבַּתְּמָה כָּל לְלַכְתָּא אֶחָרִי הָאָדָון; לְכָוֹא אֶחָרִי וְהַבִּישׁוֹ אֶת הַאֲדִירִים; לְכָוֹא אֶחָרִי, רְגָלִים יְפָהְפּוֹת, וְהַאֲיוֹר בְּרַקְיעַ, לְמַעַן יִגְדֵּוּ הַשְׁמָיִם כְּבָדָן, בְּהַבְּדִילָם בֵּין אוֹר הַמּוֹשְׁלָמִים – אֲךָ כִּי לְאַמְלָאִים – לְבִין חִשְׁכַּת הַקְּטָנִים, אֲשֶׁר אַינְם בְּצָוִים. הַאֲיוֹר עַל הָאָרֶץ, יְבִיעַ לְיָמִין אָמַר חֻכָּמָה; וְהַלִּילָה, המְאִיר בְּרִיתָה, יְחֻווּ לְלַיִלָּה דָעַת. הַיְהָרָח וְהַכְּכָבִים מַאֲרִים לְלַיִלָּה; אֲךָ אֵין הַלִּילָה מַחְשִׁיר אֲוֹתָם, כַּיּוֹן שָׁם נַוְתָּנָם לוֹ אָוֹר כְּפִי מַעֲלָתָן. כִּי הַנָּה אָמַר אֱלֹהִים, כְּבִיכָל: "יְהִי מְאוֹרָה בְּרַקְיעַ הַשְׁמָיִם"; וְהַנָּה פְּתָאָם הִיה קָוֵל מִן הַשְׁמָיִם קְכוֹל רוח עָזָה, וַיְירַא לְשׁוֹנוֹת מִתְּפָרְדוֹת כָּל אָשָׁר, וְתַּנְהַנֵּה עַל כָּל מַהְמָה. וַיְיַעַשׂ מְאוֹרָה בְּרַקְיעַ הַשְׁמָיִם, אֲשֶׁר לְהָמָם דָבָר הַחַיִּים. רָצָו אָנָה וְאָנָה לְכָל עַבְרָה, אֲשֶׁר קָדוֹשִׁים, אֲשֶׁר יְפָהְפּוֹת; כַּיּוֹן אַתָּם אוֹר הַעוֹלָם, וְאַיִן אַתָּם מְשָׁמִים תְּחַת הַאַיָּה; זֶה אֲשֶׁר בָּוּ אַתָּם דְּבָקִים נַעַלה הַוָּא, וְהָא נַעַלה אַתָּכָם. רָצָו אָנָה וְאָנָה, וְהָיו יְדוּעִים לְכָל הָגּוֹיִם.

יְהָרָה הִים גָּם הַוָּא וְלִיד אֶת מַעְשָׁיכֶם; יְוֹצִיאוּ הַמִּים שְׁרֵץ נִפְשָׁחָה. כִּי אַתָּם, הַמְּבָדִילָם בֵּין יִקְרֵל לְזַוְּלֵל, נַעֲשִׂיתָם לְפִי אֱלֹהִים, אֲשֶׁר דָרְכוּ הַוָּא אָוְרָם: "יִשְׁרָצְוּ הַמִּים", לֹא אֶת הַחִיה אֲשֶׁר תִזְאֵי הַרְשָׁעָה וְהַרְעָעָה וְהַעֲוֹפָף מִלְּעַל הָאָרֶץ. כִּי סְדוּתִיר [הַסְּקָרְמָנִיטִים], אֱלֹהִים, בָּאֲמִיצָוֹת שִׁירָות קְדוּשָׁר, נָעוּ בֵין גַּלְיַי הַפִּיטּוֹיִם שְׁלַעַלְלָם, לְקַדְשָׁת הַגּוֹיִם בְּשָׁמֶר, וּבֵין הַדְּבָרִים הַלְּלוּ נָעַשׂ נַפְלָאות גְּדוֹלָות רַבּוֹת, כְּבִיכָל תְּנִינִים גְּדוֹלִים; וְקוֹלוֹת שְׁלִיחָרִים מִלְּעַל הָאָרֶץ, בְּרַקְיעַ הַפְּטוֹחוֹת שְׁלַסְפָּרָךְ; אֲשֶׁר הַזְּבַבָּעַלְלָם כְּסִמְכָוָתָם שְׁתַּחְתִּיהָ עַלְיָהָם לַעֲופָב אֲשֶׁר יְלָכוּ. כִּי אֵין אָמַר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קָוָלָם: שָׁכַן בְּכָל הָאָרֶץ יָצַא קָוָם וּבְקָצָה תְּבִלְמִילָהָם, כִּי אַתָּה, אָדוֹנִי, הַרְבִּית אַתָּם בְּבָרְכָה.

הָאָמ שְׁקָר אֲנִי דָבָר, אוֹ שָׁמָא אֲנִי מַעֲרָב וּמַבְּלָבָל, וְאַנְיַי מַבְּחִין בֵין הַיְדָע הַצְּלָול שְׁלַדְבָּרִים אֶלָו בְּרַקְיעַ הַשְׁמָיִם, לְבֵין הַמְּעָשִׂים הַחֻמְרִים בֵּין הַגָּלִי וְתַחַת רַקְיעַ הַשְׁמָיִם? שָׁכַן מַאֲוֹתָם דְּבָרִים שַׁהְיָדָע עַלְיָהָם הַוָּא מַהוּתָוּ וּמוֹגָדָר, לֹא כָל רִיבְעַי עַל יְדֵי הַוָּלְדָה, כְּבִיכָל מַאוֹרָות שְׁלַחְכָמָה וְדָעַת – הַנָּה גָם מַמְּה הַפְּעָוֹלָות הַחֻמְרִיּוֹת הָן רַבּוֹת וּמְגַוְּנוֹת; וְדָבָר אֶחָד הַצּוֹמָח מַתְּרַעַשׁ מִשְׁנָהוּ, הַמִּתְּרָבִים בְּבָרְכָתָךְ, אֱלֹהִים, אֲשֶׁר רַעֲנַתְתָה אֶת קְצָה הַגְּבוּל שְׁלַחְשִׁי הַתְּמָוֹתָה; לְמַעַן דָבָר אֶחָד בְּתַבְּנוֹת שְׁכָלָנוּ יוֹכֵל, עַל יְדֵי תְּנוּעָות הַגּוֹף, להִוָּיָת מַבוֹע וּמוֹסְבָּר בְּדָרְכִים רַבּוֹת. אֲתָה הַסּוֹדָת הַלְּלוּ הַזְּכִיאוּ הַמִּים; אֲךָ בְּדָבָרָךְ. צְרוּכִי הַעַם הַמְּרֻחָק מִנְצָחָות אַמְתָר הַזְּכִיאוּ אַתָּם, אֲךָ בְּשָׁוֹרְתָךְ; כִּי הַמִּים עַצְמָם פָּלָטו אַתָּם, וְהַמְּרִירּוֹת הַחְולָה שְׁלָמָה הַיִּתְהָה הַסִּבְבָּה לְכָךְ שְׁנַלְחָוּ בְּדָבָרָךְ.

וְהַנָּה כָל הַדְּבָרִים יְפִים אֲשֶׁר עָשִׂית; אֲךָ רָאָה, אֲתָה עַצְמָרִיףָה לֹאִין עַרְוָר, אֲתָה שְׁעַשְ׀ית הַכָּל; אֲשֶׁר לוֹלָא נַפְלָא אָדָם, מְלִיחָות הִים מַעֲולָם לֹאִין הַיִּתְהָה זְרָמָת מִמְּנוּ – דָהִינָנוּ, המִין האָנוֹשִׁי הַסְּקָרָן עַד עַומְקָה, הַמְּתַנְפָּחָה כְּסֻרָּה

ומתהפך ללא מנוח; ואז לא היה צריך במפייצ'ר שיפעלו בימים רבים, בדרך גופנית ומורגשת, במעשים ואמרים נסתרים. שכן נראה לי כי לאלו התכוונו בעת אותם שרצים ועופות, שדרכם בני אדם הנחנכים ומקודשים בסודות גופניים לא ייעלו עוד, אלא אם כן תהיה לנפשם חיים רוחניים, ולא אם כן לאחר מילת הקבלה תצפה הנפש אל השמות.

ועל ידי כך, בדברך, לא עמק הים אלא הארץ המבדלת ממרירות המים מוציאה – לא את שרך הנפש החיה, אלא את הנפש החיה. כי בעת אין לה עוד צורך בטבילה כפי שיש לגויים, כפי שהיא לה עצמה כאשר הייתה מכוסה במים; (כי אין כניסה אחרת אל מלכות השמיים מאז שקבעת כי זו תהיה הכנסה); ואין היא מבקשת פלאי מופתים כדי להולד אמונה; כי אין היא כזו אשר אם לא תראה אותן ומופתים לא תאמין, בעת שהארץ המאמינה מובדלת מן המים שהיו מרים בחוסר אמונה; והלשונות הן לאות לא לאמינים כי אם לאשר אינם מאמנים. גם אז הארץ היא אשר יסדה על המים אינה צריכה לאותו מין מעוף אשר בדברך הוציאו המים. שלח דברך לתוכה על ידי שליחיך: כי אנו מדברים על פועלתם, אך אתה הוא הפועל בהם למען יוציאו בה نفس חיה. הארץ מוציאה אותה, כי הארץ היא הסיבה שהם פועלים זאת בנפש; כפי שהימים היסבה שפיעלו על השרצים בעלי הנפש החיה ועל העופות המעוופים תחת רקי' השמיים, אשר הארץ אינה צריכה להם; אף כי היא ניזונה מאותו דג שהוזעך מן המעמיקים, על אותה שולחן אשר ערכת נגד המאמינים. כי אכן הוצאה הוא מן המעמיקים, למען יזון את היבשה; והעוף, אף כי הורותם בים, הרי שהוא מתברא על הארץ. שכן חוסר האמונה של adam היה הסיבה לבשורות הראשונות של המبشرים; ועם זאת גם המאמינים מודרכים ומוברכים על ידי בדרכיהם רבות, יום יום. אך הנפש החיה לוקחת ראשיתה מן הארץ: כי רק לאלו שכבר בין המאמינים מועל הדבר לרשות עצם מהבתה העולם הזה, למען תחיה נפשם אליו, שהיתה מותה בעודה חייה בתענוגות; בתענוגות מביאי מות, אדוני, כי אתה, אדוני, הנך העונג נתן החיים של הלב הטהור.

עת אפוא יפעליו משרותיך על הארץ – לא כל מי חוסר האמונה, בהטפה ובדיבור במופתים, ובסודות ובמלחים מסתוריות; שבahn הבערות, אם הערצאה, עשויה להיות קשובה להם מזור יראה כלפי אותם אותות נסתרים. כי זהה הכנסה אל האמונה עברו בני אדם השוכנים אותן אוטר, בעודם מסתתרים מפני פניך והופכים לתהום חשוכה. אך – יפלו נא משרותיך בעת כל היבשה, המבדלת ממערכות התחום הגודלה: ויהיו הם מופת למאmins, בחיהם לפניהם ובעורם אותם לחיקוי. כי לך שומעים בני אדם, למען לא ישמעו בלבד אלא גם יעשו. "דרשו ה' ותחיה נפשכם", למען תוציא הארץ נפש חייה. "אל תידמו לעולם". רסנו עצמכם ממן: הנפש חייה על ידי הימנעות מזה אשר היא מטה על ידי הימשכנות אלו. רסנו עצמכם מהפראות חסרת הרון של הגאותה, מהעונג העצל של המותרות, ומהשם הכווץ של הדעת: למען יallowו חיות השדה, והבקר יורgel לעול, והנחשים יהיו חסרי נזק. כי אלו הן תנומות שכלו בדרך המשל; ככלומר, רמות הרוח של הגאותה, עונג התאותה, ורעל הסקרנות, הן תנומותיה של נפש מטה; כי הנפש אינה מטה באופן שתאבד כל תנואה; כי היא מטה בעזבה את מקור החיים, ובכך היא נלקחת על ידי העולם החולף ונדמית לו.

אך בדבר, אלהים, הוא מקור חי נצח; ואין עובר: ועל כן עזיבה זו של הנפש מרוסנת על ידי דברך, כאשר נאמר לנו: "אל תידמו לעולם הזה"; למען תוציא הארץ ממקור החיים נפש חייה; דהינו, נפש הנשית מאופקת בדברך, על ידי מبشرיך, בלכתחה אחריו ההולכים אחרי משיחך. כי זהה למשינה; כי דרכו של אדם לחיקות את רעהו. "היו", אומר הוא, "כמהו, כי גם אני כמוכם". קר בנפש חייה זו יהיו חיות טובות, בעונות המעשה (כי ציווית: "בני, בעונוה הליכותך ועל כל נדיבת אהבתך"); ובקר טוב, אשר גם אם יאכלו לא יותרו, ואם לא יאכלו לא יחסרו; ונחשים טובים, לא מסוכנים להזיק, אלא חכמים להיזהר; ורק חוקרים בטבע זמני זה במידה שתסתפיק כדי שהנצחות תיראה בבירור, בהיותה מובנת ממקור הדברים שנעשו. כי הנבראים הללו מציתים לתבונה אשר הם מרוסנים מLAGBOR עליינו למאות, והם חיים וטובים.

כי הנה, אדוני אלהינו בוראתנו, כאשר נתיות לבנו רסנו מהבתה העולם, שבה מתנו דרך חיים רעים; והתחילה להיות לנפש חייה, דרך חיים טובים; ודברך אשר דברת על ידי שליחך מתקיים בנו: "אל תידמו לעולם הזה" – הנה בא גם זה אשר הוסיף מיד ואמרה: "כי אם השתנו על ידי התחדשות דעתכם"; לא עוד למיניכם, כאילו אתם הולכים אחרי רעיכם שהקדם אתכם, ולא החיים לפוי דוגמת אדם טוב יותר (כי לא אמרת "יעשה אדם למשינה", אלא: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו"), למען נבחן מהו רצונך. כי לתוכלית זו אמר אותו סוקן שלך (אשר הוליד בנים בברורה), למען לא יהיה לו לעולם כלולים אשר עליו להאיכלים חלב ולטפחים כאומנות: "השתנו",

אומר הוא, "על ידי התהדרות דעתכם, למען תבחנו מהו רצון אלוהים הטוב והרצוי והשלם". על כן אין אתה אומר "ישעה אדם", אלא "נעשה אדם". ואף לא אמרת "למינהו"; אלא "בצלמו כדמותנו". כי האדם המתהדר בדעתו, והחוזה וمبין את אמרך, אינו צריך לאדםCMDRICO כדי לлечת למינהו; אלא בהדרכתך בוחן הוא מהו רצונך הטוב, הרצוי והשלם; אכן, אתה מלמד אותו, הנעשה כתע מסוגל לך, להבחן בשילוש שבאחדות ובאחדות שבשילוש. ועל כן לה שנאמר בלשון רבים "נעשה אדם", מתווסף בלשון יחיד "יברא אלוהים את האדם"; ולזה שנאמר בלשון רבים "דמותנו", מתווסף בלשון יחיד "בצלם אלוהים". כך מתהדר האדם בדעת אלוהים, בצלם בוראו; ובהיעשותו רוחני, הוא שופט את כל הדברים (כל הדברים הראויים להישפט), אך הוא עצמו אינו נשפט על ידי איש.

אך זאת שהוא שופט את כל הדברים, עונה על כך שיש לו ממשלה על דגי הים, ועל עוף השמיים, ועל כל הבהמה והחיה, ועל כל הארץ, ועל כל הרמש הרומש על הארץ. כי זאת עשוה הוא באמצעות בינת שכלו, שבה הוא תופס את אשר לרוח אלוהים; שכן אחרת, "אדם ביקר ולא יבין, נמשל כבהתנות נדמו". בקהלתך אפוא, אלוהינו, לפי חסוך אשר הענקת לה (כי מעשה יدى אנחנו, ברוחם למעשים טובים), לא רק אלו המוצבים קרוחניים, אלא גם אלו הkopofim ברוח לאלו המוצבים מעליהם — שכן בדרך זו עשית את האדם זכר ונקבה, בחסוך הרוחני, מקום שבו לפי מיין הגוף אין זכר ואין נקבה, כי אין יהודי ואין יווני, אין עבד ואין בן חורין. אנשים רוחניים (בין אם הם המוצבים מעל ובין אם הם המצויות) שופטים באופן רוחני; לא את אותה דעת רוחנית המאייה בركיע (כי אין הם רשאים לשפוט סמכות כה עליונה), ואף אין הם רשאים לשפוט את ספרך שלך, גם אם דבר מה שם איתם מאייר בבחירה; שכן אנו מכפיפים את בינתנו לו, ומחייבים בוודאות שגם מה שsegor בפני ראייתנו נאמר ביושר ובאמת. כי כך האדם, אף שכעת הוא רוחני ומתהדר בדעת אלוהים בצלם בוראו, צריך להיות עשוה התורה ולא שופט. אף אין הוא שופט את אותה הבדיקה בין אנשים רוחניים וברוחניים, הידועים לעיניך, אלהינו, וטרם גלו עצם לפניו בעשיהם למען נדע אותם מפירותיהם: אך אתה, אדוני, כבר כעת ידעת אותם, והבדלת וקראת להם בסתר עוד בטרם נעשה הרקיע. אף אין הוא, לਮרות היוטו רוחני, שופט את העם חסר המנוחה של עולם זה; כי מהו לו לשופט את אשר בחוץ, מבלי לדעת מי מהם יבוא בעתיד אל מתקות חסוך, וכי תמיד במרירות הנצחית של חוסר החסידות?

האדם אפוא, אשר עשית בצלםך, לא קיבל ממשלה על מאורות השמיים, ולא על אוטם שמים נסתרים עצם, ולא על הימים ועל הלילה, אשר קראת להם לפני יסוד הרקיע, ולא על מקווה המים שהוא הים; אך הוא קיבל ממשלה על דגי הים, ועל עוף השמיים, ועל כל הבהמה, ועל כל הארץ, ועל כל הרמש הרומש על הארץ. כי הוא שופט ומאשר את אשר הוא מוצא לנכון, ופօsol את אשר הוא מוצא לקוי, בין אם בעריכת אוטם סודות [סקרמנטים] שבהם נחנכים ALSO אשר רחמיר מחפשים במים רבים; ובין אם בזה שבו מוצג אותו דג, אשר הוצאה מן המעמיקים והארץ החסידה ניזונה ממנו; ובין אם בבייטויים ובאותות המילים, הקופפים לסמכות ספרך — אותן היוצרים מן הפה ומשמעיים קול, מעופפים כביכול תחת הרקיע, בפירוש, בביאור, בנאום, בוויכוח, בהקדשה, או בתפילה אליך, למען יענה העם "אמן". ההגיה הקולית של כל המילים הללו נגרמת בשל תחום עולם זה ועיוורון הבשר, שאינו יכול לראות מחשבות; עד כי יש צורך לדבר בקהל אל האזנים; כך ש愧 כי עופות מעופפים מתרבים על הארץ, הרי שראשיתם מן המים. האדם הרוחני שופט גם במתן אישור למה שנכון, ובפסילת מה שהוא מוצא לקוי, במעשהיהם ובחיהם של המאמינים; בנדבותיהם, שהן כביכול הארץ המוציאה פרי, ובנפש החיים, החיים על ידי ריסון הנטיות, בטוהר, בצדוק, בהרהורים קדושים; ובאותם דברים הנתפסים על ידי חושי הגוף. על כל אלו נאמר כתע שהוא שופט, וביהם יש לו גם כוח התקoon.

אך מהו זה, ואיזה מין סוד הוא? הנה, אתה מביך את המין האנושי, אדוני, שירבו ויפרצו וימלאו את הארץ; האם אין אתה נותן לנו בקשר רמז להבין דבר מה? מדוע לא בירכת אותה מידת הארץ, שקראת לו יום; ולא את רקייע השמיים, ולא את המאוות, ולא את הכוכבים, ולא את הארץ, ולא את הים? יכול היהי לומר לך, אלוהים, אשר בראתנו בצלםך, יכול היהי לומר שהיה זה רצונך הטוב להעניק ברכה זו ביחיד לאדם; לו לא בירכת אותה אופן את הדגים ואת התנינים, שיפרו וירבו וימלאו את מי הימים, ושהעוף ירב בארץ. יכול היהי לומר גם שברכה זו שייכת כראוי לצורדים הללו המתרבבים למים, לו מצאתה שהיא ניתנה לעצי הפרי, ולצמחיים, ולחוות הארץ. אך כתע לא לעשב, לא לעצים, לא לחיות ולא לנחשים נאמר "פרו ורבו"; למרות שלך ALSO, כפי הדגים, העופות או בני האדם, מתרבים בהולדת וממשיכים את מינם.

מה אפוא אומר, אמת, אורי? "כי נאמר הדבר ללא צורך ולא משמעות?" לא כן, אבי החסידות, חילתה למשרת דברך לומר זאת. ואם אין מבחן למה התכוונת בביטוי זה, יפיקו נא ממנה תועלת טוביה יותר הטובים ממוני, כלומר אלו שהם בעלי בינה יתרה ממוני, כפי שהענקת, אלוהי, לכל איש להבין. אך יהי נא גם יידי לרצוץ לפניך, שבו אני מתודעה לפניך שאני מאמין, אדוני, כי לא דיברת לך לשוא; ואף לא אשtopic על מה שישעור זה מציע לך. כי אמת הוא הדבר, ואני רואה מה ימנע מני להבין לך את אמריו המשל של מקראר. שכן יודע אני כי דבר אחד מסומל בדרכם רבים בביטויים גופניים, והוא מובן בדרך אחת על ידי השכל; ודבר אחד מובן בדרכים רבות בascal, והוא מסומל בדרך אחת בביטוי גופני. הנה, האהבה היחידה לאלהים ולרענן, בכמה סודות מגוונים, ובสภาพות איין-ספר, ובכל שפה ושפה בכמה אופני דיבור לאיין-ספר היא מובעת באופן גופני. לך צazzi המים פרים ורבים. התבונן שוב, כל הקורא זאת; הנה, מה שהכתב מוסר והkul הוגה בדרך אחת בלבד — "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ" — האם אין הוא מובן באופןם מרובים, לא דרך שום מרמת טעות, אלא בסוגים שונים של מובנים אמתיים? לך צazzi האדם פרים ורבים.

אם, על כן, נתפסו את טבעם של הדברים כשלעצמם, לא בדרך האלגוריה אלא כפשוטם, הרי שהביטוי "פְּרוּ וּבָבוּ" יתאים לכל דבר הבא מן הזרע. אך אם נתיחס למיללים כאמור בדרך המשל (כפי שאני נוטה להניח) שהייתה כוונת הכתוב, שבוזדי לא יהסס לא לצור ברכה זו לצazzi חיים ולאדם בלבד); אז נמצא כי ה"ריבוי" שיר לבראים רוחניים כשם שהוא שיר לגופניים, כבשמיים ובארץ; ולישראלים ולרשעים, כמובן ובוחש; ולמחברים הקדושים שהיו משרתי החוק עבורנו, קרקי' המבדיל בין מים למים; ולהברה של אנשים המצוייה עדין במרירות הcpfira, כבים; ולהיותו של נשות קדשות, כביבשה; ולמעשי חסד השיכים לחיים הנוכחים, כשב מזריע זרע ובעץ עווה פר; ולמתנות רוחניות שניתנו לצורך בנייה רוחנית, כמאורות השמיים; ולרגשות המועצבים לכדי מתיינות, לנפש חייה.

בכל הדוגמאות הללו אנו פוגשים המונן, שפע וריבוי; אך מה שיפרה וירבה באופן שבו דבר אחד יובע בדרכים רבות, וביטוי אחד יובן בדרכים רבות; זאת לא נמצא, אלא בסימנים המובעים באופן גופני ובדברים הנתפסים בשכל. בסימנים המבוטאים גופנית אנו מבינים את "צazzi המים", שנגרכו בהכרח בשל עומק הבשר; בדברים הנתפסים בשכל אנו מבינים את "צazzi האדם", בשל פרינו של השכל. ולתכלית זו מאמינים אנו כי אמרת להם, אדוני: "פְּרוּ וּבָבוּ". שכן בברכה זו, סבורני כי הענקת לנו כוח ויכולת, הן להביע בדברים אחדות את מה שאנו מבינים בדבר אחד; והן להבין בדברים אחדות את מה שאנו קוראים לדבר שנספר בערפלן בדרך אחת בלבד. לך מתמלאים מי הים, שאינם נעים אלא על ידי משמעויות מרבות; לך בריבוי האנושי מתמלאת גם הארץ, אשר יבשודה נראית בكمיהתה, והתבונה מושלת עליה.

אומר גם, אלוהי, את אשר המקרא הבא מזכיר לי; אכן, אומר ולאaira. שכן אומר את האמת, כאשר אתה עצמן משרה بي את אשר רצית שאסטור מtower מילים אלו. אך בשום השראה אחרת מלבד שלך אני מאמין שאדבר אמת, שכן אתה האמת, וכל אדם כזוב. לפיכך, הדבר כזב — משלו הוא מדבר; על כן, כדי שאוכל לדבר אמת, אדבר משלך. הנה, נתת לנו למאכל כל עשב מזריע זרע אשר על פני כל הארץ, ואת כל העז אשר בו פרי עץ זורע זרע. ולא לנו לבדנו, אלא גם לכל עוף השמיים ולבהמת הארץ וכל רמש; אך לדגים וללווייתנים הגודלים לא נתת אותם. והרי אמרנו כי בפירות הארץ הללו נרמזו, וציוירו בדרך האלגוריה, מעשי החסד המיעדים לצורכי החיים הללו מתוך הארץ הפורייה. ארץ זו הייתה אוניסיפורה החסיד, שלביתו הענקת רחמים, כי לעיתים מזומנים סעד את פאולוס שלך ולא בשכליו. לך עשו גם האחים, ופרי צזה נשאו ALSO אשר מקדוניה השלימו את אשר חסר לו. אך כמה הצטער הוא על עצים מסוימים, שלא העניקו לו את הפרי המגיע לו, במקומות שבו הוא אומר: "בְּקַגְנֵתִי קָרָא שׂוֹנָה לֹא עָמַד לִי אִישׁ, אֶלָּא קָלָם עֲזָבָנוּ. אֶל יְחִשֵּׁב לָהּם הַקָּבָר". שכן פירות אלו מגיעים לאלו המשרתים אותנו בתורה הרוחנית מתוך הבנתם את הסודות האלוהיים; והם מגיעים להם כבני אדם; וכן מגיעים להם גם כ"נפש חייה", המגישה עצמה כדוגמה בכל איפוק; ומגיעים להם גם כ"עופות כנף", בשל ברכותיהם המתurbות על הארץ, כי בכל הארץ יצא קום.

אך פירות אלו מזינים את אלו המתענגים עליהם; ואין הם מענגים את אלו אשר אלהים הוא בטנם. שכן גם באלו המעניינים אותם, אין הדברים המועננים הם הפרי, אלא הכוונה שבה הם מעננים אותם. לכן, זה שעבד את אלהים ולא את בטנו שלו, אני רואה בבירור מודיע שמח; אני רואה זאת ושמח עמו. שכן הוא קיבל אנשי

פיליפי את אשר שלחו לו ביד אפפראדייטו: ובכל זאת אני מבחן מודיע שמה. שכן מהה ששם – מכך ניזון; כי בדברו אמרת אמר: "שְׁמַחֲתִי בְּאֶדוֹן שְׁמַחָה גְּדוֹלָה, כִּי סֹף הַתְּחִדֵּשׁ דְּאֲגַתְּכֶם לֵי". אנשי פיליפי אלו יבשו מזה זמן רב, ונבלו כביכול בכל הנוגע לנשיות פרי זה של מעשה טוב; והוא שמח עבורם על כך ששבו לפrophe, ולא עברו עצמו על כך שישפכו את מחסרו. لكن הוא מוסיף ואומר: "לֹא מִתּוֹךְ מַחְסּוּר אָנָּי מְדֻבָּר, שְׁפָנָן לְמַדְתִּי לְהַסְּתַּפְּקָה בְּפָנָצְבָּשׁ שְׁאָנִי נִמְצָא בָּוּ. יוֹדֵעַ אָנִי לְחִיּוֹת בְּצָמָצָום וַיֹּודֵעַ אָנִי לְחִיּוֹת בְּשִׁפְעָ... הַכָּל אָנִי יִכְּלָה בְּעֹזֶרֶת זוּ הַפְּנַעַם בְּיַיְמָה".

על מה אם כן אתה שמח, פאולוס האגדול? על מה אתה שמח? מהה אתה ניזון, בן אדם שהתחדש בדת אלוהים צללים בוראו, אתה "נפש חייה" של איפוק כה רב, אתה "לשון כעוף כנף" המדברת סודות? (שכן ליצורים כאלו מגיע מזמן זה); מהו הדבר המזין אותך? השמחה. נשמעו נא את המשך: "עַם זֶה תִּיעַטְפּתּ לְעַשׂוֹת בְּשִׁחְשַׁתְפּתּ פְּתַפּתּ בְּצָרְתִּי". על כך הוא שמח, מכך הוא ניזון; על כך שהם היטיבו לעשות, לא על כך שמצויקתו הוקלה. שכן הוא ידע לשבעו ולרעו בר, המחזק אותו. "גַם אַתָּם, פִּילִיפִים, יוֹדְעִים כִּי בְּרָאָשֵׁית הַבְּשָׂרָה... שָׁוֹם קָהָלָה לְאַשְׁתַּפְּכָה אַתִּי בְּעַנִּי מְפַטֵּן וְקַבְּלָה, אֶלָּא אַתָּם לְבָדְקָם". למשעים טובים אלו הוא שמח עתה שהם חזרו; והוא מתעודד מכך ששבו לפrophe, כמו שדה פורה המחדש את ירכותו.

אם היה זה למען צרכי שלו, כי אמר "שְׁלַחְתֶּם לְאַרְכִּי"? האם על כך הוא שמח? ודאי שלא על כך. וכייד נדע זאת? משומם שהוא עצמו אומר מיד: "לֹא שְׁאָנִי מַבְקָשׁ אֶת הַמְּפַתְּנָה, אֶלָּא מַבְקָשׁ אֶنְיָא אֶת הַפְּרִי". למדתי ממן, אלוהי, להבחן בין מתנה לבני פרי. מתנה היא הדבר עצמוני שנינתן, המענק לנו את הצלcis היללו; כסוף, מזון, משקה, לבוש, מCHASE, עדרה. אך הפרי הוא הרצון הטוב והישר של הננות. שכן המורה הטוב לא אמר רק "המקבל נבייא", אלא הוסיף "לשם נבייא"; ולא אמר רק "המקבל צדיק", אלא הוסיף "לשם צדיק". כך באמת יקבל האחד שכר שכר צדיק. ולא אמר רק "המשקה כoso מים קרים לאחד מהקטנים האלו", אלא הוסיף "לשם תלמיד"; וכן סיכם: "אמַן אָנִי אָנוֹמֵר לְכֶם, לֹא יָאַבֵּד שְׁכָרוֹ". המתנה היא לקבל נבייא, לקבל צדיק, לתת כoso מים קרים לתלמיד; אך הפרי הוא לעשות זאת לשם נבייא, לשם צדיק, לשם תלמיד. בפרט ניזון האלו על ידי האלמנה שידעה כי איש אלוהים היא מאכילה, ולכן האכילה אותו; אך על ידי העורב ניזון הוא במתנה. ולא האדם הפנימי של אליהו ניזון כך, אלא החיצוני בלבד; אשר יכול היה גם למות מחסرون אותו מזמן.

לכן אדבר את האמת לנגד עיניך, אדון: כאשר אנשים גשמיים וכופרים (אשר למען זכיותם וחניכתם נוחוצים טקיי החניכה ופעולות הניסים הכבירות, אשר לדעתנו נרמזים בשמות "גַּדִּים" ו"לוֹוִיתִינִים") מקבלים על עצמם את הסעד הגופני או מסוימים בדרך אחרת למשמעות דבר מה המועיל לחים הללו; הרי שהם חסרי דעת מודיע יש לעשות זאת ולהיאזן תכליות. אין הם מדינים את אלו, ואין אלו ניזונים מהם; כי אלו לא עושים זאת מתוך כוונה קדושה וישראל, ואלו לא שמחים במתנותיהם, שאת פרין טרם ראו. שכן על הדבר שמננו הנפש שמחה – עליו היא ניזונה. ולכן הדגים והלווייתנים אינם ניזונים מאותם מאכלות שהארץ אינה מוציאה אלא לאחר שהופרדה ונחצתה ממירירות גל' הימ.

ואתה, אלוהים, ראת את כל אשר עשית, והנה טוב מאד. אכן גם אנו רואים זאת, והנה הכל טוב מאד. על סוג עבודהתיק השונים, כאשר אמרת "יהי" ויהיו, ראת את כל אחד מהם כי טוב. שבע פעמים ספרתי כי נכתב שראית כי מה שעשית היה טוב; וזה השמיינית, שראית את כל אשר עשית והנה לא רק טוב, אלא גם טוב מאד בהיותו עתה הכל ייחד. שכן בנפרד הם היו רק טובים; אך יחד – גם טובים וגם טובים מאד. כל הגופים היפים מבטאים זאת; בשל כך שגוף המורכב מאיברים שכולם יפים, הוא יפה הרבה יותר מאשר איברים כשהם לעצםם, אשר על ידי עירובם המסדר שלם הופך למושלם; למרות שכל איבר בנפרד הוא גם יפה.

והסתכלתי מקרוב למצוא, האם שבע או שמונה פעמים ראת כי מעשיר טובים, כאשר הם מצאו חן בעיניך; אך בראייתך לא מצאת זמינים, שבאמצעותם אפשר להבין שראית לעתים כה קרובות את אשר עשית. ואמרת: "אדון, האם אין המקרא שלך אמרת, שהרי אתה אמרת, ובhaiותך אמרת הצגת אותן? מודיע אם כן אתה אומר לי כי בראייתך אין זמינים; בעוד שהמקרא שלך אומר לי כי מה שעשית בכל יום ראת כי טוב; וכאשר ספרתי אותן, מצאתי כמה פעמים?". על כך אתה עונה לי, כי אתה אלוהי, ובכלל חזק אתה אומר למשמעות באוזנו הפנימית, פורץ דרך בראשותי וקורא: "הוא אדם, את אשר המקרא שלי אומר – אני אומר; ובכל זאת הוא מדבר בזמן; אך בזמן אין קשר למלילתי; כי מילתי קיימת בנצח שווה איתי. כך הדברים שאתם רואים דרך רוח – אני

רואה; שם שמה שאתם מדברים ברוח – אני מדבר. ועל כן כאשר אתם רואים דברים אלו בזמן, אני לא רואה אותם בזמן; שם שכשתם מדברים בזמן, אני לא מדבר אותם בזמן".

ושמעתי, אדוני אלהי, ושתיתי טיפה של מתיקות מתוך האמת שלך, והבנתי כי ישנים אנשים מסוימים שאינם אוהבים את מעשיך; ואומרים כיربים מהם עשית מתוך כורח; כגון מבנה השמיים והרמוניית הכוכבים; וכי לא עשית אותם מהה שהיה לך, אלא שהם נוצרו במקום אחר ומ מקורות אחרים, כדי שאתה תקבע אותם ותJKLMך ותשכל, כאשר מתוך אויביך המנוצחים הקמת את חומות היקום; כדי מהם, ככלים על ידי המבנה, לא יוכלו שוב למרוד בר. לגבי דברים אחרים, אומרים הם כי לא עשית אותם ואף לא הידקת אותם, כגון כל בשר וכל היצורים הקטנים מאד, וכל אשר שורשו באדמה; אלא ששל העין אתה, וטיבע אחר שלא נוצר על ידי והוא מנוגד לך, הוליד ויציב דברים אלו בשלבים הנמוכים של העולם. משוגעים הם האומרים לך, כי אין הם רואים את מעשיך ברוחך, ואין הם מזהים אותך בהם.

אך אלו שעלי ידי רוחך רואים דברים אלו – אתה רואה בהם. لكن כאשר הם רואים שדברים אלו טובים, אתה רואה בהם טובים; וכל הדברים המוצאים חן למןך – אתה מוצא חן בהם, ואלו אשר דרך רוחך מוצאים חן בעינינו – הם מוצאים חן בעיניך בתוכנו. "כי מי מבני אדם יזע את אשר באדם, זולתי רוח האדם אשר בקרבו? כן גם את אשר באלהים לא ידע איש, זולתי רוח האלהים". והרי נאמר: "אנחנו לא קבלנו את רום העוזלים, אלא את קדרכם אשר מאית האלהים, כדי שפידע את הקרים שנטנו לנו ביחס מאית האלהים". ואני מקבל תזכורת: "באמת את אשר באלהים לא ידע איש זולתי רוח אלוהים; כיצד אם גם אנו יודעים מה ניתן לנו מאת אלוהים?". התשובה ניתנת לי: "כי הדברים שאנו יודעים ברוחך, גם אותם לא ידע איש זולתי רוח אלוהים. שכן כשם שבצדך נאמר לאלו שעמדו לדבר ברוח אלוהים 'לא אתם המדברים', כך בצדך נאמר לאלו היודעים דרך רוח אלוהים 'לא אתם היודעים'. ולא פחות מכך נאמר בצדך לאלו הרואים דרך רוח אלוהים 'לא אתם הרואים'; כך שכל מה שדרך רוח אלוהים הם רואים כתוב – אין אלו הם, אלא אלוהים הרואה כי הוא טוב".

דבר אחד הוא אפוא שadam יחשוב כרע את מה שהוא טוב, כפי שעושים הנזכרים לעיל; ודבר אחר הוא שאת מה שטוב adam יראה כי הוא טוב (כשם שברואיך מוצאים חן בעינך ריבים כי הם טובים, אך אתה אין מוצא חן בעיניהם בתוכם, כאשר הם מעדיפים להונאות מהם מאשר מפרק); ודבר אחר הוא שכאשר adam רואה דבר כי הוא טוב, אלוהים יראה בו כי הוא טוב; דהיינו, שהוא יאהב בתרוך מה שעשה, מי שאינו יכול להiahב אלא על ידי רוח הקודש אשר נתן. כי אהבת אלוהים נשפכה לבבון על ידי רוח הקודש אשר ניתנה לנו; שעל ידה אנו רואים כי כל מה שקיים במידה כלשהי – הוא טוב. שכן ממנה הוא, אשר הוא עצמו אינו במידה, אלא מה שהוא – הוא.

הודיה לך, ה' אלהינו. אנו מתבוננים בשמיים ובארץ, הן בחלק הגוף, הלוין והתחתון, והן בברוא הרוחני והגופני; ובעיטורם של חלקים אלו, אשר מהם מורכב בינוי הכלול של העולם, או מוטב לומר היצירה כולה, אנו רואים כי נעשה אור והבדל מן החושך. אנו רואים את רקיע השמיים, בין אם הוא אותו גוף ראשון של העולם שבין המים הרוחניים העליונים למים הגופניים התחתונים, ובין אם (מאחר שגם זה נקרא שמיים) זהו מרחב האויר שבו נודדים עופות השמיים, בין אותן מים הנישאים מעליים באדים ובבלילות בהרים מזדקרים לכדי טל, לבין אותן מים כבדים יותר הזרומים על פני הארץ. אנו חוזים בפני המים הנקיים יחד בשדות הים; וביבשה שהיתה ריקה, וועצבה כרך שתהאר נראית לעין והרמוניית, ואף בחומר של העשב והעצים. אנו חוזים במאורות המAIRים ממעל, המשמש המספקת ליום, והירח והכוכבים המעלים חיוור על פני הלילה; ועל ידי כל אלו יסומנו ויציינו הזמן. אנו חוזים מכל עבר בסיסו הלה, המלא בדגים, בחיות ובעוות; שכן עובד האויר, הנושא עמו את מעוף הציפורים, מתעבה על ידי אדי המים. אנו חוזים בפני האדמה המקושטים ביצורי ארץ, ובאדם, שנברא בצלmr וגדמותך, אשר דרך אותו צלם ודמות ממש (שהם כוח התבונה והבנה), הופקד על כל היצורים חסרי הבינה. וכשם שבנפשו יש כוח אחד המושל על ידי הדרכה, ואחר שהוכנע כדי שיוכל לצאת; כך נוצרה עבור האדם, גם באופן גופני, איש, אשר בשכל בינתה תהיה שותט טבע לו, אך בגין גופה תהיה מוכנעת באותו אופן למין בעלה, כשם שיצר העשייה נועד לקבל את מימונת העשייה הנכונה מתוך תבונת השכל. דברים אלו אינם רואים, והם בנפרד טובים, וכולם ייחד טובים מאד.

ihilloch meshir cd shanahav otar; vanehab otar cd shihilloch meshir, arz lezamn ish lahem hatachla voso, zriyaha vshkiyeha, zmichah vkmilah, zora vheyudra. ish lahem, am cn, rzf shel boker urev, chlko bostor vchlkvo bageli; shkn hm nushe maiin, ul ydir vlo amr; la machomer shaino shlr o shahia kiyim kodus lcn, ala machomer shnabera umm (chlomr, ntsr baotu zmn ul ydir), ci lmatzbo chsr hzora hnukat zora lala cl mrroch zmn. shkn brarotnu ci chomer shemim vhaeretz ha odrach, vhzora dror achor, ushit at hchomer mal-klom, arz at zora hulm ushit matruk hchomer chsr hzora: vshnayim yhd, cr shahzora tukob achor hchomer lala cl mrroch shahia.

bchno g'm at arz rzit shirmez, am ul ydi hberiah vam ul ydi sder hdbrim. vreivno ci hdbrim boddim stobim, vchid hm stobim mao'd, bdbrr, bbn ychidr, hn shemim varez, hrash vgo'f hcnshi, biyudr mrash lfeni cl hzminim, lala boker urev. arz cashr hchallt lhzo'el bzman at hdbrim shiudu mrash, cd i galot dbrim nosterim vltkan at ay-hsder shbno; shkn chtanim rishpo' mulim vshkunm al hthom chshocha; vroch htevba nisheha mulim uzrano b'ut hnconah; vataha hzdkat at hshuvim vhbdlat atot mhpousim; ushit at rkuy hsmkot sl spqr bn al shhazbo mmul, shhui amrims lihoyt kshubim lr, lbzn al shmtchah, shhui amrims lihoyt cpofim lhm. vki'atz ychd at udet hla-mamimim lknnah achot, cd i shtagla lihityotm sl haminim, vyclo lnib mashi chsd, af bchlkot ushrm hshmi leynim cd i lzcot bwosher shmi. vla'ach zot hdlkot ma'orot msimim brkuy, at kadosh, rmchzim b'dror hshim; vhmfczim or b'smckot nulha shhazba b'mrmimim dror matnوت rochonot. la'achr mcn shob, l'mun chnict hshim hla-mamimim, hzact matruk hchomer hgponi at tksy kodus, vhnayim galim, vtzrot hmlim ul pi rkuy spqr, shbamatzut mamimim ytbrcu vrbno. la'achr mcn uizbat at hnpsh hchya sl haminim, dror vgsot hmosaderim htsb ul ydi uz hifq; vla'ach mcn, at hscel hcpo' lr lbd'r vni zrok l'hkot shom smkot anoshit, chidshat b'zlmr vcdmohr; vhcpt at feulotio htboniot lmzonyot hnina, ca'isha la'ish. vlc'l tpkid shirotcr, hnchzim hshlmot haminim b'him al, rzit shbavor shmsiyim hzminim, yntn dbrim stobim, hnshaim pr' ubrom lutid lbo, ul ydi atot maminim. at cl al o'no ro'aim, vam stobim mao'd, ci atah ro'ah otot b'tocno, atah shnattet lno at ro'ch, shbamatzutah ncl larotm vbtocm la'ahov otar.

h' alohim, tn lno shlom: (ci at hcl ntn lno) shlom mnchah, shlom shvbat, arz ain la'eb. shkn cl hmrkr hmpoor hzha sl dbrim stobim mao'd, la'achr shs'ymo at mslolm, utid lchlof, shkn b'm h' boker v'eb.

ar liyom hshvi'ain urv, ain lo shkuya; ci kydshat otot hmschivot nzchit; cd shato'ot dr shushit la'achr meshir shhui stobim mao'd, bnoch b'ym hshvi', af ul pi shusit otot mnchah blti mosfek, otot dr ybsr lno kol spqr mrash: shgm an, la'achr mshinu (shem stobim mao'd mshom shatah ntn lno atot), nnch b'r gam an shvbat sl ch' hnatzah.

ci az tnnch bno, shem shuta' atah foul bno; vcr tnhia zo mnchotcr drccno, shem shalo' hm meshir drccno. arz atah, adoni, foul tmid, vnoch tmid. ain atah ro'ah b'zmn, lala nu b'zmn, lala noh b'tor zmn; vbc'l zat atah uso'a at hdbrim hnraim b'zmn, akn at hzminim uzcm, vat mnchah hnuba'ut mn hzmn.

an, lpi'cr, ro'aim dbrim al shushit, mpni shem kiyimim: arz hm kiyimim, mpni shatah ro'ah otot. vnoch ro'aim mbchz shem kiyimim, vmbfnim shem stobim; arz atah r'ait otot sh, shem ushivim, b'mkum shvo r'ait otot uod lppni shnatzru. vnoch, b'shlb mao'ch yotcr, hnunno lihityb la'achr shlbno kibl mrach; arz b'zmn hkdum hnunno lhrur b'uzbnnu otcr; arz atah, achd, hal tnob, muolim la chdlat mlahityb. vgm lno ish cmma ushivim, mmtnatcr, arz aim nzchim; achrirh em mko'ivim l'nch b'kidyshr hgadol. arz atah, b'hiyotcr htnob shaino zrok l'shom tob, vnoch tmid, ci mnchotcr hia atah uzmr. v'izha adam ycol l'ldmd adam l'hv'in zot? o'izha ml'ak, ml'ak ach? o'izha ml'ak, adam? vtbksh hdb'r mfr, ychosh b'r, ynoch ul dlthr; cr, cr h'oi ytkbel, cr h'oi ymza, vcr h'oi yftch. amn.

hodiah lr adoni.

סעיף 1. תנאי שימוש כלליים והפצה מחדש של יצירות אלקטרוניות של Project Gutenberg™

1.a. בקירה או בשימוש בכל חלק של יצירה אלקטרונית זו של Project Gutenberg™, הנר מעיד כי קראת, הבנת, הסכמת וקיבלת את כל תנאי רישון זה והסכם הכנין הרוחני (סימן מסחרי/זכויות יוצרים). אם אין מסכימים לצית לכל תנאי הסכם זה, עליך לחזור מהשימוש ולהחזיר או להשמיד את כל העותקים של יצירות

Project Gutenberg™ שברשותך. אם שילמת תשלום עבור קבלת עותק או גישה ליצירה של Project Gutenberg™ ואינך מסכימים להיות כבול לתנאי הסכם זה, תוכל לקבל החזר מהאדם או מהגוף לו הגיעו לתשלום, כפי שמפורט בפסקה 1.h.8.

1.b. "Project Gutenberg" הוא סימן מסחרי רשום. מותר להשתמש בו על יצירה אלקטרונית או קישרו אליה בכל דרך שהוא רק על ידי אנשים המ██ים להיות כבולים לתנאי הסכם זה. ישנים דברים ספריים שנייתן לעשות עם רוב היצירות האלקטרוניות של Project Gutenberg™ גם מבלי לצית לתנאים המלאים של הסכם זה. ראה פסקה 1.g להלן. ישנים דברים רבים רבים שנייתן לעשות עם יצירות אלו אם תפעל לפי תנאי ההסכם ותסייע בשימור הגישה החופשית העתידית ליצירות Project Gutenberg™. ראה פסקה 1.h להלן.

1.g. קרן הארכיו הספרותי של פרויקט גוטנברג ("הקרן" או PGLAF), מחזיקה בזכויות יוצרים על ערכית האוסף של יצירות Project Gutenberg™. כמעט כל היצירות הבודדות באוסף הן בנחלת הכלל (Public Domain) בארצות הברית. אם יצירה בודדת אינה מוגנת על ידי חוק זכויות יוצרים בארצות הברית אתה נמצא בארצות הברית, איננו טוענים לזכות למנוע ממך להעתיק, להפיץ, לבצע, להציג או ליצור יצירות נגזרות המבוססות על היצירה, כל עוד כל ההתייחסויות לפרוייקט גוטנברג מוסרות. כמובן, אנו מקווים שתתתמוך במשימות פרויקט גוטנברג לקידום גישה חופשית ליצירות אלקטרוניות על ידי שיתוף חופשי של היצירות בהתאם לתנאי הסכם זה, כדי לשמר על שמו של פרויקט גוטנברג הקשור ליצירה. תוכל לצית בנסיבות לתנאי ההסכם על ידי שמירת היצירה באותופורמט עם רישון Project Gutenberg™ המלא המצורף לה בעת שיתוף ללא תשלום עם אחרים.

1.d. חוק זכויות היוצרים במקום מושבך חלים גם הם על מה שבאפשרותך לעשות עם יצירה זו. חוק זכויות יוצרים ברוב המדינות נמצאים במצב מתמיד של שינוי. אם אתה מחוץ לארצות הברית, בדוק את חוק מדינתך ב绷וף לתנאי הסכם זה לפני הורדיה, העתקה, הצגה, ביצוע, צפיה, העתקה או הפצה עבודות נגזרות המבוססות על יצירה זו או כל יצירה אחרת של פרויקט גוטנברג. הקרן אינה מציגה מציגים כלשהם בנוגע למעמד זכויות היוצרים של יצירה כלשהי בכל מדינה מחוץ לארצות הברית.

1.h. אלא אם הסרת את כל ההתייחסויות לפרוייקט גוטנברג:

1.h.1. המשפט הבא, עם קישורים פעילים או גישה מיידית אחרת לרישון "Project Gutenberg™" המלא, חייב להופיע באופן בולט בכל פעם שמתבצעת גישה, הצגה, ביצוע, צפיה, העתקה או הפצה של עותק כלשהו של יצירה פרויקט גוטנברג (כל יצירה עליה מופיע הביטוי "Project Gutenberg" או הקשור אליה):

ספר אלקטרוני זה מיועד לשימוש לכל אחד, בכל מקום בארצות הברית וברוב חלקי העולם, ללא עלות ומעט ללא הגבלות כלשהן. הנר רשאי להעתיקו, למסרו או לעשות בו שימוש חוזר תחת תנאי רישון פרויקט גוטנברג הכלולים בספר אלקטרוני זה או באופן מקוון בכתובת www.gutenberg.org. אם אין נמצוא בארצות הברית, יהיה עליך לבדוק את חוק המדינה בה אתה נמצא לפני השימוש בספר אלקטרוני זה.

1.h.2. אם יצירה אלקטרוניות בודדת של Project Gutenberg™ נזרת מטකטים שאינם מוגנים על ידי חוק זכויות היוצרים בארה"ב (ואינה מכילה הודעה המציינת כי היא פורסמה באישור בעל זכויות היוצרים), ניתן להעתיק ולהפיץ את היצירה לכל אחד בארצות הברית ללא תשלום عمלהות או דמי שימוש. אם הנר מפיז

חדש או מספק גישה ליצירה המשיכת לביטוי "Project Gutenberg", עליך לעמוד בדרישות פסקאות 1.h.1 עד 1.h.7 או לקבל אישור לשימוש ביצירה ובסימן המסחרי של Project Gutenberg™ כפי שמפורט בפסקאות 1.h.8 או 1.h.9.

1.h.3. אם יצירה אלקטרונית בודדת פורסמה באישור בעל זכויות היוצרים, השימוש וההפעזה שלך חייבים לעמוד הן בפסקאות 1.h.1 עד 1.h.7 והן בכלל תנאי נוסף שהוטל על ידי בעל זכויות היוצרים. תנאים נוספים יקושרו לרישיון Project Gutenberg™ עבור כל היצירות המפורסמות באישור, וניתן למצאו אותם בתחילת יצירה זו.

1.h.4. אין לנתק, להפריד או להסריר את תנאי הרישיון המלאים של Project Gutenberg™ מיצירה זו, או מכל קובץ המכיל חלק מיצירה זו או כל יצירה אחרת הקשורה לפרויקט גוטנברג.

1.h.5. אין להעתיק, להציג, לבצע, להפיץ או להפיץ מחדש יצירה אלקטרונית זו, או כל חלק منها, מבלי להציג באופן בולט את המשפט המפורט בפסקה 1.h.1. עם קישורים פעילים או גישה מיידית לתנאים המלאים של הרישיון.

1.h.6. הנר רשאי להמיר ולהפיץ יצירה זו בכל פורמט בגיןאי, דחוס, מסומן (Markup), קנייני או לא-קנייני, כולל כל פורמט של תמלילים או היפר-טקסט. עם זאת, אם אתה מספק גישה או מפיץ עותקים של יצירה בפורמט שאינו "Plain Vanilla ASCII" או פורמט אחר המשמש בגרסת הרשמית המפורסמת באתר פרויקט גוטנברג (www.gutenberg.org), עליך לספק, ללא עלות נוספת או הוצאה למשתמש, עותק, אמצעי ליצוא עותק או אמצעי לקבלת עותק על פי בקשה, של היצירה בצורתה המקורית. כל פורמט חלופי חייב לכלול את הרישיון המלא כמפורט בפסקה 1.h.1.

1.h.7. אין לגבות תשלום עבור גישה, צפיה, הצגה, ביצוע, העתקה או הפעזה של יצירות פרויקט גוטנברג אלא אם כן אתה עומד בפסקה 1.h.8 או 1.h.9.

1.h.8. הנר רשאי לגבות תשלום סביר עבור עותקים או מתן גישה או הפעזה של יצירות Project Gutenberg™ בתנאי ש:

- תשלום תמלוגים בגובה 20% מהרווח הגלומי המופק מהשימוש ביצירות פרויקט גוטנברג, מחושב לפי השיטה בה הנר משתמש לחישוב המסומים החלים עלייך. התשלום מגיע לבעל הסימן המסחרי של פרויקט גוטנברג, אך הוא הסכימים לתרום את התמלוגים תחת פסקה זו לךן הארכיון הספרותי של פרויקט גוטנברג. תשלום התמלוגים חייבים להתבצע תוך 60 ימים לאחר כל תאריך שבו אתה מכין (או נדרש משפטית להכין) את דוחות המם התקופתיים שלך. יש לסמן את התשלומים בבירור ולשלחם לךן בכתובות המצוינות בסעיף 4.

- מספק החזר מלא של כסף ששולם על ידי משתמש שמודיע לך בכתב (או בדוא"ל) תוך 30 ימים מהקבלת כי אין מסכימים לתנאי הרישיון המלא של Project Gutenberg™. עליך לדרש משתמש זה להחזיר או להשמיד את כל עותקי היצירות שבידי במדיה פיזית ולהפסיק כל שימוש וגישה לעותקים אחרים של יצירות הפרויקט.

- מספק, בהתאם לפסקה 1.i.3, החזר מלא של כסף ששולם עבור יצירה או עותק חלופי, אם מתגלה פגם ביצירה האלקטרונית ומדווח לך תוך 90 ימים מקבלת היצירה.

- תציג לכל שאר תנאי הסכם זה להפעזה חופשית של יצירות פרויקט גוטנברג.

1.h.9. אם ברצונך לגבות תשלום או להפיץ יצירה אלקטרונית או קובץ יצירות של Project Gutenberg™ בתנאים שונים מלאו המפורטים בהסכם זה, עליך לקבל אישור בכתב מקרן הארכיון הספרותי של פרויקט גוטנברג, מנהלת הסימן המסחרי.

1.i.

1.i.1. מתנדבי ועובדיו פרויקט גוטנברג משקיעים מאמץ ניכר בזיהוי, מחקר זכויות יוצרים, תמלול והגאה של יצירות שאינן מוגנות בארה"ב. למרות מאcents אלו, יצירות אלקטרוניות אלו והמדיה אליהן מאוחסנותעשויות להכיל "פגמים", כגון אך לא רק, נתונים חסרים, לא מדוייקים או פגומים, שגיאות תמלול, הפרת זכויות

ויצרים או קניין רוחני אחר, דיסק או מדיה פגומה, וירוס מחשב או קוד פגום שאינו ניתן לקריאה על ידי הצויר, שלר.

1.1.2. אחריות מוגבלת, יותר על נזקים - למעט "הזכות להחלפה או החזר" המתוואר בפסקה 1.1.3, הkrn, בעל הסימן המסחרי וכל צד אחר המופיע יירה תחת הסכם זה, מסירים כל אחריות כלפי נזקים, עלויות והוצאות, כולל שכר טרחת עורכי דין. הנך מסכים כי אין לך סעדים בגין רשלנות, אחריות קפידה, הפרת אחריות או הפרת חוזה למעט אלו המפורטים בפסקה 1.1.3. הנך מסכים כי הkrn, בעל הסימן המסחרי וכל מופיע תחת הסכם זה לא יהיה אחראים כלפי נזקים ממשיים, ישירים, עקיפים, תוכנתיים, עונשיים או נלוויים, גם אם נתת הودעה על האפשרות לנזק זהה.

1.1.3. הזכות מוגבלת להחלפה או החזר - אם תגלה פגום ביצירה זו תוך 90 ימים ממועדתה, תוכל לקבל החזר על הכספי ששילמת (אם שילמת) על ידי שליחת הסבר בכתב לאדם ממנו קיבלת את היצירה. אם קיבלת את היצירה במדיה פיזית, עליך להחזיר את המדיה עם ההסבר. הצד שספק את היצירה הפגונה רשאי לבחור לספק עותק חלופי במקום החזר. אם העותק השני גם הוא פגום, תוכל לדרשו החזר בכתב ללא הזדמנויות נוספות לתיקון הבעיה.

1.1.4. למעט הזכות המוגבלת להחלפה או החזר, יירה זו מספקת לך "כמota שהיא" (IS-AS), ללא כל אחריות מסווג אחר, מפורשת או משתמעת, כולל אך לא רק אחריות לשחרירות או התאמה למטרה מסוימת.

1.1.5. מדיניות מסוימות אינן מתירות יותר על אחריות משתמשת מסוימת או הגבלה של סוג נזקים מסוימים. אם ויתור או הגבלה כלשהם בהסכם זה מפרים את החוק החל, ההסכם יופרש כך שימושו את הויתור או ההגבלה המקוריים המותרים על פי החוק. אי-חווקיות של הוראה כלשהי לא לבטל את שאר ההוראות.

1.1.6. שיפוי - הנך מסכים לשפטות ולפטור אחריותו את הkrn, בעל הסימן המסחרי, סוכני ועובדיו הkrn וכל מי שמספק עותקים בהתאם להסכם זה, מכל חובות, עלות והוצאה, כולל שכר טרחת עורכי דין, הנבעים במישרין או בעקבות מעשיך הבאים: (א) הפצת יירה זו, (ב) שינוי או הוספה ליראה, ו-(ג) כל פגום שנגרמת לו.

סעיף 2. מידע על משימת פרויקט גוטנברג

Project Gutenberg™ הוא שם נרדף להפצה חופשית של יצירות אלקטרוניות בפורמטים הנינתנים לקריאה על ידי מגוון רחב של מחשבים. הפרויקט קיים בזכות מאציהם של מאות מתנדבים ותרומות מאנשים מכל תחומי החיים.

סעיף 3. מידע על קרן הארכיון הספרותי של פרויקט גוטנברג

הkrn היא תאגיד חינוכי ללא כוונת רווח 501(c)(3) המאוגד תחת חוק מדינת מיסיסיפי. תרומות לקרן מוכרות לצורכי מס במידה המלאה המותרת על פי החוק הפדרלי של ארה"ב וחוקי המדינות.

סעיף 4. מידע על תרומות לקרן הארכיון הספרותי של פרויקט גוטנברג

פרויקט גוטנברג תלי' בתמיכה ציבורית נרחבת ובתרומות כדי להמשיך בשימושו להגדלת מספר היצירות בנחיתת הכלל הנינתנות להפצה חופשית. תרומות רבות וקטנות (\$1 עד \$5,000) חשובות במיוחד לשםירה על המועד הפטור ממיסIRS. לפרטים על תרומות ובדיקה סטטוס ציות במדינות השונות, בקרו ב-www.gutenberg.org/donate.

סעיף 5. מידע כללי על יצירות אלקטרוניות של Project Gutenberg™

פרופסורי מייקל S. הארט היה הוגה הקונספט של פרויקט גוטנברג ספרייה של יצירות אלקטרוניות שניתן לשיתף באופן חופשי. במשך ארבעים שנה הוא הפיק והפיק ספרים אלקטרוניים בעברית רשות מתנדבים.

רוב האנשים מתחילה את הגלישה באתר שלנו כולל את כל החיפוש המרכזי: www.gutenberg.org. האתר זה כולל מידע על הפרויקט, כיצד לתרום לו, כיצד לעזור בהפקת ספרים חדשים וכייז להירשם לנוזלטר שלנו.

